

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*If the love of your life had no memory of you . . .
What would you do?*

JODI PERRY

Nineteen Letters

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

JODI
PERRY

Nineteen Letters

 hachette
AUSTRALIA

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Adanma](#)

[Bir: Jemma İki:](#)

[Braxton Üç:](#)

[Braxton Dört:](#)

[Braxton Beş:](#)

[Braxton Altı:](#)

[Braxton Yedi:](#)

[Braxton Sekiz:](#)

[Jemma Dokuz:](#)

[Braxton On:](#)

[Braxton On bir:](#)

[Braxton On iki:](#)

[Jemma On üç:](#)

[Jemma On dört:](#)

[Jemma On beş:](#)

[Braxton On altı:](#)

[Jemma](#)

[On yedi: Braxton](#)

[On sekiz: Braxton On](#)

[dokuz: Jemma Yirmi:](#)

[Braxton Yirmi bir:](#)

[Jemma Yirmi iki:](#)

[Jemma Yirmi üç:](#)

[Braxton Yirmi dört:](#)

[Jemma](#)

[Yirmi Beş: Braxton](#)
[Yirmi Altı: Braxton](#)
[Yirmi Yedi: Jemma](#)
[Yirmi Sekiz: Braxton](#)
[Yirmi Dokuz: Jemma](#)
[Otuz: Braxton](#)
[Otuz Bir: Braxton](#)
[Otuz İki: Jemma Otuz](#)
[Üç: Braxton Otuz](#)
[Dört: Jemma Otuz](#)
[Beş: Braxton Otuz](#)
[Altı: Jemma Otuz](#)
[Yedi: Jemma Epilog](#)

[Yazar Hakkında Books](#)
[with Heart Hachette](#)
[Australia Telif Hakkı](#)

Bu kitap Rebecca Saunders'a ithaf edilmiştir.

Bana şans verdiğiniz için teşekkür ederim.

*Birini seviyorsan, onu özgür bırak.
Geri gelirlerse, onlar senindir;
gelmezlerse, hiç senin olmadılar demektir.*

—RICHARD BACH

On dokuz. Bu sayının bir özelliği var; bizi bir araya getirip sonsuza kadar bağlayan bu sayı, aynı zamanda bizi ayırmada da rol oynadı.

19 Ocak 1996. Asla unutmayacağım. Tanıştığımız gündü. Ben yedi, o altı yaşındaydı. O gün komşumuz olmuştu ve ben ilk kez bir kıza aşık olmuştum.

Tam on dokuz yıl sonra, o benim karım olduğunda tüm hayallerim gerçek oldu. O benim hayatımın aşkıydı. Ruh ikizimdi. Her şeyimdi. Her sabah uyanmayı iple çektiğim sebepti.

Sonra trajedi yaşandı. Evlendikten on dokuz gün sonra, hayatımızı sonsuza dek değiştirecek bir kaza geçirdi. Komadan uyandığında beni, bizi, paylaştığımız aşkı hatırlamıyordu.

Yıkılmışım. O benim havamdı ve onsuz nefes alamazdım.

Bana baktığında gözlerinde parıldayan ısıltı yok olmuştu. Artık onun için bir yabancıyım. Sadece karımı kaybetmekle kalmadım, en iyi arkadaşımı da kaybettim.

Ama bu trajedinin bizim sonumuz olmasına izin vermedim. O zaman ona mektuplar yazmaya başladım, hayatımızın hikayelerini. Tanıştığımız zamanları. Mutlu zamanları ve birlikte yaşadığımız her şeyi.

Sahip olduğumuz şeyler unutulamayacak kadar güzeldi.

Bu bizim hikayemiz...

BİR

Jemma

Radyo çalmaya başlayarak uyanma vaktinin geldiğini haber verdiğinde, ilk duyduğum şey *yağmurlu ve kasvetli bir sabah* olduğu.

Kasvetli kelimesi bile yetersiz kalır. Artık her uyanık dakikamı muhteşem kocamla geçiremeyeceğim düşüncesi, günümü şimdiden mahvetti. Birlikte geçirdiğimiz tatilimizin sona erdiğine inanamıyorum. Bu sabah işe dönmek ve Braxton'la son dört haftadır yaşadığımız küçük baloncuğumuzdan ayrılmak zorunda olduğum için çok üzgünüm.

Düğüne kadar, kariyerlerimiz, hayalimizdeki evi inşa etmek ve özel günümüzü organize etmekle çok meşguldük. Her şey bir araya gelince, birlikte olmaktan uzaklaşmış gibiydik. Evlendiğimizden beri geçirdiğimiz bu baş başa zaman, ikimizin de ihtiyacı olan şeydi.

"Günaydın, Bayan Spencer."

Yanına dönerek beni sıcak, çekici vücuduna daha da yaklaştırıyor. Düğün yeminlerimizi ettiğimizden bu yana tam on dokuz gün geçti ve ben hâlâ bulutlarda uçuyorum.

"Günaydın, Bay Spencer." Alnımı alnına yasladım. "İşe dönmeye hazır değilim. Bütün günü sensiz geçirme düşüncesine dayanamıyorum."

O, dudaklarımı ısırarak gülümser. "Ben de aynen öyle hissediyorum, bebeğim. Tatilimiz çok çabuk geçti. Bir ay yerine iki ay tatil yapmalıydık."

Son on dokuz yıldır günlük hayatımın değişmez bir parçası olmasına rağmen, birlikte geçireceğimiz geleceği düşündüğümde hala heyecanlanıyorum.

Braxton'la, ailemle birlikte yan komşumuz olduğumuzda tanıştım. O zamanlar daha çocuktuk, ama o günden beri ayrılmaz bir ikiliyiz. O benim tek ve tek aşkım.

Her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak. O sadece hayatımın aşkı değil, aynı zamanda en iyi arkadaşım, ruh ikizim, sonsuza kadar benim olan erkek.

Film yıldızı gibi görünüşüyle inanılmaz derecede çekici. Parmaklarımı kumral saçlarında gezdirirken, gözlerim mükemmel şekilli yüzünü tarıyor; bronz tenine büyük mavi gözleri çok yakışıyor. Dizlerimi titretiren bir gülümsemesi var. Ön dişi hafifçe içe doğru kıvrılmış, ama bu onun Colgate reklamlarına layık gülümsemesinden hiçbir şey götürmüyor.

Onu incelediğimi fark ettiğinde, yüzünde sevdiğim seksi gülümseme beliriyor. Bu gülümseme, sol yanağındaki sevimli gamzeyi ortaya çıkarıyor. Bugüne kadar, hala içimi eritmeyi başarıyor, ama beni en çok etkileyen onun iç güzelliği.

"Hastayım diye arayabilirim," diyorum, bir an için neşelenerek, ama gerçekte bunun mümkün olmadığını biliyorum. Pazartesi sabahı ilk iş olarak önemli bir müşterim gelecek ve hazırlanmam gerekiyor.

"Bu sabahki lanet toplantım olmasaydı, yap derdim," diye cevaplıyor gülümseyerek.

"Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim, Jem. Son dört hafta benim için cennet gibiydi."

İç çekiyorum. "Şu anda Kauai'ye geri dönmek için her şeyi verirdim." Konuşurken parmaklarım saçlarından yüzünün yan tarafına doğru kayıyor. Plaj her zaman en sevdiğimiz yer olmuştur. Bu yüzden okyanusa bakan rüya evimizi oraya inşa ettik. Her gece uykuya dalarken kıyıya vuran dalgaların yatıştırıcı sesi ve sabahın ilk saatlerinde deniz havasının tatlı kokusu... bu çok rahatlatıcı. Bu, Hawaii'yi seçmemizin nedenlerinden biri de bu: Tunnels Beach'in muhteşem kıyılarında, evlilik hayatımızın ilk iki haftasını geçireceğimiz güzel bir villa.

— evlilik hayatımızın ilk iki haftasını geçirmek için seçtiğimiz yer.

"Ben de." Bana özlem dolu bir bakış attı. "Noel tatilinde seni oraya geri götüreceğim, söz veriyorum."

"Çok isterim." Parmak uçlarım onun köprücük kemiği üzerinde dans eder, sonra omzuna doğru ilerler. Güçlü sırtında bir yol çizdiğimde, inler.

Noel'e on ay kaldığını düşününce yine iç çekiyorum, ama sanırım Hawaii'de yaşadığımız türden anıları yaratmak için önümüzde koca bir ömür var.

Bacaklarımı onunkilerden ayırırken, kısa bir süre duraksarım. Ondan ayrılmak istemiyorum. Uzun bir nefes veririm. "Sanırım duşa girsem iyi olacak."

"Bana eşlik etmek ister misin?"

Bana uzanarak sırt üstü yatar ve beni de yanında yuvarlar. Kaşlarını oynatınca gülümserim. Beline oturur ve ağzını ağızımla kapatırım. Duşum bekleyebilir. Sevgilimle sevişmek çok daha önemli.

Öne doğru kayarak kendimi hizalıyorum. Güçlü elleri kalçalarımı kavırıyor ve ben onun üzerine inerken ikimiz de aynı anda inliyoruz.

Gözlerim onun gözlerine kilitlenirken, vücudumu yavaşça ona doğru sallıyorum. "Seni seviyorum, Brax."

"Ben de seni seviyorum, Jem. Çok seviyorum."

Ellerime uzanır, parmaklarını benimkilerle birleştirir. Her zaman çok güçlü bir bağımız vardı, ama böyle birleştiğimizde, tek vücut oluruz. O'nun bende uyandırdığı bu duygulardan asla bıkmayacağım.

Bazen suçluluk duyuyorum çünkü birlikteyken mükemmeliz. Arkadaşlarımızdan hiçbiri Braxton ve benim gibi bir ilişkiye sahip değil. Aramızdaki bağ kopmaz. Bazen ona olan hislerim beni boğuyor. Birbirimiz olmadan nasıl hayatta kalabiliriz, emin değilim.

Makyajımın son rötuşlarını yapmak için acele ederken, aynada Braxton'ı görüyorum. Kapı çerçevesine yaslanmış, hazırlanmamı izliyor. Üstü çıplak ve kalçalarına kadar inen gri bir eşofman giyiyor. Gözlerim onun çıplak göğsünü ve belinin hemen üstündeki mükemmel V şeklinden, karın kaslarına kadar uzanan her bir kasını tararken, kalbim hızla atmaya başlıyor. En sevdiğim şeylerden biri, garajda kurduğu küçük ev spor salonunda antrenman yapmasını izlemek. Sanırım ne kadar seksi olduğunun farkında bile değil. Büyürken, tüm kızların ona hayran olduğunu fark etmemişti. Ama ben fark ettim.

Gözlerim tekrar ona döner ve yüzündeki hayranlık dolu bakış kalbimi çarpıtır. Bu adama duyduğum saf aşk, varlığımın her zerresini tüketir. Bu çok keyif verici.

"Ne zamandır orada duruyorsun?" diye soruyorum, ağızım bir gülümsemeye dönüşürken.

"Sadece güzel karımı hayranlıkla izliyorum." Bana karım demesini çok seviyorum.

Kapı çerçevesinden iterek bana doğru yaklaşıyor. Kollarını belime doladığında, beni kendine doğru çekiyor. Dudakları boynuma doğru ilerlerken, ağızımdan yumuşak bir inilti çıkıyor.

dudakları boynumda iz bırakırken ağzımdan yumuşak bir inilti çıkar. Başımı yana eğerek ona daha iyi erişim sağlarım.

"Zaten geç kaldım," diye fısıldarım.

"Keşke gitmek zorunda olmasaydın." Cildimde hissettiğim sıcak nefesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Ben de."

"Önümüzdeki sekiz saat sonsuzluk gibi geçecek."

Onaylayarak iç çekiyorum. "Biliyorum."

Dili kulaklarımın arkasındaki hassas noktaya kayıyor ve omurgamdan aşağı titreme geçiyor. Bunu bilerek yaptı. "Bu gece için plan yapma, çünkü seni yemeğe çıkaracağım."

"Beni dışarı mı çıkaracaksın? Nereye?"

"The Sea Shanty." Kulak mememi ağzına alırken inliyor. "Özel gün ne?"

"Yıldönümümüz."

Gözlerimi açıp aynada onun gözlerine bakıyorum. "Neyimizin?" Aklım karışıyor. *Ne yıldönümü?*

Beni kollarında döndürerek yüzümü kendisine çevirdi ve cebinden küçük siyah bir kutu çıkardı. "Bunu sana bu akşam verecektim, ama şimdi almanı istiyorum. On dokuzuncu yıldönümümüz kutlu olsun, sevgilim."

Kutuyu aldığımda ellerim hafifçe titrer. O anda bugün evleneli on dokuz gün olduğunu hatırlarım ve yüzümde kocaman bir gülümseme belirir. On dokuz sayısı bizim için her zaman özel bir anlam ifade etmiştir.

Kapağı açtığımda mutluluk gözyaşları gözlerime doldu. İçinde, elmaslarla süslenmiş 19 rakamlı bir kolye ucu bulunan beyaz altın bir kolye buldum.

"Oh Braxton, çok güzel. Bayıldım... Seni seviyorum."

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyarken gülümsüyor. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum, Jem."

"Ben de."

Boğazımda bir yumru oluşur ve gözyaşlarımı zorlukla tutuyorum. Elimle gözlerimi serinletirim; makyajımı yeniden yapmak için vaktim yok.

Elimden kutuyu alan Braxton, kolyeyi çıkarır. "Arkanı dön ve saçını kaldır." Dediğini yaparım, uzun kahverengi saçlarımı başımın üstünde toplarım, böylece kolyeyi takabilir. "Mükemmel," der ve boynumun dibine yumuşak bir öpücük kondurur.

Parmaklarım, aynada hayranlıkla baktığım kolyenin üzerinde kayıyor. "Teşekkür ederim... Onu çok değer vereceğim."

Kollarını tekrar belime dolayarak çenesini omzuma dayadı ve gözleri aynada benimkilerle buluştu. "Biliyor musun, düşünüyordum da..."

"Bu tehlikeli olabilir."

Beni yanımdan dürttüğünde gülüyorum.

"Hap almayı bırakmanı istiyorum."

Ona dönerek yüzüne bakarken kalbimin hızlandığını hissediyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Bir kez daha denemenin zamanı geldi, Jem. Senin içinde büyüyen bebeğimizi görmek istiyorum."

Gözümün altından parmağımı geçirerek düşen gözyaşını silerim. "Ben de bunu istiyorum, ama işim ne olacak? Bu evi inşa etmek için ikinci bir ipotek aldık... paraya ihtiyacımız var."

Nefesini verip devam etti. "Kariyerinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, ama o piç kurusu Andrew'a kendini çok fazla adıyorsun. İkimiz de onun seni takdir etmediğini biliyoruz. Evden kendi iç tasarım işini kurmayı neden düşünmüyorsun? Böylece oğlumuza bakmak için burada olursun ve yine de sevdiğin işi yapabilirsin."

"Ya da kızımıza," diyorum gülümseyerek.

"Bebeğimiz sağlıklı olduğu sürece, cinsiyeti umurumda değil."

O günün anıları zihnime dolarken başımı eğiyorum. Bunu çok istiyorum, ama korkuyorum.

"Bu akşam yemeğinde bu konuyu daha fazla konuşabilir miyiz? Andrew, yakında ofise gitmezsem beni azarlayacak."

"Sakin yapmasın!"

Parmağımı alnında gezdirerek, kaşlarını çatmış halini düzeltmeye çalışıyorum. Onun koruyucu tavrını seviyorum. Patronumun bana davranışından nefret ediyor, ama işimi ne kadar sevdiğimi bildiği için asla müdahale etmiyor.

Ben çıkmaya hazır olduğumda yağmur dinmiş, ama Braxton yine de ıslanmamam için beni dışarıya kadar geçirmek istiyor. Arabamın yanında durduğumuzda isteksizce "Hoşça kal" diyorum.

"Andrew'un seni gereğinden fazla alıkoymasına izin verme."

"Tutmayacağım," diyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum.

"Toplantıda bol şans. Yeni tasarımı çok sevecekler."

"Umarım öyledir." Sürücü kapısını açar ve beni yağmurdan korumak için şemsiyeyi bana yaklaştırır. "Yollarda dikkatli ol, kaygan olacaklar."

kaygan olacak."

"Olur. Endişelenmeyi bırak."

"Sen söz konusu olduğunda her zaman endişeleneceğim, Jem. Sana göz kulak olmak benim görevim."

Oturduktan sonra ona gülümserim. "Beni bu kadar sevdiğin için çok mutluyum." "Bu asla değişmeyecek," der ve göz kırparak arabanın kapısını kapatır.

Ona bir öpücük gönderip garajdan geri geri çıkarken kalbim ağırlaşır... Onu şimdiden özlemişimdir.

İşime giderken dikkatli ama yine de normalden daha hızlı sürüyorum. Yağmurdan dolayı yolların kaygan olduğunu düşünürsek, böyle yapmamam gerektiğini biliyorum, ama bir ay tatil yaptığım için birikmiş işlerim midemi ağrıtıyor. Bu sabah Andrew'un huysuzluğuyla karşılaşacağımı düşünmek, ondan uzak kaldığım süre boyunca hissettiğim tüm sükuneti bir anda yok ediyor. Braxton'ın kendi işimi kurma fikri her geçen saniye daha da cazip geliyor.

Onun sözlerini kafamda tekrar ederken kendime gülümsüyorum. Parmak uçlarım karnımı hafifçe okşuyor. Tek istediğim, onun bebeğinin tekrar içimde büyümesidir.

Gök gürültüsüyle yağmur başlar ve kendi kendime "Kahretsin" diye mırıldanırım. Sileceklerin hızını en yükseğe çıkarırım ama görüş hala çok kötü. Önümdeki arabayı zar zor görebiliyorum. Telefonum çalmaya başlayınca irkilirim. Sağ elimle direksiyonu sıkıca kavrar, yolcu koltuğuna uzanır ve çantamda körü körüne telefonumu ararım.

Andrew'un nerede olduğumu merak ettiğini biliyorum; on beş dakika önce orada olmam gerekirdi. Bunu düşünmek bile göğsümü sıkıştırıyor.

Ekrana bakmak için bir anlığına gözlerimi yoldan ayırıyorum. Haklıymışım, arayan o. Aramayı cevaplamaya çalışırken, öfkeli bir korna sesi ve lastiklerin çığlığı duyuyorum. Vücudum şiddetle yana doğru savrulurken başım sola doğru fırlıyor. Mide bulandırıcı metalin çıtırtısı neredeyse kulaklarımı sağır ediyor.

Braxton ve birlikte geçirdiğimiz hayatın görüntüleri zihnimde canlanırken, vücudumun sağ tarafını ezici bir his kaplar. Kafam sürücü tarafındaki cama çarpar ve kulaklarımı camın kırılma sesi doldurur.

Tanrım. Ölmek istemiyorum.

"Braxton... Braaaaax," diye bağıyorum, etrafımdaki dünya dururken, karanlığa teslim oluyorum.

İKİ

Braxton

Evimizin arka tarafını süsleyen tavandan tabana pencerelerden dışarı bakarken, sert siyah kahveden bir yudum alıyorum. En sevdiğim kupadan içiyorum. Jem, sekiz yıl önce birlikte geçirdiğimiz ilk resmi Sevgililer Günü'nde bana bunu almıştı. Önündeki yazı hala yüzüme bir gülümseme getiriyor. *Çok tatlısın, seni saklayabilir miyim?*

Kupanın içi, içtiğim kahvelerden dolayı lekelenmiş ve önündeki kalbin bir kısmı zamanla aşınmış, ama bu kupayı ve temsil ettiği her şeyi çok seviyorum. Tabii ki karımı sevdiğim kadar değil.

Okyanus, bulunduğum yerden kırk metreden daha az uzaklıkta, ama yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki onu göremiyorum bile. Midemde rahatsız edici bir his yerleşiyor ve nedenini bilmiyorum. Bu sabahki toplantı için endişeli değilim; anlaşmanın kesinleştiğinden eminim. Ama yine de bir şeyler ters gidiyor gibi.

Belki de Jemma'nın bu havada dışarıda olması fikri içime sinmiyor. Bazen onu boğduğumu hissettiğini biliyorum, ama bunun tek nedeni onu sevmem. Onu sevdiğim kadar kimseyi ya da hiçbir şeyi bu kadar derinden sevmedim. O, ruhumun eksik parçası gibi.

Cebimden telefonumu çıkarıp, rehberimde onun numarasını arıyorum. Bu sabah işe giderken, özellikle bu yağmurda, biraz trafikte kalmış olabilir, ama şimdiye kadar iş yerine varmış olmalı.

Sesli mesaja düşmesi beni endişelendirmiyor. Patronu kendini beğenmiş bir pislik, muhtemelen başını belaya sokmamak için telefonunu kapatmıştır. Bazen ona karşı kullandığı üslup yüzünden

ama Jem'in bunu istemeyeceğini biliyorum. İşini seviyor ve ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum.

Mesajlarımı açıp ona bir mesaj attım.

İşine güvenli bir şekilde vardığından emin olmak için arıyorum. Seni şimdiden özlemem yanlış mı? Çünkü özliyorum. Bu akşamki randevumuzu sabırsızlıkla bekliyorum. Umarım güzel bir gün geçirirsin. Fırsat bulduğunda beni ara.

Onun iyi olduğunu bilmek içimi rahatlatacak. Bu sabah kafam işimde olmalı. Bu anlaşma benim ve iş ortağım Lucas için her şey demek, şirketimizi bir üst seviyeye taşımak için ihtiyacımız olan fırsat.

Yolların kaotik olacağını biliyorum, bu yüzden mutfağa gidip kahvemın kalanını seyahat kupasına döküyorum, sonra ofisimden evrak çantamı ve tasarladığımız yeni alışveriş merkezinin planlarını alıyorum. Lucas ve ben ilk kez ev ve ofis blokları tasarlamaktan farklı bir alana yöneldik. Bunu başarabilirsek, bu şimdiye kadar yaptığımız en büyük iş olacak ve küçük mimarlık firmamızı büyük liglere taşıyacak.

Lucas ve ben hala genciz ve önümüzde uzun bir kariyer var, ama bu bizi büyük bir atılım yapma arzusundan alıkoymuyor. Bu, her zaman uğruna çabaladığımız şey. Sekiz yıl önce üniversitede tanıştık ve hemen birbirimizle anlaştık. O sadece iş ortağım değil, benim için bir kardeş gibidir. Fikirlerimiz yenilikçi ve sınırları zorlamaktan korkmuyoruz. Bu da bize rakiplerimize karşı üstünlük sağlıyor; vizyoneriz diyebiliriz. L&B Architectural Designs için heyecan verici günler bizi bekliyor, bunu içimden hissediyorum.

Bugün bu anlaşmayı imzalarızsa, Jemma istemezse artık çalışmak zorunda kalmayacak. Ama işini çok seviyor. Detaylara olağanüstü bir dikkatı var ve şimdiden ülkenin en iyi iç mimarları arasında yerini alıyor.

Kariyerlerimizin bile birbirine benzemesi çılgınca mı? Ben ev tasarımıyla uğraşıyorum, Jemma ise iç mekanları yaratıyor. Bunu planlamadık, sadece birbirimiz için mükemmel olmamızın bir başka nedeni.

Telefonum çaldığında, cebimden çıkarıyorum. Ekranda Jem'in numarasını görmeyi bekliyorum, ama arayan Lucas.

"Selam dostum," diyorum telefonu kulağıma götürdüğümde. "Şu anda çıkmaya hazırlanıyorum."

"Bu yüzden arıyorum. Beş dakika önce çıktım. Trafik berbat. Main ve Riley kavşağında kötü bir kaza olmuş.

Yollar her iki yönde de kapatılmış, yani durum oldukça ciddi olmalı. Trafik her yere yönlendiriliyor."

İçimdeki tedirginlik artıyor. Jemma işe giderken o yolu kullanıyor. Ama cevap verirken sesimin normal çıkması için kendimi zorluyorum.

"Şimdi çıkıyorum. Umarım birimiz zamanında oraya varır."

Jemma'yı tekrar arıyorum, ama yine sesli mesaja düşüyor, bu sefer ona mesaj bırakıyorum. *Jem, benim. Mesajı alır almaz beni ara. İyi olduğunu bilmem lazım.*

Panik yapmamaya çalışıyorum, ama başaramadığımdan eminim. Onu her zaman korumuşumdur ve bu asla değişmeyecek.

Telefonumu ceketimin cebine geri koyup, evrak çantamı alıp, çizimlerin bulunduğu silindiri kolumun altına sıkıştırdıktan sonra seyahat kupamı aldım. Dün gece geç saatlere kadar son taslağı gözden geçirip, *mükemmel* olduğundan emin oldum. Müşterilerimizin orijinal tasarıma yaptığım değişiklikleri seveceğini biliyorum.

Kapıya doğru yürürken saatime bakıyorum. *Jemma bir saat yirmi dakika önce çıktı.* Kendime aşırı tepki gösterdiğimi, muhtemelen iş yerinde güvende olduğunu söylüyorum.

O zaman neden midem düğüm düğüm?

Ön bahçeden geçerken yağmur hafif bir çiseleye dönüştü. Seyahat kupasını arabanın tavanına koyup, cebimden anahtarları çıkardım. Taslakları ve evrak çantamı arka koltuğa koyduktan sonra, arka kapıyı kapatırken kahvemi aldım.

Arkamda bir araba garaj yoluna girdiğinde durdum. Bu sıradan bir araba değil, bir polis arabası. Karımın görüntüleri zihnimde canlanınca korku beni sardı ve içimden çıldırmak istedim. Beynim bana sakın olmamı, paniğe kapılmamamı söylüyordu, ama kalbim bunun iyi bir haber olmadığını zaten biliyordu.

"Bay Spencer?" diye sorar polis memuru arabasından inip bana yaklaşırken. Adımı zaten biliyor, bu da beni sakinleştirmekten uzak. Konuşmak için ağzımı açarım, ama hiçbir şey çıkmaz. Kalbim göğüs kafesime sertçe çarpıyor ve bir parçam, onun söyleyeceklerini duymamak için kaçmak istiyor. Derin bir nefes alıp, o birkaç metre önümde durduğunda nefesimi tutuyorum. "Siz Braxton Spencer mısınız?"

Yine kelimeler boğazımda düğümlenir, ama bu sefer başımı sallamayı başarırım.

"Ben Memur Martin. Size bu haberi veren kişi olduğum için üzgünüm," diyor ve elini uzatıp omzuma koyuyor. Her gram hava

vücudumdan çıkıyor. "Karınız bir kaza geçirdi."

Yemin ederim, yüzümün rengi attı ve bacaklarımın altından kayıp düşecekmişim gibi hissettim. Lucas'ın sözleri kafamda dönüp duruyordu. *Her iki yönde de yollar kapatılmıştı, bu yüzden durumun oldukça ciddi olduğu belliydi.*

Elimdeki seyahat bardağı, bir gürültüyle aşağıdaki araba yoluna düşer. Sıcak sıvının pantolonumun kumaşına sızarken verdiği acıyı belli belirsiz hissediyorum. Polis memuru beni dengelemek için kolumu tutarken, etrafındaki dünya yavaş çekimde hareket ediyor gibi görünüyor.

"O... o iyi mi?" Onun cevabını duymak istediğimden emin değilim, ama bilmem gerekiyor.

"Ambulansla yerel hastaneye kaldırıldı."

"Ona gitmem lazım. Yaraları ciddi mi? Hayatta mı?" Saçmalıyorum.

"Bunu sadece doktorlar cevaplayabilir, Bay Spencer. Size tek söyleyebileceğim, içinde seyahat ettiği araba bir dur işaretini geçtikten sonra T-boned oldu. Araçtan çıkarılması gerekti, ama evet, hayattaydı."

Midem bulanırken titrek ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. Sanırım kusacağım.

"Üzgünüm, Bay Spencer. Bu, işimin en nefret ettiğim kısmı. İsterseniz, sizi ona götürebilirim."

"Lütfen."

Bu olamaz. İki saatten az bir süre önce, karımla sevişiyordum ve sadece birlikte geçireceğimiz akşamı değil, geleceğimizi de dört gözle bekliyordum. Bir aile kuracaktık. Ama şimdi, bir anda, paylaştığımız tüm umutlar ve hayaller belirsiz hale geldi.

Polis arabasının arka koltuğuna başımı yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Hiç dua eden biri olmadım, ama şu anda tam da bunu yapıyorum. Kızımı kurtarmak için her şeyi yaparım. *Her şeyi.*

Uyuşmuş hissediyorum.

Lütfen Tanrım, onu kurtar. Onu kurtar.

—

Hastaneye vardığımda beni soktukları küçük odada volta atarken "Braxton" diye bir ses duyuyorum. Cevaplar, haberler, herhangi bir şey beklerken aklımı kaçıracakmışım gibi hissediyorum. Jemma'nın annesi

Christine odaya girerken başımı kaldırıyorum. "Oh, Braxton," diye ağlayarak kollarıma atılıyor ve göğsüme yaslanarak histerik bir şekilde hıçkırıyor.

Jemma onun tek çocuğu, tabii ki üzgün, ama ben burada kendimi tutmaya çalışıyorum ve bu hiç yardımcı olmuyor.

Hastaneye giderkenki yolu bile hatırlamıyorum. Sanki bir belirsizlik içindeyim ve düşüncelerimi toparlayamıyorum. Polis memurunun, vardığımızda aramam gereken biri olup olmadığını sorduğunu hayal meyal hatırlıyorum. "Ailesi," diye mırıldandım. Benim dışımda, onun tek sahip olduğu onlar.

Evlilik hayatımız daha yeni başlamışken, evren onu benden alacak kadar acımasız olamaz. Olabilir mi?

"Herhangi bir haber var mı?" Christine benden uzaklaşırken soruyor. "Bana hiçbir şey söylemiyorlar."

"Henüz haber almadım." Hemşire beni bu odaya götürdükten sonra, doktorun kısa süre içinde beni görmeye geleceğini söyledi, ama o zamandan beri hiçbir haber yok. Tek bir kelime bile.

Saatime bakıyorum ve sadece yirmi dakika geçtiğini görüyorum, ama sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Şu anda, benim için değerli olan her şey pamuk ipliğine bağlı.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açılır. Kalp atışlarım tehlikeli bir seviyeye çıkar. Hazır mıyım bilmiyorum. Onun nasıl olduğunu bilmem gerekse de, haber yok iyi haberdur diye kendimi avutuyorum.

Jemma'nın babası Stephen'ı kapının yanında durmuş, somurtkan ve nefes nefese görürüm ve içim rahatlar.

"Burada ne işin var?" Christine gözlerini kısarak sertçe sorar.

Bu ikisi bir zamanlar kışkırdığım bir evlilikleri vardı; şimdi aynı odada bulunmaya bile tahammül edemiyorlar. Aslında, Christine Stephen'la aynı odada bulunmaya tahammül edemiyor. Düşünümüzde onları odanın zıt köşelerine oturtmak zorunda kaldık. Jemma'nın annesi, onun yanına otursaydı düşüne katılmayacağını söyledi. Bu düşmanlığın Jem'e yaptığı şeyi görmek zor; o anne babasını seviyor ve onların dramının ortasına çekilmeyi hiç istemiyor. Bu çok saçma. Stephen hata yaptı, ama yaptıklarından pişman. O iyi bir adam. Onu her zaman sevmişimdir. Yaptığını affetmiyorum, büyük bir hata yaptı, ama Christine de bu konuda payı var ve hepimizi acı çekmeye zorlaması adil değil. Özellikle şimdi; şimdi Jem'e odaklanmamız gereken bir zaman.

"O benim de kızım, Chris. Burada olma hakkım var."

"Huh," diye homurdanıyor.

Jemma'nın annesinden uzaklaşarak babasına doğru yürüdüm ve elini sıktım. "Henüz bir haber yok. Umarım doktor yakında bize bir şeyler söyleyebilir."

Başını eğdi. "O benim küçük kızım... benim balkabağım," diye fısıldadı.

Onu izlerken kendi gözyaşlarımı tutmak zorunda kaldım. *İyi olmak zorunda*. Şu anda başka bir sonuç düşünemiyorum bile.

ÜÇ

Braxton

"Buna dayanamıyorum," diye mırıldanıyorum, kapıları itip koridora çıkarak bir hemşire ya da doktor, bana cevap verebilecek herhangi birini arıyorum. Ayrıca o ikisinden de uzaklaşmam lazım. Christine bir sandalyeye çökmüş, ağlıyor. Stephen bir ara onu teselli etmeye çalıştı, ama Christine'in ona attığı bakışlar onu odanın köşesine çekilmeye zorladı. O acı çekiyor, hepimiz acı çekiyoruz. Jemma'nın durumunun ne olduğunu kimse bilmiyor, ama onun tüm sevgimize ve desteğimize ihtiyacı olacağını biliyorum. Bir zamanlar sıkı sıkıya bağlı olan ailesinin haline nefret ediyor ve sürekli kavgaları onu sadece üzüyor.

Doğruca hemşire masasına yöneliyorum ve hemşire önündeki bilgisayar ekranından başını kaldırdığında zorla küçük bir gülümseme takınıyorum. "Merhaba. Eşim Jemma Spencer az önce buraya getirildi. Bir trafik kazası geçirdi. Durumu hakkında herhangi bir haber var mı? Bana yardımcı olursanız çok minnettar olurum, neredeyse yarım saattir bekliyoruz. Herhangi bir şey, lütfen."

Hemşire bana anlayışlı bir bakış attıktan sonra klavyeye bir şeyler yazdı. "Şu anda travma ekibi onu muayene ediyor. Birinin gelip sizinle konuşmasını sağlayayım."

Travma ekibi. Bu kelimeler kalbime bıçak gibi saplanıyor. "Onu görebilmemin bir yolu var mı?" Muhtemelen korkmuştur ve benim orada olmamı isteyeceğini biliyorum. Ve ben onun yanında olmalıyım.

"Şu anda olmaz, Bay Spencer. Üzgünüm. Birini gönderip size en kısa sürede bilgi vereceğim."

İçimdeki çaresiz tarafım hemşireye bağırıp beni Jemma'nın yanına götürmesini talep etmek istiyor. Neyse ki mantıklı tarafım galip geliyor. O sadece işini yapıyor.

"Teşekkür ederim."

Dönerek, burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum ve o daracık işkence odasına doğru yürüyorum; oraya geri dönme düşüncesi beni boğuyor. Durup, bir an duruyorum ve omuzlarımı birkaç kez çeviriyorum. Kaybolmuş ve tamamen yalnız hissediyorum. Jemma her zaman benim dayanağım olmuştur; her şeyi birlikte karşıladık. Onun rahatlatıcı varlığını özledim, ki bu ironik —trafik kazası geçiren, bu tanrının unuttuğu hastanede travma ekibi tarafından tedavi edilen kişi ben değilim.

Jemma'nın umut dolu gözlerine baktığımda kendimi daha da çaresiz hissediyorum. "Henüz bir haber yok, korkarım."

Christine yüzünü ellerine gömüyor ve ağlamaya devam ediyor.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" diye soruyor babası.

Keşke bilseydim. Kalbimde, yaralarının ciddi olduğunu biliyorum, ama zihnimin oraya gitmesine izin vermiyorum. Daha ne kadar dayanabileceğimi veya ne kadar süre kendimi tutabileceğimi bilmiyorum.

Doktor nihayet odaya girene kadar on beş dakika süren dayanılmaz dakikalar geçer. *Lütfen iyi haber olsun.* Boşuna umutlandığımı biliyorum; durum ciddi olmasaydı hastanede olmazdık.

"Merhaba. Ben Doktor Bolton. Jemma'nın tedavisini üstlenen travma ekibinin sorumlusuyum," diyor ve hepimize tek tek bakıyor.

"Ben Braxton Spencer, Jemma'nın kocası." Uzatılan elini tutuyorum. "O nasıl?"

"Yaraları ciddi." Sözleri kalbimi ağzıma getirir, ama en azından bu, onun hala hayatta olduğu anlamına gelir. Herhangi bir olumlu şeye tutunmam gerekir; bunu atlatabilmemin tek yolu budur. "Neden oturmazsınız?"

"Ben Stephen, Jemma'nın babası," diyor ve öne çıkıyor. Doktorun elini sıktıktan sonra Christine'e doğru işaret ediyor. "Ve bu da eşim Christine."

"Eski karım," diye tersler Christine.

Gözlerim kısa bir süre onun gözleriyle buluştu — öfkemi saklamaya çalışmadım — başımı sallayarak oturdum. "Üzgünüm, Braxton," dedi, elini bacağıma koyarak. "Üzgünüm."

Onu dinlemeden dikkatimi doktora veriyorum. "Durumunu stabilize etmeyi başardık," diyor.

Ellerimi sinirli bir şekilde pantolonumun önünden aşağı doğru gezdiriyorum. Bu pek iyiye işaret değil, ama şu anda onu ne durumda geri alacağım umurumda değil. Sadece geri gelmesini istiyorum.

"Durumunu stabilize etmek ne demek?" diye sordu Stephen. "Yaraları ne kadar ciddi?"

"Ciddi," diye cevapladı. "Geldiğinden beri bilinci açık ve kapalı. Beyninde şişlik, iç kanama, lezyonlar ve çok sayıda kırık kemik var gibi görünüyor. Sakinleştirici verildi ve şimdi onu taramaya götürüyoruz."

"Tanrım." Polis memuru evime geldiğinden beri tutunduğum umut ışığı hızla sönüyor. "Kurtulacak, değil mi?"

Bana anlayışlı bir bakış atıyor. "Durumu kritik. Önümüzdeki kırk sekiz saat çok önemli olacak, ama sizi temin ederim ki eşinizi kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

Doktorun sözleri kafamda yankılanırken cevap veremiyorum. Kırk sekiz saat mi? O kadar uzun süre bekleyemem. Son kırk dakika beni neredeyse öldürüyordu. Tamamen panik içindeyim. Onu kaybedemem, kaybedemem. Göğsümde hissettiğim sıkışıklığı avuçlarımla ovuşturuyorum. O olmadan nefes alamam. O benim havam.

Bunu atlatmak zorunda. Atlatmak zorunda.

Bir saat geçti ve hala yeni bir haber bekliyoruz. Tarama ne kadar sürer ki? Huzur bulamıyorum ve doktor gittikten sonra durmadan volta atıyorum. Yakında muşamba zeminde bir yol açacağım.

Cebimdeki telefonum çalınca içimdeki kargaşadan kurtuluyorum. Ekrana bakınca Andrew'un adını görüyorum. Muhtemelen Jemma'nın neden işe gelmediğini merak ediyordur. Beni araması ona pek uymuyor, en son aradığında durum pek hoş değildi. Jemma işten çıkmıştı ve ofiste bir şeyi bulamayınca onu aradı; Jemma telefona cevap vermeyince bana ulaştı. Ona, bir saat içinde geri dönüp bulamazsa onu kovacağını söyleme cüretini gösterdi. Her zamanki gibi mantıksız davranıyordu ve sonunda içimden geçenleri söylemekten büyük memnuniyet duydum. Onun gibi birinin kendisi için çalışıyor olması onun için büyük şansdı ve o da bunun farkındaydı. Bu, onun benim önümde onun hakkında böyle konuştuğu ilk ve son seferdi.

Onun aramasını görmezden gelmek istiyorum, ama Jem'in bunu istemeyeceğini biliyorum. "Andrew," diye kısa bir ses tonuyla cevap veriyorum. Ona cevap verme şansı bile vermiyorum.

cevap verme şansı bile vermiyorum. "Jemma işe giderken bir trafik kazası geçirdi. Bugün işe gelemeyecek."

"Onun burada olması lazım," diye bağıyor. Sinirli bir nefes verdiğinde, öfkemin yükseldiğini hissediyorum.

"Bu mümkün değil."

"Pazartesi günü gelebilir mi?"

"Hayır, Pazartesi de gelemeyecek." Bu noktada telefonu yüzüne kapatmak istiyorum, ama yine Jemma'nın hatırı için öfkemi bastırıyorum. "Durum ciddi. Hastanedeyiz. Ne zaman döneceğini bilmiyorum." Bununla telefonu kapatıyorum. Ona gereken açıklama bu kadar.

Telefonumu ceketimin cebine geri koymak için uzandığımda, tekrar çaldı. Yine o olduğunu düşünerek reddetme düğmesine basmak için parmağımı hareket ettirdim, ama ekranda Lucas'ın numarasını gördüm. *Tanrım, toplantımız.*

"Neredesin sen?" diye bağıırır telefona. "Neredeyse bir saattir seni aramaya çalışıyorum. Lütfen bana hala trafikte sıkışıp kaldığını söyleme. Elimden geldiğince oyalanmaya çalıştım. O planlara ihtiyacımız var."

"Lucas." Bana bağırsa da sesini duyduğuma çok sevindim. Onun gücünden yararlanmam lazım çünkü çökmek üzereyim. Kapıyı iterek koridora çıkıyorum. "Üzgünüm dostum. Arayacaktım... Aklımdan çıkmış."

"Tanrım, Brax. *Aklımdan mı çıktı?* Neler oluyor?"

"Hastanedeyim."

"Ne?" Kısa bir süre duraksadı. "Neden?"

"O kaza," diyorum, sesim titriyor. "Jemma'ydı." "Saçmalık... olamaz."

Hat sessizleşir ve ilk duyduğumda hissettiğim şok yeniden üzerime çöker. Bunu yüksek sesle söylemek, olayı çok gerçek kılıyor ve Lucas'ın bu haberi ne kadar kötü karşılayacağını biliyorum. O sadece Jemma'yı sevmiyor, beni de önemsiyor. Büyürken, hep sadece Jem ve ben vardık, sonra ben üniversiteye gittim ve onu geride bıraktım. İlk kez ayrılmıştık ve bu çok zordu. Her gün konuşuyorduk ve her hafta sonu birlikte olmak için gidip geliyorduk, ama eskisi gibi değildi. Onsuz zorlanıyordum. Kaybolmuştum ve Lucas beni kurtardı. Jemma benim diğer yarımdaydı, ama onu bulana kadar bir kardeşe, en iyi arkadaşına ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Hangi hastanedesin? Hemen geliyorum."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Sekiz yıllık arkadaşlığımız boyunca beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. "Gelme. Toplantıyı bitir, bu önemli."

Burada yapabileceğin bir şey yok. Hala doktorun haberini bekliyoruz."

"Senin yanında olabilirim. Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

O senin hayatın."

"Öyle," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşlarla dolarken, ama ağlamayı reddediyorum. Onun için güçlü kalmam gerekiyor. "Lucas, onsuz yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Dayan dostum. Jem bir savaşçıdır. Bunu atlatacaktır." Bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyor.

"Tanrım, umarım öyledir."

DÖRT

Braxton

Hemşireyi koridordan yoğun bakım ünitesine doğru takip ederken korku beni sarmış durumda. Jemma'nın ailesi hemen arkamızda. Sonunda onu görebiliyoruz, ama sadece bir kişi bir seferde. İlk olmak istediğimi söylediğimde itiraz etmedikleri için minnettarım.

Kendimi en kötüsüne hazırlamaya çalışıyorum. O odaya girdiğimde neyle karşılaşacağımı bilmiyorum, ama güzel bir şey olmayacağını biliyorum. Bu sabah bana gülümsemeyle ve öpücükle veda eden güzel karım, şimdi göreceğim kişi olmayacak.

Doktor nihayet geri gelip bize durumuyla ilgili bilgi verdiğinde, beynindeki şişlik nedeniyle yapay komaya sokulduğunu öğrendik. Doktora binlerce soru sordum, ama önümüzdeki birkaç günün bekleme süreci olacağını ve Jemma'nın yoğun bakımda yakından izleneceğini söylemekten başka pek bir şey söyleyemedi.

Yaraları çok ciddi. Cerrah açık yaralarını dikmeyi başardı, ancak şişlik geçene kadar ameliyat yapamayacaklar. Sağ koluna ve bacağına çivi takılması gerekecek, ayrıca kemikleri parçalandığı için kalça protezi takılması gerekecek. Kızımın bu kadar yaralı ve hırpalanmış olması beni çok üzüyor, ama bununla başa çıkabiliriz. O hayatta ve kemikler iyileşir. Şu anda öncelikli endişemiz, onu önümüzdeki birkaç günü atlatmasını sağlamak. Doktorun dediği gibi, o sağlıklı ve güçlü. Savaşacağını biliyorum. Savaşmak zorunda.

Hemşire, Jemma'nın odasına vardığımızda yürümeyi bırakıp bana döndü. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, kulaklarımda çarpıntısını duyabiliyordum. Yüzünde sempatik bir gülümseme vardı. "Bu, eşinizin odası, Bay Spencer."

"Teşekkür ederim."

Dönüp Jemma'nın ailesine başımı sallıyorum. Bu anda hiçbir söz bizi teselli etmeye yetmez. Christine'in hüznü gözleri benimkilerle buluşuyor ve elini koluma uzatıp okşarken zorla bir gülümseme takınıyor. Bu, sevdiğim ve özlediğim şefkatli ve sevecen kadın.

"İyi şanslar," diyor. "Bize ihtiyacınız olursa burada bekliyor olacağız."

Kapıda durup kendimi topluyorum. *Bunu yapabilirim*. Bacaklarımı hareket ettirmeye zorlayarak bir adım, sonra bir adım daha atıyorum. Gözlerim Jemma'ya takıldığı anda keskin bir nefes alıyorum. Yatağa yaklaşırken dizlerim titriyor. Karşımda yatan kişi karıma hiç benzemiyor.

Buraya girdiğimde ne görmeyi beklediğimi bilmiyorum, ama kesinlikle bu değildi. Beyaz steril çarşafın çenesinin altına kadar çekilmiş, bu yüzden sadece morarmış ve hırpalanmış yüzünü görebiliyorum. Birkaç makineye bağlı ve ağzından büyük beyaz bir tüp çıkıyor.

Yaklaşmaya korkarak uzun süre ayakta durup ona bakıyorum. Gerçeküstü bir his. Hayatımda böyle bir şeyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Yüzünün sağ tarafı ve alını yoğun bir şekilde bandajlanmış. Saçında kurumuş kan gördüğümde hemen gözlerimi başka yere çeviriyorum. Buna dayanamıyorum. Yüzü çok şişmiş. Onu bu halde görmek ne kadar acı verici, kelimelerle anlatamam.

Duvarın yanında bir sandalye var. Ona doğru yürüdüm ve Jemma'nın yatağının yanına çektim. Sol tarafı hala mükemmel, hala o. Parmaklarımın ucuyla yüzünün sol tarafını nazikçe okşarken gözlerim doldu.

Buraya gelmeden önce kendime onun için güçlü kalacağıma söz vermişim, ama üzüntüden o kadar etkileniyorum ki artık yapamıyorum. Çok korkuyorum. Öne eğilip dudaklarımı nazikçe yanağına koyuyorum. O kadar cansız, o kadar solgun ki, cildi dudaklarıma soğuk geliyor. Elimi battaniyenin altına sokup, onun elini benim elimle kavırıyorum.

Onu kollarımın arasına alıp iyileşmesi için yalvarmak istiyorum, ama ona dokunmaya çok korkuyorum. Zaten yeterince acı çekmişken ona daha fazla acı vermek istemiyorum. Hayatım boyunca ona bakıp onu korudum, ama en çok bana ihtiyacı olduğu anda yanında olamadım. Mantıken, bunu önlemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum. Hiçbirimiz bunun olacağını tahmin edemedik, ama bu, hissettiğim suçluluk duygusunu azaltmıyor.

Bu sabah polisin sözleri kafamda yankılanıyor. *Tek söyleyebileceğim, duruşaretini geçtikten sonra bindiği araba T-boned oldu.*

"Jem," diye fısıldıyorum onun tenine. "Sana ihtiyacım var, bebeğim. Beni terk etme." Gözyaşlarının tuzlu tadını alabiliyorum. "Bizim için savaş... senin için savaş. Sadece *savaş*."

Yüzümü uzun süre onun yüzüne dayadığımda kalbim acıyor. Bu basit temas bile bana güç veriyor ve umarım Jem'e de güç verir.

Omzuma bir elin dokunduğunu hissedince irkiliyorum. Kafamı kaldırıp yanımda duran hemşireye bakıyorum. "Bayan Spencer'ın ailesi şimdi gelip kızlarını görmek istiyor."

"Tamam," diyorum, sandalyeme yaslanıp yüzümdeki gözyaşlarını silerken.

"Onu gördükten sonra geri gelebilirsiniz."

Hemşire odadan çıkana kadar bekledim, sonra tekrar sandalyeme yaslandım. "Ailen seni görmeye geldi," diye fısıldadım. "Ben hemen dışarıda olacağım. Hiçbir yere gitmiyorum." Ayağa kalkmadan önce bir kez daha dudaklarımı yanağına değdirdim. "Seni seviyorum."

Odayı terk ederken kalbim paramparça oluyor. Kapıda Christine'e rastlıyorum. Koluma uzanıyor ama onu itiyorum.

"O nasıl?" diye sorar. Cevap olarak başımı sallarım. Uyuşmuş durumdayım. Onun nasıl olduğunu anlatacak kelimelerim yok. Christine bir dakika sonra kendi gözleriyle görecektir.

Stephen yanından geçerken sırtıma hafifçe vurur. Yüzündeki kasvetli ifadenin benim yüzümden de yansıdığını biliyorum. Onların görecekları şey için kendimi kötü hissediyorum. Jemma her zaman onların küçük kızı olmuştur. Onu bu halde görmek kolay olmayacaktır.

"Braxton." Duvara dizilmiş sandalyelere doğru yürürken omzumun üzerinden bakıyorum. *Lucas*. Hiçbir şey söylemeden önümde duruyor ve beni kollarına alıp sıkıca sarıyor. Beni daha önce hiç böyle kucaklamamıştı, ama çok minnettarım, garip hissetmeye vaktim yok. Şu anda kendimi toparlamak için bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyacım var. "Bunu atlatacak dostum."

Onun burada olmasına çok sevindim.

Cebimde titreştiğini hissedince telefonumu çıkarıyorum. Jemma'nın arkadaşı Rachel'dan bir mesaj gelmiş. New York'tan buraya geliyor. "Neden birkaç saatliğine eve gidip biraz dinlenmiyorsun?" diyor Stephen, elini omzuma koyarak. "Berbat görünüyorsun."

"Hay aksi, teşekkürler."

Kazadan bu yana üç gün geçti ve ben karımın yanından ayrılmadım. Onu yanımda götürebildiğim zaman eve gideceğim, daha önce değil. Hastane kurallarına aykırı olmasına rağmen, hemşire bu sabah duş almama izin verdi. Bu sayede kendimi yeniden insan gibi hissettim. Lucas evimize gidip bazı tuvalet malzemeleri ve temiz giysiler getirdi. İşe giderken ve akşamları eve dönerken hastaneye uğruyor. Burada yapabileceği pek bir şey yok, ama şu anda Jem'den başka hiçbir şeye odaklanamıyor olsam da, ofiste işleri yolunda tuttuğu için ona minnettarım.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, evlat," diyor Stephen. "Jemma uyandığında sana ihtiyacı olacak ve böyle devam edersen işlerini yapamayacaksın." Haklı. Neredeyse hiç uyumadım ve pek yemek yemiyorum, ama buradan ayrılamam. Gerçek şu ki, onun iyi olacağından emin olana kadar rahat nefes alamayacağım.

"Onu bırakmayacağım."

İlk kırk sekiz saati atlattı ve her geçen gün güvenim artıyor. Hâlâ yapay komada, ama doktor bu sabah birkaç tarama daha yaptı ve şişliğin azaldığını gösterdi. Bilinci açıldığında uzun bir iyileşme süreci geçireceğini biliyorum, ama asla yalnız kalmayacak. Ben, ailesi, Lucas ve en yakın arkadaşı Rachel, her adımda ona yardım edeceğiz.

"Biraz dinlenmen lazım," diye ısrar ediyor Stephen.

Şu anda hiçbirimiz düzgün çalışmıyoruz. Stephen ve Christine sabahın erken saatlerinden gece geç saatlere kadar buradalar, ama benim aksime, eve gidip uyuyorlar.

"Tanrı aşkına," diye bağırıyor Christine. "Karısı hastanede yatıyor. Neden onu terk etmek istesin ki? Sevdiği kadına bağlı. Senin aksine, evlilik yeminine sadık kalacak."

Yüzümü ellerimle kapattım ve dilimi ısırma zorladım. Son birkaç gündür Stephen'a yönelttiği alaycı sözlerle artık dayanamıyorum. Anlıyorum, gerçekten: Stephen onun kalbini kırıncaya kadar, onun ayak izlerini bile taparcasına takip ediyordu. Ama şu anda karşı karşıya olduğumuz durum, hayatın kısa olduğunun kanıtı. Hiçbirimiz geleceğin ne getireceğini bilmiyoruz. Jemma onların tek çocuğu; onları birbirine yaklaştıracak bir şey varsa, o da kızlarına olan ortak acı ve sevgileri. Christine'in ilerlemesi ve bir şekilde affetmeye çalışması gerekiyor. İçinde taşıdığı nefret ve kin,

bir zamanlar şefkatli ve sevgi dolu bir insanı acımasız ve kin dolu hale getiriyor. Annemi kaybettiğimde bana çok nazik davranan kadını artık tanıyamıyorum.

İkisine de acıyorum. Hâlâ birbirlerini sevdikleri çok açık; bunu herkes görebilir. Ama görünüşe göre Christine, Stephen'ın hatasının bedelini hayatının geri kalanında ödetecek. Bu çok üzücü; bir zamanlar paylaştıkları aşk, boşa harcanamayacak kadar değerli.

"Kahve almaya gidiyorum," diyor Stephen kapıya doğru yürürken. Bence o da ipin ucunda. Bu, iki yıl önce ayrıldıklarından beri karısının ona en çok yaklaştığı an.

"Ona biraz müsamaha göstermelisin," diyerek Christine'e döndüm. Son birkaç yıldır bu konunun dışında kalmaya çalıştım, ama şu anda bu neredeyse imkansız. Düğün fiyaskosu sırasında bile fikrimi söylemekten kaçındım. Christine'in o zaman fark edemediği ya da fark etmek istemediği şey, Jemma'nın babasının düğünümüze katılacak ve Christine istese de istemese de küçük kızını damada teslim edecekti. Bu baskı Jemma'yı neredeyse parçaladı - birden fazla kez, annesinin neden olduğu hayal kırıklığından ağlarken onu kollarımda tuttum - ama her iki ebeveynini de ne kadar sevdiğini biliyorum, bu yüzden sessiz kaldım. Ama şimdi değil.

"Bu saçmalık artık sona ermeli," diyorum. "Jemma iyileşirken onu üzmenize seyirci kalmayacağım."

Christine'in gözleri hafifçe kısılr ve konuşmak için ağzını açar, ama sonra duraksar. Tüm vücudunun gevşediğini görüyorum ve haklı olduğumu bildiğini anlıyorum. Şu anda önceliğimiz Jemma olmalı.

"Haklısın," diye cevaplar, yüksek sesle nefes vererek. "Acıyı unutmaya çalıştım, ama yapamıyorum."

Sandalyeden kalkıp ona doğru yürüdüm. "Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum Christine, ama söyle bana: onu sürekli aşağılamak *kendini* daha iyi hissettiriyor mu?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, hissettirmiyor."

Bu o değil. Gerçek Christine değil, büyürken sevdiğim anne figürü. Annem vefat ettiğinde, Christine devreye girip beni kendi çocuğu gibi sevdi ve ona her zaman minnettar olacağım. Yıllar boyunca bana ve babama karşı harika davrandı. O ve Stephen ikisi de.

"Biraz daha nazik olmaya çalış," diyorum, elimi omzuna koyarak. "Jemma uyandığında hepimizin bir arada olmasına ihtiyacı olacak."

"Biliyorum." Yüzündeki pişmanlık dolu ifade, en azından deneyeceğini gösteriyor.

Gece hemşiresi odadan çıkarken gözlerimi açtım. Jemma'nın yatağının arkasından gelen ince bir ışık şeridi dışında, oda karanlıkta kalmıştı. Geçici yatak haline getirilmiş koltukta öne doğru eğilirken boynumu sağa sola çeviriyorum. Karımı kollarımın arasına alıp kendi rahat yatağında tekrar uyuyabileceğim günü iple çekiyorum. Saatim sabahın ikisini biraz geç olduğunu gösteriyor.

Kalkıp sandalyeyi Jemma'nın yatağına yaklaşıyorum. Daha yakın olmalıyım. Bu kadar çok makineye bağlı olmasaydı, tereddüt etmeden yatağa girip ona sarılırdım. Onu çok özlüyorum; gülümsemesini, kahkahasını, dokunuşunu, sevgisini... Ama en çok, onunla birlikte uyanmayı özlüyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla o benim hayatımdı, bu yüzden burada olmasına rağmen yanımda olmaması kalbimi acıtıyor.

Eğilip dudaklarımı alnına koyuyorum. "Lütfen çabuk geri dön." Yatağa uzanıp, onu örten battaniyenin altına elimi sokuyorum. Temas kurmaya ihtiyacım var. Belki bu uyumama yardımcı olur; uyandığında en güçlü halimde olmam lazım. Parmaklarım onun parmaklarını sararken "Seni seviyorum" diye fısıldıyorum. Bu sözleri söylemeden hiç uyumadık.

BES

Braxton

Koridorda ileri geri yürüyorum. Bugün o gün. Doktor ve iki hemşire şu anda karımın yanında. Beynindeki şişlik azaldığı için onu komadan çıkarma sürecine başlayacaklar. Onu hayatta tutan makineleri de çıkaracaklar. Rahatlamış olmam gerekirdi, ama değilim, son derece endişeliyim. Olumlu kalmaya çalışsam da, onun hayatta kalacağının garantisi yok.

Christine, Stephen ve Lucas oturmuş beni izliyorlar. Onları tedirgin ettiğime eminim, ama yerinde duramıyorum. Midem düğüm düğüm.

"Braxton!" Kafamı kaldırıp Jemma'nın en yakın arkadaşı Rachel'ın bana doğru koştuğunu görüyorum. Rachel bir yıl önce iş için New York'a taşınmıştı, ama kazayı öğrenince eve geleceğinden hiç şüphem yoktu. İkisi kardeş kadar yakındılar. Bu yüzden kazadan sonraki gün onu aramak için bekledim. Gereksiz yere buraya uçmasını istemedim. Üç hafta önce Jemma'nın nedimesi olmak için buradaydı.

Düğünümüz için geldiğinde onu havaalanından aldığımızı düşündüğümde kalbim acıyor. O ve Jemma her hafta Skype'ta görüşüyorlar ama neredeyse bir yıldır birbirlerini görmemişlerdi. Rachel gümrükten çıktığı anda, Jemma elimi bırakıp ona koştu. Birbirlerine sarıldılar ve uzun süre ağladılar.

Bu seferki gelişi, çok farklı bir nedenden dolayı ve onu karşılayacak kimse olmadığı için onun için zor olmuş olmalı. Ama kafam endişelerle doluydu ve onu almaya birini ayarlamayı düşünemedim.

Kollarımın arasına düşüp hıçkırarak ağlarken hiçbir şey söylemiyor. Vücudunun titrediğini hissedebiliyorum, ya da belki de benimki titriyor, emin değilim. Bu

yorgun, korkmuş ve kendimi tutmaya çalışıyorum. "O nasıl?" diye soruyor, gözyaşları arasında bana bakarak.

son birkaç gündür seyahat sırasında gelişmeleri öğrenmek için bana mesaj atıyordu. Cevabım hep aynıydı: *Değişiklik yok. Durumu kritik ama stabil*. Ona söyleyebileceğim tek şey buydu. Hepimiz için bir bekleme süreciydi.

"Doktor şu anda onun yanında," diyorum. "Şişlik indi, bu yüzden onu komadan çıkaracaklar."

Doktor içeri girmeden önce benimle uzun uzun konuştu. Onu komada tutmak için kullandıkları ilaçları kesecekler, ancak sıvı ve ağrı kesici ilaçları, rahat etmesini sağlamak için vermeye devam edecekler. Tamamen uyanması on iki ila yetmiş iki saat sürebilir.

Sadece bu kabusun bitmesini istiyorum.

Saatler geçti ama hala uyanma belirtisi yok. En azından nefes almasına yardımcı olan tüp ağzından çıkarıldı. Yüzünün sağ tarafındaki morluklar ve şişlikler indi. Tanıdığım Jemma'dan çok uzak görünüyor olsa da, şimdiden bir iyileşme görebildiğim için minnettarım.

Son dört gün boyunca, yaralarını sararken odadan çıkmam istendi, bu yüzden bandajların altında ne olduğunu henüz görmedim. Görmek istediğimden de emin değilim.

Bunun dışında, onun yanından hiç ayrılmadım. Christine, Stephen'ı kızdırmamak için elinden geleni yapıyor, ama bence daha fazla çaba gösterebilir. Lucas ve Rachel ile odada geçirdikleri zamanı dönüşümlü olarak paylaşıyorlar. Yoğun bakımda kurallar farklı. Genellikle odada aynı anda birden fazla kişinin bulunmasına izin vermezler, ama bizim için bir istisna yaptılar. Christine, Rachel ile, Lucas ise Stephen ile eşleşti. Jemma'nın ebeveynlerinin ayrılması beni biraz rahatlattı; bu herkes için daha kolay.

Akşam olunca, hepsini eve gidip dinlenmeye teşvik ediyorum. Ama ben gitmiyorum. Gidemezdim. Christine ilk başta itiraz ediyor, ama Rachel sonunda onu bunun en iyisi olduğuna ikna ediyor. Christine burada olduğu sürece onunla kalacak. Christine Rachel'ı kızı gibi seviyor, bu yüzden birbirlerine destek olacakları için mutluyum. Rachel'ın burada olması beni rahatlatacak, böylece

eşimin iyileşmesi için çaba sarf edebilirim. Christine araba kullanmıyor, bu yüzden Stephen evden ayrıldığında, onu bir yerlere götürmek her zaman Jem ve bana kalıyordu.

Jemma'nın elini tutarak yatağın yanında otururken, gece hemşirelerinden biri odaya girer. "Bay Spencer," der başını sallayarak. "Hâlâ uyanık olduğunuza şaşırdım."

Ona yarı yürekli bir gülümsemeyle karşılık verdim. Yorgun olduğumu inkar edemem; gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum, ama Jemma bilincini geri kazanırsa uyumak istemiyorum. Kafası karışacak ve korkacak, nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini merak edecek. Onu sakinleştirmek için burada olmam gerekiyor.

"Birkaç gün sürebilir."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum.

"Siz iyi bir adamsınız Bay Spencer. Karınız size sahip olduğu için şanslı." "Asıl şanslı olan benim gibi hissediyorum."

"Gitmeden önce size getirebileceğim bir şey var mı?" "Hayır, teşekkürler, ben iyiyim."

"Biraz dinlenmeye çalışın, Bay Spencer. Her saat başı eşinizi kontrol edeceğim, durumunda herhangi bir değişiklik olursa sizi uyandırırım."

"Teşekkür ederim."

O ayrıldığında saat gece yarısını on beş dakika geçiyordu. Bu, doktorların onu bilinçsiz halde tutan ilaçları kesmelerinden bu yana neredeyse on dört saat geçtiği anlamına geliyordu. Artık uyuyamıyorum. Günler sürebilir, ama her an uyanma ihtimali de var.

Birinin elimi sıkıldığını hissettiğimde uykumdan sıçradım. Gözlerim ağırlaşmış, zihnim bulanık. Hâlâ Jemma'nın yatağının yanındaki sandalyede oturuyorum. Saatime baktım, sabah 5'i biraz geçiyordu. Sonra fark ettim. Biri elimi sıkıyordu.

"Jemma," diyorum, sandalyemde dik oturarak. "Jemma, bebeğim." Hala elimde olan elini hafifçe sıkarken vücudumu ona yaklaştırıyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Hiçbir hareket yok. Hayal görmüş olmalıyım.

Alnımı omzuna dayayarak derin bir nefes veriyorum. "Uyan, bebeğim. Lütfen." Duygularımı bastırmaya çalışırken sesim çatlıyor. Buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. "Lütfen, Jem," diye fısıldıyorum. "Sana ihtiyacım var."

Dakikalar geçer. Başımı ona yaslayarak, gözyaşlarımı tutmaya çalışırım. Aklımı kaçırmışım gibi hissediyorum, ama muhtemelen sadece uykusuzluktan dolayıdır. Zihinsel ve fiziksel olarak bitkinim. Sandalyeye yaslanıp, boş olan elimle yüzümü ovuştururum, sakallarımı kaşırım. Hiç bu kadar uzun süre tıraş olmadan kalmamıştım.

Sıcak bir duş ve tıraşın beni canlandırabileceğini kendime itiraf etmeliyim. Jem sakalları hiç sevmezdi. Ara sıra çıkan sakallarımın seksi olduğunu düşünürdü, ama bu onun sınırıydı.

Parmaklarımı nazikçe onunkilerden ayırıp ayağa kalkıp esniyorum. Sırtımı kamburlaştırıp ellerimi havaya kaldırıyorum, yorgun kaslarımda kalıcı hale gelmiş gibi görünen ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum. Genelde çoğu gün egzersiz yapmaya çalışırım, ama burada olduğum sürece bunu yapamıyorum.

Saat yediyi biraz geçiyor. Hemşire Jem'in hayati fonksiyonlarını kontrol ettikten sonra az önce çıktı; hala bir değişiklik yok. Doktorun yakında viziteye başlayacağını söyledi. Sinirlerim gergin. Birkaç dakika ileri geri yürüyüp durduktan sonra yatağın yanında duruyorum.

"Jem, bebeğim. Beni duyuyor musun?" Öne eğilip parmaklarımı yüzünün yanından aşağı doğru gezdiriyorum. "Uyanman lazım." Sesimde çaresizlik var. "Lütfen."

Ayakta dik dururken gözlerim ona sabitlenmiş durumda. Bu bekleme oyunu kafamı gerçekten karıştırıyor. Sonra bir hareket görüyorum. En azından öyle sanıyorum; belki de elini sıktığı zaman olduğu gibi hayal ediyordumdur. Gözlerimi ovuşturup tekrar ona odaklanıyorum. Bu sefer hayal görmediğimi biliyorum. Göz kapakları hafifçe titriyor, ardından dudaklarından yumuşak bir inilti çıkıyor. Tekrar ona eğildiğimde kalp atışlarım hızlanıyor. "Gözlerini aç, Jem," diye yalvarıyorum ve battaniyenin altından elini tutup benimkine katlıyorum.

O benim istediğimi yaptığında ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Boş bir bakışla gözlerimin içine bakar. Yaşadıklarına bakılırsa, bu beni şaşırtmaz.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirir.

Gözlerim yaşlarla dolarken, "Hoş geldin" diye fısıldıyorum.

Bakışları benden çevresine kayıyor. Ne kadar kafası karışık olduğunu ancak tahmin edebilirim. Kendimi tutmaya çalışıyorum, ama duygularım o kadar yoğun ki, her geçen saniye kararlılığım azalıyor.

Bakışları tekrar bana döndüğünde, elimi nazikçe yüzünün sol tarafına götürüyorum. Tanıdık ışıltının kaybolmuş olması beni üzüyor, ama geri geleceğini biliyorum

geri geleceğini biliyorum. Öne eğilip, gözyaşlarım akarken alnımı onun alnına dayıyorum.

Annem öldüğünden beri böyle ağlamamıştım. Ama bu gözyaşları farklı. Bunlar kederden değil, sevinçten akan gözyaşları. Suçluluktan değil, minnettarlık ve rahatlama dan akan gözyaşları. Son birkaç gündür hissettiğim tüm belirsizlik bir anda yok oluyor. O geri döndü. Hayatta. Sonunda tekrar nefes alabiliyorum.

"Seni çok özledim, Jem."

"Dur." Sesi kısık ve *benim* Jemma'ma hiç benzemiyor. "Çekil üstümden," diye yalvarır ve zayıf bir şekilde göğsümü iter.

Bana daha önce hiç bu kadar sert konuşmamıştı ve ilk içgüdüm, ona bir şekilde zarar verdiğim yönünde. "Jem." Şaşkınlıkla geri çekiliyorum.

"Kimsin sen?" diye korkmuş bir sesle soruyor.

Kalbim durur. "Benim, Braxton... kocan."

Başka bir şey söylemiyor ve söylemesine de gerek yok. Gözlerinde gördüğüm korku her şeyi anlatıyor. Birkaç dakika önce hissettiğim rahatlama, hızla paniğe dönüşüyor.

Beni hatırlamıyor. Kim olduğumu bilmiyor.

ALT

Braxton

BİR HAFTA SONRA...

Kontak anahtarını kapattıktan sonra alnımı direksiyona dayadım ve bugün karımın hafızasının geri geldiği gün olması için sessizce dua ettim. Uyanıp beni hatırlamaması, hatta kimseyi, hatta anne babasını bile hatırlamaması gibi korkunç olaylardan sonra, işler gittikçe kötüye gitti.

Her gece onsuz eve dönmek zorunda kaldım. O benimle olmadıkça eve dönmeyeceğime yemin etmişim, ama sorun şu ki —o benim etrafında olmamı istemiyor. En azından şimdilik.

İlk gece beni odasından zorla çıkardı. Onun için artık bir yabancıyım ve bana da öyle davranıyor. Eminim ki Jemma'nın istediği olsaydı, gündüzleri buraya gelmemi bile engellerdim. Tamamen umutsuzluk ve kararlılık arasında gidip geliyorum; çok acı verici, ama bunun bizim için son olduğunu kabul etmeyi reddediyorum.

O artık paylaştığımız aşkı ya da birlikte yaşadığımız her şeyi hatırlamıyor olabilir, ama ben hatırlıyorum. Her anı... her saniyeyi. İkimiz için de yeterince aşk taşıyorum.

Christine ve Stephen, Jemma'nın hafıza kaybından dolayı tamamen yıkılmış durumda ve benim gibi, buna alışmaya çalışıyorlar. Zaten parçalanmış hayatlarında bu, onlar için büyük bir darbe. Onlara acımadan edemiyorsun.

Jemma'nın doktoru dün gece hastaneden ayrılmadan önce benimle uzun konuştu. Jemma'nın durumunu retrograd amnezi olarak nitelendirdi. Bir hastanın kafa travması geçirdikten sonra bir tür hafıza kaybı yaşamasının nadir bir durum olmadığını söyledi. Ama ne yazık ki, sihirli bir tedavi yok. Şimdilik, yine beklemek zorundayız. Hafıza kaybı geçici olabilir, ama

hafızasının asla geri gelmeyeceği ihtimali var ve bu benim en büyük korkum.

Her halükarda, bizden vazgeçmeyeceğim. *Asla*. Şu anda sahip olduğum tek şey iyimserlik. Biz birbirimize aitiz ve zamanla onun da bunu anlayacağından eminim. Benim kalbim ona ait, onun kalbi de bana ait.

Kaza olduğunda, onun bir daha uyanmayacağından ve onu kaybedeceğimden endişelendim. Onun uyanıp yine de onu kaybedeceğim ihtimalini bir kez bile düşünmedim.

Saat sabah 7 ve hastanenin uzun, tanıdık koridorunda onun odasına doğru yürüyorum, bu yüzden pek hareket yok. Her sabah kahvaltısı geldiğinde burada olmaya özen gösteriyorum, böylece yemeğini kesebiliyorum. Tek kolu çalışır durumda olduğu için bunu kendisi yapamıyor. Bundan nefret ettiğini biliyorum, ama yemek yemesi gerekiyor. Eski Jemma her zaman iradeli ve bağımsızdı. Bu, onda sevdiğim ve hayran olduğum bir özellik, bu yüzden bu özelliğini kaybetmemiş olmasına seviniyorum. O hala orada bir yerlerde, sadece onu geri getirecek bir yol bulmam gerekiyor.

"Günaydın, Bay Spencer," diye selamlıyor beni geçen hemşirelerden biri.

"Günaydın." Artık buradaki düzenli ziyaretçilerden biri oldum. Jemma dört gün önce yoğun bakımdan çıkarıldı ve normal bir koğuşa alındı. Kalça protezi takılması ve kırık kemiklerine çivi yerleştirilmesi için onu yoğun bakımda yeterince uzun süre tuttular. Ameliyat başarılı geçti ve yirmi dört saat içinde, yavaşça ve yardımla da olsa, ayağa kalkıp yürümeye başladı.

Yaklaştıkça midem sıkışıyor. Bana baktığında gözlerinde gördüğüm sevgi, boş bir bakışla yer değiştirmiş; tabii bana bakmasını sağlayabilirsem. Çoğu zaman uyuyormuş gibi davranarak bizimle konuşmak zorunda kalmamaya çalışıyor. Ailesi dahil herkese soğuk davranıyor. Bu durum kalbimi kırıyor, sadece Christine, Stephen ve benim için değil; Jemma'nın ne kadar korkmuş, kafası karışık ve yalnız hissettiğini tahmin edebiliyorum.

Odasına girdiğimde "Günaydın" diyorum. Uyanık ve tavana bakıyor. Beni gördüğünde yüzünün artık aydınlanmamasından nefret ediyorum. Artık o güzel gülümsemesini göstermemesinden nefret ediyorum.

Gözleri kısa bir süre bana kaydıktan sonra tekrar tavana sabitlendi. "Merhaba," diye cevapladı, sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse duyulmuyordu. Yine de zorla bir gülümseme takındım. Bunun beni ne kadar etkilediğini ona gösteremezdim, onun gücü olmalıym. Onu kollarıma alıp dayanmasını ve

her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum, ama bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Umutlarım azalıyor olabilir, ama geleceğimizin böyle olacağına inanmayı reddediyorum.

"Kahvaltı bu sabah geç olacak," diyorum, yatağının yanına oturarak, bu yeni garip durumun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Onlara istemediğimi söyledim." Hâlâ bana bakmayı reddediyor.

Sandalyeyi öne kaydırıp elini tutmaya çalışıyorum, ama kolunu çekip uzaklaştırmasına şaşırıyorum. "Yemek yemelisin. Gücünü geri kazanmak için buna ihtiyacın var. Eminim bu yerde sonsuza kadar kalmak istemiyorsundur." Bakışları bana kayıyor, ama konuşmuyor. "Eve gitmek için sabırsızlanmıyor musun?" Çünkü ben onu oraya geri götürmek için sabırsızlanıyorum.

"Eve mi? Ne evi? Benim evim yok. Hatırlamadığım bir yere gitmek için nasıl can atabilirim ki?"

Sesindeki acı beni incitir ve tekrar elini tutmak için uzanırım, ama vazgeçerim. "Senin evin benim yanımda, Jem." Bana attığı boş bakış, sessizliğin üzerimize çökmesiyle bakışlarımı yere çevirmeme neden olur. Bu odadaki hava o kadar yoğundur ki, bıçakla kesilebilir.

"Gitmen gereken başka bir yer yok mu, iş falan?" diye soruyor sonunda. Cevabımı beklemeden yanına dönüyor ve bana sırtını dönüyor.

"Sana yardım edeyim," diyorum, yataktan kalkmaya çalışırken. Bugün hastaneden taburcu olacak ve rehabilitasyon merkezine yatacak. Önünde yoğun bir tedavi süreci var, ama bu eve dönmeye bir adım daha yaklaştığı anlamına geliyor. Hâlâ tüm bu zorlu süreçlerin yakında geride kalacağı ve kazadan önceki hayatımıza geri dönebileceğimiz umudunu taşıyorum. Umut olmadan insanın hiçbir şeyi kalmaz. Buna yakın bir şey olsa bile razı olurum.

"Ben sakat değilim!" diye bağıyor ve kolunu elimden çekiyor.

"Özür dilerim," diye fısıldayarak geri çekiliyorum. Ona tekrar uzanma isteğine kapılmamak için ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyorum.

Sonunda ayağa kalkmayı başardığında, bana dönüyor. Konuşmadan önce içini çektiğini duyuyorum. "Hayır, *ben* üzgünüm," diyor, başını eğerek. "Bana karşı hep nazik davrandın. Sana karşı davranışlarımdan dolayı özür dilerim, bu hiç gerek yoktu."

"Önemli değil," diyorum, bir adım öne çıkarak. Onun için üzülüyorum. Bu benim için bir cehennem, onun neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.

"Sadece kendimi çok..." Bakışları hala yere sabitlenmiş durumda, ama konuşurken sesindeki çatlağı kaçırmıyorum. Parmağımı çenesinin altına koyarak nazikçe bakışlarını bana çeviriyorum. Güzel gözlerinde biriken gözyaşlarını görünce boğazıma bir düğüm atıyor. "Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum."

"Ah Jem." İçgüdüsel olarak onu kollarıma alıyorum. Kazadan bu yana ilk kez bana sarılmama izin veriyor ve çekip gitmediği için çok minnettarım. Buna onun kadar benim de ihtiyacım var. İkimiz de boğuluyormuşuz gibi hissediyorum ve ikimiz de nefes almayı bilmiyoruz.

"Yarın uçağın saat kaçta kalkıyor?" Rachel'a hastane kafeteryasında otururken soruyorum. Onun ve Jemma'nın ailesinin burada olup bana destek olmalarına minnettarım. Onlar benim için birer nimet. Jemma fizyoterapi görürken genellikle burada vakit geçiririz. Yemekler pek iyi değil ve kahve en iyi ihtimalle vasat, ama sunabilecekleri tek şey bu. Daha iyisini bulmak için hastaneden ayrılmıyorum. Jemma'nın yanında olmak çok daha önemli, bu yüzden şimdilik bu evimizden uzaktaki ev bizim gerçekliğimiz.

Gün batımından gün doğumuna kadar tüm günümü burada geçiriyorum. Jemma izin verse, yirmi dört saat burada kalırdım. Onu hastalıkta ve sağlıkta seveceğime söz verdim ve tam da bunu yapmayı planlıyorum.

"Uçak saat üçte kalkıyor," diyor Rachel, bakışları masaya kayarken. Sessizleşiyor ve önündeki peçeteyi sinirli bir şekilde karıştırmasını izliyorum. Ayrılmanın onun için kolay olmadığını biliyorum, Jemma'nın arkadaşlıklarını hatırlamaması da onu üzüyor. Masadan uzanıp elimi onun elinin üzerine koyuyorum.

"Gittiğin için suçluluk duymayın, Rach. Ona ben bakacağım, biliyorsunuz. New York'ta bir hayatınız var; Jemma, kariyerinizin sizin için ne kadar önemli olduğunu biliyor." Kısa bir süre duraklıyorum. Aslında, Jemma eskiden biliyordu. "Sizin kalmanızı ve bu kadar uğraşarak elde ettiğiniz her şeyi riske atmanızı istemezdi."

"Ona ihtiyacım var, sana ihtiyacı var, hepimize ihtiyacı var," diyor Rachel, yüzünü elleriyle kapayarak ağlamaya başlıyor. "O bunu bilmiyor olabilir, ama bize ihtiyacı var." Hızla ayağa kalkıp masanın onun tarafına geçiyorum ve onu kollarıma alıyorum. "O hastane yatağında yatan ben olsaydım, o da benim yanımda olurdu."

"Git," diyorum kararlı bir sesle. "Sonunda her şey yoluna girecek."

Öyle olmak zorunda. Kimi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum. Rachel kollarını belime sıkıca doluyor, ama cevap vermiyor.

Yanımızdan gelen yüksek bir öksürük sesiyle irkiliriz. Lucas'ın gözlerinde, Rachel ile benim aramda gidip gelen öfkeli bakışlar beni şok eder.

"Bir şeyi bölüyor muyum?" Konuşurken gözleri Rachel'a kilitlenir. Rachel ellerini yanlarına indirir ve yere bakar. Bu ikisinin arasında ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler olmuş. Eskiden çok yakındılar, Jemma ve ben bir gün birlikte olacaklarını umuyorduk. Onlar en iyi arkadaşlarımız ve dördümüz yıllar boyunca birlikte çok şey yaptık, hem burada hem de yurtdışında geziler dahil. Bu ikisi aynı odada olduğunda ortaya çıkan düşmanlık hiç mantıklı gelmiyor.

Rachel, çantasını alırken ikimizle de göz teması kurmuyor. "Gidip Jemma odaya dönmüş mü diye bakacağım."

"Benim yüzümden gitme," diyor Lucas, Rachel bizim yanımızdan geçip çıkışa doğru yürürken.

Rachel duyamayacağı bir mesafeye geldiğinde Lucas'a "Bu da neydi böyle?" diye soruyorum.

"Onu izlemelisin," diyor, başını onun yönüne doğru sallayarak. Ona karşı hissettiği nefret, ya da belki sadece öfke, her yerinden akıyor. Bu ikisi, düşünümüze kadar çok yakındılar. O gün her şey yolunda görünüyordu; hatta birlikte dans bile ettiler.

"Rachel'a dikkat etmek mi? Neden?"

"Sadece dikkatli ol," diye cevaplar, ceketinin düğmelerini açarak masaya oturur.

"İkinize ne oldu? Cidden, dostum, anlat bana."

"Konuşacak bir şey yok," diyor, beni başından savarak garsona masaya gelmesini işaret ediyor.

Bu konuda ikisinin de söylediğinden çok daha fazlası var, ama ona açıkça ihtiyacı olan mühletini veriyorum. "İşler nasıl?" diye soruyorum. "Hepsini sana yüklediğim için kendimi kötü hissediyorum."

"Aklından bile geçirme. Şu anda sözleşmeler hazırlanıyor."

"Harika," diyorum gülümseyerek. Kalbim tamamen bu işte olmasa da, bizim için gerçekten mutluyum; bu noktaya gelmek, bu büyük anlaşmayı imzalamak için çok çalıştık.

Anlaşmayı imzalamak için çok çalıştık. Durum farklı olsaydı, üçümüz, ben, Jem ve Lucas, kutlama yapıyor olurduk. "Her şeyi tek başına halletmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Bunu söylemeyi bırak. Sen olması gereken yerdesin. Zaten şirketimizin beyni benim." Ciddi bir yüzle söylüyor, ama her zamanki gibi beni kızdırmaya çalıştığını biliyorum.

"Her neyse, pislik," diye tersliyorum.

O başını geriye atıp gülüyor, çünkü ben her zaman ısırıyorum. *Her zaman.*

YEDİ

Braxton

BİR AY SONRA ...

Son market alışverişini eve taşırken adımlarım kesinlikle daha hafif. Bu sabah erken kalktım ve Jem'in en sevdiği yiyecekleri almak için markete gittim. Yani, eskiden severdi. Hafızası hala geri gelme belirtisi göstermiyor, bu yüzden aramızda hiçbir şey değişmedi; ilişkimiz hala gergin, en azından öyle denebilir. Beni arkadaşı olarak gördüğünden bile emin değilim, ama bu konuyu düşünmeyi reddediyorum. Çok acı verici.

Bugün Jemma'nın tam zamanlı yatılı rehabilitasyonunun son günü. Sonunda eve dönüyor. Burası onun hayalindeki ev, onun için inşa ettiğim ev. Burayı çok seviyor. Eve dönmesinin hafızasını canlandırmak için ihtiyacı olan şey olmasını umut ediyorum.

Rachel dün evi düzenlememe yardım etmek için geldi. Sürpriz bir şekilde, geçen hafta New York'tan dönmüş. Görünüşe göre şirketi ona özel izin vermiş. Bunun arkasında başka bir şey olduğunu sanıyorum, ama burada olduğu için çok minnettarım. Başımı su üstünde tutmama gerçekten çok yardımcı oldu.

Jem'in dönüşü için her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Ev, onun son ayrılışından beri aynen aynı durumda, ama onun için misafir odasını hazırladım. O bizim yatağımızda, benim yanımda olmalı, ama bunun hemen olmayacağını biliyorum. Onu özlüyorum... hayır, ona can atıyorum, ama zamana ihtiyacı varsa, ona zaman vereceğim. Onun tekrar eve dönmesine çok seviniyorum.

Alışveriş poşetlerini yerleştirdikten sonra, lavabonun altındaki dolapta vazo arıyorum. Eve gelirken üç farklı çiçekçiye uğrayıp

Jemma'nın en sevdiği çiçekleri, bulabildiğim her dalı aldım. Bunlar, ilk randevumuzda ve sonraki her randevumuzda ona verdiğim çiçeklerin aynısı ve düğün buketi için seçtiği çiçekler. O, zengin sarı güller ile parlak mor süsenlerin renklerindeki canlı kontrastı her zaman sevmiştir.

Onun o zamanları hatırlamasını ne kadar çok istesem de, bunu bu yüzden yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü onun tepkisini görmek istiyorum, yüzünün eskisi gibi ışıldamasını istiyorum. O bakış; *Tanrım. O bakışı özlüyorum.* O bakış çok güzel, saf bir güzellik. Yüzünde gördüğüm mutluluk bulaşıcı.

Gözlerimi kapatıp hatırlıyorum. Bu anılara tutunmam gerekiyor, böylece bu süreci atlatabileceğim. Bir gün beni tekrar sevecek, buna yürekten inanıyorum. Aksi düşünülemez.

Rehabilitasyon merkezinin otomatik kapısından geçerken çok gerginim, ama yine de gülümsüyorum. "Günaydın," diyorum Olivia'ya, resepsiyondaki genç resepsiyoniste.

"Günaydın, Bay Spencer."

Hastanedeki personel gibi, buradaki personel de Jemma'ya harika davranıyor. Karımı bakacak daha iyi insanlar bulamazdım.

Onu her gördüğümde içimi kaplayan duygulara hâlâ alışmaya çalışıyorum: sevgi, coşku ve içimi kemiren korkunun karışımı. Kazadan sonra, onu her koşulda geri kazanırsam minnettar olacağımı kendime söyledim ve öyleyim de, ama buna hazırlıklı değildim. Paylaştığımız bağ nasıl bu kadar kolay unutulabilir? Ben hâlâ hissederken, o nasıl hissetmez? Benim için bu bağ her zamankinden daha güçlü. Beni ne kadar sevdiğini nasıl unutulabilir? Çünkü onun da beni sevdiğini biliyorum, benim onu sevdiğim kadar. Hayatımın her günü onun sevgisini hissettim. Bu nasıl bir gecede yok olabilir?

"Günaydın bayanlar," diyerek Jemma'nın odasına giriyorum. Gözlerim Christine ve Rachel'in üzerinden hızla geçip Jem'e odaklanıyor ve onun ifadesini gördüğümde yüzümdeki gülümseme aniden kayboluyor. Kafamı hafifçe çevirip bakışlarımı Christine'e, sonra Rachel'a çeviriyorum. İkisi de aynı kasvetli ifadeyi takınıyor. Kalbim sıkışıyor. Bir şeyler oluyor. Jemma'nın eve gelmesine izin vermiyorlar mı?

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum Jemma'ya yatağa doğru adım atarken. "Bir şey mi oldu?"

Başını eğiyor ve bana bakamamasından nefret ediyorum. "Konuşmamız lazım." O kadar yumuşak bir sesle söylüyor ki, onu zar zor duyabiliyorum.

"Tabii," diye cevap veriyorum, içimden bir ses onun söyleyeceklerini beğenmeyeceğimi söylese de. Konuşmak, bizim her zaman iyi olduğumuz bir şeydi. Nadiren kavga ederdik. On dokuz yıl içinde, kavga ettiğimiz sayıları muhtemelen bir elin parmaklarıyla sayabilirim.

"Size birkaç dakika vereceğiz," diyor Rachel ve Christine'i az önce girdiğim kapıya doğru yönlendiriyor. Rachel ayrılırken bana attığı sempatik bakış, endişemi daha da artırıyor.

Jemma'nın bacaklarını yavaşça yatağın kenarına indirip oturmasını izliyorum. Alçı çıkarılmış ve yerine plastik bir atel takılmış. Hâlâ yürürken topallıyor, ama doktorlar bacağı güçlendikçe zamanla düzeleceğini söylüyor. Haftanın beş günü sabahları ayakta tedavi için buraya gelecek. Önümüzdeki hafta işe dönmeyi umuyorum, ama Lucas ile öğleden sonraları çalışıp onu randevularına götürebileceğim konusunda anlaştık.

"Gel, otur," diyor ve yanındaki yatağı hafifçe vuruyor. Yanına oturmamı istemesi beni gülümsetmeli, ama gülümsemiyorum. Onu kendisinden daha iyi tanıyorum ve söyleyeceği şey hoş bir şey değil.

Oturduğum anda elimi tutuyor. Olacaklara kendimi hazırlasam da, onun dokunuşunun tadını çıkarmak için gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum.

Derin bir nefes alır ve gözlerini kaldırıp benimkilere bakar. "Son altı hafta boyunca benim için yaptığın her şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. En nazık ve uyumlu hasta olmadığımı biliyorum." Bir nefes daha alır ve söylemesi gereken şeyi söylemekten çekindiğini anlayabiliyorum. "Rachel bahsedene kadar hiç düşünmemiştim, ama o senin beni eve götürmek için sabırsızlandığını söyledi." Kısa bir ara verdikten sonra devam ediyor. "Orası artık benim evim değil, Braxton. Nereye ait olduğumu bile bilmiyorum." İşte bu. Sözlerinin anlamı kafama dank edince içimde bir şeylerin parçalandığını hissediyorum. "Bugün seninle eve gelmeyeceğim. Ben, şey..." Devam etmeden önce bakışları yatağa geri dönüyor. "Bu şartlar altında, annemin evine gitsem daha iyi olur diye düşünüyorum."

Yemin ederim, kalbim ikiye bölündü. *Eve gelmeyecek.*

Yataktan kalkarken, o ezici ağrı geri döndüğünde elimi göğsüme sürüyorum. Nefes almakta zorlanıyormuşum gibi hissediyorum. "Çok üzgünüm, Braxton."

Ses tonundan onun da acı çektiği belli. Belki benim kadar değil, ama acı çekiyor.

"Önemli değil." Önemli, ama onu daha fazla incitmeye gönlüm el vermiyor. Hiçbir şey yolunda değil.

Son giysilerini valize koyup fermuarını kapatıyorum. Eşyalarını toplamak için eve bile gelmedi. Onun yerine Rachel'ı gönderdi. Bu da kalbime bir darbe daha vuruyor.

Valizi yataktan alırken gözlerim odayı tarıyor. Onun eşyalarını bu odadan çıkarıyor olabilirim, ama o hala burada, bu odada, bu evde olacak. Her yerde ondan parçalar var.

Rachel'ın beklediği oturma odasına inen merdivenlerde bacaklarım ağırlaşıyor. Bu valizi teslim ederek bunun olmasına izin veriyormuşum gibi, vazgeçiyormuşum gibi hissetmeden edemiyorum. Ama öte yandan, ne yapabilirim ki? Onu beni sevmeye zorlayamam.

Rachel'ı sırtı bana dönük, Jemma'nın eve dönüşü için aldığım çiçeklere bakarken buluyorum. Evin her yerine stratejik olarak birkaç vazo yerleştirdim; hangi odaya girerse girsin gülümsemesini istedim. Ama bu olmayacak, çünkü o bu eve adım atmayı bile reddediyor.

"İşte eşyaları," diyorum ve valizi önüme koyuyorum. İçinde giysiler, ayakkabılar, iç çamaşırları, tuvalet malzemeleri ve makyaj malzemeleri var. Bunlar benim bile değil, ama yine de Rachel'ın almasına izin vermekte tereddüt ediyorum. Bunlar maddi şeyler ve büyük resimde önemsizler, ama yine de karımın bir parçasını daha kaybettiğimi hissetmemi engellemiyor. Daha fazlasını istemesinin an meselesi olduğunu biliyorum. Farkına varmadan, elimde hiçbir şey kalmayacak. Anılar ve paramparça bir kalp dışında hiçbir şey.

Rachel bana dönüyor ve gözlerindeki hüznün buradan bile belli oluyor. Sanırım Jemma ve benim için sonun başlangıcı olduğunu hissediyor, ama ikimiz de bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyoruz.

"Çiçekler çok güzel. Onlar çok hoşuna giderdi." Sesindeki hüznü ton, omurgamdan aşağı bir ürperti geçiriyor ve içimdeki çaresizliği daha da yoğunlaştırıyor. İçimde hâlâ küçük bir ışık var. Her ne kadar önemli ölçüde azalmış olsa da, hâlâ orada. Tüm gücümle o küçük umut parçasına tutunuyorum.

Başımı eğip saçlarımı okşuyorum. Eski Jemma bu çiçekleri gerçekten çok severdi, ama yeni haliyle, emin değilim. Eski Jem eve gitmek için sabırsızlanıyordu. Benden ayrılmaktan ve benim gibi mücadele etmekten nefret ederdi. Hayat nasıl bu kadar acımasız olabilir? İkimiz için de en önemli olan şeyi, birbirimize olan sevgimizi elimizden aldı.

"Ah, Braxton," diyor Rachel, odayı geçip önümde duruyor. Onun ağladığını duyduğumda boğazımın derinliklerinden boğuk bir hıçkırık çıkıyor. Beni kollarına sıkıca sarıldığında, tüm gücüm kayboluyor ve tamamen çöküyorum. Jemma için ağlıyorum... benim için ... bizim için ağlıyorum.

Bu gerçekten son mu?

Ondan uzaklaşıp gözlerimi elimin arkasıyla silerken kendimi aptal hissediyorum. Ben kimseye zayıflığımı gösteren biri değilim. Jemma'ya bile. Hepimizin dünyadan sakladığımız şeytanları vardır.

Rachel'in gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne bakarken, ondan uzaklaşıyorum. Gözlerinde gördüğüm acıma duygusundan nefret ediyorum. Bir içkiye ihtiyacım var; bu acıyı dindirecek herhangi bir şeye.

Mutfağa gidip bulduğum ilk şeyi alıyorum ve üst raftan bir bardak alıyorum. Rachel olduğu yerden kıpırdamıyor, ama gözleri benden hiç ayrılmıyor. Bardağı neredeyse ağzına kadar dolduruyorum. Bunun yetmeyeceğini zaten biliyorum. Bütün şişe bile yetmeyecek.

Başımı geriye eğip, iki büyük yudumda sıvıyı içiyorum. Boğazımdan geçerken yakıyor, ama ben bunu hoş karşılıyorum. Tereddüt etmeden kendime bir bardak daha dolduruyorum, ama onu dudaklarıma götürme fırsatı bulamadan, Rachel yanımda beliriyor ve elini bileğime doluyor. "Yapma. Çözüm bu değil."

Bileğimi onun elinden çekip kendi işine bakmasını söylemek istiyorum, ama yapmıyorum. Onun da acı çektiğini biliyorum. Bu hiçbirimiz için kolay değil. O arkadaşını kaybetmiş olabilir, ama benim kaybım çok daha büyük. Hayatımı, *her şeyimi* kaybettim.

"Lütfen ondan vazgeçtiğini söyleme, Braxton."

Tek yapabileceğim nefes vermek. Söyleyecek sözüm yok. Şu anda çaresizim ve kendime acıyorum, ama içten içe vazgeçmediğimi biliyorum. Bizden asla vazgeçemem. Onu geri kazanmak için hayatımın geri kalanını harcamam gerekirse, öyle olsun. Bu işin sonuna kadar varım.

"Bunun için mücadele etmelisin, Brax."

Bardağı masaya koyuyorum. "Onun hatırlamadığı bir şey için nasıl mücadele edebilirim?"

"Ona hatırlat."

Onun cevabına alaycı bir şekilde güldüm. Keşke o kadar kolay olsaydı.

"Ciddiyim, Braxton. Onunla konuş. Paylaştığımız her şeyi ona hatırlat."

"Benimle konuşmayacak." Sanırım en çok acı veren şey bu, benimle konuşamaması. Şimdiye kadar hiç konuşacak söz bulamadığımız olmamıştı. Şimdiye kadar her şeyi konuşurduk. Şimdiye kadar birbirimizin hayatlarına tamamen adanmıştık.

"Onu dinlemesini sağla," diye ısrar ediyor Rachel. "Ona birlikte yaşadıklarını hatırlat. Gerekirse ona bir mektup yaz. Sakın vazgeçme. Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

"Birbirimiz için yaratılmıştık," diyorum sessizce.

"Hayır, yanıyorsun, hala *öylesiniz*! İkiniz eşsiz bir aşkı paylaşıyorsunuz."

Duraklayıp sözlerini düşünürüm. Belki de haklıdır. Jemma sözlerimi dinlemiyorsa, en azından yazdıklarımı okuyabilir. Hayatımızın eskiden nasıl olduğunu bilmesi gerekiyor. Sahip olduğumuz şey unutulamayacak kadar güzel.

SEKİZ

Jemma

Yatak odamın kapısının ısrarla alınması beni isteksizce yataktan kaldırıyor. Onu yeterince uzun süre görmezden gelirsem gideceğini düşünmüştüm. Annem olduğunu iddia eden bu kadın hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama kesin olan bir şey var ki o da onun pes etmez olduğu.

Bacağım hala bu saçma sapan atelde olduğu için yavaş hareket ediyorum. Doktorumun bacağımı güçlendirmek için bana uygulattığı hidroterapiden zevk almaya başladım, çünkü bu, en azından geçici olarak da olsa, bu korkunç şeyden kurtulacağım anlamına geliyor. Terapimin dezavantajı, Braxton ile zaman geçirmek zorunda olmam. Bu, onunla birlikte olmak zor olduğu için değıl, tam tersine, o her zaman arkadaş canlısı ve nazık biri. Zor olan, birlikteyken yüzünde gördüğüm şey. Gözlerindeki yalvaran, neredeyse çaresiz bakış. Sanki sessizce onu hatırlamamı yalvarıyor gibi. Bu beni suçluluk duygusuyla boğuyor.

Ona eve gitmeyeceğimi söylediğimde yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Yıkılmış hali kalbimi parçaladı. Ses çıkarmadan, tek bir gözyaşı bile dökmeden önümde parçalandığını hissedebiliyordum. Buna tanık olmak korkunç bir şeydi, özellikle de bunun sebebi olduğumu bildiğim için. Bir daha asla görmek ya da hissetmek istemediğim bir şey.

Bana karşı çok iyi davrandı. Çok hoşgörölüydü. Onu incitmek istediğim son şey, ama benim yerime kendini koyması gerekiyor. Onu tanımıyorum. Evet, son haftalarda biraz tanıdık geldi ve evet, harika birine benziyor — tatlı, şefkatli ve sadık — ama bu yeterli değıl.

Birdenbire tanımadığım, hatırlamadığım bir dünyaya itildim ve bu çok korkutucu. Beni seven ve

benimle ilgileniyorlar ama ben onlara karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Bu çok ürkütücü. Kimseyi tanımıyorum ama en kötüsü, kendimi bile tanımıyorum.

En sevdiğim renk ne, en sevdiğim yemek ne? Şu anda en sevdiğim herhangi bir şey olsa bile razı olurum. Bir zamanlar olduğum kişinin sadece bir parıltısı. İyi bir insan mıyım? Yoksa cadaloz mu? Bu insanlar her gün yüzlerinde gülümsemeyle ve kalplerinde sevgiyle geri gelse de, *cadaloz* tarafına eğilimliyim. Bana gösterilen sevgiye tam olarak karşılık veremedim. Bu, umursamaz olduğum anlamına mı geliyor, yoksa içim boş mu? Kesinlikle boş hissediyorum.

Yatak odamın kapısını açtığımda Christine gülümseyerek "Oh, iyi, uyanmışsın" diyor. Onun sözlerine gözlerimi devirmek istiyorum. Uyanmamış olsam bile, uyanana kadar kapıyı çalmaya devam ederdi.

"Sadece dinleniyordum." Daha çok ondan saklanıyordum, ama bunu duymasına gerek yok. Buraya geldiğimden beri bana karşı çok nazık davrandı. Bana ihtiyacım olan alanı verdi ve bir anda bana çok fazla yük bindirmeye çalışmadı. Braxton gibi, o da bana nasıl davranacağını bilemiyor gibi görünüyor.

Buraya gelmekle doğru kararı verdiğimi düşünüyorum. Benim için en iyisi olanı, güvenli olanı yapmam gerekiyordu. Kapalı kapılar ardında gerçek Braxton Spencer'ın nasıl biri olduğunu hiç bilmiyorum. İçgüdülerim onun iyi bir adam olduğunu söylüyor. Birlikteyken gördüğüm tarafı zorlama ya da sahte görünmüyor, ama gerçek şu ki onun gerçek hali bu mu bilmiyorum. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Bunlar senin için geldi," diyor, sarı ve mor çiçeklerden oluşan zarif bir aranjmanı kaldırarak. Ne tür çiçekler olduklarını, hatta kimden geldiklerini bilmeden, nefesim kesiliyor. Açıklayamıyorum, ama bana bir şey hissettiriyorlar. Ama ne olduğunu bilmiyorum.

"Gülümsediğini görmek çok güzel," diyor annem. "Güzel gülümsemeni özledim."

Bakışlarım çiçeklerden anneme kayıyor ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu görünce şaşıyorum. Gülümsüyor muyum? Farkında değildim. Peki annem neden ağlıyor? Cevabı bulmak için yüzünü inceliyorum, ama tek gördüğüm üzüntü. Eski halimi mi düşünüyor? Bir zamanlar olduğum kızı, şu anda elinde kalan kabuğu değil.

"Çok güzeller," diyorum, herkese zarar verdiğim düşüncesini kafamdan atmaya çalışarak.

"Öyleler."

Onun sözlerinin arkasında daha fazlası olduğunu hissediyorum, bu çiçeklerin özel bir anlamı var ve bunu bilmem gerekiyor. Ya da belki de fazla anlam yüklüyorum.

"Braxton'dan."

Yüzümdeki gülümseme kaybolur ve endişe geri gelir. Bu daha tanıdık bir duygu. Uyuşukluk dışında, komadan uyandığımdan beri pek fazla duygu yaşamadım, ama bu endişeye dayanamıyorum.

"Kartta, *umarım yeni hayatına alışmışsındır* yazıyor." Kartı işaret ediyor. "O çok iyi bir adam, her zaman çok düşünceli olmuştur."

"Çok nazik bir davranış," diyorum ve buketti alıyorum. Braxton'la olan eski ilişkim hakkında pek bir şey söylemedi, ama ince imalarını kaçırmadım. Onu açıkça çok seviyor.

"Onu gerçekten sevmiştin, biliyor musun?" Bazen o kadar da ince davranmıyor.

"Gerçekten mi? Bunu nereden biliyorsun? İçimden geçenleri hissedebildin mi?"

Gözleri hafifçe büyüdü. "Hayır, Jemma. Görebiliyordum. Herkes görebiliyordu." Bunun üzerine dönüp gitti. Ona karşı bu kadar agresif davrandığım için hemen kendimi kötü hissettim.

Kapımı kapatıp kilitliyorum ve pencereye doğru yürüyorum. Neden bu çiçekleri yanımda istiyorum, emin değilim, ama istiyorum. Onları şifonyerin ortasına koyarken kendimi yine gülümserken buluyorum. Yatağımdan onları seyredebilirim.

Gözlerim, beyaz seramik vazoyu süsleyen gümüş kurdeleye tutturulmuş küçük dikdörtgen kartın üzerine kayar. Yazıda tanıdık gelen bir şey var, bu çok tuhaf. Çiçekler ondan geldiğine göre, kartın Braxton'a ait olduğunu varsayıyorum. Onun el yazısını hatırlamam ama onu hatırlamamam mümkün mü?

"Tadı nasıl?" Christine umutlu bir ifadeyle soruyor. Küçük bir parça tavuk parçası kesip tereddütle ağızıma koyuyorum. Neredeyse bir haftadır burada yaşıyorum ve pek bir şey değişmedi. Hâlâ kaybolmuş hissediyorum... tıpkı hafızam gibi.

Christine, ben yavaşça yemeğimi çiğnerken sabırla cevabımı bekliyor. Aslında tadı güzel. *Gerçekten güzel*. Sanırım bunu daha önce yemişim. Christine, akşam yemeğinde

Her şey bir tür deney gibi, çünkü hayatın sunduğu her şeyi yeniden deneyimlemek zorunda kalıyorum. Tatlar, kokular, görüntüler, sesler ve hisler. Hayatın çoğu bana artık yabancı geliyor.

"Güzel," diye cevap veriyorum ve sonunda yutuyorum. Sanki daha fazla açıklama yapmamı bekler gibi beni izlemeye devam ediyor, ama ben yapmıyorum. Bunun yerine, bir çatal dolusu patates püresini ağızma tıkıyorum.

"En sevdiğin yemek bu! Doğum günün gibi özel günlerde ya da moralin bozuk olduğunda hep sana yapardım."

Bu sözler beni neşelendirmek bir yana, kaybettiğim her şeyi hatırlamama neden oluyor. Doğum günüm ne zaman?

Çabaladığını biliyorum, ama keşke bıraksa. Yapabileceği hiçbir şey yardımcı olmaz

—kesinlikle bir parça ufalanmış tavuk da dahil. Hafızamın geri gelmesini neredeyse tamamen umudumu kestim. Şimdiye kadar en azından küçük bir ilerleme olurdu. Varlığım haline gelen bu kara uçuruma gittikçe daha da derinlere düşüyormuşum gibi hissediyorum.

Yemeğe devam ederken sessizlik çöküyor. Böylesi en iyisi. Özellikle de bu yemeği sindirmemi istiyorsa.

"Ah, neredeyse unutuyordum," diyor, yemeğin sonunda sandalyesinden kalkarken. "Sana bir paket geldi." O paketi almak için odanın diğer ucuna doğru yürürken gözlerim onu takip ediyor. Neden biri bana paket göndersin ki? "Sen yatarken geldi. Seni rahatsız etmek istemedim." Bu, kendimi herkesten uzak tutmak için kullandığım bahane. *Yorgunum, uzanacağım*. Kimsenin yanında olmak istememem işleri kolaylaştırıyor. Rachel'ı bile uzaklaştırmayı başardım. İlk üç gece burada kaldı, sonra eşyalarını toplayıp bir otele taşındı. Benden kaçmadığını, sadece bana ihtiyacım olduğunu düşündüğü alanı vermek için yaptığını söyledi. Belki de öyleydi. Bu insanların neden bu kadar az bir karşılık için bu kadar çok verdiklerini anlamıyorum.

"Al," diyor annem, önüme büyük krem rengi bir paket koyarak. "Bitirdin mi?"

O benim tabağımı işaret ediyor ve ben cevap vermeden önce başımı sallıyorum.

"Evet, teşekkürler."

Gözlerim paketin önündeki yazıyı tarar. Karttaki yazı ile aynı, bu yüzden Braxton'dan geldiğini anlarım. Hafızamı kaybetmeme rağmen hala okuyabilmem ironik geliyor. Bana okumayı kimin öğrettiğini, hatta hangi okula gittiğimi bile hatırlamıyorum.

Beynimin bu kısmının neden sağlam olduğunu, ama geçmişimdeki insanlar, yerler ve tüm önemli anların tamamen silinmiş olduğunu anlayamıyorum. Çok sayıda testten geçtim ve doktor kalıcı bir beyin hasarı bulamadı, ama açıkça var olduğu ortada.

Paketi ters çeviriyorum ve aniden tedirgin oluyorum. Bu sabah beni rehabilitasyona götürdüğünde onu gördüm. Paketten bahsetmedi, ama sanırım ona herhangi bir konuşma fırsatı vermedim. Böylesi daha kolay. Herkes için daha kolay. Verilecek umut yokken ona boş umut vermek istemiyorum.

Başımı kaldırdığımda, annemin mutfağın diğer tarafından bana şüpheyile baktığını görüyorum. Keşke beni bu şekilde izlemeyi bıraksa. Sinir bozucu. Beni kızı olarak, büyüttiği ve sevdiği biri olarak hatırlıyor olabilir, ama benim için hiçbir anlamı yok. Sevdikleri kişi artık yok. Bir zamanlar tanıdıkları Jemma'ya benziyor olabilirim, ama o artık yok.

"Yatacağım," diyorum, sandalyeden kalkarken.

"Tamam, tatlım." Her zamanki gibi, ben yukarı çıktığımda zorla bir gülümseme takınıyor.

Geçmişim, ailem, kocam, arkadaşlarım, düşmanlarım, ilk öpücüğüm, başarılarım ve başarısızlıklarım, sevdiğim ve sevmediğim şeyler... Hatırlamadığım şeylerin listesi sonsuz. Kazadan sağ kurtulduğum için minnettar olmam gerekirdi, ama değilim. Nereye ait olduğumu bilmiyorum. Bunu asla yüksek sesle söylemem, ama içimden büyük bir kısmı uyanmamış olmayı diliyor. Bu bencilce gelebilir, ama aynen böyle hissediyorum. Tünelin sonunda ışık yok, sadece karanlık var.

Yatak odamın kapısını kilitledikten sonra odanın karşısına geçip yatağıma çöküyorum. Burası görünüşe göre büyüdüğüm oda. Christine, üniversiteye gitmek için taşındığımda odayı olduğu gibi bıraktığını söyledi. Her yerde geçmişime ait küçük eşyalar var. Kupalar, madalyalar, fotoğraflar, afişler, doldurulmuş oyuncaklar. Hiçbiri bana tanıdık gelmiyor.

Beni rahatlatmak yerine, beni rahatsız ediyorlar. Hatırlayamadığım bir geçmiş. Bir zamanlar büyük önemi olan şeyler, şimdi hiçbir anlam ifade etmiyor. Burayı nefret ediyorum, ama aynı zamanda, kendimi gerçekten güvende hissettiğim tek yer burası. Kendimi herkesten uzak tutabilir ve sadece hissizleşebilirim. İyiymiş gibi davranmam gerekmiyor, ya da başa çıkıyormuş gibi davranmam gerekmiyor, çünkü öyle değilim. Hiçliğin denizinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum, ki bu ironik. Hiçlikte nasıl boğulabilirsin ki?

Kucağımdaki pakete uzun süre bakıyorum. İçinde ne olduğunu merak ediyorum, ama aynı zamanda endişeliyim. Christine'e göre

Braxton hayatımın aşkıydı. Bir zamanlar öyle olabilir, ama şimdi ona baktığımda hiçbir şey hissetmiyorum. Bu bana garip geliyor. Herkesin dediği kadar onu sevseydim, kalbim hala bunu hissetmez miydi?

Midem yatışana kadar bekledikten sonra nihayet cesaretimi toplayıp paketi açtım. Hatırlamak için ne kadar çaresiz olsam da, insanlar bana geçmişimden şeyler anlatıp gösterince korkuyorum. Hatırlamadığım için herkesi incittiğimi hissediyorum. Her şeyin farklı olmasını ne kadar istediğimi anlamıyorlar mı?

Nefesimi tutarak paketin üstünü yırtıp içindekileri yavaşça çıkarıyorum ve yanımdaki yatağın üzerine koyuyorum. Üzerinde bir kart bulunan uzun, kırmızı, dikdörtgen bir kutu ve daha küçük bir zarf var. Kutunun üzerindeki kartın ön yüzünde "*Önce beni aç*" yazıyor, ben de onu alıyorum.

İçinde bir hatıra bileziği bulacaksın. Şu anda boş, ama zamanla neden bu adı verdiğimi anlayacaksın. Benimle konuşmaktan rahatsız olduğun için, sana mektup yazmaya karar verdim. Hazır olduğunda mektuplarımı okumanı umuyorum. Mektuplar, geçmişimiz ve birlikte geçirdiğimiz mutlu zamanlar hakkında. Benim gözümünden senin hayatının anıları. Bu, kaybettiğin bir parçayı sana geri vermeye çalışmamın bir yolu. Bu mektuplar seni bana geri getirip getirmeyeceği önemli değil, bir zamanlar paylaştıklarımızı ve hayatımızın nasıl olduğunu bilmen gerekiyor.

Kartı kapatıp, onun sözlerini düşünürüm. Bu kadar uğraşmasına çok duygulandım, ama birkaç mektubun nasıl yardımcı olacağını anlayamıyorum. Ben ona böyle davranırken, nasıl her gün buraya gülümseyerek gelebilir? O benden daha iyi bir insan; ben olsam haftalar önce pes ederdim.

Parmaklarım kapağın üzerinde duruyor, sonra nefes alıp kapağı açıyorum. Parmak uçlarımla beyaz altın zinciri okşuyorum. Hatıra bileziğinin boş olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Tıpkı benim gibi.

Parmaklarımla zincirin halkalarını okşamaya devam ediyorum. İçten içe bunun zaman kazanma yöntemim olduğunu biliyorum. Mektubu okumaktan korkuyorum. Hatırlayamadığım şeyler yüzünden korkmak istemiyorum, ama bir yandan da onun yazdıklarını okumak için can atıyorum.

BİRİNCİ MEKTUP ...

Sevgili Jemma,

19 Ocak 1996, geçmişimiz için önemli bir gündü. Asla unutmayacağım. Tanıştığımız gün ve hayatımı sonsuza dek değiştiren gündü.

Bu günün benim üzerimde yarattığı etkiyi daha iyi anlayabilmen için, tanışmadan önceki hayatımın nasıl olduğunu anlatarak başlamalıyım.

Senin gibi ben de tek çocuğum. Babam John Spencer, yerel bir nalbur dükkanının sahibi ve yöneticisiydi. Bu dükkanı babası öldüğünde miras almıştı. Nalburluk hiç onun işi değildi, ama büyükbabamın hayalini yaşatmak istedi ve bunun için kendi hayallerinden vazgeçti. Babam iyi bir adamdır, en iyilerinden biridir.

Donanımdan çok para kazanılmıyordu, bu yüzden durumumuz oldukça sıkıştı. İki geçici çalışan dışında, dükkanı tek başına işletiyordu, bu da evinden ve ailesinden uzak uzun saatler geçirdiği anlamına geliyordu. Onu düşündüğümde en çok hatırladığım şey yokluğuymuştu, ama neden böyle olması gerektiğini anlıyorum.

Ben uyanmadan dükkana giderdi ve bazı geceler o eve döndüğünde ben çoktan yatmış olurum. Okula başladığımda, annem Grace geçimimizi sağlamak için resepsiyonist olarak işe girdi. Bir gece babamın anneme evimizi kaybetme tehlikesi olduğunu söylediğini duydum.

Yine de harika bir çocukluk geçirdim. Yeterince mutluydum, ama sen yan komşumuz olana kadar olan zamanları düşündüğümde, en çok hatırladığım şey yalnızlıktı. Annemle babamın ikisi de çalıştığı için, çoğu zaman evde yalnız kalıyordum. Sokağımızda başka çocuk yoktu. Diğer çocuklarla oynayabilmek için okula gitmeyi iple çekiyordum. Sonra sen geldin ve her şey değişti.

O günü hala çok net hatırlıyorum. Sıcak bir yaz cuması öğleden sonrasındı. Çoğu çocuktan farklı olarak, ben hafta sonlarını iple çekmezdim. Tabii, cumartesi sabahları çizgi film izleyebiliyordum, ama çizgi filmler bittiğinde yapacak pek bir şey kalmazdı. Babam dükkânda idi ve annem bu zamanı ev işlerini, çamaşırları ve gelecek hafta için yemek hazırlamayı halletmek için kullanırdı. Günlerimi bisikletimle sokakta dolaşarak ya da bahçede tek başıma top oynayarak geçirirdim.

Pazar öğleden sonraları en sevdiğim zamandı. Annem her pazar günü kızartma yapardı ve babam da o gün dükkânı erken kapatırdı. O gün bizim aile gecemizdi. Hava güzelse, annem bizi akşam yemeği için içeri çağırıncaya kadar babamla arka bahçede top oynardık.

Gözlerimi kapattığımda, fırında kızartma pişerken evi dolduran lezzetli kokuları hala hatırlıyorum. Akşam yemeğinden sonra

Masa oyunları oynardık. O günleri özliyorum.

Okul tatiliydi, bu yüzden canım çok sıkılıyordu. Kanepede uzanmış televizyon izliyordum ki, dışarıdan gelen yüksek bir motor sesi duydum. Hemen ayağa kalktım ve pencereden komşumuzun garaj yoluna park etmiş büyük bir kamyon gördüm. Şirketin adını hatırlamıyorum, çünkü sadece yedi yaşındaydım, ama yan tarafında büyük, kalın, mavi harflerle yazılmış "REMOVALIST" kelimesini hatırlıyorum.

Yeni komşularımızın olacağı gerçeği beni heyecanlandırmalıydı, ama öyle olmadı. Eskiden yan komşumuz olan yaşlı çift, Bay ve Bayan Gardener'ı özliyordum. Bayan Gardener her hafta sonu çikolatalı kurabiye yapar ve bana ekstra çikolata parçacıklı özel bir parti getirirdi. Bugüne kadar o kurabiyeleri hala özliyorum.

Yeni komşular istemiyordum. Tek düşünebildiğim, bir daha asla yiyemeyeceğim kurabiyelerdi. Kurabiyeler yedi yaşındaki çocuklar için önemlidir.

Omuzlarım çökmüştü ve mutfığa gidip kendime bir bardak süt doldururken ayaklarımın süründüğünden eminim. O kurabiyeleri düşünmek beni susatmıştı.

Sadece bir yudum alabilmişim ki telefon çaldı. Tezgahın üzerine tırmandım ve duvara asılı olan ahizeyi aldım. Arayanın annem ya da babam olacağını zaten biliyordum. Gün boyunca defalarca arayıp iyi olup olmadığını kontrol ederlerdi. Ailem benim yalnız kalmamdan çok hoşlanmazdı, ama onların işlerinden elde ettikleri paraya ihtiyacımız vardı.

"Yan komşumuza yeni insanlar taşıyor," dedim babama.

"Evet, Joe bahsetmişti." Joe Pentecost, yerel emlakçı ve babamın arkadaşıydı. "Sanırım senin yaşlarında bir kızları var."

Bu sözler anında dikkatimi çekti ve ihtiyacım olan enerjiyi verdi. Yan komşumda benim yaşımda biri olması, çikolatalı kurabiyelere olan ihtiyacımı çok daha fazla karşılıyordu.

Telefonu kapattığım anda sütümü bir dikişte içtim ve arka kulübeden bisikletimi aldım. Bisikletimi garaj yolunda sürerken seni bir an önce görmek için sabırsızlanıyordum. Kız olduğun için hayal kırıklığına uğramadım bile. Yeni bir arkadaş edinme ihtimali beni heyecanlandırıyordu.

Ön bahçede bekledim ama senden hiçbir iz yoktu. O zaman bisikletime binip sokağa çıktım. Sen evden çıkmanı beklerken daireler çizerek dolaştım ama gördüğüm tek kişiler baban ve nakliyecilerdi.

Uzun zaman geçti ve vazgeçip içeri girmeye hazırdım, ama nedense gözlerim üst kattaki pencerelerden birine takıldı. Cam pencereye yaslanıp bana baktığını gördüğümde kalbim gerçekten bir an durdu.

Yüzünde bir gülümseme patladı ve ben de hemen karşılık verdim. Kalbimin nasıl hızla attığını hala hatırlıyorum. Sana o kadar odaklanmıştım ki, çok geç olana kadar kaldırıma ne kadar yaklaştığımı fark etmemiştim. Ne olduğunu anlamadan, gidondan fırladım ve asfaltta gürültüyle yere düştüm.

Kısa bir süre orada yattım. Düşmem ne kadar acı verici olursa olsun ağlamayacaktım. Zaten yeterince utanmıştım.

Sonunda hareket edecek gücü buldum ve irkildim. Ağlamamak için tüm gücümü kullandım. Ayağa kalkmaya çalışırken, üzerime bir gölge düştü. Gözlerimi sana çevirdiğimde, güneşin güzel yüzünün etrafında parlak bir hale oluşturduğu, bir melek gibi görüldüğüne yemin ederim.

"İyi misin?" diye sordun, benim seviyeme çömelerek. İyi değildim, ama zorla gülümsedim, önemsizmiş gibi davranmaya çalıştım. "Aman Tanrım, kanaman var," dedin hemen.

Yaralı dizime ve bacağımdan aşağı akan kana baktığımda, daha önce içtiğim süt boğazıma geldi. Senin önünde kusmamam gerektiğini kendime söyleyip durdum. Zaten berbat bir ilk izlenim bırakmıştım; tekrar yapma şansım olsaydı, düşmek yerine gerçekten havalı bir tekerlekli bisiklet numarası yapardım.

"Gel, ayağa kalkabilir misin?" Elini uzattın ve ayağa kalkmama yardım ettin, sonra ben evime doğru topallayarak yürürken, yoldan devrilmiş bisikletimi kaldırdın. "Merdivenleri çıkmana yardım edeyim."

"Ben iyiyim," dedim, cesur görünmeye çalışarak. İyi değildim. Acı çekiyordum... ve utanmıştım. Benden önce koşarak ön kapıyı çaldın. Merdivenleri çıkmak için tırabzana tutunmak zorunda kaldım. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Annemi çağırıyorum. Çok kötü yaralanmışsın."

Ailem, evde yalnız olduğumu insanlara söylememi istemiyordu, ama ben yine de sana söyledim. "Annem evde değil... işte."

Gözlerinin büyüdüğünden şok olduğun belliydi, ama bu seni kapıyı açıp evime girmeni engellemedi. O zaman bile, bir yabancıнын evine öylece girmek

ama davranışların beni gülümsetti. O anda, harika arkadaşlar olacağımızı anladım.

Beni mutfaktaki bir sandalyeye oturtup kanayan dizime ıslak bir bez koyduktan sonra, komşuna koşarak anneni çağırdın.

Annen, benim bu kadar küçük yaşta yalnız bırakılmamdan hiç hoşnut olmadı ve öğleden sonra annemle görüştüğünde bunu ona mutlaka söyleyeceğini söyledi.

Annen yanında getirdiği ilk yardım çantasını masanın üzerine koydu ve yaralarımı temizlemeye başladı. O gün bana çok nazik davrandı, tıpkı senin gibi.

"Bu biraz acıtacak" dedi ve pamuk topuna antiseptik döktü.

Yalan söylemiyordu; çok acıdı. Sanki yumuşak bir pamukla değil, yanan kömürle dizimi ovuyormuş gibi hissettim. Ne kadar ovarsa o kadar acıdı. O ana kadar tutmayı başardığım gözyaşlarım akmak üzereydi.

Sen yanımda duruyordun ve gözümün ucuyla beni izlediğini görebiliyordum, ama sana bakmayı reddettim. Görüşüm bulanıklaştığı anda gözlerimi sıkıca kapattım. Ağladığımı görmene izin vermeyecektim.

Gözümün köşesinden bir damla yaş sızdığında, hızla başımı senden başka yöne çevirdim. Elimi tutacağını beklemiyordum, ama tam da öyle yaptın. Sana bunu hiç söylemedim, ama çok yardımcı oldu. Gerçekten. Bu yüzden teşekkür ederim.

Annen konuşmasını bitirene kadar elimi bırakmadın. Annen her şeyi toplarken, "Çok cesurdun" dedin.

Bu sözler beni çok daha iyi hissettirdi. "Ben Braxton," dedim ve sana elimi uzattım. "Braxton Spencer." En iyi arkadaş olacaksak, adımlı bilmen gerekiyordu.

"Jemma... Jemma Isabella Rosalie Robinson," diye gururla söyledin. "Çok güzel bir isim."

Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz yüzümün kızardığını hissettim. Yedi yaşındaki bir çocuğun söylemesi için saçma bir şeydi, ama gerçek buydu. Adın neredeyse senin kadar güzeldi.

"Yarın bacağı iyileşirse, gelip oynamak ister misin?" "Evet," diye tereddüt etmeden cevap verdim.

Bana dişsiz güzel bir gülümseme attın ve kalbim o gün ikinci kez hızla çarpmaya başladı. Bir gün bu kızla evleneceğim, diye düşündüm ilk olarak.

Bu düşünce, sonraki yıllarda daha da güçlendi. Aramızdaki şey, unutulamayacak kadar güzeldi.

Her zaman

senin,

Braxton

Elimdeki küçük bisiklet charm'ına bakarken boğazımda bir sıkışma hissediyorum. Mektubun içinde, çocukken bisikletlerimizin üzerinde otururken çekilmiş bir fotoğrafımızla birlikte bu charm vardı. Hatıra bileziği artık anlam kazanıyor.

Fotoğrafı elime alıp incelediğimde dudaklarıma küçük bir gülümseme yayılıyor. İki n dişim eksik ve mektupta bahsettiği dişsiz gülümseme orada. Çok mutlu görünüyoruz. Boğazımı yutuyorum ama oluşan yumru geçmiyor. Bu küçük jest beni biraz şaşırttı ve garip bir şekilde duygulandırdı. O haklıydı: bir bakıma bana hayatımın küçük bir parçasını geri verdi. Geçmişimden küçük ama önemli bir an.

Komadan uyandığım andan itibaren Braxton'a hiç de iyi davranmadım, ama onu sürekli uzaklaştırmama rağmen bağlılığı hiç sarsılmadı. Kendi kaybımın acısıyla o kadar meşguldüm ki, bunun onu ne kadar etkilediğini hiç düşünmedim.

Mektubu kendime doğru çekip göğsüme sıkıca bastırırken, kendime sessizce bir söz verdim. Yarın onu gördüğümde, daha fazla çaba göstereceğim.

DOKUZ

Braxton

Kapıyı iki kez çaldıktan sonra kolu çevirip içeri girdim. Umarım iyi bir gün geçiriyordur, gerçekten moralime ihtiyacım var.

Pencerenin kenarındaki sandalyede oturan yaşlı adama gözüm takıldığında gülümseyerek "Merhaba" diyorum. Son iki yılda bu kadar yaşlandığını görünce inanamıyorum. Benim için her zaman aynı adam olacak, ama gerçek yaşı olan elli ikiden çok daha yaşlı görünüyor. Ne yazık ki, bu hastalık onu gerçekten çok yıpratmış. "Merhaba, genç adam." Yavaşça ayağa kalkarken yeşil gözleri parlıyor ve elini uzatarak beni selamlıyor. Genellikle kim olduğumu hatırladığında bana "oğlum" der, bu yüzden bugün onun iyi günlerinden biri olmadığını zaten biliyorum. Bununla başa çıkmakta zorlanıyorum, ama Jemma'nın kazasından sonra bu daha da zorlaştı. Artık hayatımdaki en önemli iki kişiye yabancı oldum.

Bu hem ironik hem de yürek parçalayıcı.

Onun önünde durduğumda elini tuttum ve bana verdiği zayıf el sıkışması kalbimi sızlattı. Babamın haline çok üzülüyorum. Bir zamanlar güçlü ve erkeksi olan adam artık yok.

Yaklaşık üç yıl önce erken evre Alzheimer teşhisi kondu ve o zamandan beri hastalığı hızla ilerledi. Eskiden bunun yaşlıların hastalığı olduğunu düşünürdüm, ama benim gibi genç insanların da bu hastalığa yakalanabileceğini öğrendim. Babam da bu yüzden buraya geldi. Onu bir bakım evine yerleştirmek beni çok üzdü, ama başka seçeneğim yoktu.

Başlangıçta onu bizimle yaşamaya ikna etmeye çalıştık, ama annemle paylaştığı evinden ayrılmak istemedi ve onu bunun için suçlayamazdım. Hemşirelerin onu ziyaret etmesini ayarladım, ama

gece gündüz demeden dolaşmaya başladığında, bu durum güvenli olmaktan çıktı. Tam zamanlı bakıma ihtiyacı vardı, ama ne Jemma ne de ben bunu sağlayamazdık.

Kaçınılmaz son geldiğinde, Jem ve ben bir düzine farklı huzurevini gezdikten sonra sonunda burayı seçtik. En iyi bakımı alacağını bilmek önemliydi; aksi takdirde bunu yapamazdım.

"Otur," diyor, karşısındaki sandalyeyi işaret ederek. Kim olduğumu bilmediği halde bu kadar misafirperver olması beni şaşırtıyor. Hastalığı bu özel özelliğini elinden almadığı için minnettarım. Her zaman alçakgönüllü ve dost canlısı kişiliği ile sevilen biriydi.

"Buradan manzara çok güzel," diyorum, yanımdaki büyük pencereden dışarı bakarak. Odası, bakımlı bahçelere bakıyor. Jemma, manzaraya yayılmış yerli ağaçların görüldüğü bir oda alması konusunda ısrar etmişti. Çiçekler yerli kuşları çekiyor ve o da bunu çok seviyor. Bu evin dezavantajlarından biri, evcil hayvanların kesinlikle kabul edilmemesi idi, ama bu yerin sunduğu diğer tüm avantajlar için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Sevgili gökkuşağı papağanı Samson, Jemma ve benimle yaşamaya geldi. Jem, Samson'ın ilk birkaç gün yemek yemesi için çok sabırlı ve ısrarcı davranmak zorunda kaldı, ama o günden beri Samson evimizin bir parçası oldu.

"Evet," diyor ve yüzünde bir gülümseme belirliyor. "Kuşlar sık sık ziyarete geliyor, onları gerçekten çok seviyorum." Kolunu kaldırıp bahçeyi işaret ediyor. "Şuradaki oyuk kütüğü görüyor musun?"

"Evet," diye cevap veriyorum, onun bakışını takip ederek.

"Orada büyük bir mavi dilli kertenkele yaşıyor. Çok güzeldir," diyor ve ellerini önündeki pozisyona getirerek bana kabaca boyutunu gösteriyor. "Saatlerce burada oturup güneşte kavrulmasını izliyorum."

"Bu harika." Onu izlerken dudaklarımın gülümsemeye başladığını hissediyorum. Burada mutlu görünüyor ve bu da suçluluk duygumu biraz hafifletiyor.

Jemma'nın annesinin evinin önüne geldiğimde karmaşık duygular içindeyim. Jem artık burada yaşıyor olsa da, burayı asla onun evi olarak görmeyeceğim. Onun evi benim yanımda.

Mektup şimdiye kadar ulaşmış olmalı, ama ona nasıl tepki vereceğini ya da okuduğunu bile bilmiyorum. Okumuş olmasını diliyorum. O olmadan kendimi çok kaybolmuş hissediyorum

; bu, asla alışamayacağım bir günlük mücadele. Bir parçam eksik ve onu yas tutuyormuşum gibi hissediyorum, ama o hala hayatta.

Lucas ve Rachel'ın ısrarları üzerine - ayrı ayrı, hala birbirleriyle konuşmuyorlar - sonunda işe geri döndüm. Öğlen saatlerinde işe başlıyorum, böylece babamı ziyaret edip Jemma'yı rehabilitasyon merkezindeki günlük fizyoterapi randevularına gtrebiliyorum, sonra da geç başladığım için gece geç saatlere kadar çalışarak telafi ediyorum. Evde beni bekleyen kimse yok ve zaten iyi uyuyamıyorum. O evin her santimetresini Jem için sevgi ve özenle tasarladım ve şimdi o olmadan orada olmak nefret ediyorum. En azından çalışırken hayatımın dönüştüğü cehennemde kendimi kaybetmiyorum.

Birkaç dakika arabada oturuyorum. Genelde onu görmek için sabırsızlanırım, bu duygu karşılıklı olmasa bile, ama bugün tereddüt ediyorum. Bu mektuplar benim son umudum olabilir ve başka bir aksilik için hazır olduğumdan emin değilim.

Sonunda arabadan iniyorum. Burada oturarak aradığım cevapları asla bulamayacağım. Ama bir şey kesin: sonuç ne olursa olsun, pes etmeyeceğim.

Arabanın önünden dolaşırken, n kapının açıldığını ve Jemma'nın dışarı çıktığını görünce şaşırıyorum. Doktor ona bir baston vermiş, ama o inatçı ve bastonu kullanmayı reddediyor. Yürürken hala topallaması görülüyor, ama artık çok daha iyi hareket ediyor ve her gördüğümde daha da iyileşiyor.

"Günaydın," diyerek ona doğru yürüyorum. Merdivenlere ulaştığında elimi uzatıyorum. Bunu yapmamdan hoşlanmadığını anlayabiliyorum, ama onun yanında olmaktan vazgeemiyorum.

"Günaydın," diyor ve ilk kez elimi tutuyor. Dokunuşu kısa sürüyor ama ben tadını çıkartıyorum ve dudaklarıma bir gülümseme geliyor. Ne kadar kısa olursa olsun, her türlü temas hoş karşılanır.

Onun için yolcu tarafındaki kapıyı açarım ve o da benimle göz teması kurar, gülümser ve teşekkür eder. Bugün onda farklı bir şey var. Acaba mektup yüzünden mi? O emniyet kemerine uzanırken bakışlarım bileğine kayar ve gönderdiğim bileziği takmadığını görünce hayal kırıklığına uğramamaya çalışırım.

Mektubu okumuş mu merak ediyorum, ama bileziği takmamış olması beni dilimi tutmaya zorluyor. Kendimi daha fazla üzüntüye sokmanın bir anlamı yok.

Genelde bana bakmaktan kaçınır, ama bugün sürücü koltuğuna oturduğumda gözleri her hareketimi takip ediyor ve yine neler olduğunu merak etmeye başlıyorum.

ne olduğunu merak ediyorum.

Garajdan çıkarken bana "Hangi evde yaşıyordun?" diye soruyor.

Mektubu okumuş.

Sözleri içimde bir umut ışığı yakıyor. Bu soruyu annesine de sorabilirdi, ama benim için sakladı. Komadan uyandığından beri sorduğu ilk soru bu. Sanki hatırlamak ya da hatırlatılmak istemeyen bir yanı varmış gibi. Geçmişinden bahsettiğimizde hepimizi susturuyordu, ama bugün bir şeylerin başlangıcı gibi görünüyor.

"Şuradaki," dedim, öne eğilip yan taraftaki iki katlı kırmızı tuğlalı evi işaret ederek. Babamın huzurevindeki odasının masraflarını ödemek için onu satmak zorunda kaldığımda çok acı çekmiştim ve onu her gördüğümde hala midem bulanıyor. En güzel ve en kötü anlarımla bazılarını o evde yaşadım, ama babamın ihtiyaç duyduğu bakımı almasını garantilemenin tek yolu onu satmaktı.

"Ailen hala orada mı yaşıyor?"

Ona kısa bir bakış attıktan sonra tekrar yola odaklandım. "Hayır, yaşamıyorlar." Umarım bu cevap onu tatmin etmiştir, çünkü daha fazla ayrıntıya girmek istemiyorum. Çok iç karartıcı. Ailem için mutlu son olmadı.

Yolcu tarafındaki pencereden dışarı bakarak, evin önünden geçerken evi inceliyor. Hala benim orada yaşadığım zamanki gibi görünüyor. Ona tanıdık geliyor mu acaba? "Aynı okula mı gittik? Buralarda mıydı?"

"Evet ve evet," diyorum, yüzümde bir gülümseme belirirken. "İstersen eve giderken oradan geçebiliriz."

"Çok isterim."

Kısa bir süre gözlerimi kapatıp sessizce teşekkür ederim. Mektubum onda bir şeyleri ateşledi, bundan eminim. O umut kıvılcımı büyüyor. Ona tekrar yazmak için sabırsızlanıyorum. Bir zamanlar sahip olduğumuz güzelliğe sadece değindim.

TEN

Braxton

"Kahretsin!"

Bir kağıt parçası daha buruşturuyorum. İlk mektup kolayca yazılmıştı — en baştan başlamak mantıklıydı — ama şimdi onun mektupları okuyacağını bildiğim için yaklaşımım değişti. Bu mektuba olabildiğince çok şey sığdırmak istiyorum. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki.

Dirseklerimi önümdeki masaya dayayıp, yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Acele edemem.

Bunu akılda tutarak kalemi kağıda koyuyorum. İkimizin de gittiği ilkokula uğradığımızda ilgisi uyandı. Hatta arabadan inip okulun çevresini dolaştı. Bu eski, tanıdık şeyleri yeni gözlerle gördüğünü bilmek tuhaf ve üzücü.

İKİNCİ MEKTUP ...

Sevgili Jemma,

17 Mart 1997, genç hayatımızın zirve noktasıydı. O zamana kadar bir yıldan fazla süredir komşuyduk ve arkadaşlığımız her geçen gün daha da güçleniyordu.

Senden bir yaş büyük olmam, farklı sınıflarda olmamızı ve okulda hiç birlikte oynamamızı gerektiriyordu. Yine de, birbirimizi gördüğümüzde gülümserdim, çünkü seni görmek beni mutlu ediyordu.

Oyun alanında sen sınıfındaki kızlarla takılırdın, ben de arkadaşlarımla oynardım. Başlangıçta arkadaşlarıma senden bahsetmeye korkuyordum. Onlar için kızlar mikroplarla dolu, yaklaşılmaması gereken bölgelerdi. Sen benim için hiç öyle değildin; ilk günden itibaren senin farklı olduğunu fark etmiştim. Komiktin, kolay anlaşılırdın ve inanılmaz derecede tatlıydın.

Annen öğleden sonraları evde yalnız olduğumu öğrendiğinde, annem işten dönene kadar senin evinde kalmamda ısrar etti. Her gün o bir saati iple çekiyoordum çünkü o saatlerde sen tamamen benimdi. Sen de benimle birlikte olmaktan mutlu görünüyoordun.

O anlarda seni sevmiyormuş gibi davranmam gerekmiyoordu, çünkü seni seviyoordum. Hem de çok. Sevmemek imkansızdı. Etkilenmeye açık bir yaşıyaydım ve sekiz yaşındaki bir çocuk için itibar her şeydir.

O yılın bizim için bir dönüm noktası olacağını hiç bilmiyoorduk. Okul bahçesinde yaşanan bir olay her şeyi değıştirdi. O an, tüm itibarımın tehlikede olduğu bir andı.

Pazartesi günüydü. Bunu hatırlıyooorum çünkü tüm Pazar gününü seninle ve ailenle plajda geçirmiştim. Hala o günün heyecanı içindeydim ve oyun bahçesinde seni aradım. Tabii ki gizlice.

Öğle yemeğı zili çaldığında arkadaşlarımı okulun arkasındaki çim alana yönlendirdim, çünkü senin orada arkadaşlarınla lastik atlama ya da ip atlama oynadığını biliyoordum. Benim için riskli bir hareketti, ama almaya hazır olduğum bir riskti. Günün sonuna kadar dayanabilmek için seni bir an olsun görmek yeterdi. Böyle söyleyince kulağı saçma geliyor, ama sen bana tam olarak böyle hissettiriyooordun... Hala da öyle hissettiriyooorsun.

Senden hiçbir iz yoktu, endişelenmeye başladım. Altıncı his deyin, ama bir şeylerin ters gittiğini biliyoordum. Arkadaşlarımı bırakıp seni aramaya gitmekten çekinmedim. Her yeri aradım: ön bahçeyi, kütüphaneyi, hatta yaralanmış olabileceğini düşünerek ofisteki reviri bile kontrol ettim. Ama hiçbir şey bulamadım ve artık çaresizce arıyoordum.

Arkadaşlarına koşarak seni görüp görmediklerini sordum. İçlerinden biri, öğle yemeğini oyun alanına getirmeyi unuttuğun için sınıfa geri döndüğünü söyledi, ben de o yöne doğru yola çıktım. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak koştuğumu hatırlıyooorum.

Merdiven sahanlığına çıkar çıkmaz sesini duydum. Ağlıyoordun. Koşarak sana seslendim. Bölme duvarının arkasından çıktığın anda hem rahatlamış hem de kafam karışmıştı. Seni ilk kez ağlarken görüyoordum. "Ne oldu?" diye sordum, ellerimi omuzlarına koyarak.

"Larry... Larry Wilson." Yüzünü göğsüme gömdüğünde, seni kollarıma sardım. Başka söze gerek yoktu. "Yağmacı" herkesin Larry Wilson'ın arkasından taktığı lakaptı. Okulun kabadayıydı ve oyun alanını demir yumruğıyla yönetiyooordu. Beşinci sınıftaydı ve

sadece on yaşında olmasına rağmen, devasa biriydi. Altıncı sınıf öğrencileri bile ondan korkuyordu. Zayıfları ezip istediği her şeyi almasıyla ünlüydü. Bu durumda, senin öğle yemeğin.

O anda hiç yaşamadığım bir öfke hissettim. Nasıl olacağını bilmiyordum ama Larry Wilson sana yaptıklarının bedelini ödeyecekti.

Seni duvarın yanındaki büyük bankın üzerine götürdüm ve oturdum. "Jambon, peynir ve marul sever misin?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladın, yüzündeki gözyaşlarını silerek.

Sandviçimin ambalajını açtıktan sonra yarısını sana verdim. Pazartesi günü olduğun için şanslıydın; annem pazar günleri her zaman şarküteriden et alırdı. Et genellikle hafta ortasına kadar yeterdi, bu yüzden geri kalan günler sıkıcı eski Vegemite ile geçiyordu.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, seni arkadaşlarının yanına götürdüm ve sonra Yağmacı'yı aramaya çıktım. Adrenalinle doluydu. Akli başında bir Braxton, okulun devini alt etme fikrini aklından bile geçirmezdi, ama seni üzgün görmek beni böyle etkilemişti.

Onun karşısına çıktığım anda planımı kısa bir süre yeniden düşündüm. Boyu kadar genişti ve benden çok daha uzundu. Ama sonra gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü hatırladım ve bu, ona karşı koyacak cesareti bana verdi.

Omuzlarımı dikleştirdim ve konuşmadan önce derin bir nefes aldım. "Neden Jemma'nın öğle yemeğini çaldın?"

O güldü ve göğsüme itti, beni sendeletti. "Çekil önümden, ezik," diye homurdandı ve içimdeki bir şey kırıldı.

Ona atıldım, kollarımı beline doladım ve omzumu karnına çarptım. Damarlarımda dolaşan adrenalin beni yenilmez hissettirdi.

Larry çamurlu zemine gürültüyle düştüğünde diğer öğrencilerin yüksek sesle nefes aldıklarını duydum. Artık onun üstündeyim. Birkaç çocuk "Dövüş! Dövüş! Dövüş!" diye bağırmaya başladı ve çok geçmeden büyük bir kalabalık toplandı.

Gözlerim kısa bir süre onun gözleriyle buluştu ve onda gördüğüm öfke beni daha da kıskırttı. Muhtemelen senin öğle yemeğini yediği gibi beni de yiyecekti, ama ben savaşımadan pes etmeyecektim.

O altımdan kurtulmaya çalışırken, onu başımla sıkıştırdım. Kendi gücümünden şaşırdım. "Küçük kızlardan yemek çalmak hoşuna mı gidiyor?" dedim ve bir avuç çamur aldım. Ağzını açıp

ağzını açtığı anda çamuru ağzına tıktırdım. Ne kadar itiraz ederse, o kadar çok çamuru ağzına tıktırdım.

"Bırak beni," dedi boğuk bir çığlıkla, gözlerinden yaşlar süzülürken. Artık o kadar da sert değildi.

"Yutana kadar kalkma."

Daha önce hiç bu kadar acımasız bir şey yapmamıştım, ama bunu hak etmişti.

Kalabalık, Yağmacı ağzındaki çamuru yutmaya çalışırken onu işaret edip gülmeye başladı. Bir yanım onun için gerçekten üzülüyordu, ama diğer öğrencilere çektiği acı, o anda başına gelenlerden çok daha ağır basıyordu. Birini çok fazla zorlamasının an meselesi olduğunu hep biliyordum. Sadece o kişinin ben olacağımı hiç düşünmemiştim.

"Hey, bunu kesin." Oyun alanında görevli öğretmen gömleğimin arkasından tutup beni ayağa kaldırdı. "Hemen müdürün odasına git!"

Başımın büyük belada olduğunu biliyordum, ama buna değdi. O gün, dik durup olay yerinden uzaklaşırken, cezamı almaya hazır olduğumda insanların yüzlerindeki hayranlığı hala hatırlıyorum. O birkaç dakika boyunca, kendimi dünyanın kralı gibi hissettim.

Bu benim ilk suçum olduğu için okul ailemle iletişime geçmedi. Ancak, o hafta boyunca öğle yemeği saatlerinde okulda kalmak zorunda kaldım. Bu, ödemem gereken küçük bir bedeldi. O günden sonra bir daha sana sataşmadı.

İlk günümün ardından sınıftan çıktığımda hissettiklerimi asla unutmayacağım. Öğle yemeği hapishanemin hemen dışındaki koridorda seni buldum, duvarın yanında bacaklarını çaprazlamış oturuyordun. Çok kaybolmuş ve üzgün görünüyordun.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, seni ayağa kaldırırken.

"Başın belada, benim yüzümden."

"Hayır, değil Jem. Onu çamur yemeye zorlamadın." "Evet, benim hatam."

"Bu yüzden mi buradasın?"

"Evet. Bütün bunları ben başlattım, cezayı da ben çekmem adil olur." Bana doğru bir adım attın, parmak uçlarına yükselerek yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdun. "Benim için yaptıklarını asla unutmayacağım."

Sanırım tam o anda sana aşık oldum. Beni önemseydiğin belliydi ve hayatımda senin gibi birine ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin.

Senin arkamı kolladığını bilmek, tıpkı benim seni kolladığım gibi, içimi rahatlatıyordu.

O günden sonra ayrılmaz bir ikili olduk. Seni korumak için risk almıştım ve bunun sonucunda okulun efsanesi olacağımı hiç tahmin etmemiştim. Senin için bunu tekrar yapardım, Jem. Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok.

O gün bağımız sonsuza kadar sağlamlaştı.

Aramızdaki şey unutulamayacak kadar güzeldi.

Her zaman senin olan,

Braxton

O bizim bağımızı hatırlamıyor diye, bu bağın olmadığı anlamına gelmez. Tüm o eski duygular onun içinde bir yerlerde gömülü, bunu biliyorum. Bir gün birini bu kadar çok sevebilir ve ertesi gün ona karşı hiçbir şey hissetmezsin. Bu mümkün değil. Bu duyguları tekrar yüzeye çıkarmak sadece zaman alacak.

Mektubu okuduktan sonra ikiye katlayıp zarfa koydum. Masamın üzerinde duran küçük sandviç şeklindeki kolyeyi aldım ve avucumun içine koydum. O günü düşününce kendimi gülümserken buldum.

Bu mektuplar Jem'in geçmişini geri kazanmasına yardımcı olacaktı, ama bana da yardımcı oluyorlar. Şu anda onu kaybetmiş olabilirim, ama yıllar boyunca onunla yaşadığım tüm bu değerli anıları yeniden yaşamak, onu geri kazanana kadar bana güç verecek.

ON BİR

Braxton

Jemma arabama bindiği anda sorular başladı. "Larry Wilson'a gerçekten çamur yedirttin mi?" Ona bakmadan bile sesindeki eğlenceyi duyabiliyordum.

"Evet. Günün geri kalanını revirde geçirdi. Söylentilere göre müdürün ayakkabılarına kusmuş."

"Aman Tanrım," diyor, eliyle ağzını kapatarak kıkırdamasını bastırmaya çalışıyor. Onun kahkahasını tekrar duymak, beni haftalardır hissetmediğim kadar mutlu ediyor.

"Ondan sonra zorbalığı bıraktı mı?"

"Bir süreliğine," diyorum, ona doğru bakarak. "Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez, sanırım. Ama seni rahat bıraktı, benim için önemli olan da buydu."

Yolcu koltuğundan bana bakarken yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi. "Beni koruduğın ve sandviçini paylaştığın için teşekkür ederim."

"Ne olursa olsun, her zaman yanında olacağım, Jem."

Mektupların aramızda bir iletişim kanalı açmasını çok seviyorum. Sanırım kendi küçük çapında olanları kabullenmeye başlıyor. İsteddiğim kadar hızlı olmayabilir, ama umarım bu mektuplar sonunda eski haline dönmesine yardımcı olur.

Bir süre sessiz kalır ve sonunda tekrar konuşmaya başladığında rahatlarım. "Çocukken sık sık plaja gider miydik?"

"Evet," diye cevap veriyorum ve arabayı rehabilitasyon merkezinin otoparkına park ediyorum. "Orası en sevdiğin yerlerden biriydi. Çocukken anne babamız bizi sık sık oraya götürürdü, yeterince büyüdüğümüzde de kendi başımıza giderdik."

bu yüzden evimizi plajın yakınına yaptık. Her sabah kumlarda koşardın."

"Gerçekten mi?" diyor ve başını bana doğru çeviriyor. Kaşlarını çatarken, hatırlamaya çalıştığını anlıyorum.

Ona evimizi göstermek istesem de, bunun için hazır olup olmadığından emin değilim. Ona mektuplar yazmaya başladığımdan beri gösterdiği küçük değişimi görebiliyorum ve onun ilerlemesini tehlikeye atabilecek hiçbir şey yapmak istemiyorum.

"İstersen eve giderken en sevdiğin plajın önünden geçebilirim. Yolumuzdan çok da uzak değil."

"Çok isterim," diye gülümseyerek cevaplar.

Kapı koluna uzanır. "Ben açayım." Anahtarı kontakta çıkararak arabadan inerim.

Yolcu tarafındaki kapıyı açıp ona elimi uzattım. O da bana gülümsedi ve narin parmaklarıyla elimi tuttu. Onun gülümsemesini görmek her zaman beni mahvetmiştir. Bu kısa anda, her şey eskisi gibi mükemmel görünüyordu. Öyle ki, aslında durumun öyle olmadığını unuttum.

"Seni seviyorum, Jem," diye düşünmeden söylüyorum. Bu sözler, uzun zamandır benim için, ikimiz için de doğal olarak gelen sözler.

Onun yüzünün düştüğünü ve elini elimden çektiğini görene kadar ne dediğimin farkına bile varmadım. Sadece üç küçük kelimeyle, geçen hafta boyunca kaydettiğimiz tüm ilerlemeyi boşa çıkardım.

"Hey," diyor Lucas ofisime girip karşımdaki sandalyeye otururken. "İyi misin dostum? Bugün kendinde değilsin gibi."

"Jemma'nın kazasından beri kendimde değilim," diye cevap veriyorum kuru bir sesle, sandalyeme yaslanarak.

"Biliyorum. Aranız nasıl gidiyor?"

Omuz silkiyorum. "Her şey altüst oldu. Ne zaman biraz ilerleme kaydetsek, bir şey oluyor ve başladığımız yere geri dönüyoruz."

Sessizce kendimi azarlarken hava ağırlaşır. O üç kelimeden sonra her şey dramatik bir şekilde değişmişti. Kendine kapanmış, soğuk ve mesafeli olmuştu.

"Biliyor musun?" Lucas, avucunu masama vurarak beni düşüncelerimden uyandırır.

"Ne?" Gözlerim ona döner.

"Bugün dükkânı erken kapatıyoruz. Seni birkaç içki içmeye götüreceğim, şanslıysan akşam yemeğini bile ısmarlayabilirim."

Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum, ama dışarı çıkmak istediğim son şey. "Yapamam..."

O, ne kadar geride kaldığımı söyleme fırsatı bulamadan sözümü kesti. Bugün neredeyse hiçbir şey başaramadım.

"Mazeret yok." Koltuğundan kalkarken saatine bakar. "Yaptığın işi bitir, on dakika sonra çıkıyoruz." Tekrar itiraz etmek için ağzımı açarım, ama elini kaldırarak beni durdurur. "Bu gece gidiyoruz, tartışmaya gerek yok. Arkadaşımı özledim. Ayrıca, büyük anlaşılmamızı kutlama fırsatımız olmadı. O sözleşmeyi almak için çok çalıştık."

Buna karşı çıkamam. Her konuda haklı. "Tamam."

"Güzel. Sen de benim kadar buna ihtiyacın var." Memnuniyetle başını salladıktan sonra dönüp çıktı.

"Lucas," diye sesleniyorum, kapıya ulaştığında. "Teşekkürler."

"En iyi viskinizden bir şişe ve iki bardak," diyor Lucas barmene, sonra uzun beyaz granit barın kenarındaki siyah deri taburelerden birine oturmam için işaret ediyor.

Buraya ilk kez geldiğim için gözlerim her yeri inceliyor. Barın arkasındaki tavandan tabana uzanan parlak sarı sıçrama önleyici panel, duvarı süsleyen siyah kutulu raflarla birlikte çok çarpıcı. Mükemmel konumlandırılmış spot ışıklar her şeyi ortaya çıkarıyor.

İlk düşüncem, Jem'in burayı çok seveceği ve onu buraya getirmem gerektiği. Sonra gerçeklik yüzüme çarpar. Yeni bir yere girdiğimizde gözlerinin parlamasını izlemeyi çok severdim. Gözüne çarpan şeyleri çizebilmek veya not alabilmek için yanında bir not defteri bulundururdu. İşine ve tasarımla ilgili her şeye çok tutkuluydu.

"Bu yeri nasıl buldun?" diye Lucas'a soruyorum.

Burası, genellikle içki içmeye gittiğimiz yerlerden çok daha üst düzey bir mekan. Acaba, bu mekanın bize hatırlattığı anılar yüzünden bilerek mi bizim her zamanki mekanımızı es geçti, yoksa bu önemli kutlama için daha uygun olduğu için mi burayı seçti diye merak ediyorum.

Bu anı çok uzun zamandır hayal ediyorduk ve sıkı çalışmamız sonunda karşılığını buldu. Nispeten küçük mimarlık firmamız bir anda büyük bir şöhrete kavuştu. Bunun bizim ve şirketimiz için ne anlama geldiğini düşündüğümde bile heyecanımı kaybetmiş olmam çok üzücü. Dünyamın eksenini artık hizasında değil ve bu düzeline kadar her şey dengesiz hissettirecek.

"Bizi buraya bir müşterimiz getirdi. O zamanlar..." Elini sallayarak söyleyeceği şeyi iptal etti. "Boş ver." Ne olursa olsun, bunun Jemma ile bir ilgisi olduğunu biliyorum. Bu gece bu konuyu açmak istememesini ona suçlamıyorum. Hepimiz için zor bir dönem oldu.

"Yirmi beş yıllık güzel bir Chivas Regal'ımız var," diyor barmen, onu önümüze koyarken. "Altı yüz dolar." Lucas hiç tereddüt etmiyor. İyi mal dediğinde yanılmamış. Şirketimizi açtığımız gün, bu fiyatın çok altında bir şişeye para harcamıştık, ama o zamanlar yeni başlamıştık, çok paramız yoktu. Elimizdeki her şeyi şirketi kurmak ve işletmek için harcamıştık. Jemma ve Rachel de kutlamaya katıldıkları için şişeyi dördümüz paylaştık. O geceyi düşündüğümde içimden gülümsüyorum. Jemma çok az içki içebilir, iki kadehten sonra sarhoş oluyordu. Çocukluğumuzdan beri her kutlamada, her önemli olayda yanımda olmuştur. Onun burada olmaması haksızlık gibi geliyor.

Lucas, barmene şirketimizin kredi kartını uzatır ve her bardağa az miktarda içki doldurur. "Başarımızın devamına," der ve bardağını havaya kaldırır.

Kadehimi kaldırıp onun kadehiyle tokuşturduktan sonra, pürüzsüz, saçma sapan pahalı kehribar rengi sıvıyı bir dikişte içiyorum. Belki birkaç tane daha içersem kutlama havasına girebilirim, çünkü şu anda canım hiç de kutlama yapmak istemiyor.

Birkaç viski içtikten sonra rahatlamaya başladığımı hissediyorum, ama Jemma ile yaptığım gaf hala aklımın bir köşesinde.

"Söylesene," diyor Lucas, bardağını tekrar doldururken, "seni bu kadar üzen ne? Tabii ki bariz olan şey dışında."

Omuz silkiyorum ve cevap vermek zorunda kalmamak için bardağı ağzıma götürüyorum. Onu endişelerimle yüklemek istemiyorum. Şirketimizi tek başına yönetmeye çalışmakla yeterince meşgul zaten.

"Hey, ben buradayım," diyor, elini omzuma koyarak. "Bana söyleyemeyeceğin hiçbir şey yok. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum ve senin için endişeleniyorum"

Eğer böyle devam edersen..." Sözleri yarım kalır, ama ne söyleyeceğini zaten biliyorum. *"Kırılman an meselesi."*

İçimden gelen karanlığa teslim olursam, evet, çökerim; ama mesele de bu, onun beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Bunun beni yenmesine izin vermeyeceğim. Bizi yenmesine izin vermeyeceğim.

Viskiyi bir dikişte içip bardağı bara geri koyuyorum. Gerçek şu ki, biriyle konuşmam lazım. Güçlü olmaya çalışırken zorlanıyorum. Bu gece öyle biri olamıyorum. Değer verdiğim her şeyin parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyorum: karım, babam. Dünyam etrafımda parçalanıyor ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

"Jem'e mektuplar yazıyorum."

Onun güleceğini bekliyorum, ama gülmüyor. O kadına olan derin aşkım konusunda bana hep zorluk çıkarmıştır. Anlamıyor, henüz anlamıyor. Bir gün biri gelip onu dizlerinin üzerine çöktürecek. Ne olduğunu anlamayacak.

"Ne tür mektuplar? Aşk mektupları mı? Bu şartlar altında bunun biraz abartılı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Aslında aşk mektupları değil. Yani, biraz öyle sayılır. Hayatımızla ilgili mektuplar. Nasıl tanıştığımızla ilgili. O tür şeyler."

"O mektupları okudu mu?"

"Şu ana kadar sadece iki tane yazdım, ama evet, okudu."

"Ve? Burada bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum. Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Evet, ve bence yardımcı oluyorlar. Bana açılmaya başlamıştı." Devam etmeden önce uzun bir nefes verdim. "Ama bu sabah her şeyi mahvettim. Onu sevdiğimi söyledim. Ve sanırım bu onu korkuttu."

"Oh."

"Oh" doğru. Ondan sonra yine içine kapandı. Fizyoterapiden sonra yorgun olduğunu ve doğrudan eve gitmek istediğini söyledi. Yol boyunca tek kelime etmedi, eskisi gibi sadece pencereden dışarı bakıyordu.

Lucas içkisine bakarak, her şeyi sindirip tekrar konuşmaya başladı. "Hala bu kadar çok şey hissederken kendini tutmanın zor olduğunu anlıyorum, ama kendini onun yerine koy. Muhtemelen sadece garip hissetmiştir. Ne yapmasını bekliyordun, sana da seni sevdiğini söylemesini mi?"

"Hayır... Evet... Bilmiyorum. Sadece her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum."

"Biliyorum, zavallı herif. Ben de senin için bunu istiyorum, ama işler bir daha asla eskisi gibi olmayabilir. Kötü adam olmak istemem, ama buna kendini hazırlamalısın." Bakışlarım yer döşemesine kayarken omuzlarımın çöktüğünü hissediyorum. Mantıken onun haklı olduğunu biliyorum, ama yine de mideme yumruk yemiş gibi hissediyorum. Bir gün her şeyin eskisi gibi olacağına inanmak istiyorum. Buna inanmak zorundayım. "Sadece yeni normalini bulman gerekiyor."

Eski normali istiyorum, onu özlüyorum.

"Ya onu bir daha geri alamazsam? Bununla nasıl başa çıkacağım?"

"Her zamanki gibi bununla başa çıkacaksın. Annen öldüğünde, baban hastalandığında ya da Jem ilk kazasını geçirdiğinde yaptığın gibi. Yapacaksın. Sen pes eden biri değilsin, Spencer. Bunu benim kadar sen de biliyorsun. Asla vazgeçmeyeceksin."

ON İKİ

Jemma

"Siz kızlar bulaşık makinesini doldurdunuz, gerisini ben hallederim," diyor Christine, eliyle mutfaktan çıkmamızı işaret ediyor. Burası hâlâ evim gibi hissettirmekten uzak, ama burada rahat hissetmeye başlıyorum.

"Bize harika bir akşam yemeği pişirdin, temizliği bizim yapmamız adil olur," diyor Rachel. "Birkaç tencere var... Jemma ve ben halledebiliriz."

Beni her zaman zorladığı için ona minnettarım. Diğer herkes benim yanımda çok dikkatli davranıyor, ama Rachel öyle değil. Artık bu evde kalmıyor, ama her gün buraya geliyor.

Öğleden sonra erken saatlerde geliyor, çünkü sabahları rehabilitasyonum olduğunu ve öğle yemeğinden sonra dinlendiğimi biliyor. O zamanı işlerini halletmek için kullanıyor ve sonra Christine her zaman akşam yemeğine kalması için ısrar ediyor. Onun etrafımda olmasını sevmeye başlıyorum. Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyorum ve bir zamanlar nasıl arkadaş olduğumuzu kolayca anlayabiliyorum.

"İsrar ediyorum. Şimdi git televizyon falan izle. Beni duydun, hadi git." Christine bize çay havlusunu salladığında ikimiz de gülüyoruz. Christine kararını verdiğinde onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını öğrendim. Asla kazanamam. O çok inatçıdır.

"Odama çıkmak ister misin?"

"Senin odana mı?" Rachel'ın gözleri büyüdü. "Tabii ki." Basit bir davetle odama gelip vakit geçirmemizi istemesi yüzünde gördüğüm saf sevinç, içimde her zaman var olan suçluluk duygusunu uyandırdı. Mutfaktan çıkarken omzumun üzerinden Christine'e baktım ve bize gülümsediğini gördüm. Sanırım hepimiz kendi çapımızda bu duruma elimizden geldiğince uyum sağlamaya çalışıyoruz. "Artık bu merdivenleri iyi çıkabiliyorsun gibi görünüyor."

Buraya geldiğim ilk gün, Rachel ve Christine beni odama neredeyse taşımak zorunda kalmışlardı. Christine başlangıçta oturma odasında benim için geçici bir yatak hazırlamak istemişti, ama ben kendi odamın sığınağını arzuluyordum.

"Fizyoterapi ve hidroterapi gerçekten yardımcı oldu." "Sevindim."

O da beni odama kadar takip ediyor ve ben ona yatağıma oturması için işaret ediyorum. Başka yer yok. Salon muhtemelen daha iyi bir seçenek olurdu, ama onu buraya davet etmek için nedenlerim var. Konuşacak birine ihtiyacım var ve Christine duygusal olarak çok bağlı olduğu için bana ihtiyacım olan türden tavsiyelerde bulunamaz.

Rachel ise dürüst birine benziyor ve bu garip durum hakkında tarafsız bir görüş duymayı çok istiyorum. Braxton'ı daha fazla incitmeden bu durumu nasıl halledeceğimi bilmiyorum.

"Braxton bugün beni sevdiğini söyledi," diyorum, otururken.

Yüzünde hüznü bir ifade beliriyor. "Gerçekten mi? Peki bu seni nasıl hissettirdi..." "Rahatsız."

"Zavallı çocuk. Oh, beni yanlış anlama," diyor, ellerini önüne kaldırarak, "senin için de üzülüyorum... ikiniz için de. Bunun seni nasıl rahatsız hissettireceğini anlayabiliyorum, ama unutma ki bu duygular onun için hala çok canlı. Sen onun hayatıydın."

"Biliyorum." Bakışlarım kucağıma kayıyor. "Her şey çok karışık. Umarım bir gün ikimiz de tekrar normale dönebiliriz."

"Bunu duymak istemeyebilirsin, ama bir zamanlar onu da aynı derinlikte sevmiştin. Sizin ilişkinizi kıskanıyordum. Seni tanıyan herkesin kıskandığından eminim. Birlikte... muhteşem bir çifttiniz." Cümlesini bir iç çekişle bitiriyor, bu da sözlerini daha da anlamlı kılıyor.

Sessizleşiriz. Cevap veremem ve o da muhtemelen başka ne söyleyeceğini bilmiyor.

"Erkek arkadaşın var mı?" diye soruyorum, konuyu benden uzaklaştırmaya çalışarak. O benim en iyi arkadaşım olmalı, bu yüzden bunu hala bilmemem garip geliyor.

"Hayır. İlişki için vaktim yok." Gözlerim onun koyu saçlarını, yüzünü, badem şeklindeki ela gözlerini, narin yüz hatlarını, kusursuz cildini tarar. Yani gerçekten inceliyorum. Braxton'a ve aileme de aynı şeyi yaptım. Her zaman bir işaret, bir ışıltı, herhangi bir şey arıyorum. Her seferinde tam olarak şu anda hissettiğim şeyi hissediyorum: kesinlikle

hiçbir şey. Sanki bir yabancıyı, sokakta karşılaştım bile tanımayacağım birini izliyorum. Bir daha bana tanıdık gelecekler mi?

"Bu çok saçma," diyorum eğlenerek. "Günlerini burada oturarak geçiriyorsun, zamanın kısıtlı değil ki."

"New York'ta çalışırken öyleyim. İşim çok yoğun ve kişisel hayatıma zaman ayırmama izin vermiyor."

"Bu çok üzücü. Braxton senin yurtdışında çalıştığını söylemişti. Ne iş yapıyordun?

Gözlerinde hüznün ve hayal kırıklığı belirlediğini gördüm, sonra bakışları yatağımdaki yorgana kaydı. Parmağıyla sekiz rakamı çizdiği ellerini inceliyorum. Hatırlayamadığımda herkesin bana attığı bakışla aynı bakış. "Ben moda tasarımcısıyım. Üniversiteyi bitirdiğimizde, senin insanların evlerinin içini güzelleştireceğini, benim de ev sakinlerini güzelleştireceğimi şaka yapardık..."

Şakayı artık anlamadığımı fark edince sözleri kesiliyor. "Bana bizden bahset, arkadaşılığımızdan. Nasıl tanıştık?"

Kasvetli ifadesi hızla bir gülümsemeye dönüşür. Bu insanları hatırlayamıyorsam, belki de onların bana hatırlatmasına izin vermemin zamanı gelmiştir.

"Üniversitede tanıştık. İkimiz de kampüs dışı konaklama için başvurmuştuk ve oda arkadaşı olarak atandık. İlk günden itibaren çok iyi anlaştık..."

Son birkaç gündür Braxton'a mesafeli davrandım diye, ona daha fazla soru sormak istemediğim veya başka bir mektup almaktan heyecan duymadığım anlamına gelmez. Umarım bir tane daha yoldadır. Bende bir merak uyandırdılar. Bilgiye susamışlık. Geçmişimi hatırlamaktan hoşlanacağımı bilmiyordum, ama ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar çok şey bilmek istiyorum. Gerçek ben kimim? Nasıl bir insandım? Tek bildiğim, şu anda olduğum kabuk.

Braxton ile işler yolunda gitmiyor. Hala tatlı, centilmen biri, ama benden uzaklaştı. Komik, çünkü başlangıçta onun benimle iletişim kurmaya çalışmasını istemediğim zamanlar olmuştu, ama şimdi bunu yapmadığı için hoşuma gitmiyor. Onun anlamsız sohbetlerini özlüyorum.

"Ateliniz mi?" Braxton'ın yüzündeki gülümsemenin benim yüzümde de yansıdığından eminim. Resepsiyon alanında oturduğu yerden kalkar ve aramızdaki mesafeyi kapatır.

aramızdaki mesafeyi kapatır. Hafif topallamam hala devam ediyor, ama fizyoterapist zamanla geçeceğini söyledi.

"Ondan kurtulduğuma çok sevindim," diyorum ve ayaklarıma bakıyorum. Bütün hafta boyunca yedek sandalımı çantamda taşıdım, buraya her geldiğimde o lanet şeyden sonsuza kadar kurtulacağım günü umut ettim.

Sağ bacağımla sol bacağımdan biraz daha ince görünüyor, ya da belki de rengi daha açık olduğu için öyle görünüyor. Giydim elbisenin, çirkin yara izlerini kapatacak kadar uzun olmasına sevindim. Vücudum onlarla dolu. Kolum, kalçam... yüzümün yan tarafı. Bunlar, kazayı sürekli hatırlatıyor. Hatırlamadığım bir kaza.

Ama onlarla başa çıkabilirim. Asıl emin olamadığım şey içimdeki yara izleri.

"Bacağımla iyi iyileştiğini, artık buna ihtiyacım olmadığını söyledi. Hala fizyoterapiye devam etmem gerekecek, ama sonunda bundan kurtulmak iyi geldi."

"Bu harika bir haber." Kolları bana doğru uzanıyor, ama havada duruyor. Bir adım geri çekilip ellerini kot pantolonunun ceplerine soktuğunda, bana sarılmak üzere olduğunu ama vazgeçtiğini anlıyorum.

"Merak ediyordum da," diyorum arabasına doğru yürürken, "bana sahili gösterme teklifin hala geçerli mi? Vaktin olduğunda gitmeyi çok isterim."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Yüzünde gördüğüm mutluluk kalbimi gülümsetir. Aramızdaki ilişkinin bu kadar garip olmasını istemiyorum. Onu incitmek en son istediğim şey. Arkadaş olmaya çalışmak istiyorum, ama şu aşamada ona sunabileceğim tek şey bu.

"Şimdi gitmek ister misin?"

"Evet! Çok isterim."

Geçtiğimiz bazı mülklerin arasındaki kum tepeleri gördüğümde, çok yakın olduğumuzu bilerek heyecanlanıyorum.

"Sokağın senin tarafındaki tüm evler okyanusa bakıyor," diyor, sanki düşüncelerimi okumuş gibi.

"Çok güzeller."

O hızını kesiyor ve ben de bu fırsatı değerlendirerek geçtiğimiz her evi inceliyorum. Bazı evlerin büyüklüğünden, bu bölgede yaşamak için oldukça fazla para harcamak gerektiğini anlayabiliyorum. Benim zevkime göre fazla lüksler, ki bu çok saçma çünkü benim zevkimin ne olduğunu bile bilmiyorum.

Sokağın ilerisinde, beyaz, iki katlı, ahşap kaplamalı bir ev gözüme çarptı. Sokağın diğer evleri kadar gösterişli değil, ama

şimdiye kadar en beğendiğim ev olduğuna karar verdim. Karakterli ve eski dünyanın cazibesine sahip, ama aynı zamanda modern bir havası da var. Beyaz tahta kaplama ile gök mavisi panjurlar ve pencere çerçevelerinin kontrastı, plajın konumuna çok yakışıyor ve evin önündeki beyaz çitler de bu kontrastı tamamlıyor.

Braxton küçük bir ormanlık alanın önündeki yolun kenarına çekince, o evle ilgili tüm düşüncelerim bir anda unutuldu.

"Çalılıkların arasından sahile giden dar bir yol var. Çocukken oraya bu yoldan giderdik. Bir bakmak ister misin?"

O sözünü bitirmeden kemerimi çözdüm ve parmaklarım kapı koluna uzandı. "Evet."

"Kapıyı ben açayım," diyor ve hızla kendi emniyet kemerini çıkarıyor. Kapıyı kendim açabilirim, ama aynı zamanda her zaman bunu yapmakta ısrar etmesini çok tatlı buluyorum. Christine arabadayken de aynı şeyi yaptığını fark ettim.

Arabanın önünden dolaşırken gözlerim onu takip ediyor. Onun gerçekten yakışıklı olduğunu söylemeye cesaret edebilir miyim? Hastanede gözlerimi açtığım anda yakışıklılığı dikkatimi çekmişti. Büyük mavi gözlerinde ve bana bakışında bir şey var ki... *içimi rahatlatıyor*.

Beni arabadan indirirken elini tutuyorum. Elim onun eline tam oturuyor, bu bana güven veriyor.

Buraya gelmeyi önerdiğimden beri ruh hali düzeldi ve bu beni mutlu ediyor. "Bu taraftan," diyor. Elimini bırakıyor ve çimenli kumulda aşınmış yürüyüş yolunu işaret ediyor. İtiraf etmeliyim ki, elimi bıraktığı anda bir anlık hayal kırıklığı hissettim.

Sessizce yan yana yürüyoruz; tek ses, ayakkabılarımızın ağırlığı altında kuru yaprakların çıtırtısı ve uzaktan gelen okyanusun yankısı. Bu anı derin bir nefes almak için kullanıyorum, havadaki tuzlu tazeliği içime çekiyorum. Yukarı bakıp, rüzgarda dans eden ağaçların yeşil yapraklarını izliyorum. Kendimi rahatlamış hissediyorum bile.

Zeminin yumuşadığı ve yolun biraz genişlediği bir noktaya geliyoruz. Kumdan yansıyan güneşin ani parlaklığı gözlerimi kısıyor.

Duruyoruz ve gözlerimin önümüzdeki geniş açık alana alışması için bir dakika bekliyorum. "İşte geldik," diyor Braxton.

Gözlerim kumların üzerinden çırpınan dalgalara doğru kayarken nefesimi tutuyorum. Gözlerim her şeyi içine çekerken içimde tanıdık olmayan sıcak bir his kabarıyor. "Çok güzel," diye fısıldıyorum. "Güzel" kelimesinin bu manzarayı tam olarak ifade edip etmediğinden emin değilim, ama burayı sevdiğimi şimdiden biliyorum.

Ne kadar süre orada durup, büyülenmiş bir şekilde ufka baktığımı bilmiyorum, ama epey bir süre oldu. Sonunda gözlerimi önümdeki güzellikten ayırıp Braxton'ı arıyorum. Beni izlerken yüzünde kocaman bir gülümseme var. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama sonra tekrar kapatıyor. "Sebebi yok," diyor omuz silkerek. Gözlerim, bana gergin bir gülümseme attığında sol yanağında oluşan sevimli gamzeye odaklanıyor. "Gülümsediğini görmek çok güzel."

O bakışın arkasında daha fazlası olduğunu biliyorum, ama ısrar etmiyorum. En son istediğim şey, aramızdaki ilişkiyi tekrar garip hale getirmek.

"Suya doğru yürüyebilir miyiz?"

Genelde beni Christine'in evine bıraktıktan sonra işe gider, ama ben henüz buradan ayrılmaya hazır değilim. Burası bana iyi hissettiriyor.

"Tabii ki." Bir bacağını kaldırıp ayağından ayakkabısını çıkarır, ardından çorabını da çıkarır. Ayaklarının çok güzel olduğunu fark etmeden edemem.

Diğer ayakkabısını ve çorabını da çıkarırken, ben de yavaşça eğilip kuma otururum. Bacağımı göğsüme doğru çekerken gülümsüyorum. Bu, kazadan bu yana ne kadar yol katettiğimi gösteriyor. Bir ay önce bunu yapamazdım.

Sandaletlerimi çıkardıktan sonra yanıma koyup ayak parmaklarımı kumda kıpırdatıyorum. Braxton eğilip kot pantolonunun paçalarını kıvrıyor ve sonra ayağa kalkmama yardım ediyor.

"Teşekkürler." Ayakkabılarımı almaya gittim, ama o beni durdurdu.

"Orada bırak. Arabaya dönerken alırsın."

Suya doğru ilerliyoruz ve küçük bir dalga gelip soğuk su ayaklarıma çarptığında nefesim kesiliyor. Islak kumun parmaklarımın arasında ezilme hissini seviyorum.

"Sahilde yürüyüşe ne dersin?"

"Evet," diye cevap veriyorum hevesle. Burada olabildiğince uzun süre kalmak istiyorum. Ait olduğu yeri bilmeyen bir kadın olarak, bir parçam burada kendini evinde hissediyor.

"Harika. Biraz ileride sana göstermek istediğim bir kaya havuzu var."

"Yolu göster."

Sessizce yürüyoruz, ama bu hiç de rahatsız edici değil. Aslında, onunla burada olmak tamamen doğal geliyor.

Eğilip kumdan bir çubuk aldığını izliyorum. Birkaç saniye sonra çubuğu suya atıyor. "Bir köpek almayı düşünüyorum," diyor. "Evde tek başıma çok yalnız hissediyorum. Bana iyi bir arkadaş olur diye düşünüyorum."

"Bu harika bir fikir." Başka ne diyebileceğimi bilmiyorum. Onun için üzülüyorum, ama onunla yaşayamam. Şu anda değil.

"Kedi yerine köpek daha iyi olur diye düşündüm. Samson, eve kedi getirirsem hoşuna gitmez herhalde."

"Samson mu?"

"Kuşumuz. Gökkuşuğu lorikeet. Onu miras aldık." "Oh."

Yürümekten vazgeçip bana döndü. "İstemiyorum ama senin bir daha eve dönmeme ihtimalini kabul etmem gerekiyor."

Ona anlayışla gülümsüyorum. "Hiçbirimiz geleceği tahmin edemeyiz, Braxton."

Umut verilecek bir şey yokken ona umut veremem.

ON ÜÇ

Jemma

Yatağıma uzanıp Braxton'ın kaya havuzunda benim için bulduğu deniz kabuğunu seyrediyorum. Onu yakınımda tutmak istediğim için yatağımın başucundaki masaya koydum. Elimizi uzatıp parmak uçlarımızla pürüzsüz porselen yüzeyini okşuyorum.

Gözlerimizi kapatıp kulağıma götürdüm. İçinde hapsolmuş okyanusun sesini dinlerken dudaklarımızın yukarı kıvrıldığını hissettim. Sahildeki o anı hatırlayınca gülümsemem genişledi. Ne bekleyeceğimizi bilmiyordum ama kaya havuzunun deniz yaşamıyla dolu olduğunu görünce şaşırdım. En sevdiklerimiz küçük bir denizyıldızı ve başparmağımdan daha büyük olmayan bir yengeçti. Yengeç denize geri dönerken yanlara doğru koşarken büyülenmişim.

Braxton'ın kayaların arasında yer alan küçük bir kumlu alana doğru ilerlemesini izledim. Alan denizden gelen kalıntılarla doluydu. Birkaç şey aldı ve parmak uçlarıyla üzerlerini temizledi. "Hayır," dedi ve her birini attı. "Hayır, üzerinde bir çentik var." Eminim kendi kendine konuşuyordu ve onu izlemek çok eğlenceliydi. "Evet... mükemmel." Benim durduğum yere tırmandı ve avucunu açarak bir deniz kabuğu gösterdi.

"Benim için mi?" diye sordum, o elini bana doğru uzatırken. "Evet."

"Teşekkür ederim. Çok güzel." Beyaz, koni şeklindeki deniz kabuğunu aldım ve inceledim.

"Kulağına tut," dedi. "İçinde okyanusu duyabileceksin."

Arabaya döndüğümüzde, gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu. Eve kadar deniz kabuğunu elimde sımsıkı tuttum. Bu benim ilk değerli anımdı. Sadece deniz kabuğunu saklamakla kalmadım, bu anıyı da ilk elden yaşadım. Her güzel saniyesini.

Christine'in evine dönerken yol boyunca özellikle dikkat ettim. Oraya nasıl gideceğimi hatırlamak istiyordum. Hatta bazı sokak isimlerini ezberledim ve eve varır varmaz yazdım. Oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım.

Yatak odamın kapısı çalındığında düşüncelerimden kopuyorum. "Benim, tatlım," diye sesleniyor Christine. "Sana bir paket geldi."

O kadar hızlı otururum ki başım döner, bu yüzden başım dönmeyi kesene kadar beklerim.

"Geliyorum."

Kapıyı açarken gösterdiğim hevesle Christine'i şaşırttığımı düşünüyorum. "Merhaba."

"Merhaba. Bu az önce geldi," diyor gülümseyerek bir paket uzatıyor. Bu paket, bir önceki paketten çok daha büyük, en azından hafıza bileziğimin bulunduğu paketin on katı büyüklüğünde. Ama beni heyecanlandıran bu değil. Yanında duran mektup. *Bana bir mektup daha yazmış.* "Biri şımartılıyor."

"Öyleyim," diye cevap veriyorum ve mektubu ondan alıyorum.

"Yeniden gülümsediğini görmek çok güzel, tatlım. Braxton seni böyle gülümseten tek erkekti. Bunun değişmemiş olmasına sevindim."

"Bunu açacağım," derim, kutuyu kaldırarak.

"Tabii ki."

"Bana getirdiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Rachel yakında burada olur, öğleden sonra çayı için pasta yaptım. Büyükkannenin tarifi. Her zaman en sevdiklerinden biriydi."

"Kulağa hoş geliyor. Hemen aşağı iniyorum."

O merdivenlerden inmeye başlayana kadar bekledikten sonra yatak odamın kapısını kapatıp yatağa koşuyorum. İlk iki mektubu açarken gösterdiğim dikkatin aksine, bunu hemen yırtıp açıyorum. Bu sefer içindeki tılsımı aramıyorum. Benim istediğim yazılan kelimeler.

Mektubu dikkatlice açarken ellerim heyecandan hafifçe titriyor.

ÜÇÜNCÜ MEKTUP ...

Sevgili Jemma,

21 Aralık 1998. Bu tarihi hatırlıyorum çünkü onuncu doğum günümün ertesi günüydü. Çok sıcak bir gündü. Baban

ve benim ailem çalışıyordu, bu yüzden annene bizi plaja götürmesi için yalvarmıştın.

Üçümüz otobüse bindik ve sen o kadar heyecanlıydın ki, yol boyunca neredeyse zıplıyordun. Seni izlemek bana büyük keyif veriyordu. Senin aksine, ben suyla büyüdüüm, bu yüzden benim için büyük bir olay değildi. Sen ise bir köy kıızıydın. Hayatının ilk altı yılını bir çiftlikte geçirdin. Ailen, babanın çalıştığı banka tarafından yerel şubeyi yönetmesi için terfi teklif edildiği için şehre taşındı. Ailen, köy hayatını geride bırakıp büyük şehre gitme konusunda tereddütlüydü, ama bunun büyük bir fırsat olduğunu biliyorlardı.

Vardığımızda, mayolarımızı giydik ve annenin büyük kırmızı şemsiyesinin altına havlularımızı serdik, sonra sahile koştuk.

Hava çok sıcaktı, bu yüzden plaj kalabalıktı. O zamanlar iyi bir yüzücü değildin, bu yüzden sadece sığ suda oynaman izin veriliyordu. Benim için sorun değildi. Bazen su kenarında oturup kumdan kaleler yapar ya da kuma büyük çukurlar kazıp sadece kafalarımız görünecek şekilde kendimizi gömerdik. Noel'in ertesi günü kumdan kardan adamlar yaptık. Ne yaparsak yapalım, her zaman eğlenirdik.

Öğle yemeğinden sonra annen bize dondurma aldı. Yakında eve döneceğimizi söyledi, biz de bu zamanı sahildeki kaya havuzlarına doğru yürüyerek geçirdik. Orada güzel deniz kabukları vardı. Bu bizim geleneğimizdi. Sahile ilk gittiğimizde, kıyıya vurmuş güzel bir deniz kabuğu bulmuştum ve sana vermiştim. Onu o kadar sevdin ki, her sahile gittiğimizde sana bir tane toplamayı görev edindim. O zamanlar bile, seni gülümsetmek için yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Önce kayalıklara çıktım, sonra elini tuttum. "Dikkatli ol, kayalıklar kaygan olabilir" diye uyardım. Her seferinde sana bunu söylediğime eminim. Bir gün babamla kayalıklarda balık tutarken yosun üzerinde kaymıştım ve keskin kenarlar kolumu derin bir şekilde kesmiş, çok sayıda dikiş atılmasına neden olmuştu. Senin başına da aynı şeyin gelmesini istemedim.

Sen çömelip küçük bir çubukla kaya havuzunu karıştırırken, ben sana deniz kabuğu bulmak için kumlu alana doğru gittim.

"Gel de şuna bak, Brax. Çok mavi ve çok güzel."

Az önce bulduğum kabuğu cebime sokarak sana doğru yürüdüm. Ne yaptığını görür görmez "Yapma!" diye bağırdım, ama bitirmeden önce

, elini suya daldırıp o güzel mavi şeyi avucuna aldın. O şey güzel değildi. O bir mavi şişe böceği idi.

Mavi şişeyi aşağıdaki kayalıklara attığında yüksek tiz bir çığlık attın. Bunu daha önce başkalarında da görmüştüm, bu yüzden senin iyi olacağını biliyordum, ama acı çektiğini düşünmekten nefret ediyordum.

Seni annene geri götürmeye çalıştım, ama çok üzgündün. Seni kaldırmaya çalıştığımı hatırlıyorum, ama sanırım sadece iki adım atabildim, sonra seni yere indirmek zorunda kaldım. Bir gün önce on yaşına girmiştim, ama büyüme atılımına geçmem için birkaç yıl daha geçmesi gerekcekti. Bunun yerine, seni bir kayanın kenarına oturttum ve anneni çağırmak için koştum.

"Jemma mavi sinek tarafından sokuldu," diye bağırdım ona ulaşır ulaşmaz. "Sörf kulübüne koşup cankurtaranlardan birini getireceğim."

"Nerede o?" diye paniğe kapılan annen, okuduğu kitabı bırakıp ayağa kalktı.

"Kayalıklarda." Dönüp senin yönünü gösterdim.

Gözetleme kulesine vardığımda nefes nefeseydim, ama adam devriye gezen cankurtaranlardan birine telsizle haber verdiğinde rahatladım. Yardımın yolda olduğunu öğrenince hemen sahile geri koştum. Ama annenin panik içinde "Lütfen biri yardım etsin... kızım nefes alamıyor" diye bağırdığını duyacak kadar yaklaştığımda dizlerim titremeye başladı.

Denizanaslarına şiddetli alerjin olduğunu bilmiyorduk ve anafilaktik reaksiyon geçiriyordun.

Annen nefes almanı teşvik ederken ben elini tuttum. Gözlerindeki dehşet dolu bakış ve dudaklarının etrafındaki mavi renk, asla unutamayacağım bir manzaraydı.

Yardım nihayet sana ulaşana kadar sanki bir ömür geçmiş gibi geldi. Seni muayene edebilmek için herkesi geri çektiler. Birkaç metre uzaktaki bir kayanın üzerine oturdum ve yüzüne oksijen maskesi taktıklarında başımı ellerimin arasına gömdüm. Hiç bu kadar korkmamıştım; ağlamamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Seni kaybedeceğim diye donakaldım.

Seni sedyeye kaldırıp kumların üzerinden bekleyen ambulansa doğru koştuklarında vücudum titriyordu. Sana adrenalin iğnesi yapılmıştı, bu yüzden hastaneye vardığımızda belirgin bir iyileşme vardı, ama bu benim endişemi hafifletmedi ya da kendimi sorumlu hissetmemi engellemedi.

Hastaneye yatırıldın ve birkaç saat gözlem altında tutuldu. Çoğu zaman uyuyordun. Ben köşedeki bir sandalyeye oturdum,

senin ailen ise yatağının başında bekliyordu. Baban haber alır almaz hemen hastaneye gelmişti. Seni izlerken yüzlerine yansıyan endişe beni mide bulandırıyordu.

Birkaç saat sonra ailem beni almaya geldi, ama ben gitmeyi reddettim. Annem geldiği anda kollarında ağlamaya başladım. Senin için elimden geldiğince güçlü kalmaya çalışmışım, ama annemin kucaklaması beni mahvetti. O en iyi kucaklamaları yapardı. Beni eve götürmemeleri için yalvardıktan sonra, kalmama izin verdiler. Seni bırakamazdım... Yapamazdım.

Sonunda uyandığında, anne babana ilk sorduğun şey "Braxton nerede?" oldu. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin. Yatağının başına gidip yüzünün aydınlandığını gördüğümde ise daha da mutlu oldum.

Eve geldiğinde annen seni evden çıkarmadı, bu yüzden sonraki birkaç gün boyunca senin evinde uzanıp sohbet ettik ve televizyon izledik.

25 Aralık 1998. Noel sabahı geldi ve ben daha yataktan kalkmamıştım ki sen kapımı çaldın.

Annem seni kucaklayarak "Mutlu Noeller, tatlı kız" demişti. Sana hep böyle derdi. Sanırım seni hiç sahip olamadığı kızı olarak görüyordu.

"Mutlu Noeller, Bayan Spencer."

Sana Noel hediyeni vermek için çok heyecanlıydım. Genellikle el yapımı kartlar gönderirdik, ama o yıl sana özel bir şey hazırlamıştım.

Bir hafta önce, ailen birkaç gününü büyükannenlerin evinde geçirmişti. Ben de o zamanı babamla, onun donanım mağazasında geçirdim ve o da sana hediyeni yapmama yardım etti.

"Mutlu Noeller, Jem," dedim, ağacımızın altından büyük paketi alıp sana uzattım.

"Bana hediye mi aldın?"

Gözlerin büyüdüğünde yüzüm gülümsedi.

"Hayır, ben yaptım," diye gururla cevap verdim. Gözlerim odanın diğer ucundaki babamın gözleriyle kısa bir süre buluştu ve o bana göz kırptı. Sen yokken o birkaç gün seni çok özlemiş olsam da, babamla geçirdiğim özel zamanın tadını çıkarmıştım. Bu zamanlar asla yeterli gelmezdi. O çok nazik ve sabırlı bir adamdı ve ben her zaman onun yanında olmayı severdim.

Sen ambalaj kağıdını yırtarken nefesimi tuttum.

"Braxton," diye fısıldadın, sana yaptığım tahta kutuya bakarken. Kapağına "JEM'İN HAZİNELERİ" yazmıştım.

"Bu, deniz kabuklarını koyabileceğin bir kutu."

"Çok beğendim," dedin, bana sarılıp sıkıca sarıldın. "Çok beğendim."

Beni bıraktığında, gözlerinde yaşlar gördüm. Hediye beğenmene çok sevindim. Onunla gurur duydum.

"Sana sadece bir kartım var," dedin.

Kartı bana verirken üzgün

görünüyordun.

"Önemli değil." Gerçekten umursamıyordum. Senin benim için yaptığın kartları çok seviyordum. Hala saklıyorum. Hepsini.

Bu kartın ön yüzünde büyük yeşil bir Noel ağacı vardı ve her tarafı renkli toplanlarla süslenmişti. Altında çok renkli MERRY CHRISTMAS yazıyordu ve tepesindeki büyük sarı yıldızın çok fazla ucu vardı. Yıldız çizmek senin güçlü olduğun bir alan değildi, ama ben onu muhteşem bulmuştum. Bu kart benim için her zaman özel bir anlam taşıyacak, çünkü o yıl içine farklı bir şey yazmıştın.

"En iyi arkadaşım

Braxton'a, seni seviyorum.

En iyi arkadaşın Jemma'dan."

Hatta üç öpücükle imzalamıştın.

Sözlerin, bana verebileceğin herhangi bir hediyeden çok daha değerliydi.

"Çok beğendim Jem. Teşekkür ederim."

Bunu söylediğimde gülümsedin.

Ben de seni sevdiğimi zaten biliyordum, ama duygularımı ifade etmekte pek iyi değildim. Annem her zaman, eylemlerin sözlerden daha güçlü olduğunu söylerdi. O sihirli üç kelimeyi benden duyman için daha uzun yıllar geçmesi gerekecekti.

Aramızdaki şey unutulamayacak kadar güzeldi.

Her zaman senin olan,

Braxton

Onun sözlerini sindirmek için uzun süre oturup kaldım. Onun betimleyici yazım tarzını seviyorum; gözlerimi kapattığımda bu sahneleri zihnimde canlandırabilecek kadar ayrıntılı.

Sonunda mektubu bir kenara koyduğumda, zarfı alıp tılsımı arıyorum. İki tane bulduğumda şaşıyorum: biri kalp şeklinde

"En İyi Arkadaşlar" yazan ve küçük bir istiridye kabuğu şeklinde olan. İkisini de avucumda sıkıca tutarken yüzümde bir gülümseme yayılıyor.

Büyük paketin kağdını çıkarırken hem heyecanlı hem de gergin hissediyorum. İçeriği gördüğüm anda nefesim kesiliyor. İlk gördüğüm şey "JEM'İN HAZİNELERİ" yazısı. Bu, yıllar önce bana yaptığı kutu. Kapağı kaldırdığımda gözlerim doluyor ve içinde yüzlerce, belki de binlerce, çeşitli çekil, renk ve boyutta deniz kabuğu görüyorum. Hepsi bir arada, tam da öyle görünüyorlar... *hazine* gibi.

Üstten birkaç kabuğu çıkarıp inceliyorum. Onları geri koyarken, yüzeyin hemen altında bir şey olduğunu fark ediyorum. Sade beyaz kağıda sarılmış. Kağıdı açtığımda, içinde küçük pembe bir kabuk buluyorum. Kağdın içinde bir yazı var, okumak için elimle düzleştiriyorum.

Bu, mavi yosun tarafından sokulduğun gün senin için seçtiğim deniz kabuğu. O gece hastaneden eve döndüğümde cebimde buldum ve bunca yıldır sakladım. Sana hiç vermedim çünkü o zamanlar bu anı hatırlamanı istemiyordum. Artık olaylara farklı bakıyorum. Her saniyenin değerini bilmeyi öğreniyorum, çünkü ne zaman elinden alınacağını asla bilemezsin. İyi ya da kötü, bu senin hayatının bir bölümüydü, bu yüzden anlamlı. x

O yanılıyor. Sözleri, eylemleri kadar güzel.

ON DÖRT

Jemma

"İştahının geri geldiğini görmek ne güzel," diyor Christine, önüme bir tabak yumurta koyarken. "Yemeği her zaman sevmişsindir."

Rachel burada olsaydı, bana kendim yapmamı söylerdi. Yeni şeyler denemek istemediğimden değil. Kendime güvenimin arttığını hissediyorum. Hala önümde uzun bir yol var, ama şimdilik bir tür normallik bulacağımı umuyorum. Bir gün işe geri dönmeyi çok isterim, ama ne yapacağım, kim bilir. Artık tasarımın bana uygun olup olmadığından emin değilim.

Christine'e bakıp gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

Elini omzuma koyar ve eğilip başımın üstüne hafifçe bir öpücük kondurur. Böyle bir şey yapması ilk kez oluyor, ama bu hareket çok doğal geliyor.

Çatalıma biraz yumurta alırken gazeteyi kendime doğru çekiyorum. Telefonun ani çalmaya başlaması beni ürkütüyor. Christine'in her hareketini gözlerimle takip ediyorum. Ellerini bir mutfak havlusuyla silip duvara monte edilmiş ahizeye uzanıyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda "Merhaba" diyor. Ona kısa bir gülümseme atıp ağzıma biraz daha yumurta atıyorum. "Braxton." Adını duymak bile beni tetikleyor. Sessizleşiyor ve onun söylediklerini dinliyor. Keşke ben de duyabilsem diyorum. "Ah canım." Yüzündeki ifade sertleşince midem bulanıyor. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. İyi olacak mı?" Yine sessizleşir ve ben, tuhaf bir dürtüyle telefonu elinden almak isterim. "Yapabileceğim bir şey varsa haber ver." Yine duraksar, ben de tabağımı alıp masadan kalkarım. "Tabii, onu bağlayayım." Ahizeyi önüne uzatır. "Braxton arıyor. Seninle konuşmak istiyor."

"Tamam." Tabağımı tezgahın üzerine koyup telefonu elinden aldım. "Alo."

"Selam, Jem. Üzgünüm, ama bugün seni rehabilitasyona götüremeyeceğim."

"Oh. Tamam." Kendimi bu kadar hayal kırıklığına uğramış hissetmeme şaşıırıyorum. Bugün ona sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki. "Öğleden sonra için randevu alabilir miyim diye bakmamı ister misin?"

"Öğleden sonra da gelemeyeceğim. Seni götürmesi için bir taksi ayarladım. On beş dakika içinde orada olur. Şoför seni bıraktığında sana bir kart verecek. Ücret zaten ödenmiş. Tek yapman gereken kartı resepsiyondaki Olivia'ya vermek, o da işin bittiğinde şoförü arayıp seni eve götürmesini isteyecek."

"Her şey yolunda mı Braxton? Sesin... stresli geliyor."

Telefondan iç çekişini duyuyorum. "Babamla hastanedeyim. Bu sabah düşüp kafasını çarptı."

"Baban mı?" Mektuplarında ailesinden bahsetmişti, ama bunun dışında onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Durumu iyi mi?" Neden onlarla tanışmadığımı merak ediyorum. Hastaneye hiç gelmediler. Benden nefret mi ediyorlar? Bu düşünce içime sinmiyor.

"Bu koşullar altında olabileceği kadar iyi. Tek başına idare edebilecek misin? Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm, ama babamın bana ihtiyacı var. Ona tek destekçisi benim."

"Gerçekten, ben iyiyim," diyorum, iyi olup olmayacağımı bilmeden, ama onun içini rahatlatmak istiyorum.

"Babanı arasam nasıl olur? İşe gittiğini biliyorum, ama bir süreliğine ayrılabilir."

"Saçmalama, ben iyiyim."

Hatta kısa bir süre sessizlik olur. "En azından sana aldığım telefonu alır mısın? Şarj ettin mi?"

"Evet. Hiç kullanmadım ama şarjı dolu. Eğer bu seni rahatlatacaksa, alacağım."

"Olacak. Telefon etmeyi hatırlıyorsun, değil mi?" "Evet."

Sanırım biliyorum. Bana gösterdiği zaman kolay görünüyordu. "Bir sorun olursa beni ara. Ciddiyim, Jem."

"Tamam." Arayamayacağımı zaten biliyorum. Ben bir yetişkinim ve Rachel'ın sürekli hatırlattığı gibi, bir yetişkin gibi yaşamaya başlamam gerekiyor. "Umarım baban iyi olur."

iyileşir."

"Teşekkürler, ben de

öyle umuyorum."

"Hoşça kal."

"Hoşça kal, Jem. Bugün iyi şanslar."

Christine telefonu elimden alıp duvara asıyor. "Braxton son zamanlarda gerçekten zor bir dönem geçiriyor. Onun için üzülüyorum, zavallı John için de. O her zaman çok sevimli bir adamdı. Hayat ona pek iyi davranmadı."

Bahsettiği zor zamanların, benim ona yaşattıklarımın da dahil olduğunu biliyorum. Beni incitmek için söylediğini sanmıyorum, ama yine de sözleri canımı yakıyor.

"Odama gidip telefonumu alacağım. Braxton taksinin yakında geleceğini söyledi."

"Tamam, tatlım. Ben bulaşık makinesini doldurmayı bitireyim. Değişmem sadece birkaç dakika sürer."

"Neden giyinmen gerekiyor?"

"Senin randevuna bu eski şeyi giymeyeceğim." "Benimle gelmek zorunda değilsin."

"Seni tek başına göndermeyeceğim."

"Braxton taksinin beni bırakıp geri alacağını söyledi. Ben iyiyim. Ben çocuk değilim."

Bunu tek başıma yapma fikri beni yüzde yüz rahat hissettirmiyor, ama bir yandan da denemek istiyorum. İhtiyacım olan itici güç bu. Artık kendi ayaklarımın üzerinde durmamın zamanı geldi. Hayatımın geri kalanında herkese güvenmeye devam edemem. Onların hayatlarını yeterince altüst ettim.

"Taksiniz hazır mı, Bayan Spencer?" Olivia, resepsiyon alanına geri girdiğimde soruyor. "Eşiniz iki kez aradı. Size bu kadar değer vermesi çok tatlı."

Cevap vermek yerine nazikçe gülümsüyorum. Onu düzeltmeyeceğim; kişisel işlerim beni ilgilendirir. Teknik olarak o benim kocam, en azından kağıt üzerinde. Her gün benimle birlikte olduğu için hâlâ bir çift olduğumuzu düşünüyor olmalı.

Ama haklı, o çok tatlı. Braxton, Christine, Stephen ve Rachel hepsi harika insanlar. Christine'in yanına taşındığımdan beri Stephen'ı görmedim ama

Christine'in yanına taşındığımdan beri Stephen'ı görmedim. Ailemin birbirini pek sevmediği açık ve nedenini merak ediyorum.

Çıkışa doğru bakıyorum. Başlangıçtaki endişelerime rağmen, bugünün getirdiği bağımsızlığın tadını çıkardım ve sahip olduğum sınırlı özgürlüğü en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum. Christine'i benimle gelmemesi için ikna etmek tüm gücümü gerektirdi. O çok ısrarcı olabilir. Onun benimle gelmesini istemediğimden değil, daha çok kendime meydan okumak istediğimden. Rachel'ın tek başıma gittiğim için benimle gurur duyacağını biliyorum.

"Şey... Buradayken şehri biraz gezmek istiyorum. Sorun olur mu?"

"Tabii ki. Hazır olduğunda geri gel, sana taksi ayarlayayım."

"Teşekkürler Olivia."

"Önemli değil, Bayan Spencer. Marcy's Boutique şu anda harika bir indirim yapıyor."

El çantamı omzuma asarken ona gülümseyerek başımı salladım. Otomatik kapılardan geçip sokağa çıktığımda heyecan ve gerginlik karışımı bir duygu hissettim. Meraklı tarafım bu bölgeyi keşfetmek istiyordu, nedenini bile bilmiyorum. Sanırım her yeni deneyim bir keşif ve yeni beni bulmaya doğru atılmış bir adımdır. Benim bakış açım göre iki seçeneğim var: Kendime acıyarak boğulabilirim ya da yeniden yaşamaya başlayabilirim. Yaşamayı seçiyorum. Geleceğimin ne getireceği konusunda korkuyorum, ama vazgeçmek için çok fazla şey yaşadım.

Öğle güneşinin sıcaklığını tenimde hissediyorum. Muhteşem bir sonbahar günü ve birdenbire hayatta olduğum için minnettar hissediyorum. Bu bile çok şey ifade ediyor. Çok uzun zaman önce o kazada ölmeyi dilemiştim. İlk birkaç hafta benim için karanlık bir dönemdi, ama şimdi nihayet ışığı görmeye başlıyorum.

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi hava ile doldururken dudaklarımın gülümsediğini hissediyorum. Bugün sahilde oturmak için mükemmel bir gün olurdu, ama sahil şehrin diğer tarafında ve bacağım her gün iyileşse de, o kadar uzun bir mesafeyi yürüyebilecek durumda değilim. Zamanında yetişeceğime eminim.

Ana caddeye döndüğümde, kalabalığın geri kalanıyla birlikte ilerliyorum. Bana doğru gelen yüzler denizi, kanımın hızla pompalanmasına neden oluyor ve kendime panik yapmamam gerektiğini, bunu yapabileceğimi söyleyip durmam gerekiyor. *Bunu yapmalıyım.*

Neredeyse dayanamayacak hale gelmeden önce on metre kadar daha yürüdüm. Ya tanıdığım ama artık tanımadığım birine rastlarsam? Ya beni durdururlarsa? Ne diyeceğim? Tüm bu sorular ve daha fazlası kafamda dolanıp duruyor. Bununla yüzleşmeye hazır olduğumu sanıyordum, ama belli ki değilim.

Kalabalığın içinden geçerek küçük bir açıklığa çıkıyorum. Sırtımı duvara dayayıp birkaç derin nefes alıyorum. Bu işe baştan atlayabileceğimi düşünmek aptallıktı. Bana bir saldırı planı lazım.

Çantamı karıştırıp telefonumu arıyorum. Telefonu açtıktan sonra, ekranın açılmasını beklerken ekrana bakıyorum. Ekran açıldığında saatin 12.17 olduğunu görüyorum. Tam o anda midem guruldadı. Yaptığım tüm hidroterapi kesinlikle iştahımı açıyor ve Christine genellikle fizyoterapiden döndüğümde bana bir sandviç hazırlıyor. Braxton'ın mektubunu okuduğumdan beri en sevdiğim sandviç jambonlu, peynirli ve marullu olanı.

Önümdeki dükkanları incelerken bakışlarım sola kayıyor. Biraz ileride küçük bir açık hava yemek alanı görüyorum ve o yöne doğru ilerliyorum. Christine, evden çıkmadan önce cebime elli dolarlık bir banknot sıkıştırdı. *Acil bir durum için*, dedi.

Braxton gibi o da bana çok iyi davranıyor. Onlarla geçirdiğim hayatı hatırlamıyor olabilirim ama bana gösterdikleri ilgiden dolayı minnettarım. Onlara sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Onların desteği olmasaydı ne durumda olurdu düşünmek bile istemiyorum.

Restorana vardığımda, girişin üzerindeki neon tabelayı okudum: *Callaghan's Burger and Grill*. Hamburgerin tadı nasıl, hatta sevip sevmediğimi bile hatırlamıyorum, ama içeriden gelen lezzetli koku midemi tekrar guruldattı.

Bunu düşünerek, içeri girmeye karar verdim. Bugün keşif günü, bu yüzden bir burger deneyeceğim ve kendim göreceğim.

İçeri girince dekoru inceledim. Burası lüks bir yer değil, ama temiz görünüyor. Parlak limon yeşili duvarlar ilk dikkatimi çeken şey oldu. En güzel renk değil, ama stratejik olarak yerleştirilmiş büyük siyah-beyaz baskılar ve siyah ahşap masa ve sandalyelerle uyumlu duruyor.

Ne yapacağım konusunda bir ipucu bulmak için restoranın içinde etrafa bakarken, yine belirsizlik hissi içimi kaplıyor. Oturmuş birkaç kişi var, ama tezgahın önünde duran bir kadın ve genç bir çift de var. "*Lütfen oturmadan önce siparişinizi verin ve ödemeyi yapın*" yazan bir tabela gördüğümde içim rahatlıyor.

İlerleyerek, sipariş veren çiftin arkasında duruyorum. Menü panosu arka duvara uzanıyor ve çok çeşitli seçenekler

beni şaşırtıyor. Karar vermekle o kadar meşgulüm ki, çiftin siparişlerinin parasını ödeyip masalardan birine oturduğunu fark etmiyorum.

"Sıradaki," diyor erkek garson keskin bir ses tonuyla. Tezgaha doğru ilerlerken gözlerimiz kısa bir süre karşılaşıyor ve yüzündeki rahatsızlık ifadesine şaşıriyorum. Gözlerim tekrar menüye odaklandığında, daha önce hissettiğim panik geri geliyor ve karar vermeye çalışırken giderek artıyor. Sabırsızca boğazını temizlediğinde, gözlerim tekrar ona kayıyor.

"Şey..."

"Hadi bayan, bütün gün burada bekleyemem."

"Ben... şey... alabilir miyim..." Sözlerim yarım kalır.

"Ne... şey... ne alabilirim?" diye alaycı bir şekilde tekrarlar. Kaba davranışı beni ağlamaya yaklaştırır. Siparişimi değiştirdiğimi söylemek için ağzımı açarım, tam o sırada yaşlı bir beyefendi yaklaşır. Yüzündeki dostça gülümseme beni biraz sakinleştirir.

"Bir sorun mu var, Bay Wilson?" Bu ismin anılması içimde bir şeyleri harekete geçirir ve şimdi kendimi önümdeki adama bakarken bulurum.

"Hayır, sorun yok," diye gülümseyerek cevaplar garson. Bu adam onun patronu olmalı, çünkü kötü tavırları anında yok olur.

Yaşlı beyefendi onaylayarak başını sallar ve bir kez daha bana gülümser, sonra uzaklaşır. Her şeyin yolunda olmadığını ve çalışanının tam bir pislik olduğunu söylemek isterim, ama söylemem. Bunun yerine tekrar Bay Wilson'a odaklanırım. Bu isim çok tanıdık geliyor. Neden? Sonra aklıma gelir. Larry "Yağmacı" Wilson. Olamaz. Gömleğindeki isim rozetini arıyorum ve kalın siyah harflerle kazınmış LARRY ismini görünce bakmadan edemiyorum.

Zihnim hızla çalışırken gözlerim onun yüzünü tarar. Kötü tavırlı, yirmili yaşlarında kaç tane Larry Wilson olabilir ki? Braxton'ın dediği gibi uzun boylu ve benim yaşlarımda; *bu o olmalı*. Bu düşünce kalbimin hızla atmasına neden olur. Tombul yüzünü incelerken tanıdık bir şey görmüyorum. Geri çekilen saç çizgisi yüzünü daha da yuvarlak gösteriyor.

Ağzını açıp konuşmaya başladığında, dişlerinin kahverengi lekelerle kaplı olduğunu ve çürümüş gibi görüldüğünü fark ettim. Bu adamın görünüşü hiç de hoş değil ve kişiliği de kesinlikle arzulanan çok şey bırakıyor.

Braxton'ın hikayesi bana Larry'nin alanına doğru eğilme cesareti veriyor. Belki yirmi yıl geç kalmış olabilirim, ama sanırım bana yaptıkları ve Braxton'a verdiği zararlar için intikam alma fırsatını hiç bulamadım. Onu yerine oturtmak zorunda hissediyorum.

Elimi ağızıma götürüp parmak ucumu ön dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Dişlerinin arasında çamur var," diye fısıldıyorum, ciddi kalmak için elimden geleni yapıyorum. Gözleri kısılır ve bana sertçe bakar, açıkça kafası karışmıştır. "Tam orada." Parmağımı bir kez daha dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Çamur... dişlerinde."

Gözleri büyüdü ve yüzü parlak bir kırmızıya döndü. "Çamur değil," diye tersledi.

Artık gülümsememe engel olamıyorum. Komik, birkaç dakika önce ağlamak üzereydim, şimdi ise gülmeme engel olmak için uğraşıyorum. Braxton'ın mektupları olmasaydı, bu anın önemini asla anlayamazdım. Bunun için ne kadar minnettar olduğumu, bu anın ne kadar tatmin edici olduğunu kelimelerle ifade edemem.

Ben dönüp çıkışa doğru yürürken, o "Çılgın kaltak" diye mırıldanır. Onun kötü sözleri beni rahatsız etmez, her ne kadar "*çlgın*" kelimesi şu anda benim için oldukça uygun olsa da.

Bunun yerine, *aydınlanmış* ve kendimle gurur duyuyorum. Larry Wilson'ın çocukken taşıdığı nefretin onu yetişkinliğine kadar takip ettiği açık. Bu üzücü, ama bir bakıma benim için büyük bir uyanış çağrısı. Son zamanlarda hissettiğim her şeyi tekrarlıyor. Taşımakta olduğum bu öfke ve kin duygusunu bırakmam gerekiyor. Bunun beni yok etmesini istemiyorum.

Geçmişimi kaybetmiş olabilirim, ama bu harika bir geleceğim olmadığı anlamına gelmez. Kendimi yeniden keşfetme gücüne sahip olmakla kalmayıp, kendi sonumu da yazma gücüne sahibim.

ON BEŞ

Braxton

Babam gözlerini açıp yatağının yanında oturan beni görünce "Oğlum" diyor. Şu anda kendimi çok kötü hissetsem de, bu tek kelime beni gülümsetiyor. *Beni hatırlıyor*. Sadece birkaç dakika sürse bile, bu anları çok değerli buluyorum. Zaman geçtikçe bu anlar daha seyrek hale geliyor, bu da beni itiraf etmek istemediğim kadar üzüyor, özellikle de Jem'e olanlar yüzünden.

"Merhaba baba. Nasılsın?"

"Biraz ağrım var."

O oturmaya çalıştığında, hızla ayağa kalkıp ona yardım ediyorum. Alnındaki çirkin morluk gün içinde koyulaşmış ve şişlik henüz inmiş değil.

"Bu anlaşılabilir bir şey," diyorum yastığını düzeltirken. "Düşüp kafanı çarptın."

"Öyle mi?" Ona anlattığım şeyleri hatırlayamadığında yüzünde beliren şaşkın ifadeyi hiç sevmiyorum.

"Evet, düştün. Doktorlar az önce bazı testler yaptı ve birkaç dikiş ve morluk dışında bir şeyin yok."

"Dikiş atıldı mı?" Titrek elini kaldırıp bandajlı alnını okşadı.

"Sadece birkaç tane."

Saatime bakıyorum ve saatin dörtü biraz geçtiğini görüyorum. Öğlen vaktinden hemen önce son ağrı kesici ilacını almıştı. "Hemşireyi çağırıp sana ağrı kesici bir şey getireceğim."

Röntgenler kafatasının kırılmadığını gösteriyor, bu çok rahatlatıcı. Ancak ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmiş, alnında büyük bir şişlik ve altı dikiş var. Huzurevindeki personel, yemekhanede ayağı takılıp düşmüş

ortak yemek salonunda tökezleyip düşerken kafasını masaya çarptığını söylediler. Orada olamadığım için kendimi suçlu hissediyorum, ama yapabileceğim bir şey olmadığını biliyorum.

"Sen iyi bir çocuksun," diyor, elimi nazikçe okşayarak. "Sen her zaman iyi bir çocuk oldun."

Hemşire odasına doğru yürürken kendimi yine gülümserken buluyorum. Onu eski haline getirmek için her şeyi verirdim, ama Jemma gibi, onu olduğu gibi kabul edeceğim. O burada ve bunun için minnettarım.

Annemin ölümünden sonraki ilk birkaç yıl çok zor geçti. O öldüğünde ben sadece on bir yaşındaydım, ama elimden geldiğince babamın yanında olmaya çalıştım. Onu bu kadar yıkılmış görmek, suçluluk duygumu daha da yoğunlaştırdı. Olanlar hakkında hiç konuşmadık. O zamanlar bunun için minnettardım, ama içimde hep konuşmuş olmayı dileyen bir yanımdı. Annemin öldüğü gece yaptıklarım için beni hiç suçlamadı, ama içimde bir yanımdı yine de onun affettiğini söylemesini hep arzuladı. Artık bunun asla olmayacağını biliyorum, bu yüzden sonsuz bir pişmanlık içindeyim.

Hastaneden çıktığımda saat altı civarıydı. Babamın akşam yemeğini yediğinden emin olmak için bir süre yanında kaldım, ama şimdi tekrar uykuya daldığı için sessizce oradan ayrıldım.

Geceyi hastanede geçireceğim. Bu ironiyi fark etmiyorum değil. Sadece birkaç ay önce Jem için de aynısını yapıyordum.

Eve gidip duş alıp üstümü değiştirmem gerekiyor. Ama daha da önemlisi, Jemma'yı görmem gerekiyor. Christine, rehabilitasyondan eve sağ salım döndüğü anda, istediğim gibi beni uyardı, ama yine de onu kendi gözlerimle görmem gerekiyor. Bugün onun yanında olmadığım için onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum.

"Selam dostum," diyerek Samson'un kafesine taze su dolu bir kase koyuyorum. Tüneli üzerinden atlayarak parmağımın ucunu ısıtıyor. "Son zamanlarda pek yanında olamadığım için özür dilerim." Boynunun arkasındaki tüyleri hafifçe kaşıyınca yukarı aşağı zıplıyor. Son birkaç haftadır neredeyse hiç konuşmadı ve bunun Jemma'yı özlediği için olduğunu biliyorum. Babam onu vermek zorunda kaldığında Jemma onun hayat çizgisi olmuştu. "*Güzel kızı* göreceğim." Onu ilk aldığımızda ona böyle seslenmesini öğretilmiştim.

"Güzel kız," diye tekrarlar, yukarı aşağı sallanarak. Sadece adını söylemek bile onu neşelendirir. İkimiz de bu yerin onsuz aynı olmadığını biliyoruz.

Christine'in evinin ön merdivenlerini çıkarken, midemde hem gerginlik hem de heyecan var. Kapıyı çaldığımda nasıl karşılanacağımı hiç bilmiyorum.

"Ben açarım," diyor Jemma diğer taraftan. Sesi beni sakinleştiriyor. Ön kapıyı açıp beni verandada görünce yüzü aydınlanıyor ve bu da beni aptal gibi sırtıtmaya itiyor. Uzun zamandır böyle bir tepki görmemiştim. "Braxton."

"Selam. Hastaneye geri dönüyorum, ama iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim."

"Baban nasıl?" "İyi."

"Sevindim," diyor. "İçeri geliyor musun?"

"Uzun süre kalamam, ama tabii, sen istersen kalırım." Onunla vakit geçirme fırsatını kaçırmayacağım.

"Tabii ki gelmeni istiyorum, aptal."

Dudaklarında şakacı bir gülümseme belirdiğinde nefesim kesiliyor. O gülümseme her zaman benim zayıf noktam olmuştur.

"Bu sabah randevuna götüremediğim için üzgünüm. Nasıl gitti?"

"Özür dileme. Bir değişiklik olsun diye kendi ayaklarımın üzerinde durmak bana iyi geldi. İlginç bir gün geçirdim." Ben onu koridordan mutfağa doğru takip ederken, o omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı.

"Yarın seni götürebilirim." "Oh." Yürümekten vazgeçip bana döner.

Kaşlarını çatınca "Ne?" diye soruyorum. "Gitmemi istemiyor musun?" Birkaç dakika önce hissettiğim mutluluk bir anda yok oluyor.

"Stephen az önce aradı ve onunla gitmek için anlaştık. Rehabilitasyondan ayrıldığından beri onu görmedim."

"Tabii, tamam. Babanla vakit geçireceğine sevindim." Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak zorla gülümserim. Onu rehabilitasyona götürmek, onu görebilmemin tek garantisiydi.

"O sadece beni bırakacak. İstersen beni sen alabilirsin."

Ve bir anda neşe yeniden geri geldi. Onun bu değişime neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama hoşuma gitti.

"Seve seve."

"Harika."

İçeri girdiğimizde Christine'e "Bak kim gelmiş" diyor ve ses tonu kalbimi coşturuyor. *Benim burada olmamdan gerçekten memnun.* "Otur, sana kahve yapayım. Kahve seversin, değil mi? Sevmezsen çay da yapabilirim."

"Kahve olur," diyorum gülerek.

Christine bana yaklaşırken bakışlarım ona kayıyor. Gözlerim şaşkınlıkla büyüdüğünde bana göz kırpmıyor. "Bütün öğleden sonra böyleydi," diye fısıldıyor, ben hafifçe eğilip yanağına öpücük kondururken. Son yirmi dört saatte ne oldu bilmiyorum, ama kesinlikle şikayetçi değilim. Bu, eski Jem'imın küçük bir parçası. "Baban nasıl?"

"O iyi."

Christine bir an beni izler ve hafifçe gülümser; şu anda bu konuyu konuşmak istemediğimi anlar. "Yapabileceğim bir şey olursa haber ver."

"Teşekkür ederim," diyorum.

Christine benim için bir anne gibidir. Annem öldükten sonra bana gerçekten destek oldu ve benimle ilgilendi. *Her zaman* yanımda oldu ve bunun için onu gerçekten seviyorum.

Yıllar boyunca binlerce kez oturduğum mutfak masasına oturuyorum. "Aman Tanrım, bugün kime rastladığımı asla tahmin edemezsin!" Jemma heyecanla diyor ve kahveyi önüme koyup yanıma oturuyor. Kahvemi sade severim, ama içine koyduğu süttten şikayet etmem mümkün değil.

Sesinde duyduğum coşku beni bir an için şaşkına çevirir. Bu *benim* Jem'im, yıllar önce umutsuzca aşık olduğum neşeli, konuşkan, hayat dolu kadın. Onu izlemek bile kalbimi hızla attırıyor. Böyle anlarda, onun gerçek kişiliğinin bir yerlerde gömülü olduğuna gerçekten inanıyorum.

"Kim?"

"Yağmacı," diye gülüyor. "Larry Wilson."

"Olamaz," diyorum, sandalyemde öne doğru eğilerek. "Nerede?"

"Kasabadaki hamburgercide çalışıyor. Callaghan's. Pek değişmemiş. Hâlâ eskisi kadar kaba."

Ona bakıyorum. "Onu hatırlıyor musun?"

"Sadece mektuplarından," diye cevaplar. "Hala şişman ve kel oluyor."

"Jemma," diye azarlar Christine. Annesine kısa bir süre bakar ve dikkatini tekrar bana verir.

"Okuldayken dişlerinin nasıl olduğunu hatırlamıyorum, ama şimdi hepsi çürümüş. Her dişin arasında korkunç koyu kahverengi çizgiler var," diyor, koltuğunda öne eğilerek vücudunu bana yaklaştırıyor. "Ona ne dediğime inanmayacaksın."

Gülmesini bastırmak için elini ağzına götürdüğünde tekrar gülümserim.

"Ne dedin?" Kendi eğlencemi gizlemeye çalışarak sütlü kahvemden bir yudum alıyorum.

"Dişlerinin arasında çamur olduğunu söyledim," diye fısıldadı.

Başımı geriye atıp kahkahalarla gülüyorum. Bu, çok uzun zamandır yapmadığım bir şey. Çok iyi geliyor.

"Baban nasıl?" diye sorar Jemma, ben ona arabaya binmesine yardım ederken.

"Bugün biraz daha iyi. Durumu o kadar iyileşti ki, doktorlar yarın taburcu etmeyi düşünüyorlar."

Geceyi onun yatağının başında geçirdim ve bu en kötü şekilde bir deja vu gibiydi. Kısa bir süre önce Jem için de aynı şeyi yapmıştım. Bu durum kafamı gerçekten karıştırdı... Dünyam parmaklarımın arasından kayıp gidiyor ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum.

"Neden hiç anne babanla tanışmadım?" diye sordu, ben sürücü koltuğuna oturur oturmaz. "Ne zaman taşındılar?"

"Ev birkaç yıl önce satıldı." "Oh."

Umarım bu, onun merakını gidermeye yeter, çünkü olan biten her şeyden yoruldum ve oldukça bitkinim. Bu konuyu gündeme getirmekten hiçbir fayda gelmez.

"Nereye taşındılar?" diye soruyor masumca. "Uzak mı?"

Rehabilitasyon merkezindeki park yerimden geri geri çıkarken yavaşça nefes veriyorum. Sanırım her şeyi yeniden gündeme getireceğiz. "Annem ben on bir yaşındayken öldü."

Sinyal lambasını yakıp sokağa dönerken gözlerimi önümdeki yola dikiyorum. Böyle zamanlarda eski dostum Jem'e en çok ihtiyacım oluyor. Beni teselli etmek için her zaman doğru sözleri söylerdi. O yanımdayken kendimi asla yalnız hissetmezdim, çünkü her şeyi birlikte aşardık.

"Ah, Braxton," diyor ve elini kısa bir süreliğine uyluğuma koyuyor. "Bunu duyduğuma üzuldüm."

"Teşekkür ederim."

Öne eğilip radyonun sesini açtım. O da bunu bir ipucu olarak algıladı ve sessizleşti, ama sürüş boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Christine'in evine yaklaşırken Jemma sonunda tekrar konuşmaya başladı. "Benim o ülkede geçirdiğim zamanlar hakkında ne biliyorsun? Oraya hiç geri döndüm mü?"

Elimi uzatıp radyonun sesini kısıyorum, rahatlamış ve onunla yeniden iletişim kurmak için hevesliyim. "Evet, sık sık geri dönüyordun. Büyükannen ve büyükbaban vefat edene kadar aynı kasabada yaşıyorlardı. Büyükbaban çiftçiydi. Bir elma bahçeleri vardı."

"Büyükbabam ve büyükannem öldü mü?" diye şok olmuş bir ses tonuyla sordu. "Evet."

Aniden bu konuşmanın nereye varacağını düşünmek zorunda kaldım. Hepimizin hayatında çok karanlık bir dönemdi. Büyükbabası ve büyükannesi harika insanlardı ve benim büyürken hayatımın büyük bir parçasıydılar. Ani ölümleri hepimizi şok etmişti. Bir yanım Jemma'nın hatırlamadığına seviniyor. Onların ölümünü zor kabullenmişti, ama Christine kadar zor kabullenmemişi. Bu onun için bir dönüm noktası olmuştu ve hayatında büyük bir domino etkisi yaratmıştı. Ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

ON ALTI

Jemma

Braxton'ın arabasından indiğimde başım dönüyordu. Sorduğum sorular sadece daha fazla soru yaratıyor gibiydi. Genelde konuşmayı başlatan oydu, ama bugün değil. Umarım hepsi bu kadardır. Dün gece ayrıldığında aramız iyi gibiydi, ama bu sabah onda kesinlikle bir değişiklik vardı.

Mutfağa girdiğimde kendimi biraz durgun hissediyorum. Belki Christine sorularımın bazılarına cevap verebilir. Annesine ne oldu? Peki ya dedem ve ninem?

Onu buzdolabından bir şey almak için eğilmişken gördüğümde, "Döndüm" diyorum.

Dikleşerek tam boyuna uzanır. Bana dönünce, onda da bir terslik olduğunu anlarım. Bana her zamanki gibi gülümsemesi yok.

"Babanın bugün seni randevuna götüreceğini bilmiyordum."

Kafam karışır, bu bir sorun mu? "Dün beni aradı," diye başlarım, ama yüzünde beliren kaşlarını çatışını görünce duraksamam. "Ben... şey... taksiye bineceğimi söyledim, o da bugün beni bırakmayı teklif etti."

"Huh," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Onu bu eve davet etmezsen sevinirim. Burada hoş karşılanmıyor."

Sesindeki zehirli tonda şaşırıyorum. Aralarında sorunlar olduğu ve artık birlikte olmadıkları açık, ama nedenini bilmiyorum. Stephen çok hoş bir adama benziyor. Onu gerçekten seviyorum. Nazik ve kibar biri, ama bu sabah Christine'in nasıl olduğunu sorduğunda biraz üzgün görünüyordu.

"Tamam." Burada yaşamaya başladığımdan beri onun iniş çıkışlarını gördüm, ama bana ilk kez kızıyor. Dün

iyi bir gündü ve komadan uyandığımdan beri kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim, ama şimdi kendimi berbat hissediyorum.

Genelde oturup birlikte öğle yemeğı yeriz, ama birden iştahım kaçtı. "Bana ihtiyacın olursa odamdayım," diyerek dönüp merdivenlere doğru yöneldim. Christine'in Stephen'ı neden bu kadar sevmediğini bilmek isterdim, ama öte yandan bilmemem daha iyi olabilir.

Günün büyük bir kısmını odamda kilitli kaldım. Yatağımda uzanıp tavana bakarken başım zonkluyor. Sanırım bu stres ve açlığın birleşimi, ama aşağı inip bir şeyler yemek için cesaretimi toplayamıyorum. Mantıken, sonsuza kadar burada kalamayacağımı biliyorum; er ya da geç yemek yemem gerekecek. Umarım o zamana kadar Christine sakinleşir.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Jemma, benim." Sesi öncekinden daha yumuşak. "Girebilir miyim?"

"Evet," diye cevap veriyorum, yavaşça otururken. Bir yanım, öylece çekip gittiğim için kendimi kötü hissediyor. Bu durumun benim bildiğimden daha fazlası olduğu açık, ama ona ne olduğunu sormaya henüz cesaret edemiyorum.

Yatak odamın kapısını açıyor ve yüzündeki gülümsemeyi görünce rahatlıyorum. "Öğle yemeğini kaçırdığın için acıkmış olabileceğini düşündüm. Az önce olanlar için özür dilerim." Yatağına yaklaşır ve bana içinde sandviç olan bir tabak uzatır. "Babanla aramızda çok şey oldu." Yanıma oturduğunda hafifçe kenara kayarım. "Sana kızmamalıydım. Hiçbirini hatırlamadığını biliyorum."

"Sorun değil," diyerek elimi bacağına koydum. "Özür dilerim. Seni üzeceğini bilseydim onu buraya getirmezdim. Aranızda ne oldu? Bir zamanlar birbirinizi sevdiğiniz belli."

Sorumla birlikte tüm vücudu küçülmüş gibi görünüyor ve üzüntü beni kaplıyor. "Baban hayatımın aşkıydı... Ben de onun aşkı olduğumu sanıyordum."

"Ne oldu da bu değişti?" diye soruyorum çekinerek.

"O benim kalbimi kırdı." Yüzünü çevirmeden önce gözlerinde yaşlar beliriyor.

"Sana bunu yaptığı için üzgünüm."

Sormak istediğim çok daha fazla soru var, ama şimdi sormak için uygun bir zaman değilmiş gibi geliyor.

"Sandviçini ye," diyor yataktan kalkarken. "Açlıktan ölüyorsundur." Kapıya geldiğinde duruyor. "Ah, neredeyse unutuyordum, bu senin için geldi."

Pantolonunun cebinden bir mektup çıkarınca dudaklarım gülümsedi.

DÖRDÜNCÜ MEKTUP ...

Sevgili Jemma,

Bu mektubun ilk kısmı bir anıdan çok bir itiraf niteliğinde. Bu, sana bile hiç bahsetmediğim bir şey. Neredeyse on beş yıldır taşıdığım bir yük ve belki de artık itiraf etmenin zamanı geldi.

18 Temmuz 2000. O gün neler olduğunu pek hatırlamıyorum, ama annemin kendini iyi hissetmediğini hatırlıyorum. O gece beni yatağıma yatırırken, eğilip beni öptü.

"Tatlı rüyalar," diye fısıldadı ve elini alnımda gezdirdi. Her gece bana söylediği bir şeydi bu.

"İyi geceler anne," diye cevap verdim.

"Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum tatlı oğlum."

Kısa bir süre gülümsedi, ama sonra yüzü acı çekiyormuş gibi buruştu. Elini karnının altına koyduğunda hemen oturdum.

"Ne oldu?" diye sordum. "İyi misin?"

"Sadece biraz ağrım var," diye cevapladı, önemsemyormuş gibi. "İyiyim, tatlım."

Sözleri endişemi gidermeye yetti ve ben hızla uykuya daldım. Gece yarısını biraz geçmişti ki babam odama gelip beni uyandırdı.

"Braxton," dedi. "Kalkman lazım, evlat." Çok yorgun ve uykuluydum; inleyerek yanıma döndüm. "Braxton," diye tekrarladı, bu sefer biraz daha sert bir sesle. "Annen iyi değil. Onu hastaneye götüreceğim."

"Kalkmak istemiyorum," diye sızlandım. "Yorgunum."

"Lütfen, oğlum. Annen çok acı çekiyor." Babam çok sabırlı bir adamdı ve bana karşı nadiren sinirlenirdi. "Hastaneye gelmek istemiyorsan, Robinsonları arayıp, biz dönene kadar sana bakmalarını isteyebilirim. Giyinince aşağı gel."

O odadan çıktı ve ben inanılmaz derecede bencilce bir şey yaptım: Tekrar uykuya daldım. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama bu sefer babamın çığlıklarıyla uyandım. "Braxton, hemen yataktan kalk!" Yorganı geri attı ve kolumu çekti. "Sana kalkıp giyinmeni söyledim. Zavallı annen çok acı çekiyor."

Bu sefer tereddüt etmedim. Babamın ses tonundan annem için çok endişelendiğini anlayabiliyordum.

Aşağı indiğimde, annemi acı içinde kıvrılmış halde buldum. Yüksek sesle inliyordu ve o anda paniğe kapıldım. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

"Anne!" diye bağırarak ön kapıya koştum. "İyi misin?" "İyiyim bebeğim," diye cevapladı nefes nefese, zorla gülümsemeye çalışarak. Ama gözlerindeki dehşet dolu bakış, iyi olmaktan çok uzak olduğunu gösteriyordu. Kışın ortasındaydık, ama terden sarı bukleleri alnına yapışmıştı.

"Gel, Grace," dedi babam tatlı bir sesle, kolunu onun omzuna atarak. "Seni arabaya bindireyim." İlk basamağı indiğinde, ağzından kan donduran bir inilti çıktı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı babam, onu kollarının arasına alıp arabaya doğru koştu. "Yan komşulara git oğlum, Robinsonlar seni bekliyor. Biz eve gelene kadar sana bakacaklar."

Babam bunu söyler söylemez, evinizin verandasının ışığı yandı. Babanız pijamalarının üzerine çizgili bir bornoz giymiş olarak ortaya çıktı, ama ben korkudan donakalmış bir şekilde orada duruyordum.

Sonraki birkaç dakika bulanık geçti.

Babam annemi arabaya bindirirken, "Seni seviyorum anne!" diye bağırdım. "O iyi olacak," dedi babam yanımda dururken, elini Elini omzuma koydu. Orada durduğunu fark etmediğim için irkildim. Babam arabayı garajdan çıkıp caddede hızla uzaklaşırken gözlerim arabaya sabitlenmişti. Babam beni evine doğru götürürken gözyaşlarımı tutmaya çalıştığımı hatırlıyorum. "Christine sana kanepede yatak hazırlıyor."

Uyuyamadım, annem için çok endişeleniyordum. VCR'daki saatin 3.56'yı gösterdiğini izlerken, babamın arabasının komşunun evinin önüne geldiğini duydum. Onun dönüşünü bekliyor olmama rağmen, içim kötüydü. Sanki bir parçam hayatımın sonsuza kadar değişeceğini biliyordu.

O senin kapını çaldıktan birkaç saniye sonra koridorun ışığı yandı, ben ise hareket etmeye korkarak öylece yatıyordum. Baban koridora girerken kollarını bornozuna soktuğunu gördüm, annen de hemen arkasından geliyordu.

"Grace nasıl?" diye sordu, babamı içeri aldıkları anda. Yattığım yerden her şeyi net bir şekilde görebiliyordum ve babamın yüzündeki boş bakışları asla unutmayacağım.

Konuşmadan önce başını salladı ve annenin elini ağzına götürdüğünü gördüm. "Hastaneye varmadan önce apandisi patlamış. Onu acilen ameliyata aldılar ama kurtaramadılar... Ameliyat masasında öldü."

Babam dizlerinin üzerine çökmeden önce annenin yüksek sesle nefesini tuttuğunu duydum. O yüzünü elleriyle kapattı ve hıçkırmaya başladığında, ben de sessizce gözyaşlarımı akıttım. Onu ağlarken gördüğüm ilk ve tek andı.

Bu sabah radyonun sesini açmamın nedeni budur. Bu, hayatımda yeniden hatırlamak için çok acı verici bir an. Keşke babam ilk kez sorduğunda yataktan kalkmış olsaydım, belki hastaneye zamanında yetişirlerdi ve belki o hala hayatta olurdu.

Bugüne kadar, onu düşünmek bile canımı yakıyor. Onu çok özliyorum. Sadece otuz üç yaşındaydı; ölmek için çok genç ve güzeldi.

Mektubun iki sayfası daha var, ama bu aşamada bırakmak zorundayım. Gözyaşlarımdan kelimeleri göremiyorum. Bir zamanlar küçük bir çocuk olan o ve ailesinin yaşadıkları için kalbim parçalanıyor. Bunca yıldır bu suçluluk duygusunu taşıması beni inanılmaz derecede üzüyor. Eğilip, yatağımın başucundaki kutudan iki mendil çıkarıyorum.

Gözlerimi sildikten sonra pencerenin altındaki beyaz masaya geçiyorum. Parmaklarım sandalyenin arkasını kavrarken, komşumuzun evine, onun ve ailesinin eskiden yaşadığı yere bakıyorum. Babasını ve neden artık orada yaşamadığını merak ediyorum. Karısının ölümünden sonra yeniden evlendi mi?

Çantamı alıp içinde telefonumu arıyorum. O anda Braxton'a sormak istediğim çok şey var. Telefonun yan tarafındaki düğmeye basarak onu açıyorum. Mesajlar uygulamasını açtığımda, listede Braxton'dan gelen tek bir mesaj görüyorum. Mesajda "Test" yazıyor; telefonu nasıl kullandığını anlatırken göndermiş.

Nasıl çalıştığını anlatırken göndermişti. Mesajı tıklayıp cevap yazıyorum. *Annenize olanlar için çok üzgünüm.*

Gönder düğmesine basıyorum. Ona başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum, ama üzgün olduğumu bilmesini istiyorum. Gerçekten üzgünüm. Keşke onun acısını dindirecek kadar derin sözler bulabilsem.

Birkaç saniye sonra telefonumun cevap geldiğini belirten sesiyle irkildim. *Teşekkür ederim. Sorunlarımla sana yük olmamalıydım ve bunu itiraf etmek için bu kadar uzun süre beklediğim için utanıyorum. Sonunda gerçeği söylediğim için biraz rahatladım.*

Cevabımı fazla düşünmeden hemen yanıt veriyorum; içimden geldiği gibi. *Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim, bu çok cesaret isteyen bir şeydi. Onun ölümünden kendini sorumlu tutmamalısın. Bu sadece talihsiz bir olaydı. Sen daha çocuktun, Braxton.*

Mesajı birkaç saniye sonra geliyor. *Bunu söylemen benim için çok anlamlı. Bu doğru. Şu anda sana sarılmak istiyorum.*

Telefonum bip sesi çıkarana kadar neredeyse bir dakika sessizlik oldu.

Öyle mi? Evet. Ve bu doğru.

Senin sarılmana gerçekten ihtiyacım var, diye yazıyor. Sen en iyi sarılmayı yaparsın. İş yerinde önemli bir toplantının ortasındayım, sonra da hastaneye döneceğim, ama sabah için bir randevu ayarlayabilir miyiz?

Onun cevabına gülümsüyorum ve onu kucaklayabilmek için yarını sabırsızlıkla bekliyorum. Ona işini sormak istiyorum ama toplantıda olduğu için sormuyorum. Onun hakkında bu tür şeyleri bilmemek beni bencil hissettiriyor.

İş yerinde rahatsız ettiğim için özür dilerim. Gününün geri kalanının tadını çıkar. Ben gidip mektubunun geri kalanını okuyacağım.

Hemen cevap yazıyor. *Sen asla rahatsızlık vermezsin. Senden haber almak günümü güzelleştirdi. Yönetim kurulu odasında oturmuş, yüzümde aptalca bir gülümsemeyle Lucas bana tuhaf tuhaf bakıyor. Gece gündüz ne zaman istersen bana mesaj at. Senin için her zaman hazır olacağım Jem. Her zaman.*

Gülümsemem genişliyor. *Teşekkür ederim. Bunu söylediğin için minnettarım. Yarın görüşürüz.*

Sabırsızlıkla bekliyorum, seni ve kucaklaşmamızı.

Kendi yüzümü göremiyorum ama eminim ki aynı saçma sırıtışla gülümsüyorum.

Yatağıma doğru yürüyorum ve telefonumu komodinin üzerine koyuyorum. Karnımda daha önce hiç hissetmediğim bir heyecan var.

Mektubun geri kalanını okumadan önce sandviçimi yiyorum. Açlıktan ölüyorum ve kendimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var.

Annemin ölümü ve babamın uzun saatler çalışması nedeniyle, senin evinde çok daha fazla zaman geçiriyordum. Annen, babama elinden geldiğince yardım etmeyi teklif etmişti. Sonraki aylarda babam neredeyse çöktü ve onu bu halde görmek suçluluk duygumu daha da artırdı.

İşte o zaman annen devreye girdi. Beni kendi çocuğu gibi büyüttü. Birçok gece benimle geç saatlere kadar oturup ağladığımda beni kucakladı. Her şeyi yaptı ve bunun için ona sonsuza kadar minnettar olacağım. Ailen her zaman bana karşı çok iyiydi, ama sonraki yıllarda hepiniz benim ailem oldunuz. Ailenin desteği olmasaydı babam ve ben nasıl hayatta kalırdık bilmiyorum.

3 Ocak 2002. Yazdı ve okul tatilindeydik. Büyükkannen ve büyükbaban, ailenizi ziyaret etmek için şehre geldiklerinde tanışmıştım, ama bu, onların kırsal kesimdeki çiftliğinde ilk kez kalışımı. Sen onlara Ma ve Pa diyordun, sonunda ben de öyle demeye başladım.

Büyükkannen ve büyükbaban, Albert ve Isabella Griggs, tanıdığım en iyi ve en samimi insanlardı. Yıllar geçtikçe onları çok sevmeye başladım.

Sen de onları çok seviyordun, onlar da seni. Sen onların tek torunuydu ve sevgiyle "küçük Jem-Jem" olarak biliniyordun. Pa, senin onun gözbebeği olduğunu söylerdi, bu da bizi güldürürdü çünkü o bir elma çiftçisiydi. Bahçesinde iki yüzden fazla elma ağacı vardı. Hasat zamanı geldiğinde toplayıcılar tutardı, ama ağaçlardan düşen elmaları toplamamız için bize birkaç dolar öderdi. Kazandığımız parayla bisikletlerimize binip kasabadaki köşe dükkânına gider, dondurma ve şekerleme alırdık.

Babamdan diğer işçiler gibi merdivenlere tırmanmamıza izin vermesi için yalvarırdın, ama o bunu kabul etmezdi. Sana hayır demesi nadirdi, özellikle de alt dudağını büküp büyük kahverengi gözleriyle ona bakarken,

ama bu konuda taviz vermezdi. Bu durumdan memnun değildin, ama o sadece bizim zarar görmemizi istemediği için hayır diyordu. Ben ise rahatlamıştım.

Bu mektupta sana en derin ve karanlık sırlarımı itiraf ediyor gibi göründüğüm için, sana yükseklik korkum olduğunu da söylemeliyim. "Korkudan donakaldım" daha doğru bir ifade olur. Erkekçe değil, biliyorum, ve umarım bu yüzden beni küçümsemezsin, ama gerçek bu. Örümcekler, yılanlar, korkutucu lunapark oyuncakları (yere yakın oldukları sürece) ve hatta hızlı arabalar sorun değil, ama yükseklik; asla yükseklik. Mesleğimi düşününce ironik, ama yüksekte olmak hiç rahat hissetmediğim bir şey. Belki bunu sana daha önce söyleseydim, yıllar boyunca bana yaptırdığın tüm o korkunç şeyleri çekmek zorunda kalmazdım.

Çiftlikte geçirdiğimiz zamanlar her zaman eğlenceliydi. Özellikle benim gibi şehirli bir çocuk için. Kırsalda yaşam tarzı çok farklı. Babamın traktör gezilerini çok severdin. Sık sık römorku saman balyalarıyla doldurur ve bizi yüz dönümlük arazisinde gezintiye çıkarırdı.

Bizi gezdirirken seni izlediğimi hatırlıyorum. Güzel, uzun kahverengi saçların rüzgarda uçuşurdu, ama en çok sevdiğim şey yüzündeki saf mutluluktan. Nefes kesici bir gülüşün var. Dünyada en sevdiğim şeylerden biri.

Yapacak şeylerden asla eksiklik olmazdı ve orada geçirdiğim zamanlar hayatımın en mutlu anlarıydı.

En sevdiğin şeylerden biri de nehre gitmekti. Nehir, arazinin arkasından akıyordu ve sık sık nehir kenarında piknik yapardık. Annem tanıdığım en iyi aşçılardan biriydi. Sabah pişirdiği ekmekle bize lezzetli sandviçler yapar, sepetimize özel bir ikram olarak dilimlenmiş kek veya ev yapımı elmalı turta eklerdi. Babam bize eski bir lastikten salıncak yapıp nehrin kıyısındaki kocaman söğüt ağacına asmıştı. Yaz aylarında saatlerce ağaçta salıncakta sallanıp suya atlardık.

Soğuk aylarda alabalık avlardık ya da babamın küçük kürek teknesini çıkarırdık. Kürek çekmeyi genellikle ben yapardım çünkü, açıkçası, sen bu konuda çok kötüydün. Ne kadar uğraşırsan uğraş, tekneyi istediğin yöne götüremezdin.

On ikinci doğum gününde, büyükannen ve büyükbaban sana babamın bir arkadaşına ait olan güzel bir kestane rengi kısrak satın aldı. Ona Tilly-Girl adını verdin ve onu çok sevdin. Onunla saatlerce beni gezdirirdin

Saatlerce beni onun sırtında gezdirirdin. Onu aldığında dört yaşındaydı ve tıpkı senin gibi çok uysal bir yapısı vardı.

İkinizin arasında özel bir bağ vardı. Çiftliğe her geldiğimizde, padoklara koşar ve avazın çıktığı kadar "Tilly-Girl!" diye bağıırdın. O da nerede olursa olsun sana doğru koşar ve seni görür görmez komik bir zıplama dansı yapardı. Sonra sakinleşince sana yaklaşır ve yüzünü senin yüzüne sürterdi. İkinizin arasındaki bağ çok güzeldi.

Bir öğleden sonra geç saatlerde yüzmemiz bittikten sonra nehirden çıktık. Sen Tilly-Girl'ün dizginlerini bir daldan çözmek için ağacın yanına yürüdün, ben de battaniyeyi ve piknik sepetini topladım. Tam o sırada başımı kaldırdığımda Tilly-Girl'ün arka ayakları üzerinde dikildiğini ve seni yere düşürdüğünü gördüm.

Bir an şok içinde kaldım, bu onun karakterine hiç uymuyordu, ama sonra sepeti düşürdüm ve yanına koştum. O zaman çimlerde saldırmaya hazır büyük bir doğu kahverengi yılanın yattığını fark ettim. Vücudu bir daire şeklinde kıvrılmıştı ve başı kalkmış, doğrudan sana doğru yönelmişti. Bu, dünyadaki en zehirli ikinci yılan türüdür ve bir insanı dakikalar içinde öldürebilir.

"Kıpırdama, Jem," diye fısıldadım. "Tamamen hareketsiz kal."

Bir metreden daha az uzaklıktaki yılanı gösterdiğimde gözlerin fal taşı gibi açıldı. Yüzündeki o dehşet dolu ifadeyi asla unutmayacağım.

Hızlı hareket etmem gerektiğini biliyordum ve gözlerim çevredeki bitkileri tararken adrenalinimin yükseldiğini söylemek yetersiz kalır. Birkaç metre uzakta küçük bir kaya gördüm ve yavaşça ve dikkatlice ona doğru ilerledim. Ağırdı ama onu kaldırmayı başardım.

Yerime geçtikten sonra sana "Üçe kadar sayacağım" dedim. "Üç dediğinde ayağa kalk ve ne kadar hızlı olabiliyorsan nehre doğru koş. Tamam mı?" Korkudan konuşacak halin yoktu, bunun yerine birkaç kez gözlerini kırptın.

Tüm gücümü kullanarak kayayı havaya kaldırdım. "Bir. İki. Üç!" Gözümün ucuyla senin hareket ettiğini gördüğüm anda kayayı bıraktım. Tanrıya şükür nişanım tam isabetliydi, çünkü kaya sertçe yere düştüğü anda yılan sana doğru atladı ve kafasına çarptı.

Sana koştuğumda, kollarıma düştün ve ağlamaya başladın. "Hayatımı kurtardın," dedin.

Seni korumak için yapmam gerekeni yaptım, ama sen beni kahraman gibi hissettirdin.

Anne ve babam olanları duyunca çok üzüldüler, ama annem o gece cesaretimin ödülü olarak bana fazladan bir dilim elmalı turta verdi. Tilly-Girl de, sen yılanın üzerine basmadan önce seni kenara iterek oynadığı rol için bir elma aldı.

Senin anne babanın evinde kaldığımızda, misafir odasındaki ranzada uyuduk. O gece uykuya dalarken, karanlıkta fısıldadığını duydum. "Seni seviyorum, Braxton Spencer." Bu sözleri ilk kez yüksek sesle söylemiştin.

Cevap vermek zorunda kalmamak için uyuyormuş gibi yaptım, ama o gece yüzümde kocaman bir gülümsemeyle uykuya daldığımı söyleyebiliriz.

*Yaşadıklarımız unutulamayacak kadar güzeldi. Her
zaman senin olan,
Braxton*

Mektubu bir kez daha okuduktan sonra, zarfın içindeki tılsımlarımı heyecanla aradım. Küçük bir elma ve güzel bir at bulduğumda geniş bir gülümsemeyle gülümsedim.

Tilly-Girl'e ne oldu acaba?

ON YEDİ

Braxton

Doktor sabah vizitesini yapıp babamı kontrol edene kadar bekledim, sonra eve gidip duş alıp üstümü değiştirdim. Christine'in evine gidip kızımı görmek için sabırsızlanıyordum. Bugün bana sarılacağına söz vermişti ve bunu gerçekten yapacağına dair büyük umutlar beslemesem de, dün bana gönderdiği mesajlar moralimi yeterince düzeltmişti.

Oraya giderken nispeten sakinim. Fazla beklentiye girmemeye çalışıyorum; son birkaç ayda ömür boyu yetecek kadar hayal kırıklığı yaşadım. Ama hala hayatında olmamı istediği için minnettarım.

Arabadan inip eve doğru yürürken "Günaydın" diyorum. Ön merdivenlerden inerken "Günaydın" diye cevap veriyor. Yüzünde, kalbimi ısıtan tatlı bir

gülümsemeyle karşılıyor beni, bu da kalbimi ısıtıyor. Onu gördüğümde artık o kadar acı çekmiyorum, çünkü daha mutlu görünüyor. Kazadan sonra taşıdığı üzüntü beni çok zorluyordu. Onun için tek istediğim şeydi: mutluluk.

Son basamağa geldiğinde ona elimi uzattım ve o da isteyerek elimi tuttu.

"Bugün nasılsın?"

"İyi. Kendimi gerçekten iyi hissediyorum." Yanımda dururken bakışları aşağıdaki yola kayıyor. "Sanırım sana bir kucaklaşma borçluyum." Büyük kahverengi gözleri sonunda benimkilere bakarken kararsız görünüyor.

"Eğer rahatsız oluyorsan bana sarılmak zorunda değilsin, Jem." "Ama ben istiyorum. Birçok nedenden dolayı istiyorum. Anneni kaybettiğin için sana sarılmak istiyorum.

Anneni kaybettiğin için sana sarılmak istiyorum. Beni yılanın elinden kurtardığın için sana sarılmak istiyorum. Kazadan bu yana bana verdiğin her şey için sana sarılmak istiyorum.

... umut yoktu. O zamanlar nasıl hissettiğimi kelimelerle ifade edemem. Hatta hayatta kalmamış olmayı dilediğim zamanlar bile oldu."

"Jem," diyorum, boğazıma bir yumru yükselirken. Onun iyi bir nedenden dolayı moralinin bozuk olduğunu biliyordum, ama durumun bu kadar umutsuz olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Sonra mektupları yazmaya başladın." Gözleri yaşlarla dolmuş olsa da, konuşurken yüzünde bir gülümseme var. "O mektupların benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Umutsuz bir durumda bana umut verdiler."

Sözleri beni gülümsetir. "Yardımcı olduklarına sevindim."

"Yardımcı oluyorlar." Yüzünde umut dolu bir ifade belirirken, yüzü kızarıyor. "Öyleyse, sana sarılabilir miyim?"

"Sarıl," diyorum, kollarımı genişçe açarak.

Ellerini belime dolarken gergin bir şekilde kıkırdar, dokunuşu tüm sinirlerimi uyandırır.

Onu kollarımın arasına alıp, kendime sıkıca çekiyorum. "Bana sarılmak için asla izin istemene gerek yok, Jem. Asla. Beni senin kişisel sarılma makinen olarak gör."

Yüzünü göğsüme gömerek tatlı bir kahkaha attı. "Mmm. Çok güzel kokuyorsun."

Gülümsemem genişliyor. Eski Jemma bunu sürekli söylerdi. İçimdeki her şey yüzümü saçlarına gömmek ve derin bir nefes almak istiyor. Her zaman çok baş döndürücü bir kokusu vardı, ama onu korkutmak istemiyorum. Bunun yerine gözlerimi kapatıp onu tekrar kollarımda tutmanın tadını çıkarıyorum.

"Büyükannemlerin çiftliği buradan çok uzak mı?" diye soruyor, arabaya biner binmez.

"Birkaç saatlik mesafe," diye cevaplıyorum. "Babam bugün hastaneden taburcu olacak, bu yüzden seni götürecek vaktim yok, ama istersen hafta sonu oraya bir gezintiye çıkabiliriz."

Ona baktığımda gülümsediğini görüyorum. "Çok isterim, babanın durumunun iyiye gittiğini duyduğuma sevindim. Onunla tanışmak isterim."

"Ne zaman hazır olursan, söyle yeter."

"Teknik olarak onunla tanışmış olduğumu biliyorum, ama..."

"Eğer kendini iyi hissediyorsan, fizyoterapiden sonra benimle hastaneye gelebilirsin."

"Tamam. Çok
isterim." Ben de
isterim.

"Seni uyarmam gerek," diyorum Jemma'ya, babamın odasına doğru uzun koridorda yürürken, "seni hatırlamayabilir, hatırlamazsa hayal kırıklığına uğrama." Sanırım bu iki taraflı bir durum, o da onu hatırlamayacak.

"Neden beni hatırlamasın ki?"

"Alzheimer hastası."

"Ah Braxton," der, sempatik bir ses tonuyla. "Çok üzıldüm."

Cevap vermek yerine zoraki bir gülümseme takınıyorum. Ben de üzgünüm. Bu hastalığın ilerlemesini engelleyemediğim için kendimi çaresiz hissediyorum, ama en çok onun için üzüldüyüm. Bu çok adaletsiz.

Odasına girdiğimizde, yatakta oturmuş çay içtiğini görüyorum. Yatağına yaklaşırken "Merhaba baba" diyorum.

"Merhaba," diye cevaplar, ama gözlerindeki şaşkın bakıştan, bizim kim olduğumuzu bilmediğini anlarım.

"Bugün buradan çıkıyorsun." Elimde, onun kıyafetlerinin bulunduğu küçük çantayı tutuyorum. "Sana kıyafet getirdim."

Bakışlarının Jemma'ya kaydığını görüyorum ve ona baktığımda, Jemma da babama dikkatle bakıyor. "Bu güzel küçük şey de kim?" diye soruyor babam.

"Bu Jemma."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Bay Spencer," diyor ve elini ona uzatıyor.

"Ben de, genç bayan."

Jem için bir sandalye çekiyorum ve o da oturup babamı inceliyor.

Çayını bitirdiğinde, yataktan kalkmasına yardım edip banyoya götürüyorum ki üstünü değiştirebilsin. Tekrar düşeceğinden paranoyakça korkuyorum. Üzücü olan, yaşına göre vücudunun hala oldukça zinde ve güçlü olması. Sadece zihni onu yüzüstü bırakıyor.

Eve vardığımızda Jemma ve babamın arkasında yürüyorum. Jemma, babamla sohbet ederken kolunu onun koluna takmış. Bu bana, birbirlerini çok sevdikleri eski güzel günleri hatırlatıyor.

Eskiden sahip olduğum her şeyi doğal kabul ederdim, ama artık öyle değil. Her şeyin eskisi gibi olması için her şeyi verirdim.

Park yerinden çıkarken Jemma, "Baban çok tatlı" diyor.

Bakımevindeki personel onu çok seviyor; onlara hiç sorun çıkarmıyor. Biz ayrılırken iki hemşire onunla ilgileniyordu ve o gülümsüyordu. Sanırım ilgiyi seviyor, bu da onu burada bırakmamı her zaman kolaylaştırıyor.

"İyi bir adam. Bir zamanlar çok yakındınız." "Onu gerçekten seviyorum. Uzun süredir hasta mı?"

"Neredeyse üç yıl önce teşhis edildi. İlk başta, gözlüğünü nereye koyduğunu veya ilaçlarını alıp almadığını gibi küçük şeyleri unutuyordu. Aynı soruyu defalarca sormaya veya sürekli kendini tekrar etmeye başladığında, bir sorun olduğunu anladık. Doktorun verdiği ilaçlar bir süre işe yaradı gibi görünüyordu, ama o zamandan beri hastalığı hızla ilerledi."

"Bu çok üzücü."

"Öyle. Onu buraya yatırmak beni neredeyse öldürdü, ama burası onun için en iyi yer. Bunu unutmamam lazım."

"Bu kararın senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Öyleydi. Ama sen bana büyük destek oldun. Beni nasıl rahatlatacağını her zaman biliyordun. Sen olmasaydın bunu başaramazdım."

Gözlerim kısa bir süre yoldan ayrılp ona kayıyor. Tanrım, karımı çok özliyorum. Hâlâ burada olduğunu biliyorum, ama bir yandan da yok. Hiçbir şey eskisi gibi değil ve bir daha eskisi gibi olacak mı bilmiyorum.

Eve dönüş yolunun çoğunda sessiz kalıyoruz, sonra o yumuşak bir sesle konuşuyor.

"Braxton?"

"Evet."

"Gerçekten yükseklikten korkuyor musun?"

Christine'in sokağına girerken boğazımı temizledim.

Bunca zaman sonra bunu itiraf ettiğime inanamıyorum. "Evet." Koltuğumda hafifçe kıpırdanıyorum. Neden bu yüzden kendimi daha az erkek hissettiğimi bilmiyorum, ama öyle hissediyorum.

"Bana söylemeliydin. Eminim anlayacaktım." Haklı, muhtemelen anlayacaktı, ama en derin korkularımı ona itiraf etmemi engelleyen benim kendi güvensizliğimdi. Onun gözünde ben asla hata yapmazdım. Beni her zaman kahramanıymışım gibi hissettirirdi, oysa gerçekte ben kahraman olmaktan çok uzaktım. "Umarım sana çok fazla acı çektirmedim."

Onun cevabı beni güldürdü. Keşke bilseydi. Yıllar boyunca ona gerçeği söylemeye çok korktuğum için kendimi zorladığım onca şeyi düşündüğümde, bu biraz saçma geliyor.

"Hafta sonu planımız hala geçerli mi? İstersen cumartesi sabahı kırsal bölgeye gidebiliriz," diyorum, konuyu değiştirmek için can atarak.

"Harika." "Güzel."

Christine'in evinin önüne geldiğimde, ayaklarının yanındaki yerden çantasını alır.

"Babamı görmeye benimle geldiğin için teşekkürler," diyorum, o kapı koluna uzanırken.

"Beni götürdüğün için teşekkürler." Kısa bir süre durakladıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Bazen seninle birlikte onu ziyarete gitsem olur mu?"

"Ben isterim, babam da isterdi herhalde. Komik olan, bizi hatırlamıyor ama yine de bizim ona ait olduğumuzu bildiğini hissediyorum."

Kapıyı açmadan önce gülümser. "Yarın görüşürüz."

Az önce söylediğim şeyi detaylandırmadığını fark ettim. Babamın durumu ile onun durumu çok benzer, ama artık bize ait olduğunu hissetmediğini düşünüyorum.

"Kapıyı ben açayım." "Sorun değil, ben açarım."

—

Sandalyeye yaslanıp elimdeki mektubu okudum.

BEŞİNCİ MEKTUP ...

Sevgili Jemma,

9 Ağustos 2002. On üçüncü doğum günündü ve bu çok önemli bir gün olduğu için annen özel bir şey organize etmişti: okuldan tüm kız arkadaşlarıyla birlikte bir ikindi çayı. Büyük bir olay olacaktı. Davetiyeler el yapımıydı ve bir genç kızın doğum günü partisi için değil, bir düğün için alınacak gibi görünüyordu.

Sana güzel pembe bir parti elbisesi almıştı; tamamen saten, fırfırlı, fiyonklu ve dantelli bir elbiseydi. Arka bahçeye büyük beyaz bir çadır kurmuştu ve masaları pembe helyum balonları süslüyordu.

Büyükannen yemek hazırlıklarına yardım etmek için geliyordu. Menü minik kişiler, ısırik büyüklüğünde reçelli tartlar, süslü cupcakeler ve parmak büyüklüğünde kesilmiş salatalık sandviçlerinden oluşuyordu. Bunlar çok katlı standlarda servis ediliyordu. Her şey çok şık ve zarıftı.

Annen o sabah yerel bir güzellik salonundan randevu bile almıştı, saçını yaptıırıp tırnaklarını boyatman için. On üç yaşına girmen, genç bir hanımefendi olmaya başladığın anlamına geliyordu ve annen bunu şık bir şekilde kutlamak istiyordu.

Sen erkek fatma değildin, ama kız gibi bir kız da değildin, bu yüzden annenin tüm planlarına oldukça sinirlendiğini söyleyebiliriz.

"Aptal bir ikinci çayı istemiyorum!" dedin bana. "Ben çay bile içmem. Annemin giymemi istediği saçma elbiseyi görmelisin, Brax." Parmağını ağzına sokup öğürüyormuş gibi yaparken gülmemek için kendimi zor tuttum. "Annemin yedek tuvalet kağıdı rulosunun üzerine koyduğu çirkin tığ işi bebek gibi görüneceğim." O bebeğin iğrenç olduğunu ve beni çok korkuttuğunu kabul etmek zorundaydım, ama aynı zamanda senin çirkin görünmenin imkansız olduğunu da biliyordum. "Kot pantolon ve tişört giyip seninle McDonald's'a gitmek ve kusana kadar çizburger yemek ve dondurmali pasta yemek istiyorum. Bol bol dondurmali pasta."

Senin için üzüldüm. Sen her zaman doğum gününü iple çekerdin. Her yıl 1 Ocak'ta geri sayım başlardı. Ben Aralık ayını beklemek zorunda olduğum için, kendi doğum günüm için geri sayım yapmaya hiç zahmet etmedim.

"O kadar da kötü olmayacağına eminim," dedim sana. High tea'nin ne olduğunu hiç bilmiyordum, ama annenin senin için her zaman elinden geleni yaptığını biliyordum, bu yüzden ne planlamış olursa olsun özel olacaktı. Annem öldükten sonra da doğum günümde bana her zaman çok ilgi gösterirdi. Bu konuda harikaydı.

"Bunun senin tarzın olmadığını biliyorum, tatlım," dedi baban bir süre sonra seni aramaya geldiğinde. Sana hep tatlım derdi. "Ama annen bu parti için çok uğraştı. Aylardır planlıyordu. Sadece birkaç saatliğine, ona bir iyilik yapamaz mısın? Onu çok mutlu edeceksin." Seni kollarına alıp başının üstüne öptüğünde, yüzündeki somurtkan ifadeye bakarak bu partinin devam edeceğini anladım.

Annen sınıfındaki tüm kızları davet etti. Tabii ki ben de davet edildim, ama tek erkek bendim. Orada oturup pembe limonata içip, annemin tuvalet kağıdı bebeklerine benzeyen bir grup kızla salatalık sandviçleri yemek gibi bir şey yapamazdım. Neredeyse on dört yaşında bir erkek çocuğu için bu bir kabustan farksızdı. Neyse ki baban da aynı şekilde düşünüyordu

ama partiyi iptal etmeyi önermeye cesaret edememişti; senin için her şeyi yapardı ama annene olan sevgisi bambaşka bir şeydi — bu yüzden o gün garsonluk yapacağımız bir plan yaptık. Annen bize smokin bile kiraladı, böylece rolümüze uygun görünürdük.

Sana bir hediye alabilmek için ekstra cep harçlığı kazanmak amacıyla aylardır evimde ufak tefek işler yapıyordum. Sana bir uçurtma aldım. Plaja gittiğimizde benimkini oynamayı çok severdin. Seninki gökkuşağı gibi rengarenk ve kelebek şeklindeydi.

Sen arka kapıdan verandaya girdiğinde, ben arka bahçede babanla birlikte içecek küvetini buzla doldurmaya yardım ediyordum.

"Braxton, her yere buz döküyorsun," dedi, ama sözleri kulağıma girmedi. Seninle tamamen büyülenmiştim. Seni güzel bulmadığım bir an bile olmamıştı, ama bu, ilk kez nefesimi kesip beni tamamen nefessiz bırakan andı. Yıllar boyunca bunun gibi pek çok an daha olacaktı, ama ilk seferi her zaman en çok akılda kalanıdır.

Uzun kahverengi saçların, tam da sevdiğim gibi açıktı. Kuaför saçlarına yumuşak bukleler yapmış ve elbisenle uyumlu güzel bir pembe fiyonk takmıştı. Tuvalet kağıdı bebeğine hiç benzemiyordun. Gördüğüm en güzel şeydin ve çok olgun görünüyordun. O anda sana olan gerçek duygularım kesinleşti. Seni sadece sevmiyordum, sana tamamen aşık olmuştum.

"Artık ağzını kapatabilirsin evlat," dedi baban eğlenceli bir ses tonuyla.

Onun sözleri beni gerçeğe geri döndürmeye yetti. O anda elimdeki plastik torbanın boşaldığını ve içindeki buzun ayaklarımın etrafında küçük bir dağ oluşturduğunu fark ettim.

Parti iyi gidiyordu ve sen de eğleniyor gibi görünüyordun. En azından Sonia Mitchell gözünü bana dikene kadar öyleydi. O, sınıfındaki kötü kızdı ve sen onu hiç sevmezdin.

Ben barda pembe limonata bardaklarını doldurup tepsiye koyuyordum ve onu görmezden gelmeye çalışıyordum. Bu benim için kaba bir davranıştı ama o bir saatten fazladır peşimdeydi ve bu beni sinirlendirmeye başlamıştı. O partide ilgimi çeken tek bir kız vardı, o da sendin.

Birkaç dakika sonra bize yaklaştın ve tepsiden bir içki aldın. Yanıma geldiğinde hem sevindim hem de rahatladım.

Pembe limonatandan yudumlarken, Sonia'ya rahatça baktın. Ama bu, onun yaklaşımlarını durdurmaya yetmedi.

"Jemma ile sürekli takılmaktan sıkılmış olmalısın," dedi seni baştan aşağı süzerken alaycı bir tonla. Yanımda nefesini tuttuğunu duydum, ama dilimi tuttum. Partini mahvedecek hiçbir şey söylemek ya da yapmak istemedim. O gün senin özel günündü ve annen çok uğraşmıştı.

Cevabım tereddüt etmeden geldi. "Asla! Jem'le takılmak en sevdiğim şey."

"Huh," diye alaycı bir şekilde gözlerini kısarak sana baktı, sonra dikkatini tekrar bana verdi. Gülümserken, uzun sarı saçlarını parmağına masumca doladı, ki bu ironikti; o tatlı olmaktan çok uzaktı ve beni bir saniye bile kandıramadı. "Bir ara babamın restoranına gelmelisin, Brax. Seni özel konuşumuz yapabiliriz."

Gözleri tekrar sana döndüğünde tekrar kısıldı ve ben sakinliğimi korumak için uğraşıyordum. "Benimle gelmek ister misin, Jem?" diye sordum.

"Sadece seni kastettim... tek başına," diye tersledi Sonia. Senin böyle tepki vereceğini beklemediğimi söylemek yetersiz kalır. Sen, ayakta dururken takılıyormuş gibi yapıp öne atıldın, ki bu neredeyse imkansızdı.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm, Sonia," dedin, bardağındaki pembe limonata onun beyaz ipek parti elbisesine dökülürken.

"Ahh! Bunu bilerek yaptın," diye bağırdı ve ağlayarak eve koştu.

Gülmemeye çalıştım, gerçekten denedim, ama gözlerim sana kaydı ve gülümsemeyi zorla bastırıldığını gördüğüm anda, kendimi tutamadım. Bu, gördüğüm en komik şeylerden biriydi. Sonia Mitchell'in haddini bildirmenin zamanı gelmişti.

On dakika sonra babasını onu almaya gönderdi. O gittikten sonra parti daha da eğlenceli hale geldi. Sonia o günden sonra seninle hiç konuşmadı, ama bu seni hiç rahatsız etmedi.

Ertesi sabah erkenden kapımı çaldın. Ben hala pijamalarımınla televizyon izlerken Coco Pops yiyordum.

"Uçurtmamı kurmama yardım eder misin?" diye heyecanla sordun.

"Babam yardım etmeyi teklif etti, ama ben senin yapmanı istiyorum."

O yıl doğum gününde mücevher, kıyafet, parfüm ve bir dizi kızlara özgü hediye aldın, ama bana en sevdiğin hediyenin uçurtma olduğunu söyledin

hediyenin uçurtma olduğunu söyledin. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin.

Uçurtmayı kısa sürede birleştirdik ve sen sabırsızlıkla kanepemde oturup beklerken, ben üst kata çıkıp üstümü değiştirdim.

Hava kasvetli, bulutlu bir kış günüydü, ama uçurtmayı havalandırmak için yeterli rüzgar vardı. Sen arka bahçede uçurtmayı arkanda uçurarak koşarken seni izledim. Seni mutlu görmek her zaman kalbimi gülümsetirdi. Bugüne kadar da hala aynı etkiyi yapıyor.

Her şey mükemmel gidiyordu, ta ki büyük bir rüzgar esip uçurtmayı arka bahçenizdeki büyük ağaca doğru uçurup dallardan birine takılana kadar. Senin için onu çözmek için defalarca denedim, ama işe yaramadı.

Göz yaşlarını tutmaya çalışırken alt dudağın titremeye başladı ve kalbim birden acıdı. O uçurtmayı aşağı indirmenin tek yolu, birinin oraya çıkıp onu almasıydı. Çok yüksekti ve ben, o kişinin ben olmaması için dua ettim.

"Gidip babanın bize yardım edip edemeyeceğini sorayım" dedim ve içeri koştum. Annen bana babanın Pazar gazetesini almak için yürüyüşe çıktığını söylediğinde nasıl hissettiğimi tahmin edebilirsin.

Kötü haberi sana vermek için dışarı çıkarken ayaklarım sürünüyordu.

"Yukarı çıkıp onu alacağım" dedin.

"Hayır, Jem. Çok yüksek." Seni durdurmak için dirseğinden tuttum. "Bırak beni," dedin ve kolunu elimden çekerek, "Oraya çıkacağım oraya çıkacağım." Çok inatçıydın ve o ağaca tırmanma düşüncesi beni çok korkutsa da, başka seçeneğim yoktu. Senin bunu yapmana izin vermem mümkün değildi.

"Peki. Ben çıkıp alacağım."

İlk dala tırmanırken midem bulandı. Aşağı bakma... aşağı bakma, diye kafamda tekrar tekrar söyledim.

"Dikkatli ol, Brax," diye bağırdın aşağıdan.

Bacağımı kaldırıp son dala tırmandığımda tüm vücudum titriyordu. Korkudan felç olmuş bir halde uzun süre orada oturdum. Aşağıya bakma... aşağıya bakma, diye kafamda tekrar tekrar söylüyordum.

"İyi misin?" diye seslendin.

"Ben iyiyim." İyiyken de değildim, ama bunu sana itiraf etmemin imkanı yoktu.

Arka cebime uzanıp İsviçre çakımı çıkardım. Bu çakı dedeme aitti. Babamın on üçüncü doğum gününde ona vermişti

ve o da bu geleneği bana vererek sürdürmüştü. Okul hariç her yere yanımda götürürdüm.

"Ne yapıyorsun?"

Zaman kazanıyordum, yaptığım buydu. O anda hareket edecek cesareti bulamıyordum. "Ağaca adımı kazıyorum."

Yalan söyledim. O gövdeye kalbimi kazıyordum. En derin, en karanlık sırrım —seni kaybetme korkum, sana bunu söylememi engelliyordu.

Gerçekte muhtemelen sadece on dakika geçmişti, ama bana bir ömür geçmiş gibi geldi. Ve sen sabırsızlanmaya başlamıştın. "Hadi Brax. Uçurtmamı istiyorum."

"Tamam." Bıçağımı katlayıp cebime geri koydum. Sonra derin bir nefes aldım ve yüzüstü dalın üzerine uzanarak kendimi harekete geçmeye zorladım. Aşağıya bakma... aşağıya bakma.

Sadece bir metre kadar ilerlemiştim ki ilk çatırtıyı duydum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımda çarpıntısını duyabiliyordum.

"Lütfen dikkatli ol," diye tekrar seslendin.

Sesinde korku duyabiliyordum ve bu benim paniğimi daha da artırdı. Bir kez daha derin bir nefes aldım ve korkunç bir santim santim ilerlemeye devam ettim. Yerden sadece beş metre kadar uzaktaydım, ama sanki yüz metre gibi geliyordu.

Bir çatırtı daha duydum, hemen ardından bir tane daha. Dala tutunduğum elimi sıktım ve ne olduğunu anlamadan düşmeye başladım. Yere sertçe çarpmadan hemen önce "Braaaaaax!" diye bağırdığını duydum.

Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum.

Babam isteydi, ama senin ailen beni hastaneye götürdü. Yaralarım ciddi değildi, ama kolum iki yerinden kırılmıştı. Olumlu tarafı, uçurtman benimle birlikte yere düşmüştü.

Düşerken başımı da çarptığım için hastane beni birkaç saat gözlem altında tuttu. Acil serviste yatağımın başında oturdun ve koluma alçı yaparken elimi tuttun. Kaç kez özür dilediğini sayamadım.

Babam, anne baban seni aradığında dükkânını kapatıp hemen yatağımın başına geldi. Yüzündeki ıstırapı görünce kendimi kötü hissettim. Sen, yıllar önce mavi sinek tarafından sokulduğunda benim yaptığım gibi, anne babanla gitmeyi reddettin. Bütün zaman boyunca yanımda kaldın.

Eve varır varmaz babam bana yatmamı söyledi. Kolumdaki hafif ağrı dışında kendimi iyi hissediyordum ama söyleneni yaptım. Babamın, dikkatsizce ağaca tırmandığım için bana kızgın olduğunu ama aynı zamanda iyi olduğum için çok rahatladığını anlayabiliyordum. Şimdi bunu daha iyi anlıyorum; annemle olanlar yüzünden, babamın elinde kalan tek şey bendim.

Bizi odama kadar takip ettin ve babam dinlenebilmem için eve gitmeni önerdiğinde reddettin. Kalmana izin verdiği için minnettardım. Babam benimle ilgilenirken sen yatağımın kenarında oturdun, ama o odadan çıkar çıkmaz yorganımı çekip yanıma yattın. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştın.

"Çok üzgünüm, Brax," dedin yüz milyonuncu kez, kolunu belime dolayarak göğsüme sokuldun. Hıçkırık sesini duyduğumda ağladığını anladım, bu yüzden seni kendime daha da yaklaştırdım.

"Özür dilemeyi bırak, Jem. Senin suçun değil, kazaydı."

"O ağaçtan düştüğünde... ben... ben... seni kaybedeceğimi sandım," diye hıçkırarak ağladın. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım."

"Ağlama." Seni sakinleştirmek için elimi sırtında yukarı aşağı gezdirdim.

"Senin olmadan hayatımı hayal edemiyorum, Braxton Spencer," diye fısıldadın.

Ben de sensiz bir hayat düşünemezdim, hala da düşünemiyorum. Sen benim hayatımsın, Jem.

Sen derin bir uykuya dalana kadar seni sıkıca sarıldım. İlk kez kollarımda uyuyordun. Gözlerimi kapatmadan önce saçlarına hafifçe bir öpücük kondurdum ve ancak o zaman daha önce hiç sesli olarak söyleyemediğim sözleri söylemeye cesaret edebildim: "Seni tüm kalbimle seviyorum, Jemma Isabella Rosalie Robinson."

Aramızdaki şey unutulamayacak kadar güzel. Her

zaman senin olan,

Braxton

Mektubu katlayıp zarfa koyuyorum ve küçük ağaç şeklindeki kolyeyi de ekliyorum. Ona bir uçurtma da almaya çalıştım ama kuyumcуда stokta yoktu.

Neredeyse gece yarısı olduğunda dizüstü bilgisayarımdan çıkış yapıp masamın yanındaki çantamı alıyorum ve ofisten çıkarken ışıkları kapatıyorum. Jem'in beni beklediği boş bir eve gitme düşüncesi, sanırım asla alışamayacağım bir şey.

Neredeyse eve varmıştım ki, yolumu değiştirmeye karar verdim. Onun çoktan yatmış olacağını biliyordum, ama ona yakın olma isteğim çok güçlüydü.

Mektubu posta kutusuna atıyorum, sonra geri çekilip Jemma'nın yatak odasının penceresine bakıyorum. Christine'in evinin önündeki kaldırımında ne kadar süre durduğumu bilmiyorum, ama epey bir süre oldu.

Kalbim ağır olsa da, onu camın arkasında beni izlerken gördüğüm o ilk günü düşünerek gülümsüyorum. O anda, önümüzdeki yıllarda bu kadar yakın olacağımızı asla tahmin edemezdim.

Onun yanında uyuyup, onu kollarımda tutabilmek için her şeyi verirdim.

Her şeyi.

ON SEKİZ

Braxton

Christine'in ön kapısına doğru koşarken heyecanımı bastıramıyorum. Sabah 5'ten beri uyanığım, evin içinde amaçsızca dolaşıp çıkma vaktinin gelmesini bekliyorum. Hatta her zamanki sabah egzersizimi ve arka terasta içtiğim kahvemi bile atladım çünkü yerinde duramıyordum.

"Günaydın Christine," diyorum ve kapıyı açtığı anda öne eğilip yanağına öpücük konduruyorum.

"Günaydın," diye cevap veriyor, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Küçük kızımın yüzündeki mutluluk bulaşıcı gibi görünüyor."

"Bugünü onunla geçireceğim. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin."

"Sanırım biliyorum," diye cevapladı, elini sevgiyle koluma sürterek. "İkinizin sorunlarınızı çözüyor gibi görünmesinden memnunum."

"Hala önümüzde uzun bir yol var, ama yavaş yavaş ilerliyoruz." Gülümser ve içeri girmem için kenara çekilir.

"Jemma!" merdivenlerin altından seslendi. "Braxton geldi." "Geliyorum!" diye bağırdı Jemma.

Onu görmek için sabırsızlıkla beklerken hareketsiz durmaya çalışıyorum. Birkaç saniye sonra, merdivenlerin tepesinde görüldüğünde keskin bir nefes alıyorum. İlk fark ettiğim şey, saçını değiştirmiş olması. Koyu kahverengi bukleleri artık daha kısa ve omuzlarının hemen üzerinde. Her zamanki halinden farklı, ama hoşuma gitti.

Merdivenlerden inerken yüzünde güzel ama emin olmayan bir gülümseme belirir. İnce vücudunu ve bronz tenini vurgulayan güzel beyaz bir yazlık elbise giymektedir. Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor. O her zaman

bronz bir ışılıtya sahipti, özellikle de plajda çok zaman geçirdiğimiz yaz aylarında, ama güneşe  ıkmayalı aylar oldu.

Ulaşabileceğim mesafeye geldiğinde ona elimi uzatıyorum. " ok güzelsin," diyorum. "Saçını da çok beğendim."

" yle mi?" diye soruyor, yanakları pembe bir renk alıyor. Onun utanga lığını, onun hakkında yeni öğrendiğim bir şeyi, sevimli buluyorum.

"Evet."

Yüzündeki gülümseme büyürken bir tutam saçını kulağının arkasına koyar.

Gözlerim, sa  çizgisinde artık görünen pürüzlü kırmızı izlere takılır. Bu, onun güzelliğinden hiçbir şey götürmez, ama yine de kalbimde bir sızı hissederim. Bu izler, kaybettiğimiz her şeyi sürekli hatırlatacak.

"D n dışarıdayken kestirdim. Bunu da aldım," diyor, elbisesinin eteğini açarak.

" ok güzel."

"Teşekkür

ederim."

D n dışarı çıktığını bilmiyordum, ama rehabilitasyona yaptığımız günlük geziler dışında gün içinde ne yaptığını gerçekten bilmiyorum. Christine bana çoğu zamanını odasında geçirdiğini söyledi, bu da beni üzdü. O her zaman dış mekanları seven biriydi ve kapalı kalmaktan nefret ederdi.

"Otobüsle şehre gittim."

"Vay canına. Harika." Keşke onunla vakit geçiren ben olsaydım, ama evden çıkmaya ve yeniden yaşamaya başlamasına sevindim. "Seninle gurur duyuyorum."

"Beni götürdüğün o plaja geri dönmek istedim."

"Ah, bu da bronzlaşmanı açıklıyor."

"Suya girmedim, sadece güneşe oturup dalgaları izledim. Orayı gerçekten çok seviyorum," diyor, nefes nefese bir i  çekişle.

"Orası her zaman en sevdiğin yerdin."

" ıkmadan önce bir şeyler yesen iyi olur, Jemma," diyor Christine mutfağa girdiğimizde. "Boş mideyle dışarı  ıkmanını istemiyorum."

"Ben iyiyim," diyor Jemma, annesinin yanağına bir öpücük kondurup mutfak masasından bir sepet alıyor. "Bunun var, hatırladın mı?" Bakışları bana yöneliyor. "Piknik  Ğle yemeği hazırladım. Anne ve babamın  iftliğinde nehir kenarında yediğimiz gibi."

Sepeti elinden alırken gülümsüyorum. Bugün şimdiden eski zamanlar gibi hissettiriyor.

Küçük kasabadan geçip kırsalın yemyeşil tepelere doğru ilerlerken Jemma, "Burası çok güzel" diyor. Son birkaç yılda hiç değişmemiş. "Çok yeşil... çok pitoresk. Büyükbabam ve büyükannemin neden buradan hiç ayrılmamayı seçtiklerini anlayabiliyorum."

"Burayı çok seviyorlardı. Büyükbaban burada büyüdü. Annem evlendikten sonra buraya taşındı."

"Bana onlardan bahset, Braxton. Ben sadece mektuplarında anlattıklarını biliyorum. Christine onlardan hiç bahsetmez."

"Harika insanlardı... gerçekten harikaydılar. Nasıl tanıştıklarını bilmiyorum, ama eminim annen bu hikayeyi sana anlatabilir. Annemin evlenmeden önce şehirli bir kız olduğunu biliyorum. Babamla burada geçirdiği hayatı çok seviyordu."

"Keşke onları hatırlayabilseydim." Ben de öyle diliyorum. Keşke beni ve birbirimizi ne kadar sevdiğimizi hatırlayabilseydi. "Onlara ne oldu? Ne kadar zaman önce öldüler?"

Bu sorunun bugün sorulacağını biliyordum. Buna cevap verecek iyi bir yol yok.

"Baban önce öldü," diyorum, ona bakarak. "Beklenmedik ve çok ani oldu."

Cevap vermekte tereddüt ediyor. "Nasıl?"

"Meyve bahçesinde kalp krizi geçirdi. Öğle yemeği için eve gelmeyince annem onu aramaya çıktı ve elma ağaçlarının altında yatarken buldu. Onu hayata döndürmeye çalıştı. Adli tabip, annem onu bulduğunda bir saatten fazla süredir öldüğünü söyledi."

Elini ağzını kapatmak için kaldırdığını ve başını benden çevirdiğini görüyorum. "Zavallı annem," diye fısıldadığını duyuyorum. Zavallı annem, haklısın. Babamın ölümü onu mahvetti ve sonraki günlerde olanlar bunu kanıtladı.

Ana yoldan sapıp çiftlik evine giden uzun çakıl yolu girerken lastikler gıcırıyor. Yolun iki yanını çevreleyen büyük jakaranda ağaçlarının dalları ortada üst üste binerek bir tür kemer oluşturuyor. Çiçek açmamış olmaları çok yazık; çiçek açtıklarında ağaçları kaplayan mor çiçek denizi ve çiçekler düştüğünde yere serdikleri örtü gerçekten görülmeye değer. Jemma

bunu çok severdi. Umarım baharda onu tekrar buraya getirme fırsatım olur da bunu tekrar yaşayabilir.

Yolun sonuna geldiğimizde çiftlik evi görüldü. Buraya gelmeyeli üç yıl oldu, ama yer pek değişmemiş. Bahçeler eskisi kadar renkli ve gür değil, ama burada olmak beni gülümsetiyor. Annem bahçesini çok severdi ve babam arka bahçede çalışırken saatlerce burada uğraşırdı. Burası benim için, eskiden Jemma için olduğu gibi, pek çok güzel anıya sahip.

"İyi misin?" diye soruyorum, kontağı kapatırken elimi Jemma'nın bacağına koyuyorum.

"Evet," diye cevaplar, yüzünü bana doğru çevirir. Gülümser, ama bunun zoraki bir gülümseme olduğunu anlayabiliyorum.

"Hepimiz için çok zor bir dönemdi."
"Tahmin edebiliyorum."

"Bu onların çiftlik evi," diyorum, ön camı işaret ederek. "İçeriye bakmak ister misin?"

"İzin var mı? Burada başka biri mi yaşıyor?"

"Hayır. Büyükannen ve büyükbaban burayı vasiyetlerinde annene bırakmışlar."

Christine, annemin ölümünden beri buraya gelmedi, ama satmayacak. O gün olanlar onu derinden etkiledi, ama burası bir zamanlar onun eviydi. Ailesinden geriye kalan tek şey bu ve biliyorum ki ondan asla vazgeçmeyecek.

Christine'den içeri girmek için anahtarları istemeyi düşündüm, ama şansımı zorlamak istemedim. Jem'in burada olması bile büyük bir adımdı. Annemin ölümünden sonra Jemma'yı buraya geri getirmek için aylarca uğraştım, ama o kesin bir şekilde reddetti.

Ön bahçeden eve doğru yürüyoruz. Geniş verandaya adım attığımızda gözleri her yeri tarıyor. Annem ve babam akşamları hep burada oturlardı. Yaz aylarında yan yana oturup buzlu çay içerlerdi, annem de bana ve Jem'e ev yapımı limonata yapardı. Soğuk gecelerde annemin ördüğü rengarenk battaniyelerin altında oturlardı. Jem ve benim de kendi battaniyelerimiz vardı.

"Bunlar anne ve babamın sallanan sandalyeleriydi," diyorum, o da elini birinin sırtına geçiriyor. "Biz şuradaki sallanan sandalyede otururduk." Biraz dönüp verandanın uzak ucunu işaret ediyorum. Uzun ahşap bank, büyük zincirlerle tavandan sarkıyor. "Ya da bazen çimlere uzanıp yıldızları seyrederdik." Tekrar konuşmadan önce, onun tüm bunları sindirmesi için biraz zaman veriyorum. "Gel, evin arkasından manzarayı

Buradan tüm meyve bahçesini görebilirsin."

"Tamam."

Elimi beline koyup onu o yöne doğru yönlendirdiğimde gülümsedi. Evin arkasına vardığımızda aniden durdu.

"Vay canına."

Buraya ilk geldiğimde de aynı şaşkınlık ifadesini takındığımdan eminim. Birkaç adım ileri gider ve elleriyle korkuluğa tutunur, gözleri manzarayı içine çeker. Mükemmel bir şekilde sıralanmış elma ağaçlarının yanı sıra, arkalarında uzanan yemyeşil tepeler de görülebilir. Buradan manzara, kartpostal kadar güzeldir. "Nefes kesici."

"Öyle," diye cevap veriyorum, ama onun aksine, manzaradan bahsetmiyorum. Gözlerim ona sabitlenmiş durumda.

Karnının guruldadığını duyduğumda saatime bakıyorum ve neredeyse öğlen olduğunu görüyorum. "Nehir kenarında piknik yapalım mı? Buradan sadece beş dakikalık yürüme mesafesinde, eski günlerdeki gibi olacak."

Gülümsüyor. "Çok isterim. Nehri görebileceğimizi umuyordum."

Ona gösterecek çok şeyim var. Bu günü olabildiğince uzatacağım. Bu fırsatı bir daha ne zaman yakalayacağım kim bilir?

Onu arka verandada beklerken, arabadan piknik sepetini ve battaniyeyi alıyorum.

Çimlerin üzerinden elma ağaçlarına doğru ilerlerken, büyük ahşap ahır işaret eder. "Orada ne var?"

"Babam hasattan sonra makinelerini ve elmaları orada saklardı."

"Çok büyük."

Ağaçlar birkaç yıldır bakılmamış olsa da, şaşırtıcı derecede iyi durumdalar. Yine de ağaçların altında yere dağılmış çürümüş elmaları görmek beni üzüyor, ne kadar da israf.

"O neydi?" diye soruyor Jemma, kolumu tutarak. "Ne neydi?"

"O hışırtı sesi." Aniden durup dinliyorum. Bahsettiği sesi duyduğumda, başımı o yöne çeviriyorum. "Sence yılan mı?" diye soruyor, yanıma yaklaşarak.

"Bu mevsimde olmaz, hava yeterince sıcak değil" diyorum gülerek. "Burada kal. Gidip bakacağım."

"Ben de seninle geliyorum." Koluma tutunuşundan korkmuş olduğunu anlıyorum.

"Korkacak bir şey yok."

"Korkmuyorum," diyor, omuzlarını düzelterek. "Tabii."

Yine gülümsüyorum, çünkü çok iyi biliyorum ki korkuyor.

Birkaç sıra aşağı ineriz ve gürültü daha da artar. Elimi uzatarak onu durdururum. Hafifçe çömelir, ağaçtan düşen elmaları yiyen bir yavru keçi görünce gülümserim.

"Şşş." Parmağımı ağzıma koyup, diğer elimle Jemma'ya beni takip etmesini işaret ediyorum. "Gel," diye fısıldıyorum.

Yavru keçi görünür görünmez, tüm korku izleri kaybolur. "Aman Tanrım, çok tatlı," der yumuşak bir sesle. "Çok minik."

Arkamızdan yüksek bir meleme sesi gelir ve Jemma çığlık atarak arkama atlar. Birkaç metre ötede duran iki büyük keçi görünce başımı geriye atıp gülerim.

"Komik değil," der ve koluma vurur. Ben aynı fikirde değilim; bence çok komik. Daha büyük keçi bir adım yaklaşır yine meleme sesi çıkarınca, Jemma parmaklarını etime geçirir. "Onları kov. Lütfen onları kov."

"Keçilerden korkmuyorsun, değil mi?"

"Hayır! Evet. Kahretsin Braxton, ısırırlar mı?"

"Onlar yabani keçiler olmalı. Muhtemelen yavrularına ulaşmaya çalışıyorlar."

Kafasını arkamdan çıkarır. "Şu keçinin boynuzu var." Bir meleme sesi daha duyarız ve diğer yönden birkaç keçi daha yaklaşır. "Kahretsin, daha fazlası var. Bizi kuşatıp saldırmaya hazırlanıyorlar." Sesinde gerginliği duyabiliyorum, ama yine de gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bize saldırmayacaklar," diyorum, onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Onları uzaklaştırın!" Şimdi paniklemeğe başladı, ben de harekete geçtim.

"Defolun!" diye bağırdım, bir adım öne çıkıp boş elimi önümde salladım.

Onların kaçmasını bekliyorum, ama öyle olmuyor. Bunun yerine, şaşkınlığımla hepsi domino taşları gibi yanlarına düşüyorlar, sertleşmiş bacakları altlarından dışarı çıkıyor. O kadar komik bir manzara ki, ağzımdan çıkan yüksek kahkahayı kontrol edemiyorum. Ta ki Jemma konuşana kadar.

Bir an için ben de öldürdüğümü düşündüm, ta ki içlerinden birkaçı hareket edip, ayakta durmaya çalışarak bedenlerini sallayana kadar.

Ayaklanmaya çalışıyorlar. Geri kalanlar da hemen onları takip ediyor. Bu, hayatımda gördüğüm en tuhaf şey. Az önce küçük bir keçi sürüsü tarafından kandırıldım mı?

"Ne oldu böyle?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum." Jemma'ya dönüp baktığımda, onun yüzünde de aynı şaşkın ifadeyi görüyorum.

"Sen de gördün, değil mi?" O da burada olup bunu görmeseydi, halüsinasyon gördüğüme yemin edebilirdim. "Kendi ölümlerini mi sahte gösterdiler?"

"Sanırım bayıldılar," diyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor, sonra eliyle ağzını kapatıp gülmeye başlıyor. Önce kıkırdama gibi başlıyor, ama kısa sürede kahkahaya dönüşüyor. Bulaşıcı bir kahkaha. O kıkırdarken, ben de kendimi kaybediyorum, gözlerim yaşlarla doluyor ve karnım ağrıyor. Tekrar gerçekten gülmek çok iyi geliyor, ama daha da önemlisi Jem'in gülüşünü duymak.

İkimiz de hala kıkırdarak nehre doğru ilerliyoruz ve yaklaşırken suyun akışını duyuyoruz.

Nehir görünür hale geldiğinde "Vay canına" diyor. "Hayal ettiğimden bile daha güzel."

"Çok özel," diyorum, battaniyeyi ve piknik sepetini yere serip onu takip ederek su kenarına doğru ilerlerken.

Yanına geldiğimde "Mektuplarını bu yüzden seviyorum," diyor. "Olayları anlatışın... Gözlerimi kapattığımda neredeyse her şeyi görebiliyorum."

"Hoşuna gittiğine sevindim. İlginç bir şey duymak ister misin?"

"Tabii."

"Kazadan sonra insan beyni üzerine biraz araştırma yaptım ve hayatımızın sadece yüzde yirmisini hatırladığımızı öğrendim. Ve bunun da genellikle geçmişimizdeki en dokunaklı anlar, o anda öne çıkan şeyler aklımızda kalıyor. Sen hayatımın çok önemli bir parçasıydın Jem, bu yüzden dokunaklı anlarımın seninle ilgili olması çok doğal."

"Vay canına. Yüzde yirmi mi? Daha fazla olduğunu sanıyordum." "Ben de."

Eğilip ayaklarımın yanından bir çakıl taşı alıp suya attım. Çocukken Jem ve ben, kimin daha fazla sıçrama yapabileceğini görmek için yarıştık. Genelde ben kazanırdım, ama bazen kasten kötü atardım ki o beni yenebilsin. Ama bunu ona asla itiraf etmezdim. O çok rekabetçi biriydi ve haksız kazanmış olduğunu bilse çok kızardı.

O eğilip bir çakıl taşı alır. "Bana bunu yapmayı öğretir misin?"

"Tabii. İşaret parmağınla başparmağın arasında tut." Parmaklarımı onun eline dolayarak çakıl taşını yeniden konumlandırırken içimde yükselen duyguları görmezden gelmeye çalışıyorum. Gözlerim onun gözlerine kayar ve onun bana baktığını fark ederim, ama ben başka yere bakarım. Onun büyük kahverengi gözlerinde kendimi kaybetmek benim için çok kolaydır ve ona öpmeye çalışmak gibi aptalca bir şey yapmaktan korkarım. "Atarken o açığı koru, böylece taş suya batmak yerine su yüzeyinde kayar."

İlk atışı başarısız olur ve çakıl taşı doğrudan dibeatar, ama eski Jem'imın çelik gibi kararlılığı, ustalaşana kadar çakıl taşını tek tek toplayarak ortaya çıkar. Eskiden olduğu kişiden farklı olmasına rağmen, eski halinin bazı özelliklerinin hala mevcut olmasını seviyorum.

"Aç mısın?" diye sorarak beni piknik battaniyesinin yanına götürdü.

"Açlıktan ölüyorum."

"İyi. Bol bol hazırladım." Piknik sepetine uzanıp, üçgen şeklinde kesilmiş sandviçlerle dolu bir kutu çıkarır. "Ne sevdiğini bilemedim, o yüzden jambon, peynir ve marul ile hazırladım." Yüzünde bir gülümseme belirir.

"Mektuplarımin sana geçmişinden bir parça geri kazandırmış olmasına çok sevindim."

"Onları o kadar çok okudum ki sayısını unuttum." Bakışları kucağındaki kutuya kayarken içini çeker. "Onların sadece kağıt üzerinde yazan kelimeler olmasını istemiyorum... Onların neredeyse gerçek gibi tanıdık anılar olmasını istiyorum."

"Onlar gerçek," diyorum ve elini tutuyorum. Yüzünü tekrar bana çevirdiğinde, gözlerinde gördüğüm hüznün kalbimi sızlatıyor. "Paylaştığımız her şey gerçektir, Jem." Uzun bir nefes veriyorum ve sesimin sabit kalması için kendimi zorluyorum. "Gerçektir," diyorum ve elini sıkıyorum.

Sessizce öğle yemeğimizi yiyoruz, sadece manzarayı, güneş ışığını ve birbirimizin şirketini keyifle izliyoruz.

Sandviçleri bitirdiğimizde, "Sana özel bir şey hazırladım," diyor. Sepete tekrar uzanıp kırmızı-beyaz bir beze sarılmış bir tabak çıkarıyor.

"Christine'den annemin tarifini istedim..." Bezi çıkarır ve lezzetli görünümlü bir elmalı turta ortaya çıkar.

"Bu annemin tarifi mi?" diye soruyorum, öne eğilip ellerimi ovuşturarak.

"Elmalar buradaki çiftliktekiler kadar iyi olmayabilir, ama tarifi harfiyen uyguladım. Christine hamuru yapmama yardım etti. Umarım beğenirsin."

"Eminim çok lezzetlidir." Turtaya ve ona gülümserim. "Bütün bu zahmete girdiğin için teşekkür ederim."

"Bana çok iyi davrandın, ben de senin için güzel bir şey yapmak istedim."

Onun büyük bir parça kesip, getirdiği kırmızı plastik tabaklardan birine koymasını izliyorum. "Bekle, sana çatal getireyim," diyor ve sepetin dibini karıştırmaya başlıyor.

"Teşekkürler." Annemin tarifi olduğu için mi, yoksa Jemma'nın yaptığı için mi bilmiyorum, ama ilk lokmayı ağzıma attığım anda kendimi inlemekten alıkoyamıyorum. "Mmm."

Yemek yerken dudaklarında bir gülümseme beliriyor, bu da beni daha da mutlu ediyor.

İkinci dilim pastayı yedikten sonra, her şeyi sepete geri koyuyoruz.

"Nehir kıyısında yürüyüşe çıkmak ister misin? Çocukken yaptığımız gibi?"

"Çok isterim."

Ayağa kalkarak ona da kalkmasına yardım ediyorum.

"Ağacın altındaki yerde duran lastiği görüyor musun?" diye soruyorum. "O bizim salıncığımızdı. İp hava koşulları nedeniyle aşınmış olmalı."

"Ne yazık. Ama ağaç çok güzel." "Bu bir söğüt."

"Tırmanmak için harika bir ağaç olurdu... tabii, senin için değil belki." Onun yorumuna ve kendime gülmeden edemiyorum. "Eski halimin bilmediği şeyleri senin hakkında bilmekten çok hoşlanıyorum."

"Korkularını bir kağıda yazmak çok daha kolay, sanırım."

Yürümekten vazgeçip suyu işaret etti. "Sanırım az önce bir balık yüzeye çıktı." Gözlerim onun elini takip etti. "İşte yine çıktı."

Sesindeki heyecan beni gülümsetir. Bir balık mı? Bu, çocukken onu ilk gördüğünde düşündüğünden çok uzak bir şey.

"O bir balık değil, ornitorenk ya da Loch Ness Canavarı." O günleri, yıllar öncesini düşünerek içimden gülümsüyorum.

Gözleri nehre dikilmiş, yeniden ortaya çıkmasını bekliyor. "Loch Ness Canavarı mı?"

"Sadece bir efsane," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Su kenarını dikkatle izlerseniz, sudan çıkan bir tane görebilirsiniz. Genellikle

su kenarında yuvalarını yaparlar."

"Tamam." Bana bakar ve gülümsememe karşılık verir, sonra bakışlarını tekrar nehre çevirir.

Birkaç dakika sessizce yürüdük, ta ki o bana korktuğum soruyu sorana kadar. "Braxton... Anneme ne oldu?"

Cevabımın onu üzeceğini biliyorum, ama ona söylemek zorundayım. "Babanın ölümü onu mahvetti." Bunu düşününce gömleğimin yakasını çekiştiriyorum. "Cenaze töreni en kötüsüydü. Baban ve ben onu kiliseye götürmek zorunda kaldık, zar zor yürüyebiliyordu."

"Bu çok üzücü," diyor Jemma.

"Öyleydi. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Her zaman çok mutlu bir insandı. Cenazede, tabutu toprağa indirme zamanı geldiğinde ...' Devam etmeden önce uzun bir nefes alıyorum. 'Kendini tabutun üzerine attı ve onu da yanına alması için yalvardı.

"Aman Tanrım."

"Annen bir süre onunla çiftlikte kaldı. Annemi şehre geri dönüp onlarla yaşamaya ikna etmeye çalıştı ama o gitmeyi reddetti. Çiftlik onun eviydi ve babamla olan bağıydı."

"Bu çok üzücü."

"O gece babanla birlikte şehre döndük. Sen ağlayarak uykuya dalarken seni kollarımda tuttum." Yürümekten vazgeçip bana dönerek tüm dikkatini bana verdi. "O hafta sonlarında annenizden bir telefon aldık." Sessiz kaldım. O sabah hala aklımdan çıkmıyor.

Stephen işte toplantıdaydı, bu yüzden Christine bizi aradı. Jem duştaydı, bu yüzden telefonu ben açtım. Bunun için minnettarım, çünkü Christine telefonda histerik bir şekilde bağırıyordu. Ne dediğini zar zor anlayabiliyordum. Onu hiç bu kadar üzgün duymamıştım. *Uyanmıyor... Uyanmıyor*, diye telefonda ağlıyordu. *Tanrım! Lütfen biri bana yardım etsin... Uyanmıyor.*

O anda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Stephen'ı aldık ve üçümüz doğrudan çiftliğe gittik.

"Ne dedi?"

"O sabah annemi uyandırmak için odasına girmiş ve..." Jem, elini tekrar ağzına götürdüğünden, benim ne demek istediğimi anladığını belli ediyor. "O... şey... uykusunda vefat etmiş. Adli tabip, tıpkı babam gibi kalp krizi geçirdiğini söyledi. Kocasının yanına gitmek istemiş ve dileği gerçekleşmiş." Boğazımı yutkunuyorum ve Jemma'nın

gördüğümde, içgüdüsel olarak onu kollarıma alıp çenemi başının üstüne dayadım. "Annen o günden sonra hiç eskisi gibi olmadı."

Cevap vermez ama bana daha sıkı sarılır.

"Bu gece gökyüzünde bu kadar çok yıldız olduğuna inanamıyorum," diyor Jemma, battaniyenin üzerinde uzanıp karanlığa bakarken. Gitmek için acele etmiyor gibi görünüyor ve ben de onunla geçirdiğim zamanın tadını o kadar çok çıkarıyorum ki, gitmesini önermeye bile cesaret edemiyorum.

"Biliyorum. Şehirde bu kadar çok yıldız göremezsin."

Akan nehrin sakin şırıltısı kulaklarımı dolduruyor ve uzaktan cırcır böcekleri cıvıldıyor. Aylardır hiç bu kadar rahatlamamıştım.

"Oh, gördün mü?" diyor ve yukarıyı işaret ediyor.

"Bir kayan yıldız." Hemen ardından bir tane daha gelir. "Bir dilek tutmalısın."

"Neden?"

"Kayan yıldızlara dilek tutmak gelenektir."

"Oh."

Yüzümü ona doğru çeviriyorum ve ay ışığında gözlerini sıkıca kapattığını görüyorum. Bu, çocukken ilk kez bir kayan yıldız gördüğü günü hatırlatıyor bana. Tek fark, o gün dileğini yüksek sesle söylemiş olmasıydı. Şimdi ne dilediğini bilmek için her şeyi verirdim.

Sonunda toparlanıp eve dönmeye karar verdiğimizde içimi hüznün kaplar. Burayı özlemişim ve Jemma ile birlikte buraya dönmek bana huzur vermiştir, sanırım ona da öyle olmuştur. Umarım bir gün onu tekrar buraya getirmeme izin verir. Kalbimde, annemle babamın bizi burada görmek isteyeceğini biliyorum.

Çiftlik evine doğru yürürken, "Bu gece dolunay olması ne güzel," diyorum.

"Neden?"

"Yoksa göremezdik. El feneri getirmeyi bile düşünmemişim. İyi bir izci olamazdım."

Cevabımdan hiç etkilenmiyor. Şakayı hiç anlamadı, ama belki bir gün onunla paylaşabilirim. Bir gün.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, ben yolun kenarına çekip arabayı önümüzdeki otlağa farların ışığı vuracak şekilde konumlandırırken. Karanlık basmadan onu buraya getirmek istemiştım, ama nehir kenarında geçirdiğimiz zaman o kadar mükemmeldi ki acelele getirmek istemedim.

"Şehirden ayrılmadan önce sana göstereceğim bir şey daha var."

Cevap vermez, ama arabadan iner ve onu dikenli tel çitlere götürmeme izin verir.

"Bana ne göstermek istiyorsun?"

Dışarısı karanlık, ama ay ışığı ve uzun farlar sayesinde görebilmeliyiz. Umarım her şey plana göre gider.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" "Tabii..."

"Ellerini ağzının iki yanına koy... böyle." Ellerimi yüzüme doğru hareket ettirerek, ondan yapmasını istediğim şeyi taklit ediyorum. Tereddütle tam olarak istediğim gibi yapıyor, ama isteğimden dolayı kafasının karıştığını anlayabiliyorum. "Mükemmel. Şimdi, olabildiğince yüksek sesle "Tilly-Girl" diye bağır."

Gözleri büyüdüğünde kendimi gülümserken buluyorum. "Hala hayatta mı?" diye soruyor ve başını bana doğru çeviriyor. "Ona ne olduğunu sormaya çok korkuyordum."

"Yaşlı, ama kesinlikle hayatta. Bu çiftliğin sahipleri Bay ve Bayan Talbot, senin büyükbaban ve büyükbabanın arkadaşlarıydı. Sen geri dönene kadar Tilly-Girl'e bakmayı teklif ettiler."

Elleri yanlarına düşer. "Onu terk mi ettim?"

"Hayır, terk etmedin. Onu kontrol etmek için neredeyse her gün onları aradın. Hazır olduğunda onun için geri dönmeye niyetliydin."

Gözleri aşağıdaki çimlere kayar. "Ona bunu yaptığımı inanamıyorum."

"Hey, sorun değil." Elini tutup, onu rahatlatmak için sıkıca tutuyorum. Her hücrem onu tekrar kollarıma almak istiyor, ama yapmıyorum. Sınırı aşarak onun gününü mahvetme riskini almak istemiyorum. "Öyle değildi. Onu sevmekten hiç vazgeçmedin, Jem. Onu bizim eve geri getirmemizin imkânı yoktu. Onun için en iyisini yaptın, burada koşup oynayabileceği bir alanı var."

Omuzlarını silkiyor, ama ikna olmadığını anlayabiliyorum. Bu, onun hayatında verdiği en zor kararlardan biriydi.

"Ona seslen," diye cesaretlendiriyorum.

Yine ellerini ağzına götürdü. "Tilly-Girl!" diye bağırdı.

Onu görmeden önce sesini duyuyoruz. Sert zemine çarpan nalların sesi havayı dolduruyor. Birkaç saniye sonra küçük bir tepenin üzerinden atlayarak doğrudan bize doğru geliyor. Jemma'nın gözleri ata, benim gözlerim ise ona sabitlenmiş durumda. Yüzündeki mutluluğu görünce kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsüyorum.

"Benim Tilly-Girl'im," diye fısıldıyor, yüzünde parlak bir gülümsemeyle.

At, bizden birkaç metre uzakta durur ve Jemma'ya kısa bir süre bakar, sonra tanıdık dansına geri döner, bir anda zıplar ve döner. İzlemesi eğlencelidir ve yanımda Jemma'nın kıkırdadığını duyarım. Tilly-Girl eskisi gibi gençlik enerjisine sahip değildir, ama hala bunu yapmasını seviyorum.

Tilly-Girl sonunda durur ve yavaşça çitlere doğru yürür. Jemma da aynısını yapar, onları bir araya getiren o her zaman var olan çekim. At, yüzünü Jem'in yüzüne sürtünce onun tatlı kahkahasını duyarım. Selamlaşmayı bitirdiğinde, Jemma kollarını atın boynuna atar ve yüzünün yanına öpücük kondurur. Tıpkı eskiden yaptığı gibi.

"Tilly-Girl." Jem'in yanağından tek bir gözyaşı damlasının aktığını görüyorum.

"Benim Tilly-Girl'im."

ON DOKUZ

Jemma

Mutfağa girip masaya oturduğumda Christine "Günaydın" diyor.

"Günaydın."

Eğilip başımı öper. "Yüzündeki o gülümseme beni çok mutlu ediyor."

"Dün çok eğlendim." Braxton'la çiftlikte geçirdiğim günün heyecanı hâlâ üzerimde.

Cevap vermeden, dönüp ocağa doğru yürür ve kahvaltımı hazırlamaya başlar. Bunca zaman geçmesine rağmen, hala anne babasının ölümünden dolayı acı çektiğini anlayabiliyorum.

Braxton ve benim oraya gideceğimizi ilk söylediğimde tuhaf bir tepki verdi ve birkaç dakika sonra mutfakta ağlarken buldum. Braxton'ın dün benimle paylaştıklarından sonra, neden böyle hissettiğini anlıyorum.

Telefonumun mesaj geldiğini duyuyorum ve gülümsemeden edemiyorum. Rachel veya Stephen'dan ara sıra mesaj alıyorum, ama ben zaten Braxton'dan geldiğini umuyorum. Ekranda onun adını gördüğümde midemde bir heyecan hissediyorum.

Günaydın. Umarım iyi uyumuşsundur. Dün için teşekkür etmek istedim. Çok eğlendim.

Hemen cevap veriyorum. *Harika bir gün geçirdim. Teşekkürler. Hala gülümsüyorum.*

Birkaç dakika sonra telefonum tekrar çalıyor. *Bunu duyduğuma sevindim. Gülümsemeni görmek her zaman hoşuma gitmiştir.*

Christine, önüme bir fincan kahve koyarken düşüncelerimi bölüyor.

Cevap veremeden, başka bir mesaj gelir. *Dün gece eve geldiğimde o çılgın keçilerle ilgili biraz araştırma yaptım. Onlara miyotonik "bayılan" keçiler deniyor. Görünüşe göre, kalıtsal bir mutant genleri var ve heyecanlandıklarında veya irkildiklerinde kasları geçici olarak kasılır ve düşmelerine neden olur.*

O anı düşünmek bile beni güldürüyor. "Ne komik?" diye soruyor Christine.

"Braxton," diye cevaplıyorum. "Bana dün olan komik bir olayı hatırlattı, hepsi bu."

Detaylara girmiyorum. Dün gece eve geldiğimde Christine çok sessizdi. Genelde bana günümün nasıl geçtiğini sorar, ama çiftlik gezim hakkında soru sormaz. Ailesiyle ilgili herhangi bir şey duymak onun için hala çok zor.

"İkinizin tekrar iyi anlaşmaya başlaması çok güzel."

Başımı sallayıp kahvemi yudumluyorum. Onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum. Eskiden olduğumuz noktadan hâlâ çok uzağız, ama onu bir zamanlar nasıl sevdiğimi anlamak zor değil.

Kupamı masaya koyup cevabımı yazıyorum. *Dün onları korkuttuğunda da böyle olmuş olmalı.*

Sen beni korkuttuğun için ben de onları korkuttum. Cevabı beni güldürdü. Neden aptal keçilerden bu kadar korktuğumu bilmiyorum, ama korkmuştum.

Parlak zırhlı şövalyem olduğun için teşekkür ederim.

Cevabı neredeyse anında geliyor. *Benim için zevkti.* Hemen ardından başka bir mesaj geliyor. *Çıkmak üzereyim, planlarım var. Gününün tadını çıkar.*

Sen de.

Cevap verdikten sonra telefonumu ceketimin cebine geri koyuyorum ve hala gülümsüyorum, ama onun planlarının ne olduğunu merak ediyorum. Beni randevularıma götürdüğü zamanlar ve ara sıra yaptığı ziyaretler dışında, kendi zamanında ne yaptığını hiç bilmiyorum.

Christine masaya iki tabak omlet ve tost koyduktan sonra yanıma oturdu. "Dün gece eve geç geldin."

"Öyleydi. Çiftlikten ayrıldığımızda hava çoktan kararmıştı." Koltuğunda kıpırdanmasını görüyorum. "Burası harika görünüyor. Stephen... Yani babam, birine bakması için para ödüyor." Gözlerinin büyümesi, bu konudan haberi olmadığını gösteriyor. "Braxton, babamın senin geri dönmeye karar verdiğinde buranın mükemmel olmasını istediğini söyledi."

"Çok nazik," dedi kesik bir sesle, "ama zahmet etmesine gerek yoktu. Oraya geri dönmeye niyetim yok."

Braxton'ın dün annemin ölümüyle ilgili anlattıkları ışığında, onu çok daha iyi anladığımı hissediyorum. *Özellikle de ruh hali değişimlerini.*

"Seninle babam arasında ne oldu?"

Christine uzun bir nefes verip ayağa kalktı. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," dedi sertçe, tabağını toplayıp lavaboya doğru yürürken. Kahvaltısını bile bitirmemişti.

Bana sırtı dönük olmasına rağmen, elini kaldırıp gözlerini sildiğini görüyorum ve ağladığını anlıyorum. Annemle babam arasında ne olmuş olursa olsun, bunun yüzünden hâlâ acı çektiği açık.

Sandalyeye kalkıp ona doğru yürüdüm. Arkadan beline kollarımı doladığımda vücudu gerildi.

"Ne olursa olsun, özür dilerim anne." Yanağımı sırtına dayadığımda onun rahatladığını hissediyorum. "Anne ve babam için de özür dilerim." Konuşurken boğazıma bir yumru geliyor, olanları anlamaya çalışıyorum. Keşke onları hatırlayabilseydim; belki o kısımları değil, ama güzel zamanları.

"Geçmiş geçmişte kaldı ve orada kalması da gerekiyor," diye fısıldadı.

Sabahın büyük bir kısmını arka verandada oturup güneşin tadını çıkararak geçiriyorum. İçimde kesin bir değişiklik oldu ve hayatta olduğum için gerçekten minnettarım. Artık kendimi kilitleyip dünyadan saklanmak istemiyorum.

Bugün Pazar, yani gitmem gereken bir yer yok. Bu yaşta bir kariyerimin olmaması garip geliyor. Sık sık bunu ve kazadan önceki hayatımın nasıl olduğunu düşünüyorum.

Christine'i yalnız bıraktım; belli ki biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var.

Braxton'ın planları vardı, bu yüzden Rachel öğleden sonra ziyarete gelene kadar yalnız kalacağım. Aklım Braxton'a gidiyor. Son zamanlarda düşüncelerimi çok meşgul ediyor. Çiftlik ziyaretimizi olabildiğince uzatma ihtiyacım beni şaşırttı.

Orayla kesinlikle bir bağ hissettim, çok güzeldi, ama sanırım bunun daha çok arkadaşlarımla ilgisi vardı.

Kahve fincanımı yanımdaki küçük masanın üzerine koyup, Braxton'ın mektuplarını aldım ve onları bir arada tutmak için kullandığım lastik bandı çıkardım. İlk mektubu açtım ve en başından başladım. Her fırsatta onları tekrar tekrar okudum. Geçmişimden geriye kalan tek şey bu ve umuyorum ki

yeterince okursam, anılarımın zihnime kalıcı olarak kazınacağını umuyorum. Onlar benim can simidim oldular.

Son mektubu okuduktan sonra, dikkatlice katlayıp zarfa geri koyuyorum. Koltuğuma yerleşirken dudaklarımdan memnun bir iç çekiş kaçıyor. Gözlerim bahçedeki büyük ağaca odaklanmış durumda. Tek ağaç bu, yani Braxton'ın düştüğü ağaç bu olmalı. Aniden meraklanıyorum.

Ağaca doğru yürüdüm ve dallarına baktım. Tırmanmam için çok yüksekti. Düşünmeden, dönüp garaja doğru yürüdüm. Bir gün garaja girdiğimde duvara yaslanmış büyük bir uzatılabilir merdiven gördüğümü hatırladım. Merdiveni dikkatlice kaldırıp beton zemine koydum. Beklediğimden çok daha ağırdı. Sessiz olmaya çalışarak merdiveni kaldırıp bahçeye taşıyorum. Christine ne yaptığımı fark ederse, muhtemelen çok sinirlenecektir. Aşırı koruyuculuğunu fark etmiyorum değil. Dürüst olmak gerekirse, benim çocuğum olsaydı muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım.

Onu çimlerin üzerine yatırıp, tam yüksekliğe kadar uzatmanın yolunu bulmak birkaç dakikamı aldı, sonra yerine kilitledim. Onu kaldırıp ağacın gövdesine doğru manevra yaparken küçük bir inilti kaçtı ağzımdan.

Tırmanmaya başlamadan önce, merdivenin sağlam bir şekilde sabitlendiğinden emin oluyorum. Braxton'ın mektubunda bahsettiği o felç edici korkuyu hiç hissetmiyorum. Yüksekten korkmuyorum. Yukarı çıktıkça hayal kırıklığım artıyor. Şu ana kadar gövdede kazınmış hiçbir şey görmedim. Hala yukarıda çok fazla ağaç var ve merdivenin tepesine neredeyse ulaştım.

O anda kırık dalı fark ettim. Başımın yaklaşık bir metre yukarısındaydı. Bir basamak daha tırmanıp merdivenden kırık dalın altındaki büyük dala yavaşça geçerken karnımda kelekler uçuyordu. Umarım ağırlığımı taşıyabilir.

Braxton'a ağaca ne kazıdığını sormam daha mantıklı olurdu, ama kendi gözlerimle görmek zorundaymışım gibi hissediyorum. *O gövdeye kalbimi kazıyordum. En derin, en karanlık sırrımı.* Ne olduğunu bilmem gerekiyor.

Ayağımı sağlam bir yere koyup vücudumu yukarı doğru uzatırken tırnaklarım kabuğa batıyor. İlk başta göremiyorum, ama sonra yıllar içinde kabuğa karışmış bir kalp fark ediyorum. Bu kalbin içine harfler ve bir kelime kazınmış: *BS JR'ı seviyor*. Bu manzara beni derinden etkiliyor.

Hastaneden çıktıktan kısa bir süre sonra bunu yüksek sesle dile getirdi, bu da beni son derece rahatsız etti, ama o zamandan beri aramızdaki ilişkiler değişti. Yenilenen dostluğumuz çiçek açmaya başladı.

Bunun nedeni, genç Braxton'ın yüksekten korkmasına rağmen bunu yapmak için zaman ayırmış olması mı, yoksa bir zamanlar hissettiğim şeyleri bir daha asla hissedemeyeceğim ve hayatımda bir kez yaşayabileceğim o aşkı bir daha deneyimleyemeyeceğim korkusu mu, emin değilim. Yine de, duygularım beni tamamen ele geçiriyor. Kollarımı ağacın etrafına dolayarak tüm gücümle ona sarıldım ve komadan uyandığımdan beri yapmadığım bir şey yaptım. Hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Babam sandalyesinden kalkıp yanağıma öpücük kondurduğunda, "Merhaba baba" diyorum. Dün gece beni arayıp öğle yemeğine davet etmişti. Bu çok iyi oldu, çünkü Braxton fizyoterapimden sonra beni eve bıraktı ve Stephen'in duygularını incitmeden Christine'in onu evin yakınında istemediğini söyleyebildim.

"Merhaba, tatlım. İyi görünüyorsun."

Bana taktığı bu sevimli lakaba gülümsüyorum. Mektuplar olmasaydı bunu bilemezdim.

"Teşekkürler. Harika hissediyorum."

En azından eskisine göre çok daha iyi. Artık yaşamak için bir isteğim var ve eskisi gibi olmak için can atıyor olsam da, bunun asla gerçekleşmeyebileceğini kabullenmeye başlıyorum. Ama bu, yaşamayı bırakmam gerektiği veya önümdeki geleceğin tadını çıkaramayacağım anlamına gelmiyor. Zaten yeni anılar biriktirmeye başladım.

"Rehabilitasyon nasıl gidiyor?"

"Çok iyi. Gelecek haftadan itibaren beş gün yerine sadece iki gün gitmem gerekecek."

"Bu harika bir haber."

Harika bir haber, ama bir yandan da hayal kırıklığına uğradım, çünkü bu, Braxton'ı her gün göremeyebileceğim anlamına geliyor.

"Bankada işler nasıl gidiyor?"

"Harika... Yoğun."

Gülümsedikten sonra tekrar konuşmaya başladım. "Senden bir ricada bulunabilir miyim?" "Tabii. Ne istersen," diye cevapladı.

Çantama uzanıp, hatıra bileziğimi ve takılarımı içeren zarfı çıkarırım. "Bunları benim için takabilir misin?" Kapağı açıp, ona göstermek için avucuma döküyorum. "Bunu kendim yapmak için gerekli aletlerim yok."

"Elbette yapabilirim," diyor.

Braxton'dan bunu yapmasını istemeyi düşünmüştüm, ama bileğimde fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum.

"Zarfın içinde, istediğim sırayla bir liste var.

Umarım listeye ekleyeceklerim olur. Onlar için yer ayırabilir miyiz? İstedığın her şeyi, tatlım. Yine, bana öyle dediğinde gülümsüyorum.

"Bu tılsımlar nereden?" "Braxton'dan."

Başını sallayarak zarfı benden alır ve ceketinin cebine koyar. "Sipariş vermeye hazır mısın?"

"Hazırım. Açlıktan ölüyorum."

"Ben de," diyor gülümseyerek. "Öğle molasını uzattım, acelem yok. Küçük kızımınla vakit geçirmek daha önemli."

Masadan menüyü alıyorum ve birdenbire seçeneklerin çokluğu beni endişelendiriyor.

"Buradaki kulüp sandviçleri çok lezzetlidir," diyor Stephen nazik bir sesle.

"Kulağa harika geliyor." Menüyü masanın üzerine bırakıyorum. "Ben onlardan bir tane alayım."

Ne olduğunu bilmiyorum ama şansımı deneyeceğim. Siparişimiz verildikten sonra "Braxton hafta sonu beni çiftliğe götürdü" diyorum.

"Mülkün bakımını yaptığın için teşekkür ederim, çok nazıksın."

"Annen için yapmayacağım hiçbir şey yok," diyor basitçe. "Ya da senin için."

Bir sonraki sözlerimi düşünürken beyaz keten masa örtüsüne bakıyorum. Bu, öğrenmek için can attığım şeyi sormak için mükemmel bir fırsat gibi görünüyor. "Kendi işime bakmamı söyleyebilirsin, ama ikinizin arasında ne oldu?"

Babam boğazını temizler ve bakışları masaya iner. Birdenbire onun cevabına hazır olup olmadığımı bilemez hale gelirim, ama bir yanımda bunu bilmek zorundadır. Bir zamanlar harika bir evlilikten bu kadar acı dolu bir durumun nasıl ortaya çıktığını anlayamıyorum.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, sanırım." Bir süre durduktan sonra içini çekti. "Anneni aldattım."

Dudaklarımdan çıkan hayret nidasını kontrol edemiyorum. "Ne yaptın?" Konuşurken gözlerimin büyüdüğünü hissediyorum.

"Bütün bunları tekrar yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Annenin kalbini kırmak yeterince kötüydü, ama seninkini de kırdım. Sen konuşmadın..."

bir aydan fazla bir süre boyunca beni. Son birkaç yıl hepimiz için zor geçti.

"Ne oldu?"

"Yaptığım şey için hiçbir mazeretim yok, ama tam olarak anlayabilmen için en baştan başlamam en iyisi."

Başım dönüyor, onun devam etmesini bekliyorum. *Zavallı Christine*.

Boynundaki kravatu çekerek biraz gevşetir. "Annen, babası öldükten sonra yıkılmıştı, ki bu çok normaldi, ama bu kadar kısa sürede iki ebeveynini de kaybetmek hayal bile edilemez bir şeydi." Ellerimi masadan çekip kucağıma koyarım. "Annesinin ölümünden sonra çiftliğe vardığımızda, o teselli edilemez bir haldeydi. Öyle ki, hastaneye yatırılıp sakinleştirici verildi."

Ne söyleyeceğimi bilemeden onu izledim.

"Sevdiğim kadını o halde görmek çok zordu," diye devam etti. "Çok zordu." "Onu bu kadar çok sevdiysen, nasıl onu aldatabildin?"

Cevap vermeden önce başını eğdi. "Sonraki haftalar, aylar ve *yıllar* çok zordu. Büyükannenizin ve büyükbabanızın ölümü annenizi değiştirdi. Derin bir depresyona girdi. Artık gülmüyordu, neredeyse hiç yemek yemiyordu, uyumuyordu ve zamanla beni tamamen dışladı. Hepimizi dışladı." Durdu ve elini yüzüne götürdü. "Yardım almayı reddetti. Onu sevmekten hiç vazgeçmedim, ama benim için de zor olduğunu anlamalısın. Sen zaten Braxton'la yaşıyordun. Kendimi inanılmaz derecede yalnız hissediyordum."

"Yani, evde bulamadığın şeyi sana verecek başka birini mi buldun?" Sözlerim istemediğim kadar agresif çıkıyor, ama görünüşe göre annem en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk etmiş.

"Hayır. Öyle değildi. Karen benim sekreterimdi. On beş yıldan fazla bir süredir benim için çalışıyordu. Bende bir değişiklik fark etti... Sanırım herkes fark etti, çok mutsuzdum. Uzun süren iknalardan sonra, sonunda beni açılmaya ikna etti. Gerçek şu ki, konuşacak birine ihtiyacım vardı... Annenle kesinlikle konuşamazdım. Sonunda yakın bir arkadaşlık geliştirdik. Hepsi bu kadardı. Ta ki bir gece iş çıkışı içmeye gittiğimizzeye kadar." Derin bir nefes aldı ve bu konuşmanın gidişatı hoşuma gitmedi. "Eve taksiyle döndük. Şoför önce onu bıraktı, ben de kapısına kadar geçirdim... Sonunda ona iyi geceler öpücüğü verdim. Sadece bir öpücük de değildi."

"Anlıyorum." Hayal kırıklığımı gizleyemiyorum. "Ve?"

"Hepsi bu kadar. Beni içeri davet etti, ben de hayır dedim. O öpücük bir hataydı. Anneni seviyordum, hala da seviyorum. Hemen oradan ayrıldım ve eve giderken

yol boyunca beni yiyip bitirdi. Annen birkaç ay önce yatak odamızdan taşınmıştı. Senin eski odanda yatıyordu. O gece uyuyamadım ve sabah her şeyi itiraf ettim. Annen haklı olarak çok kızdı. Yüzüme tokat attı ve gitmemi söyledi."

Onun sözlerini sindirmek için birkaç dakika bekledim. "Yani, sadece öptün mü? Daha ötesine geçmedin mi?

"Hayır. Ama bu da yeterince kötüydü." Sesi çatladığında kalbim sızladı. Yaptığını onaylamıyorum, ama bir bakıma anlıyorum. "Hayatımın en büyük hatasını yaptım ve bu süreçte başıma gelen en güzel şeyi kaybettim."

"Ah, baba." Masadan uzanıp, elini elimle kapattım.

"Onu çok özlüyorum," diye itiraf etti, başını eğip elinin tersiyle gözlerini sildi.

O da en az onun kadar acı çekiyor. İkisi hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim, ama herhangi bir aptal bile onların birbirleri olmadan mutsuz olduklarını görebilir.

Uzun öğle yemeğimizin ardından babam beni eve bırakmayı teklif ediyor, ama ben otobüse binmeyi tercih ediyorum. Birincisi, babamın evin yakınında olması Christine'i üzecek, ikincisi ise bana anlattığı her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım var. Nasıl yapacağımı bilmiyorum, ama en azından annemle babamın iletişim kurması için bir yol bulacağım. Stephen, annem onu evden kovduktan sonra onunla konuşmayı reddettiğini söyledi. Taraf tutmuyorum, ikisine de sempati duyuyorum, ama bence artık affetme ve ilerleme zamanı geldi. Hayat çok kısa.

Otobüsten indiğimde, henüz bir şey söylememeye karar verdim. Düşünmek ve bir plan yapmak için zamana ihtiyacım var.

"Eve geç geldin," diyor Christine, ön kapıdan içeri girdiğimde. "Bir süre şehirde kalmaya karar verdim."

"İyi olmuş. Sandviç ister misin?"

"Hayır, ben yedim," diye cevap veriyorum ve onu mutfağa takip ediyorum.

"Bu senin için geldi," diyor gülümseyerek, bir mektubu alıp bana uzatıyor.

Öne eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. Gözlerinde şaşkınlık belirliyor. Bugün Stephen'la yediğim öğle yemeğinden sonra ona daha da acıyorum. Zor zamanlar geçirdi. Önce anne babasını, sonra kocasını kaybetti... Bir bakıma tek çocuğunu da kaybetmiş gibi hissediyor olmalı.

"Teşekkür ederim," diyorum, mektubu kaldırarak, ama ona olan minnettarlığım bundan çok daha derin.

ALTINCI MEKTUP...

Sevgili Jemma,

2004 yılının 4 Temmuz günüydü. Okul tatiliydi ve bu, büyükannenizin evinde geçirdiğimiz son uzun tatil olacaktı. O yılın ilerleyen aylarında bir sonraki okul tatili geldiğinde, ilk part-time işine başlamış olacaktın. Ama o zamanlar bunu bilmiyorduk.

Temmuz ayı kış demekti ve çiftlikteki tatilimizin ilk birkaç günü yağmurlu geçti. Çoğunlukla masa oyunları oynayarak ve annemin tatlı yapmasına yardım ederek geçirdik. Bizi resmi tatma görevlileri yaptı ve benden hiçbir şikayeti olmadı. Her zaman tatlıya düşkün olduğumu söyleyebiliriz.

Üçüncü gün yağmur sonunda dinince, erken kalktık ve bir saat boyunca bahçede solucan yakaladık. İşimiz bittiğinde, oltalarımızı aldık — annem ve babam bize bunları önceki Noel'de vermişti — ve nehre gittik. Çoğu kızın aksine, solucanları almaktan ve kendi oltana yem takmaktan korkmamı hep sevmişimdir. Aslında, seni korkutan pek bir şey yoktu.

O gün yağmurdan dolayı zemin çamurluydu, bu yüzden babam Tilly-Girl'ü yanımızda götürmememizi tavsiye etti. Onu sürmek için can atıyordun, bu yüzden hayal kırıklığına uğradın, bu yüzden onu görebilmen için onun padokundan geçerek nehre giden uzun yolu kullandık.

Babam, kaldığımız süre boyunca beyaz tahta kayığını kıyıda bizim için bırakırdı. Yüzmek için hava çok soğuktu, bu yüzden kış aylarında kayığı bol bol kullandık. Sen kayığı ters çevirmeme ve nehre itmeme yardım ederdin. Ben, neredeyse donacak kadar soğuk suya girmeden önce pantolonumu sıvardım ve sen ıslanma diye seni kıyıdan kayığa sırtımda taşırdım.

Her zamanki yerimize kürek çekip demir atardık. Bazı günler saatlerce orada otururduk ve hiçbir şey yakalayamazdık, ama diğer zamanlarda çok başarılı olurduk. Eve biraz alabalık getirebilirdik, babam yakaladıklarımızı temizlerdi ve annem akşam yemeği için lezzetli limonlu tereyağı sosuyla pişirirdi.

O gün, pek verimli olmayan günlerden biriydi. Birkaç saattir oradaydık ve tek bir balık bile yakalayamamıştık.

"Hay aksi," diye bağırdın aniden, ayağa fırlayarak. "Gördün mü?"

"Sakin ol," dedim, şiddetle bir yandan diğer yana sallanan tekneyi dengelemeye çalışarak.

"Ağı uzat bana!"

"Bir şey yakaladın mı?"

"Hayır, ama sanırım Loch Ness Canavarı'nı gördüm."

Heyecanla çılglık attığında güldüm. "Sen delisin. Öyle bir şey yok."

"Yalan söylemiyorum Braxton. Az önce gördüm."

"Bir şey görmüş olabilirsin, ama o değildi."

"Gördüm lanet olası," diye bağırdın, ayağını uzatıp benim bacağıma vurdu. Ses tonun beni güldürdü, bu da seni daha da sinirlendirdi. "Aman Tanrım, ünlü olacağız. Haberlere çıkacağız falan."

Bir şey gördüğünden şüphem yoktu, ama bunun senin düşündüğün şey olmadığını biliyordum.

"Yine orada!" diye bağırdın. Bu sefer benden ağ istemedin, aceleyle dönüp kendin aldın. Böylesine küçük bir ağla derin sularda yaşayan dev bir yaratığı nasıl yakalayabileceğini düşündüğünü anlayamadım, ama seni bırakmaya karar verdim. Bir şeye kafanı taktığında çok inatçıydın ve zaten beni dinlemeyecektin.

Kafamı teknenin kenarından dışarı çıkardım ve senin canavar dediğin şeyin aslında su yüzeyinde yüzen bir ornitorenk olduğunu gördüm.

Onu ağına atlamak için öne doğru atıldın. Bu pek akıllıca bir hareket değildi. Tekne devrildi ve ikimiz de buz gibi suya düştük.

Ben önce su yüzüne çıktım ve seni ararken başımı sağa sola çeviriyordum.

"Jemma!" diye bağırdım. "Jemma, neredesin?"

Seni aramak için tekrar suya dalmak üzereydin ki, sen su yüzüne çıktın. Nefes nefeseydin ve dudakların hafif maviye dönmüştü.

Sana ulaşmak için birkaç kulaç yüzdüm ve kolumu beline doladım. Seni kıyıya doğru sürüklerken "Çubuklar!" diye bağırdın.

"Gidip onları alacağım." Benim önceliğim sendin. Sonunda karaya çıktığımızda tüm vücudun titriyordu. Eminim ben de titriyordum, ama seni çok düşündüğüm için hatırlamıyorum. "Eve gidip bu ıslak giysileri çıkarmalısın. Ben oltaları almaya geri döneceğim."

"Tamam." Dişlerin takır takır titriyordu ve hareketlerin yavaştı, ben de seni kollarımın arasına alıp koşmaya başladım. Birkaç metre gitmiştim ki çamurda kayıp ikimiz de yere düştük.

Başka bir durumda ikimiz de kahkahalarla gülerdik, ama soğuk rüzgar bize hiç yardımcı olmuyordu. Senin için endişem giderek artıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, sonunda çiflik evine döndüğümüzde büyükannem ve büyükbabamdan sert bir azar işitmedik. Sadece endişe duyuyorlardı. Bizi ayrı odalara götürdüler ve ıslak, çamurlu giysilerimizi çıkarmamızı söyledikten sonra battaniyelere sardılar. Babam bizi ana odadaki açık şöminenin önüne oturttu, annem ise mutfığa koşarak bize büyük fincanlarda sıcak kakao hazırladı.

Babam nehre indi, tekneyi geri getirdi ve daha aşağıda bulduğu oltalarımızı sudan çıkardı.

Bu konuda bir daha tek kelime bile konuşulmadı, ama annem, talihsiz maceramızdan dolayı soğuk almadığımızdan emin olmak için sonraki birkaç gün bizi evde tuttu. O günden sonra onlara olan hayranlığım daha da arttı. Onlar gerçekten harika insanlardı.

Eve dönmeden önceki gece, annem bize büyük bir ziyafet hazırladı. Bizim orada kalmamızı çok sevdiğini anlayabiliyordum. Eve dönme zamanı geldiğinde her zaman gözleri biraz yaşarırdı.

Sonra ön verandaya çıktık. Annem, babamın kucasına babamın renkli tığ işi battaniyesini örttü ve yanına oturdu. Babamın annemin elini tutup kendi eliyle saranı gülümseyerek izledim. Annem ona gülümsediğinde, gözlerinde yansıyan sevgiyi açıkça görebiliyordum.

Soğuk bir geceydi, ama gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu, bu yüzden çimlere uzanmaya karar verdik. Aslında kışın, zemin soğuk ve nemli olduğu için muşamba üzerine uzanırdık. Senin pembe tığ işi battaniyen vardı, benim de mavi battaniyem.

"Bu gece gökyüzünde çok fazla yıldız var," dedin.

"Mmm. Şehirde bu kadar çok yıldız göremezsin."

"Aman Tanrım, az önce gökyüzünde parlayan ışığı gördün mü?" dedin, birdenbire daha uyanık hale gelerek.

"Evet, bir kayan yıldız."

"Oh. Bir yıldız kaymasının nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir."

"Bir dilek tutmalısın," dedim. "Kayan yıldızlara her zaman dilek tutulur."

"Dileğim..." Kısa bir süre durakladın ve ben sana dileğini yüksek sesle söyleyemezsin, yoksa gerçeğe şmez demek istedim. O zamanlar

buna inanmıyordum, ama şimdi o kadar emin değilim. "Senin sonsuza kadar benim erkek arkadaşım olmanı diliyorum, Braxton Spencer."

Elini battaniyemin altına soktun ve parmaklarını benimkilerle birleştirdin. Yüzünü bana çevirdiğinde gözlerimiz buluştu ve bana bakışın diğer zamanlardan farklıydı. Kalbim hızla çarpmaya başladı, çünkü yanılmıyorsam, bu bakış tam da annemin birkaç dakika önce babama attığı bakışla aynıydı.

Benim için bu, cevaplardan çok soruların olduğu bir andı. En iyi arkadaş olmaktan daha fazlası olabilmemiz mümkün müydü? Beni sevdiğini biliyordum, çünkü bana söylemiştin, ama bu bana umut verdi, belki, sadece belki, benim seni gizlice sevdiğim gibi sen de beni seviyordun.

İçimde bir umut ışığı parladığında, elini daha sıkı tuttum. "Ben de öyle diliyorum, Jem."

Yaşadıklarımız unutulamayacak kadar güzeldi.

Sonsuza kadar senin olan,

Braxton

Mektubu göğsüme sıkıca bastırarak iç çekiyorum. Bu mektupların ne kadar harika olduğunu farkında mı acaba? Bu mektubu "*sonsuza kadar senin erkeğin*" diye imzalamış olması çok hoşuma gitti. Bizi nelerin beklediğini bilmiyorum, ama onun hayatımın bir parçası olması gerektiğini biliyorum.

O gün benim dileğim onun kalbinde bir umut ışığı yakmış olabilir ve onun sözleri de benim için tam olarak bunu yapıyor gibi görünüyor. İlk düşen yıldızda dilediğim dilek, son dilekle benzerlikler taşıyordu. Hafızamın geri gelmesini dilediğimi düşünebilirsiniz, ama öyle olmadı. Braxton'ı eskisi kadar derinden sevebilmek diledim.

Telefonumu çıkarıp Stephen'ın numarasını arıyorum, ona mesaj gönderebilmek için. *Yarın veya bu hafta bir gün öğle yemeğinde tekrar buluşabilir miyiz? Bileziğime eklemek için sana iki tane daha tılsımım var.*

Avuç içimi açtım ve teknede duran minik balıkçıya ve gümüş renkli kayan yıldızla gülümsedim.

YİRMİ

Braxton

Bella-Rose, hayvan barınağına girdiğimde beklediğim gibi bir yer değildi. Yönetici Diane'e, erkek, daha büyük, eğitilmesi kolay bir köpek istediğimi söyledim. Belki kısa tüylü, bakımı kolay bir şey. O yalnız gecelerde bana eşlik edecek iyi bir arkadaş.

Karşımda titreyen köpek bunların hiçbirine uymuyor. Küçük, beyaz bir Jack Russell, bronzlaşmış lekeleri ve büyük, kahverengi, yalvaran gözleri var. Korkmuş, şaşkın ve yalnız görünüyor, tıpkı komadan uyandığında Jemma gibi.

Onu köpek kulübesinde görür görmez, kalbim bana onun aradığım köpek olduğunu söylüyor. Hiçbir zaman dürtüsel bir insan olmadım, ama bu köpek yalnız ve korkmuş görünüyor, tam da benim hissettiğim gibi.

"Merhaba kızım," diyorum, onu korkutmamak için çömelerek. "Korkacak bir şey yok. Sana zarar vermeyeceğim." Ona doğru kolumu uzatırken yumuşak ve yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşuyorum. İlk başta tereddüt ediyor, ama sonra şaşırtıcı bir şekilde bana doğru birkaç adım atıyor, uzattığım elimi kokluyor ve sonra parmaklarımdan birini yalıyor. "Aferin kızım," diyorum ve elimi başının üstüne nazikçe okşayarak kuyruğunu sallatıyorum.

"Onu dün aldık," diyor Diane. "Sahibi vefat etti ve onu alacak başka kimse yoktu. Zavallı küçük kız. Geldiğinden beri böyle. Muhtemelen ne olduğunu anlamıyor. Ama," diye ekliyor umut dolu bir gülümsemeyle, "belki şimdi yeni bir yuva bulmuştur?"

Ben de gülümsüyorum.

Eve döndüğümüzde, onu ön bahçeye indirip birkaç dakika etrafı keşfetmesi için zaman veriyorum. En azından burada bir çit var, böylece ben isteyken günlerini dışarıda geçirebilir.

İçeri girip onları tanıştırdığımda Bella-Rose, Samson'a havlar. Onu yere bıraktığım andan itibaren ayaklarımın altında dolandır. Muhtemelen alışması biraz zaman alacaktır, ama alışacağından eminim.

Yatağını okyanusa bakan arka cam pencerelerin yanına kuruyorum ve su kabını dolduruyorum. Buzdolabında barbekü tavuk artıkları var, onları doğrayıp kendime öğle yemeği için tavuklu sandviç yapıyorum, kalanını da Bella-Rose'a veriyorum. Neredeyse yutarcasına yiyor ve onu yemek yerken görmek beni çok mutlu ediyor. Onun da burada olmaktan benim onu burada olduğum kadar mutlu olduğunu umut ediyorum.

"Sahilde yürüyüşe çıkmak ister misin, kızım?" diye soruyorum, ona aldığım pembe tasmayı uzatarak. Heyecandan zıplaması beni güldürüyor. Sanki ayaklarında yaylar var gibi.

Her zamanki gibi, düşüncelerim Jemma'da. Onu özlüyorum ve onu ziyarete gitmek için bir bahane bulmak istiyorum. Ayaklarım sehpaye dayanmış, Bella-Rose kucağıma oturmuş. Televizyon açık ama ben izlemiyorum.

Jemma'nın rehabilitasyona daha az sıklıkta gidecek olması beni mutlu ediyor, bu onun iyileştiği anlamına geliyor, ama aynı zamanda çok üzülüyorum, çünkü bu onu haftada sadece birkaç kez görebileceğim anlamına geliyor. Zaten onu yeterince göremiyorum. Kalbimde sadece onun doldurabileceği kocaman bir boşluk var. Bir parçam eksik... en iyi parçam... o.

Christine'i arayıp Jemma'yı yüz yüze görmek isterdim, ama aynı zamanda ona ihtiyacı olan alanı vermek istiyorum, bu yüzden ona bir mesaj gönderiyorum.

Merhaba.

Ne kadar yetersiz bir mesaj. Söylemek istediğim çok şey var, her zaman olduğu gibi, ama kendimi küçük adımlarla devam etmeye zorluyorum. Daha fazlasına hazır olduğunda bana haber verecektir.

Cevap beklemiyorum, ama bu beni umut etmekten alıkoymuyor. Birkaç saniye sonra telefonum çaldığında dileğim gerçekleşiyor. *Merhaba. Nasılsın?*

İyiyim. Sen nasılsın?

Ben de iyiyim. Cesaretimi topladım ve Christine'e annemle babamın fotoğrafları olup olmadığını sormaya karar verdim.

Ve?

Cevabını bekliyorum, ama mesaj yerine telefonum çalmaya başlıyor. Cevap verdiğimde aptal gibi gülümsüyorum. "Merhaba."

"Merhaba," diye cevaplar, çok özlediğim tatlı sesiyle. "Seni aramam daha kolay olur diye düşündüm. Mesaj yazmak çok zamanımı alıyor." Bir süre durur ve sinirli bir nefes aldığını duyarım. "Hâlâ bu lanet şeye alışmaya çalışıyorum. Aradığım için kızmadın, değil mi?"

"Hiç de değil. Beni istediğin zaman arayabilirsin, bunu biliyorsun. Ee, Christine ne dedi?"

"Onları almak için yukarı çıktı." Sesinde heyecan duyuluyor. "Geçen gün bana anlattıklarından sonra sormaya çekindim. Artık evde neden onların fotoğrafı olmadığını anlıyorum. Bu onun için acı bir anı olmalı."

"Evet. Çok yazık, ama sanırım hepimiz başa çıkmak için yapmamız gerekeni yapıyoruz."

"Şu anda ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Rachel beni ekti. New York'taki bir müşteriyle video konferans için otele geri dönmesi gerekti."

"Pek bir şey yapmıyorum, neden sordun?" İçten içe, sorusunun beni davet etmeye yöneldiğini umuyorum.

"Gelip bizimle birlikte onlara bakmalısın. Christine, yukarıda bir kutu eşya olduğunu söyledi. Şey... tabii istersen. Zorlamıyorum. Eminim meşgulsündür. Ben sadece... şey... Onları ne kadar sevdiğini biliyorum."

Onun gergin gevezelikleri beni gülümsetiyor. Beni hiçbir şeyin uzak tutamayacağını anlamıyor mu? Onu göreceğim için mutluyum, ama aynı zamanda anne ve babamı da anmak istiyorum. Onlar benim için de büyükanne ve büyükbaba gibiydi ve onların ölümünden sonra bu konunun tabu haline gelmesinden nefret ediyorum.

"Çok isterim."

"Gerçekten mi?"

"Evet." *Seni görmek için her şeyi yaparım*, diye eklemek istiyorum, ama yapmıyorum. Gerçek duygularımızı ifade etmemek, çocukluğumuzdan beri yapmadığımız bir şey, bu yüzden alışmak biraz zaman alıyor.

"Harika. Sen gelene kadar bekleyeceğiz. Christine'in bunu nasıl karşılayacağı konusunda biraz endişeliyim."

Katılıyorum, her iki şekilde de olabilir, ama artık iyi zamanları hatırlamaya ve kötü zamanlara odaklanmayı bırakmaya başlamasının zamanı geldi. Jem ile olan durumundan kurtulabilmemin tek yolu bu.

Bella-Rose'u mutlu bir şekilde çiğ kemik çiğnerken bırakıp, yarım saat içinde Christine'in evinin önüne geldim.

"Merhaba," diye fısıldadı Jemma kapıyı açtığında.

"Merhaba." Tanrım, onu görmek ne güzel.

Kenara çekilerek içeri girmeme izin veriyor. "Christine oturma odasında."

"Neden fısıldıyoruz?" diye merakla sırtarak soruyorum.

Cevap vermeden önce omuzlarını silkiyor. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim. Çok sessizleşti ve masadaki kutuyu sanki atlayıp onu ısırmak üzereymiş gibi izliyor."

"Bu iyi bir şey, Jem. Evet, üzülebilir, ama bence olumlu anları hatırlamak ve olumsuzlara odaklanmayı bırakmak ona çok iyi gelecek."

"Biliyor musun, haklısın." Dudaklarının köşeleri gülümsemeye dönüşür. "Burada olduğun için mutluyum."

Elini uzatıp koluma koyuyor. Onun basit bir dokunuşu, vücudumdaki her sinir ucunu uyandırma gücüne sahip.

"Merhaba Christine," diyorum, salona girip ona doğru ilerlerken. Jemma haklıydı, gerçekten korkmuş görünüyor.

"Merhaba."

Onun önünde durduğumda oturmaya devam etti, ben de eğilip yanağına bir öpücük kondurdum.

"Başlamadan önce hepimize kahve yapayım," diyor Jemma, ellerini gergin bir şekilde ovuşturarak.

"Harika. Yardım ister misin?"

"Hayır, halledebilirim." Bana sıkı bir gülümsemeyle bakıp odadan çıkıyor.

"Nasılsın?" diye soruyorum Christine'e, yanına oturarak.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim," diyor sessizce.

"Yapabileceğini biliyorsun." Elini elimle kapattım. "Zamanı geldi. Ailen bunu istemezdi. Senin güzel anıları hatırlamanı isterlerdi, ve çok güzel anılar vardı."

Yüzünü bana çevirir ve gözlerinde parıldayan gözyaşlarını görürüm. Onun yaşadıklarını anlayabiliyorum, ben de bir ebeveynimi kaybettim. Bir bakıma, ikisini de kaybettim. Annemin ölümünü asla tam olarak atlatabileceğimi sanmıyorum, ama o korkunç güne odaklanmamaya çalışmak ve bunun yerine birlikte yaşadığımız tüm anıları hatırlamak, yaşamaya devam etmeme yardımcı oldu.

"Çok güzel zamanlar geçirdik," diye onaylıyor, yüzünde bir gülümseme belirliyor.

"Bunu sadece Jem için yapma, kendin için de yap. O harika anıları sakla, çünkü şu anda sahip olduğun tek şey onlar. Bu yardımcı olur... Biliyorum."

"Haklısın."

Elimi onunkinden çektim ve o öne eğilerek masanın üzerindeki büyük, çikolata rengi, deri kaplı kutuyu aldı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça kapağı açtı.

"Annem bu kutuyu ölmeden önceki gece bana verdi. Sanırım bizi terk edip babamın yanına gideceğini zaten biliyordu. Yatmadan hemen önce bana verdi. *"Bunu sana vermek istiyorum,"* dedi sadece. Beni sıkıca kucakladı ve beni ne kadar sevdiğini söyledi. O sözleri bana son kez söylediğini hiç tahmin etmemiştim." Kapağı kutunun yanına koyar ve gözlerinden yaşları siler. "İçinde ne olduğunu bilmiyorum. Hiç içine bakmadım."

"Belki de artık bakmanın zamanı gelmiştir. Sana bir nedeni olduğu için verdi."

"Bensiz mi başladınız?" Jemma, kahveler ve bir tabak bisküviyle dolu büyük bir tahta tepsiyi taşıyarak odaya girerken sorar.

"Yardım edeyim." Ayağa kalkarak ona doğru yürüdüm ve tepsiyi elinden aldım.

"Kurabiyeleri dün gece pişirdim. Muhtemelen Bayan Gardener'ın kurabiyelerinin yanına bile yaklaşamazlar, ama umarım beğenirsiniz."

O kadar duygulanırım ki, cevap verirken sesimin normal çıkmasını zor sağlarım. "Eminim çok lezzetli olacaktırlar."

Tepsiyi dikkatlice masanın üzerine koyuyorum ve Jemma kahvelerden birini Christine'e uzatıyor. "Al bakalım anne." Benim kahvemim içinde süt olduğunu fark ediyorum, ama yine ona söylemeye gönlüm el vermiyor. "Bu senin," diyor bana.

"Teşekkürler." Christine'in yanına oturmadan önce bir kurabiye alıyorum ve Jemma onun diğer tarafına geçiyor. Kurabiyemi birkaç saniye kahveye batırıp ağzıma götürüyorum. "Mmm." Jemma'ya baktığımda, onun beni dikkatle izlediğini fark ediyorum. "Çok lezzetliler."

Utangaç bir gülümsemeyle kahvesinden bir yudum alır. "Yiyeceklerini hep içeceklerine batırır mısınız?" Sanki bu tuhaf bir alışkanlıkmiş gibi komik bir yüz ifadesi takınır. Bu numarayı bana öğretenin kendisi olduğunu bilmiyor.

"Denemeden yargılama." Yıllar önce bana söylediği kelimelerin aynısıydı.

Omuz silkiyor, sonra öne eğilip bir kurabiye alıyor. Yeni şeyler denemekten asla çekinmeyen biriydi. Onun bu yönünü çok seviyordum.

Kurabiyeleri çok uzun süre daldırmamak gerektiğini söylemeyi unutuyorum. Kurabiyeleri çıkardığında yarısı gitmiş olduğunu görünce gülmekten kendimi alamıyorum. Yüzündeki ifade paha biçilemez. Gözleri büyür, alnı kırışır ve kahve fincanına bakar.

"İki saniye kuralı vardır. Daha uzun süre bekletirsen, kurabiye yapışkan bir hamur haline gelip fincanın dibine batma riski vardır."

"Oh."

Ağzından çıkan tatlı kıkırdama kulaklarıma müzik gibi geliyor. Her zaman harika bir mizah anlayışı vardı.

Christine sonunda harekete geçer ve kutudan bir yığın fotoğraf çıkarır. En üstteki, genç Ma ve Pa'nın siyah-beyaz bir fotoğrafıdır. Kollarında bir bebek tutuyorlar; muhtemelen Christine. Christine, parmağıyla fotoğrafın üzerinde hafifçe gezerken, boğuk bir hıçkırık çıkar. Anne ve babamın gençlik fotoğraflarını ilk kez görüyorum. Çok yakışıklı bir çiftler. Jemma öne eğilir ve ikimiz de Christine'i rahatlatmak için otomatik olarak ellerimizi onun bacaklarına koyduğumuzda bana küçük bir gülümseme atar.

Christine fotoğrafları karıştırıp bize uzatırken Jemma, "Bana onlardan bahset," diyor. "Çocukluğun nasıldı?"

"Çocukluğumla ilgili çok güzel anılarım var."

Jemma yine öne eğilir ve bana bakar. Acaba mektuplarda yazdığım çocukluk anılarımızı mı düşünüyor?

"Bu senin büyükbaban," diyor Christine, genç Pa'nın asker üniforması giydiği bir fotoğrafı göstererek. "İkinci Dünya Savaşı'nda görev yaptı. Annemle orada tanıştı. Burada onun bir fotoğrafı olmalı. Küçükken gördüğümü hatırlıyorum." Aradığını bulana kadar fotoğrafları karıştırıyor. "İşte burada. Kızıl Haç'ta hemşireymiş."

"Onu tanıyorum," diyor Jemma, ben görmeden Christine'in elinden fotoğrafı alıyor. "Onu hastaneden hatırlıyorum."

"Bu imkansız. Bu fotoğraf, sen daha doğmadan kırk yıl önce çekilmiş." Eğilip kızının elinden fotoğrafı alır. Fotoğrafa bakarken yüzünde bir gülümseme belirir. "Odanın içini aydınlatan bir gülümsemesi vardı... Onu çok özledim"

." Fotoğrafl bana uzatır. "İşte savaş zamanında çekilmiş bir fotoğrafl daha."

"Bu o, kesinlikle o," diye fısıldadı Jemma.

"İmkansız," diye cevaplar Christine küçümseyen bir tonla. "Dediğim gibi, bu fotoğraflar çekildiğinde sen daha doğmamıştın bile. Bu, İkinci Dünya Savaşı sırasındaydı."

Annesini görmezden gelen Jemma dikkatini bana çevirir. "Bu hemşireyi hastanede gördüğünü hatırlıyor musun?" Bana diğerk fotoğrafl uzatır. "Gece vardiyasında çalışıyordu, elimi tutup bana şarkı söylerdi. Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

Yüzündeki umut dolu bakış kalbimi sızlatıyor, ama ona gerçeğı söylemek zorundayım. "Hayır. Dürüstçe söyleyemem."

"Tabii ki hatırlamazsın," der Christine sertçe, ayağı kalkıp odadan çıkar. Gözlerim Jemma'ya döner ve titremesini gizlemek için alt dudağını ısırıldığını görürüm.

Elimi uzatıp onun elini tutuyorum.

"Yalan söylemiyorum," diye fısıldıyor.

YİRMİ BİR

Jemma

Braxton'ın arabasına oturur oturmaz, çantamda sakladığım günlüğü çıkarırım. Gece yarısı uyanık kalıp kutunun geri kalanını inceledim. Sonunda Christine için bu durum biraz fazla geldi, o da yatmaya gitti ve beni yalnız bıraktı.

"O ne?" diye sordu Braxton.

"Annemin günlüğü. Savaş sırasında yazmış."

"Vay canına."

"Sana günlüğünden küçük bir bölüm okumak istiyorum. Babamla tanıştığı gün yazılmış."

—17 Mayıs 1941. Bu, benim hayal kurmadığımı kanıtlıyor.

Oturup yazma fırsatı bulalı bir haftadan fazla oldu. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak yorgunum. Günler uzuyor ve kayıplar endişe verici bir hızla artıyor. İngiltere'de geçirdiğim zamandan öğrendiğim bir şey varsa, o da savaşın anlamsız olduğudur. Koğuşlarda yer kalmadığı için koridorlar yataklarla doludur ve bu durum devam ederse, çok geçmeden tamamen yer kalmayacak. Bunun asla gerçekleşmemesi için dua ediyorum.

Hastalarımı bağlanmamayı kendime görev edindim, ama bir vakada maalesef başaramadım.

Er Albert Griggs üç gün önce baygın halde geldi ve ben de doktorlardan birine yardım etmek üzere görevlendirildim. Alnındaki büyük yaraya baskı uygularken gözlerini açtı.

"Sen bir melek misin?" diye sordu, büyük kahverengi gözleri bana odaklanarak. "Çok güzelsin, tam da bir meleğin nasıl olacağını hayal ettiğim gibi."

"Ben hastanede hemşireyim."

"O zaman ölmedim mi?"

"Hayır, hayattasın. Havan saldırısında yaralandın, ama emin ellerdesin. Doktor Adams en iyilerinden biridir."

Yüzü aydınlandı ve elimi tuttu, ama birkaç saniye sonra tekrar bilincini kaybetti.

Onun eli, tuttuğum ilk el değildi. Korkmuş ya da acı çeken askerleri teselli etmeye çalıştığım birçok durum oldu, ya da yaralarından kurtulamayacaklarını bildiğim o korkunç anlar. Birinin son nefesini verirken elini tutmak, sanırım asla tam olarak atlatamayacağım bir duygu.

Er Griggs'te farklı bir şey var. Elimi tuttuğunda midemde hafif bir heyecan hissettim. Bu bana daha önce hiç olmamıştı.

Sonraki günlerde, ona karşı bir çekim hissettim. Sessiz anlarımın bir kısmını onun yatağının başında geçirdim. Hâlâ bilinçsizdi, ama ilk günkü gibi elini tuttum ve ona şarkı söyledim; o da elimi tuttuğunda aynı heyecan geri geldi.

"O da bana aynen öyle yapmıştı, Braxton," diyorum, günlüğümünden başımı kaldırarak. "Elimi tuttu ve bana şarkı söyledi. Bana inanıyorsun, değil mi?"

Braxton konuşmadan önce gözlerini hafifçe genişletir. "Bunu rüyada görmüş olma ihtimalin yok mu? Annem öldükten yıllar sonra bir keresinde onu rüyamda görmüştüm."

"Bilmiyorum. Belki. Ama çok gerçekçi geliyordu." Kalbimde bunun daha fazlası olduğuna inanmak istiyorum. Eskiden bile bilmediğim bir yanını büyükannem ve büyükbabamın tanıdığını hissediyorum ve bu bana huzur veriyor. "Onun babama şarkı söylediğini nereden bilebilirim ki?"

"Bunun için bir açıklamam yok, Jem. Belki de çocukken sana anlatılan bir hikayedir."

Omuz silkiyorum. "Olabilir."

"Eğer teselli olacaksa, annemle ilgili gördüğüm rüya gerçekçiydi. Ve bu beni rahatlatmıştı."

"Annemin bana geldiğine inanmak bana da rahatlık veriyor."

Orta konsoldan uzanıp elini bacağıma koyar, bu beni rahatlatır. "O zaman önemli olan tek şey bu, Jem."

Sözleri beni gülümsetir, ancak birkaç saniye sonra Braxton'ın telefonu çalar ve sesli mesajda dinlediğim mesajla ruh halim bozulur.

"*Merhaba Braxton. Ben Diane.*" Hemen kim olduğunu merak etmeye başladım. "*Bella-Rose ile işlerin nasıl gittiğini kontrol etmek için aradım. Geçen gün ikiniz gerçekten çok iyi anlaşıştınız. Müsait olduğunda beni ararsan çok sevinirim.*"

"Bella-Rose mı?" Aklımda bir sürü soru var, ama tek söyleyebildiğim bu.

Gözleri kısa bir süre bana kaydıktan sonra tekrar yola odaklandı. "Sensiz çok yalnız kaldım," dedi sessizce ve kalbim sıkıştı.

Onu uzak tutan benim, biliyorum, ama sözlerini duymak çok acı veriyor. Bella-Rose kim olursa olsun, ona hemen antipati duymaya başlıyorum.

Birkaç dakika sonra rehabilitasyon merkezinin otoparkına girdiğimizde minnettar oldum, çünkü aptalca bir şekilde ağlamak üzereydim. Boş zamanlarında ne yaptığını merak ediyordum, şimdi biliyorum.

Mantıklı tarafım, benim hazır olana kadar onun beklemesi gerektiğini beklememin haksızlık olduğunu biliyor. Hazır olup olmayacağımı bile bilmiyorum, ama şu anda yaşadığım tüm duyguları bile sindiremiyorum: incinme, üzüntü, kıskançlık, hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı. Bir anda tüm dünyam başıma yıkıldı.

O kontağı kapatıp emniyet kemerini çözdüğünde, "Burada beklemene gerek yok," diyorum. "Zaten bu öğleden sonra planlarım var."

Cevabım üzerine kaşlarını çatıyor. "Sorun değil. Buradaki işimiz bittiğinde seni gitmen gereken yere götürebilirim."

"Gerek yok." Kapı koluna uzanırken onunla göz teması bile kuramıyorum. "Yine de beni bıraktığın için teşekkürler. İyi günler."

"Hey." Elini uzatıp dirseğimi tuttu. "Her şey yolunda mı, Jemma?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve yüzündeki şaşkınlığı görüyorum.

"Her şey yolunda," diye yalan söylüyorum ve zorla gülümsüyorum. "Sonra görüşürüz, tamam mı?" "Tamam. Cuma sabahı seni alırım, ama umarım o zamana kadar görüşürüz"

"İlk düşüncem, *bundan şüpheliyim.*" "Bu arada bir şeye ihtiyacın olursa, ara."

Başımı salladım ve hızla arabadan indim, binaya doğru koştum. Bu akşam ona mesaj atıp, bundan sonra randevularıma otobüsle gideceğimi söyleyeceğim.

İki gün geçti ve Braxton'la hiç iletişim kurmadım. Aslında birkaç kez aradı ve mesaj attı, hatta dün eve bile geldi, ama Christine odama geldiğinde uyuyormuş gibi yaptım. Onu her ne pahasına olursa olsun görmezden geldim. Bunun için kendimi çok kötü hissediyorum, ama bu şekilde daha kolay.

İyileşme sürecimde bana yardım etmek için elinden geleni fazlasıyla yaptı. Artık onu bırakıp hak ettiği hayatı yaşamasına izin vermem gerekiyor. *Bensiz bir hayat*. Neden bu düşünce beni ağlatıyor?

Merdivenlerden ayak sesleri geliyor, bu yüzden hızla uzanıp sırtıma kapıya dönüyorum. Christine bende bir değişiklik fark etti ve endişelendiğini anlayabiliyorum. Eski başa çıkma yöntemime geri döndüm... dünyadan saklanmak. Her şey çok hızlı geliyordu sanırım. Gerçekliğe geri dönmeden önce tüm bu koşuşturmanın içinde kendimi kaybettim ve bu süreçte kalbim büyük bir darbe aldı.

"Jemma, benim," diye Rachel'ın kapının diğer tarafından seslendiğini duydum. "Uyanık mısın?"

Sırt üstü dönüp sonunda oturuyorum. Onu da kaçınıyordum, ama böyle devam edemem. Biriyle konuşmam lazım ve gerçekten tek sahip olduğum kişi o. Christine'i sorunlarımla yüklemek bir seçenek değil. Şu anda kendi sorunlarıyla yeterince uğraşıyor.

"Evet, uyanığım. Gir."

"Selam," diyor, kapıyı açıp kafasını içeri sokarak. "Beni kaçındığını düşünmeye başlamıştım."

Omuz silkiyorum ve bacaklarımı önümde çaprazlıyorum. "Herkesten kaçınıyorum."

Yatağın kenarına oturur. "Her şey yolunda mı?" Elini bacağıma koyduğunda, gözlerimi ona çeviririm. Gözlerimdeki yaşları görünce "Tanrım" der. Tereddüt etmeden beni kollarına alır. "Ne oluyor? Anlat bana."

Braxton ve şu kızın, Bella-Rose'un düşüncesi beni mahvettiğini itiraf etmeye niyetim yok. Bu ne biçim bir isim ki? Geri çekilip gözlerimi siliyorum. "Sanırım her şey biraz fazla geliyor. İyi gidiyordum sanıyordum ama belli ki öyle değilmiş."

"Bunun senin için zor olduğunu anlıyorum, ama gerçekten ilerleme kaydetmeye başlamıştın. Geri adım atma... İlerlemene devam etmelisin."

"Söylemesi kolay." Devam etmeden önce iç çektim. "Artık kim olduğumu bile bilmiyorum."

"Ve bu odada kilitli kalıp somurtarak bunu asla öğrenemeyeceksin." Sözleri bazen sert çıkıyor, ama doğrudan konuya giriyor ve bu onun en sevdiğim yanı, şu anda ihtiyacım olan şey de bu. "Benim tanıdığım Jemma bir savaşçıdır. O çok güçlüdür. Hiçbir şeyin onu yıkmasına izin vermez."

"Sanki bu büyük bir şey değilmiş gibi konuşuyorsun. Her şeyini kaybetseydin nasıl hissederdin? Sadece hafızanı değil, tüm hayatını. Kocanı, ailen, arkadaşlarını, evini, kariyerini... *her şeyi*. Ben hepsini kaybettim."

"Mesele de bu. Hiçbirini kaybetmedin. Hafızanı, evet... ve işini, ama bu büyük bir kayıp değil, patronun pisliğinin tekiydi. Ama geri kalanlar için, hepimiz hala buradayız. Ve hiçbir yere gitmiyoruz. Bunun büyük bir şey olduğunu biliyorum. Biliyorum. Biraz zaman ver, sonunda her şey yoluna girecek."

"Umarım öyle olur."

Rachel geriye yaslanıp bana gülümseyerek baktı. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?"

"Ne?"

"Kızlar gecesi. Sadece ikimiz. Eski günlerdeki gibi. Akşam yemeği yiyebiliriz, sonra da dans etmeye gidebiliriz. Dans etmeyi seversin."

"Öyle mi?" Bunu bilmiyor olmam garip geliyor.

"Evet. Pek iyi dans edemiyorsun ama yine de dans etmeyi seviyorsun."

"Ben berbat değilim," diyorum, bacağını tokatlayarak, ve o gülüyor.

"Gerçekten berbat mıyım?" "Şöyle söyleyeyim: ilk kez birlikte dans etmeye gittiğimizde, senin nöbet geçirdiğini sandım." "Ne?" diye bağıyorum.

"Şaka yapıyorum," der, karnını tutarak yatağa geri düşer. Boğazının derinliklerinden gürültülü bir kahkaha patladığında, uzanıp ona tekrar vururum.

"Seni kaltak."

Yorumum onu daha da güldürür ve ben ona katılmamaya çalışsam da, bu gülme bulaşıcıdır.

Sonunda duygularımızı kontrol altına aldığımızda, dansımın onun söylediği kadar kötü olmadığını garanti eder, ancak bunu söylerken gülümsemesini bastırmaya çalıştığı için ona pek inanmam.

"Öyleyse, cumartesi gecesi... randevumuz var, değil mi? Akşam yemeği, dans ve bolca eğlence."

"Dans kısmı henüz belli değil, ama evet, gelmeyi çok isterim."

"Neredeyse unuttuyordum, Christine bunu sana vermemi istedi." Kot pantolonunun arka cebinden bir mektup çıkarır ve Braxton'ın el yazısını hemen tanırım. Onun mektuplarını aldığım da hissettiğim olağan heyecan bu sefer yok. Belki hala acı çektiğim içindir, ya da belki bu sefer mektubun içeriğinden emin olmadığım içindir. Geçmişimle —bizim geçmişimiz—mi, yoksa Bella-Rose ile gün batımına doğru kaçabilmek için bana güzel bir hayat dilediği bir mektup mu?

"Teşekkürler," diyerek mektubu ondan alıp yatağımın başucundaki masaya koydum. Onun önünde açmayacağım kesin... Açıp açmayacağımı bile bilmiyorum.

YEDİNCİ MEKTUP ...

Sevgili Jemma,

17 Eylül 2004. Benim için karışık duyguların yaşandığı bir gündü. O öğleden sonra okul otobüsünden inerken adımlarım hafiflemişti. Ne de olsa cuma öğleden sonrasındı ve bu, tüm hafta sonu boyunca sana ait olacağım anlamına geliyordu. Sen komşum olduğundan beri, haftanın en sevdiğim günleri onlardı.

Eve vardığımızda annen bize içecekler ve atıştırmalıklar hazırlamıştı. Artık kendime bakabilecek yaşıyordum, neredeyse on altı yaşımdaydım, ama yine de okuldan sonra her gün senin evine gidiyordum. Babam hala geç saatlere kadar çalışıyordu, bu yüzden ben de akşam yemeğine kalıyordum ve Christine babam eve geldiğinde ona bir tabak hazırlıyordu. Annemin ölümünün üzerinden dört yıl geçmişti, ama annen hala ikimize de bakıyordu.

Sen ve ben mutfak masasında oturmuş ödevlerimizi yaparken telefon çaldı. Annen telefonu açtı.

"Sana," diye fısıldadı, elini ahizeye koyarak. "Sanırım o."

Bu hemen dikkatimi çekti.

"Aman Tanrım!" diye bağırdın, sandalyenizden atlayıp aceleyle telefonu almaya koştun. "O" kimdi? Tamamen kafam karışmıştı ve itiraf etmeliyim ki, biraz da kızgındım. Ama dürüst olmak gerekirse, bu daha çok kıskançlıktan kaynaklanıyordu. Seni başka bir erkekle paylaşmaya hazır değildim. "Alo? ... Evet, ben Jemma ... Evet ... Gerçekten mi? ... Evet, çok isterim." Tek taraflı

konuşma, yükselen tansiyonuma hiç iyi gelmiyordu. "Tamam, tabii ki... Hayır, yarın boşum."

Gözlerin bana doğru kaydı ve eminim ki ben de somurtuyordum.

Güzel yüzündeki gülümseme, bakışların annene geri döndüğünde o kadar büyüktü ki, ikiye bölünmemesine şaşırdım. Seni mutlu görmek en sevdiğim şeylerden biriydi, ama mutluluğunun sebebi benden başka bir erkeğe durumun böyle olmadığını çabucak öğrendim. Tabii, baban, benim babam, Pa ya da gazete bayisindeki yaşlı Jenkins hariç... O komikti ve tuhaf mizah anlayışıyla bizi hep güldürürdü.

Hayatındaki bu adamların seni gülümsetmesi umurumda değildi, ama bu... bu çok umurumdaydı.

Okumayı bırakıp mektubu kucağıma koydum. O anda hissettiği her şeyi anlayabiliyordum, çünkü Diane'den gelen mesajını dinlerken ben de aynen öyle hissetmiştim. Bir parçam, sonra ne olacağını ya da telefonda kiminle konuştuğumu duymak istemiyor. Bir erkek olmasını istemiyorum. Kimsenin arkadaşlığımıza girmesini istemiyorum, bu çok saçma. Bu mektup geçmişimizle ilgiliydi, yani kim olursa olsun, bu zaten olmuş bir şey. Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Telefonu kapattın ve kulaklarım çınlayacak kadar yüksek sesle çığlık attın. "Yarın beni görmek istiyor."

Sen annenin kollarına atladığında, ben orada şaşkın bir şekilde oturdum. "Bu harika bir haber, canım," dedi annem. "Senin adına çok mutluyum."

"Yarın seni kim görmek istiyor?"

Hiç şiddet eğilimli bir insan olmadım, ama onu parçalamak için şimdiden hazırlanmaya başlamıştım.

"Bay Jefferies," diye cevapladın. "Kasabadaki dondurma dükkanının sahibi." "Ne! O yaşlı. Elli yaşında falan." Ses tonum keskinleşti.

"Elli yaşlı değildir," diye araya girdi Christine, ama ikimiz de ona aldırmış etmedik.

"Peki! Onun yaşının bununla ne ilgisi var?"

Buna cevap veremedim. Dürüst olmak gerekirse, kafam karıştı. Okuldaki erkeklerden birinden, ya da en azından bizim yaşımızdan birinden bahsedeceğinden emindim. Bu yüzden Bay Jefferies beni şaşırttı.

Diğer erkeklerin seni istemelerini suçlayamazdım. Çok güzeldin, benim için okulun en güzel kıızıydın ve bunu düşünen tek kişinin ben olmadığımı biliyordum.

"Orada bir işe başvurduğum. Yaz boyunca... ve işi aldım. Yarın eğitim için gelmemi istiyor."

Heyecandan vücudun zıplarken ellerini önünde sıktın ve öfkem hızla yerini incinmişliğe bıraktı. Bunu benden sakladığın gerçeğini kafam almıyordu. Eskiden birbirimize her şeyi anlatırdık.

"Ne dedin?"

"Bir iş buldum. Benim için mutlu değil misin?"

Mutlu, benim kullanacağım kelime değildi. Kırgın, belki kızgın, ama kesinlikle mutlu değil. Ders kitabımı kapattım ve masadan o kadar acele kalktım ki, sandalyem devrildi ve yere düştü.

"Braxton, bekle!" diye seslendin ben odadan çıkarken, ama durmadım. Başım dönüyordu. "Braxton." Sen bana yetişene kadar ben çoktan ön bahçeye varmışım. "Braxton, dur." Bana uzandın, ama ben elini itekledim.

"Beni rahat bırak, Jemma."

"Birdenbire neyin var senin? Birkaç dakika önce gayet iyiydin."

Yürümekten vazgeçip sana dönerek sordum. "Bu işe başvurduğunu neden bana söylemedin?"

Yüzündeki ifade, incinmişlik ve kızgınlığın karışımıydı. "Sana sürpriz yapmak istedim. Dürüst olmak gerekirse, işi alacağımı bile düşünmüyordum."

"Sürpriz oldu," dedim, sesim alaycı bir tonla. "Neden böyle aptalca davranıyorsun?"

Bana söylemediğin için kırıldığımı ve artık hafta sonları seninle birlikte olamayacağım için üzüldüğümü söylemek istedim. O iki gün haftamın en önemli günleriydi. Biliyorum, bencilce davranıyordum ama duygularımı kontrol edemiyordum. Bu yüzden orada durup hiçbir şey söylemedim.

"Siktir git, Braxton Spencer."

En çok neyin canımı yaktığını bilmiyorum; yüzündeki üzüntü mü, yoksa göğsüme ittiğin öfke mi?

Seni ilk kez küfür ederken duydum. Aynı zamanda kavgaya en yakın olduğumuz andı. Ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden senden uzaklaştım ve evime girdim.

Arkamdan kapıyı çarparak odama gittim. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Yatağımın kenarına oturdum ve titreyen ellerimle yüzümü kapattım.

O gece neredeyse hiç uyuyamadım. Suçluluk duygusuyla boğulmuştum. Tam bir aptal gibi davrandığımı biliyordum. Senin adına mutlu olmam gerekirdi, ama bunun yerine kendimi berbat hissediyordum — sensiz hafta sonlarımın nasıl geçeceğini hayal bile edemiyordum.

Sabah nihayet geldiğinde, yatak odamın penceresinin kenarına oturup işinin ilk gününe giderken seni izledim. Baban seni arabayla götürüyordu ve arabaya doğru yürürken dönüp evime baktın. Mutlu, hatta heyecanlı olman gerekirdi, ama benim yüzümden çok üzgün görünüyordun. Her şeyin benim hatam olduğunu biliyordum, ama yine de dışarı çıkıp sana şans dilemek içimden gelmedi. Aptalca, ama o anda sanki bu bizim sonumuzmuş gibi hissettim. Sanki her şey değişiyordu ve sen parmaklarımın arasından kayıp gidiyordun. Her şeyi olduğu gibi seviyordum ve seni kaybetmek istemiyordum ... ya da sahip olduğumuz şeyi kaybetmek istemiyordum.

Saatler sonra, öğlen vaktiydi ve ben hala somurtuyordum, kapı çalındı. "Bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sordu annen.

Onun girebilmesi için kenara çekildim. "Sana öğle yemeği getirdim. Acıktığını düşündüm." Geçerken bana sarılmış bir sandviç içeren bir tabak uzattı.

"Teşekkürler."

İştahım yoktu ama bu jesti takdir ettim.

"Rica ederim, ama buraya bunun için gelmedim." Kanepeye oturdum ve annen yanıma oturdu. "Jemma'nın iş bulmasına üzüldüğünü biliyorum, ama dün gece ağlayarak uykuya dalarken onu kucakladığımı bilmeni istedim." Başımı eğdim. O gözyaşlarının sebebi olduğumu bilmek benim için çok zordu. Seni incitmek, yapmak istediğim en son şeydi. "Bu işi neden kabul ettiğini biliyor musun?"

"Hayır."

Hâlâ ona bakamıyordum, bu yüzden dikkatim halının üzerindeydi.

"Sana Noel hediyesi alabilmek için para istiyordu. Kendi parasıyla sana özel bir şey almak istiyordu. Tek nedeni bu. Sadece yaz boyunca geçici bir iş."

"Bunu bilmiyordum," diye fısıldadım.

"Açıkçası, Stephen ve ben onun çalışmasından pek memnun değiliz; ikimiz de onun biraz genç olduğunu düşünüyoruz ve şimdilik derslerine konsantre olmasını tercih ederiz. Ama bu onun için önemliydi... sen onun için önemlisin

. "Elini bacağıma koydu ve hafifçe sıktıktan sonra ayağına kalktı. "Sadece bunu bilmeni istedim."

Bana söylediğı için memnunum, ama bu beni hayatımda hiç olmadığı kadar kötü hissettirdi.

O gittikten sonra, kasabaya doğru uzun bir yürüyüşe çıktım. Otobüs için param yoktu, ama bu beni rahatsız etmedi — senin için dünyanın sonuna kadar yürürdüm.

Oraya vardığımda sen servis yapmakla meşguldün, ben de sokakta durup büyük pencereden seni izledim. Üniformanla çok sevimli görünüyordun: minik pembe şort, pembe noktalı beyaz polo tişört ve beyaz şapka. Güzel kahverengi saçların yüksek bir at kuyruğı şeklinde toplanmıştı.

Uzun, ince bacaklarına odaklanmamak için çok uğraştım, ama imkansızdı. Her zaman muhteşem bacakların vardı.

Yine okumayı bırakıp bacaklarıma bakıyorum. Şimdi öyle demezdi. Bir zamanlar muhteşem bacaklarım olabilir, ama artık yok. Kazayı sonsuza kadar hatırlatacak kocaman çirkin yara izleriyle korkunç bir şekilde şekilleri bozulmuş.

Yaşlandıkça, sana olan gerçek duygularımı saklamak benim için daha da zor hale geldi. Artık kalbimi çalan, ön dişleri eksik küçük kız değildin; beni tamamen ele geçiren güzel bir genç kadına dönüşmüştün.

Tüm müşteriler ayrılana kadar yaklaşık on beş dakika orada durmuş olmalıyım. Ben içeri girdiğimde tezgahları siliyordun. Kapının içinde durduğumu fark edince gözlerin şaşkınlıkla açıldı. Beni görünce nasıl tepki vereceğinden endişeleniyordum, ama endişelenmeme gerek yoktu. Birkaç saniye sonra yüzünde güzel bir gülümseme belirdi ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Tezgaha doğru yürürken "Braxton" dedin. "Burada ne işin var?"

"Özür dilemeye geldim. Dün aptalca davrandım."

"Öyle yaptın," dedin, bakışların tekrar tezgaha kayarken, "ama seni affediyorum."

Bunu söylediğinde ne kadar rahatladığımı kelimelerle ifade edemem. "Dondurma ister misin?"

"Üzerimde para yok" diye cevap verdim.

"Önemli değil. Öğle yemeğinden kalan bozuk param var. Aslında öğle yemeği yemedim bile. Aç değildim."

Gözlerinde bir anlık hüznü gördüm ve bütün gün beni rahatsız eden suçluluk duygusu hızla geri döndü. Nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordum, çünkü ben de hiçbir şey yememiştim.

"Üzgünüm, Jem."

"Önemli değil. Şimdi buradasın. Önemli olan tek şey bu."

Farklı dondurma çeşitlerinin sergilendiği vitrine doğru yürüdün. "Bugün icat ettiğim yeni dondurmayı denemeni istiyorum, adı The Braxton."

"Adını benden mi aldın?"

"Evet. Adını The Triple-Decker-Jerkoff koyacaktım, ama yeni patronumun bunu beğenmeyeceğini düşündüm."

Sen metal kepçeyi alıp ilk lezzeti düzgün bir top haline getirirken ben güldüm. "Bu Apple Pie Delight. Annenin elmalı turtasını ne kadar sevdiğini biliyorum." Onu külahın üzerine koydun ve bir sonraki lezzete geçmeden önce kepçeyi yıkadın. "Vanilla Dream, çünkü elmalı turta vanilyalı dondurma olmadan olmaz. Birbirleri için yaratılmışlar."

"Aynen öyle," dedim, gülümsemem daha da genişledi. Birbirleri için yaratılmışlardı, tıpkı bizim gibi.

"Ve son olarak, Wicked Chocolate, çünkü çikolatayı ne kadar sevdiğini biliyorum." Koniyi bana uzatırken gururla sırttın. "Ta da... işte Braxton."

Erkeklerin kalbine giden yol midesinden geçer derler, ama o anda sana sırlıklam aşık olmadım, çünkü yıllardır sana umutsuzca aşıktım.

*Yaşadıklarımız unutulamayacak kadar güzeldi. Her zaman senin olan,
Braxton*

Elimdeki minik dondurma kolyesine bakıyorum ve bütün hafta boyunca yapmadığım bir şey yapıyorum... Gülümsüyorum.

YİRMİ İKİ

Jemma

Yatağımın yanındaki saate bakıyorum ve saatin daha 5.15 olduğunu görüyorum. Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım. Kafam çok karışık. Huzursuzum ve içimi rahatlatacak bir şey bulamıyorum.

Yorganı geri çekip kalkıyorum ve banyoya gidiyorum. Artık bu evde kapalı kalmaya dayanamıyorum. Dışarı çıkıp ciğerlerime temiz hava doldurmam lazım.

Lavaboya eğilip yüzüme su serpiyorum. Aynaya baktığımda gözlerimin altında koyu halkalar görüyorum.

Dişlerimi fırçalayıp saçımı taradıktan sonra odama geri dönüyorum. Geceliğimi başımdan çıkarıp yatağın üzerine atıyorum. Bugün buradan çıkacağım ve nereye gideceğimi çok iyi biliyorum. Kendimi en huzurlu hissettiğim yer... plaj.

Christine'e mutfak masasına bir not bırakıp ön kapıyı arkamdan kapattığımda güneş henüz doğmamıştı. Otobüs durağına doğru yürürken hava biraz aydınlanmaya başlamıştı.

Durağa yaklaşırken otobüs geliyor ve otobüsü kaçırmamak için son on metreyi koşmak zorunda kalıyorum. Hala hafif topallıyorum ama bununla yaşayabilirim.

Güneş doğmadan sahilde olmayı umuyorum. Telefonuma göre, bugün güneş saat 6.30 civarında doğacak. Zamanında yetişebilirim.

Ceketimin fermuarını çekip, kumların üzerinde yürürken başımı kapüşonla örtüyorum. Bu sabah hava biraz serin.

Otobüs sahilin ilerisinde duruyor, ama geçen ziyaretimde olduğu gibi kendimi en sevdiğim eve doğru çekiliyorum; gök mavisi panjurları ve pencerelerinin etrafındaki süslemeleriyle güzel beyaz ev.

Hedefine ulaştığında, birkaç saniye evi seyredip sonra okyanusa dönüyorsun. Tam zamanında gelmişsin: güneş doğmaya başlıyor. Ciğerlerini taze deniz havasıyla doldurup kuma oturuyorsun.

Güneş ufukta belirince telefonumu çıkarıp birkaç fotoğraf çekiyorum. Tam da hayal ettiğim kadar güzel.

Başlığımı başıma daha da indirip okyanusa bakarken i  çekiyorum. Buraya gelmenin ihtiya ım olan şey olduğunu biliyordum; şimdiden daha sakın hissetmeye başladım. Bacaklarımı göğsüme doğru çekip kollarımı etraflarına doluyorum, çenemi dizlerime dayıyorum. Gözlerimi kapatıp dalgaların sesinin ruhumu yatıştırmasına izin veriyorum. O an o kadar kendimden geçiyorum ki, neredeyse üstüme atlayana kadar yaklaşan ayak seslerini duymuyorum. Sevimli bir köpek kucağıma atlayıp yüzümü yalamaya başlayınca gözlerim birden açılıyor.

"Merhaba," diyorum, onun heyecanına gülerek.

"Bella-Rose!" diye birinin uzaktan seslendiğini duyarım ve vücudum anında gerilir. Sadece ismi değil, sesi de tanıyorum.

Köpek bacağıma atlamaya başlarken, hızla ayağa kalkıp çantama uzanıyorum.

"Bella-Rose," diye tekrar nefes nefese seslenir. Ses şimdi arkamdan geliyor, ama dönüp bakamıyorum. "Buraya gel, kızım." Eğilip köpeği kucağına alır ve ben dönüp kaçmak isterim. "K peğim için çok özür dilerim, daha önce hiç böyle yapmamıştı."

Kapışonum başımda ve sırtım ona dönük, bu yüzden yüzümü göremiyor. Ama nafile, kaçış yok.

Döndüğümde, ilk gördüğüm şey yüzündeki şaşkınlık. "Jemma." "Selam."

Bakışlarım onun soluna, sonra sağına kayıyor. O kendi başına . Sonra kollarındaki köpeğe bakıyorum ve anlıyorum. *Kendimi aptal gibi hissediyorum.*

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, yüzünde bir gülümseme yayılıyor.

"Sadece biraz hava almam gerekiyordu. Bütün hafta Christine'in evinde tıklılı kaldım."

"Biliyorum. Geçen gün uğradım. Telefonlarıma ve mesajlarıma cevap vermiyordun. Endişelenmeye başlamıştım. Belki de benden ka ınıyorsun diye düşündüm."

Omuz silkiyorum. Onun köpeğini lanet olası kız arkadaşı sandığımı kesinlikle itiraf etmeyeceğim. "Sadece bir süre dünyadan uzaklaşmaya ihtiya ım vardı.

Her şeyden bunalmaya başlamıştım."

"Anlaşılabilir bir durum," diyor, elini uzatıp kolumu okşuyor. Bu hareket, kolumda karıncalanma hissi bırakıyor. Neden bu kadar anlayışlı olmak zorunda ki?

"Mesajlarına cevap vermediğim için özür dilerim." "Özür dilemene gerek yok."

"Bu senin köpeğin mi?" diye soruyorum, rahat davranmaya çalışıyorum ama muhtemelen başaramıyorum. "Bir tane almak istediğini söylediğini hatırlıyorum."

"Evet, bu Bella-Rose." Elini sevgiyle köpeğin tüyleri üzerinde gezdirir. "Aslında bir yavru köpek almayı planlıyordum, ama onu gördüğümde benimle eve geleceğini anladım."

"İlk görüşte aşk, ha?"

Cevap vermeden önce gülümser. "Tam olarak değil." Bella-Rose'un sahibinin öldüğünü öğrendiğinde nasıl hissettiğini anlatır; onu eve götürmemek imkansızdı.

Bella-Rose'un çenesini kaşımak için elimi uzattım. "Zavallı kız." Bakışlarımı tekrar Braxton'a çevirdim. "Sen iyi bir adamsın, Braxton Spencer."

"Benim de kusurlarım var," diye omuz silkerek itiraf ediyor. "Şey, ben henüz hiçbirini görmedim."

Bu sözler yüzüne bir gülümseme getirir. "Ben de kahve almaya gidiyordum. Bana eşlik eder misin?"

"Gitmem gerek. Christine'e kahvaltıya yetişeceğimi yazan bir not bıraktım ve otobüsüm de yakında gelecektir."

"Hızlıca bir kahve içelim, sonra babamı görmeye giderken seni eve bırakırım." "Tamam." Aslında onu özlemişim.

Dönüp bana onu takip etmem için işaret ediyor, ama şaşırtıcı bir şekilde beklediğim yöne gitmiyor. Doğruca en sevdiğim eve doğru yürüyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Evime. Burası benim yaşadığım yer... senin eskiden yaşadığın yer." "Burası bizim evimiz mi? Ben burada mı yaşıyordum?"

"Evet. Senin için yaptım."

"Bu evi sen mi yaptın?" Yürümekten vazgeçip ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Aslında, teknik olarak ben inşa etmedim, tasarladım. Bu, çocukken hayalini kurduğun evdi."

"Vay canına," diye fısıldıyorum, bakışlarım ayaklarımın etrafındaki kuma kayarken.

Bu yere bu kadar çekildiğime şaşmamalı.

Arka güverteye çıkan merdivenleri tırmanıyoruz ve aniden burada olmaktan endişe duymaya başlıyorum. Henüz çok erken. Hazır değilim. O, büyük cam sürgülü kapının yanındaki paspasla çıplak ayaklarını silerken ben duruyorum.

"İçeri geliyor musun?"

Kafamı sallıyorum. Omuzları hafifçe çöküyor, ama bunu bir gülümsemeyle örtbas etmeye çalışıyor. "Şey... hmm... burada rahatına bak, ben gidip kahveyi getireyim." Dışarıdaki oturma alanını işaret ediyor ve sonra içeri giriyor. Bir yanım içeri girip etrafa bakmak istiyor, ama bunu yapmaya korkuyorum. Bana tanıdık gelmesi gereken ama gelmeyen tüm bu şeyler bana garip geliyor.

Terası geçip uzun beyaz ahşap bankın yanına yürüdüm. Üzerinde çeşitli minderler vardı: Bazıları mavi-beyaz çizgili, mavisini pencere pervazının rengiyle aynıydı, bazıları ise kenarları beyaz beyeli düz maviydi. Beğendim. Bu alanın evin geri kalanıyla uyumlu olmasını sağlıyordu. Çevremdeki ortamı incelerken eski kariyerimi düşündüm. Bir zamanlar tasarım için duyduğum tutku geri dönecek mi diye merak ettim.

Koltuk, evin yakınına, terasın tek kapalı kısmının altına yerleştirilmiş. Hava şartlarından korunaklı olduğu için mantıklı bir seçim olduğunu düşünüyorum. Sol tarafta büyük, altı kişilik beyaz bir ahşap masa var; ortada ise her biri yarısı yanmış mum içeren üç beyaz kutu fener var. Sonra gözlerim terasın çevresini saran peri ışıkları zincirine takılıyor. Karanlık olmasını diliyorum, böylece ışıklar yandığında nasıl göründüklerini görebilirim ve burada mum ışığında yemek yemenin ne kadar güzel olacağını hayal edebilirim.

Terasın en sağında, her iki yanında gök mavisini renkli uzun saksılarda palmye ağaçları bulunan küçük bir açık hava mutfak ile birlikte bir barbekü var. Duvar da büyük bir dekoratif çapa asılı.

Otururken, önümdeki küçük beyaz sehpayı inceliyorum. Ortada dikdörtgen bir hasır sepet var ve içinde deniz kabukları ve süs amaçlı mavi denizyıldızlarıyla çevrili mavi bir mum duruyor. Her yerde detaylara gösterilen özen çok hoşuma gidiyor; hepsi çok basit ama etkili. Bunları ben mi dekore ettim? Bu düşünce midemi bulandırıyor. Keşke hatırlayabilseydim.

Koltuğa yaslanıp her şeyi fazla analiz etmemeye çalışıyorum. Hâlâ buranın benim evim olduğuna, ya da benim evim olduğuna inanmıyorum. İlk gördüğüm andan itibaren buraya çekildiğim gerçeği bana umut veriyor. Bir gün her şeyin geri geleceğini umuyorum. Gelmezse nasıl başa çıkacağımın emin değilim. Braxton'ın mektupları dışında, hayatımın büyük bir kısmı eksik.

"Al bakalım," diyor Braxton, düşüncelerimi bölerek. Kahve masasına bir tepsi koyuyor ve bakışlarım onun ellerine kayıyor. Çok güzel, güçlü ve erkeksi elleri var. Ellerin vücuda dokunduğunda nasıl hissettireceğini merak ediyorum ve bu düşünce beni şok ediyor.

Gözlerim hızla yüzüne kayıyor ve onun sırttığını görüyorum. Böyle gülümsediğinde onu çok seviyorum, çünkü sevimli gamzeleri ortaya çıkıyor. Kahvemi bana uzatırken mavi gözleri sabah güneşinde parıltıyor.

"Tam istediğin gibi yaptım."

"Teşekkürler." Kahvemi bir yudum alıyorum ve tadı harika. "Bunun içinde ne var?" diye soruyorum.

"Karamel şurubu. Genelde şeker yerine onu kullanırdın."

"Tadı harika. Christine's için de almalıyım."

"Buradaki şeyi alabilirsin. Ben yenisini alırım."

Kendi kahvesini alır ve yanıma oturur, Bella-Rose gelip ayaklarının dibine uzanır. O kadar yakınımda ki vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyorum, ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Kokusu ne kadar güzel olduğunu da görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Burası çok güzel," diyorum.

"Öyle. Eskiden her sabah burada oturup kahvemizi içtiğimiz." Cevap vermiyorum çünkü yine, bunların hiçbirini hatırlamadığım için kendimden nefret ediyorum. Eski hayatım iyi bir hayat gibi görünüyor, ama artık çok uzaklarda. "Aç mısın?" Öne eğilip üzerinde iki muffin olan bir tabağı alıyor. "Yaban mersinli, en sevdiklerinden biri."

"Bunları sen mi yaptın?"

"Tabii ki hayır," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor. "Mikroalgada çözdürmeyi saymazsan tabii. Hayatım pahasına bile yemek yapamazdım. Bu evin şefi sendin. Bazen hazırlıklara yardım ederdim, ama genelde bulaşıkları yıkardım. Yemek yapmayı hep sana bıraktırdım... daha güvenliydi."

Ben burada olup ona bakmadığım için şimdi nasıl idare ettiğini merak ediyorum. Bu durum tamamen benim kontrolüm dışında, ama bu onun için üzülmemi engellemiyor.

Gözlerim elindeki kupa fincana kayıyor. Bana verdiği fincan yeni ve şık görünüyor, ama onunki açıkça eski. Üzerinde bir yazı var, ama elini engellediği için ne yazdığını anlayamıyorum.

"Kahven siyah. Sütün sonunu ben mi içtim?"

"Ben genelde kahvemi böyle içerim," diyor gülerek.

"Christine'in evinde kahvene süt koyardım."

"Biliyorum."

"Bir şey söylemeliydin."

"Duygularını incitmek istemedim."

"İncítmezdin, aptal," diyorum, bacağımı onun bacağına çarparak. "En azından bir dahaki sefere bilirim."

Sessizce oturup kahvemizi içiyoruz. Garip ya da rahatsız edici bir durum değil, şaşırtıcı bir şekilde... *doğru* geliyor.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama Braxton sonunda saatine bakıyor. "Senin burada olmandan çok keyif alıyorum, ama sanırım seni eve bırakmam gerek. Saat onda bir toplantım var ve babamı da görmem gerekiyor."

Aklıma bir fikir gelir ve farkına bile varmadan ağızımdan kelimeler dökülür. "Seninle gelebilir miyim?"

"Babamı görmeye mi?"

"Evet, onu tekrar görmek isterim."

Yüzü aydınlanır. "Tabii ki. Ben de isterim."

Ayrılırken ikimiz de gülümsüyoruz.

"Onları ben alayım," diyorum Christine'e taksiden alışveriş poşetlerini indirirken.

Birlikte güzel bir sabah geçirdik. Alışverişten sonra bir kafede öğle yemeği yedik, ben kahveme karamel şurubu ekledim. Böyle normal şeyler yapmaya başlamanız gerektiğini hissediyorum. Christine yeniden yaşamaya başlamama yardım etti, ben de ona aynı şekilde yardım etmek istiyorum.

Ben eve doğru yürürken ve market poşetlerini ön verandaya bırakırken Christine posta kutusunu kontrol ediyor. "Sana ön kapının anahtarını yaptırmalıyım," diyor merdivenleri çıkarken.

"Çok isterim."

İstediğim zaman gelip gidebilmek güzel olurdu. Artık rehabilitasyonum haftada sadece birkaç gün olduğu için, çok fazla boş zamanım var. Artık bir işim yok ve tasarım becerilerimi veya zevklerimi hatırlamadığım için, o işe geri dönmem mümkün değil. Belki de yeni bir kariyer bulmayı düşünmeliyim.

Christine kapının kilidini açıyor, ben de market poşetlerini alıp mutfağa taşıyorum.

"Bu sana geldi," diyor ve bana bir mektup ve küçük bir paket uzatıyor. Kalbim hızla atmaya başlıyor. Braxton'dan gelmişler.

Onları yanıma koyup, mektubu okuyabilmek için bir an önce işimi bitirmek için aceleyle market alışverişlerini paketinden çıkarıyorum.

"Bırak ben yapayım," diyor Christine. "Sen mektubunu oku." "Emin misin?"

"Evet."

Kollarımı beline dolayarak ona sıkıca sarıldım. "Bugün için teşekkürler... çok güzeldi."

"Eski günlerdeki gibi," diyor Christine gülümseyerek.

SEKİZİNCİ MEKTUP...

Sevgili Jemma,

24 Aralık 2004. Noel tatili boyunca dondurma dükkanı kapalıydı, bu yüzden önümüzdeki iki günü seninle geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Noel tatili öncesinde okul tatilinin neredeyse her günü çalışmıştın ve seni çok özlemiştim. Babamın donanım mağazasında ona yardım etmek için çok zaman geçirdim. O benden bunu beklemiyordu, ama ona yardım edebildiğim için mutluydum ve dürüst olmak gerekirse, sen yokken kendimi tamamen kaybolmuş hissediyordum.

Vardiyan saat 4'te bitiyordu, bu yüzden seni almaya gitmek için donanım mağazasından bolca zaman ayırdım. Bunu her gün yaptım ve birlikte otobüse binip eve döndük. Yaz olduğu için dondurma işi çok iyiydi ve sen çok çalışıyordun. Seni işten aldığımda her zaman çok yorgun görünüyordun, bu durumdan nefret ediyordum, ama beni görür görmez yüzünün aydınlanması kalbimi eritiyordu.

Otobüse bindiğimizde bana "Önümüzdeki iki gün boyunca yanımdan ayrılmayacağına söz ver" dedin. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim." Keşke ne kadar özlediğimi bilseydin. "Söz ver bana, Braxton."

"Söz veriyorum, yanından ayrılmayacağım," dedim ve daha etkili olması için parmağımla kalbimi işaret ettim, "tabii tuvalete gittiğim zamanlar hariç. Tabii sen de benimle birlikte gelmek istemiyorsan."

"İğrenç, olmaz!" diye bağırdın ve omzunu omzuma çarptın. "Tualet molaları kesinlikle izinli."

Biz eve vardığımızda anne ve babam senin evine gelmişlerdi. Noel zamanı her zaman gelirlerdi. Noel arifesini senin ağacını süsleyerek geçirirdik, annen ve annem ise mutfakta ertesi günü Noel ziyafeti için hazırlıklara başlarlardı.

Artık bizim evde Noel kutlanmıyordu. Annemin ölümünden sonra babam ilgisini kaybetmişti. Noel sabahı bana her zaman paketlenmiş bir hediye verirdi ve Noel öğle yemeği için senin evine gelirdi — anneler ısrar ederdi — ama hepsi bu kadardı. Onun için annem olmadan Noel olmazdı.

Ağacı süslemeyi bitirdiğimizde saat 22:00 civarıydı. Ailen ve dedelerin, Noel ışıklarını resmi olarak yakmak için ana salonda toplandılar. Bu, evin erkeği olarak genellikle babanın yaptığı bir işti, ama o yıl bu onur bana verilmişti. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin.

Arka planda Noel şarkıları hafifçe çalarken ağacın yanında durdum.

Babanız bana işaret verdiğinde, düğmeye bastım ve hepinizin yüzlerinin gülümsemelerle aydınlandığını izledim. Ailenizle geçirdiğim zamanı gerçekten çok sevdim, ama bu aynı zamanda kaybettiğim her şeyi sürekli hatırlatıyordu.

Hepinizle birlikte gülümsedim, ama tüm bu süre boyunca gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum.

Hepinizi bir arada ve bu kadar mutlu görmek annemi ve onu ne kadar özlediğimi düşündürdü. Ayrıca babam için de içim sızladı. Annem öldüğü gün ikimiz de çok şey kaybettik.

Annem Noel'i severdi; yılın en sevdiği zamanıydı. Babamın dükkkanı birkaç günlüğüne kapanırdı ve biz de ailece bir araya gelirdik. Annem, Noel'e kadar geçen haftalarda tüm evi süslerdi ve evdeyken Noel şarkıları çalar ve eşlik ederdi. Yanında olursam, beni tutup onunla dans ettirirdi.

Oda içinde vals yaparken yüzündeki gülümsemeyi hala hatırlıyorum. Onun öyle gülümsemesini görmek çok hoşuma giderdi. Noel arifesinde, ertesi gün için Noel pastası ve özel kremasını yapmak için geç saatlere kadar uyanık kalırdı; her şeyi sıfırdan yapardı, toz halindeki malzemeleri hiç sevmezdi. Bal kaplı jambonu ise çok lezzetliydi.

"Sabah sana hediyeni vermek için sabırsızlanıyorum," dedin, beni kapıya kadar geçirirken kolunu koluma takarak. Heyecandan neredeyse zıplıyordun. "Umarım beğenirsin."

"Bayılacağım." O hediyeyi almak için çok çalışmıştın ve bu bile yeterliydi. Benim için bu kadar uğraşman benim için çok anlamlıydı.

Noel sabahı, kapımın şiddetli bir şekilde çalınmasıyla uyandım. Birkaç dakika sonra babamın "Braxton" diye seslendiğini duydum. "Jemma geldi."

Yataktan atlayarak, üst çekmecemi karıştırıp içine sakladığım küçük paketi aradım. Babam, önceki haftalarda nalbur dükkanında yaptığım tüm işler için bana elli dolar vermişti. Onun parasını istememiştim ama o ısrar etmişti.

O parayla sana bir hediye aldım.

Ben merdivenlerden inerken babam merdivenlerin dibinde duruyordu, ama benim gözlerim sana sabitlenmişti. Sen kapının hemen içinde duruyordun, hala pembe pijamalarınla. Saçların her tarafa dağılmıştı, ama bana göre hiç bu kadar güzel görünmemiştin.

"Mutlu Noeller, baba," dedim ona, o da beni tek koluyla kucakladı.

"Mutlu Noeller, oğlum."

Sana doğru yürüdükçe yüzündeki gülümseme büyüdü. Üzerimde sadece pijama altım vardı ve gözlerin yavaşça vücudumu baştan aşağı süzdükten sonra tekrar yüzüme döndüğünde gülümsememi bastırmak zorunda kaldım.

Dokuz yıllık arkadaşlığımız boyunca çok büyümüştüm. Artık uzun boylu ve kaslıydım ve senin utanmadan beni süzdüğünü düşünmek hoşuma gitmişti.

"Mutlu Noeller, Brax," dedin ve arkanızdan küçük kare şeklinde paketi çıkardın.

"Mutlu Noeller, Jem." Ben de sana vereceğim hediyeği önümde tuttum.

Yüzün aydınlandığında midem bir anda ters döndü.

"Bana hediye mi

aldın?" "Evet."

"Önce seninkini aç." Sesinde heyecan duyuyordum. Nefesimi tutarak kağıdı yırttım ve siyah bir kutu ortaya çıktı. Yavaşça kapağı açtım ve gözlerime inanamadım.

"Saat mi?" Daha önce hiç saatim olmamıştı.

"Evet. Beğendin mi?"

"Çok beğendim," dedim ve seni kollarıma aldım. "Çok beğendim, Jem. Teşekkür ederim."

Sonunda seni bıraktığımda yüzünde gördüğüm kocaman gülümsemeden, hediyeği beğendiğim için mutlu olduğunu anlayabiliyordum.

Hiç vakit kaybetmeden bileğime taktım. Mükemmeldi ve şimdiye kadar aldığım en iyi hediye olmakla kalmayıp, en değerli hediye de - ve bunu maddi anlamda söylemiyorum.

Bu, senin verdiğin, kalbinden gelen ve satın almak için çok uğraştığın bir hediye idi. Bugüne kadar hala sakladığım bir şey.

"Hediyeni aç."

Ayağa kalkıp, sen onu açarken izledim. Benden farklı olarak, sen acele etmedin, kağıdı yırtmamaya özen gösterdin. Sana aldığım hediye yi görmeni sabırsızlıkla bekliyordum ve bu bekleyiş beni öldürüyordu.

Küçük pembe kutunun kapağını açar açmaz nefesini tuttun. "Aman Tanrım, Braxton." Gözlerin bana döndüğünde, gözyaşlarıyla dolu olduğunu görünce şaşırdım. Parmak ucunla minik gümüş kabuk şeklindeki küpeleri okşadığını izledim. "Çok güzeller."

"Kabukları görür görmez seni hatırladım."

Gözlerini silerek fısıldadın: "Onları seviyorum. Teşekkür ederim."

O günün ilerleyen saatlerinde, babam ve ben öğle yemeği için ailenize katıldık. Annem ve annen her zaman abartırlardı, ama ben hiç şikayet etmedim. Midem ağrıyana kadar yedim. Ama günün en sevdiğim kısmı, babamdaki değişimi görmektir. Öğle yemeğinden sonra o ve baban şarap içmeye başladıklarında, onun farklı bir yönü ortaya çıktı. Rahatladı ve artık içinde bulunduğu durumdan rahatsızlık duymuyor gibiydi. Onu bu kadar kaygısız ve mutlu görmekten çok hoşlandım, her ne kadar bu sadece yılda bir gün olsa da.

Noel'in ertesi günü genellikle plajda geçirilirdi ve bu yıl da farklı değildi. Babanız bizi sabahın ortasında bıraktı ve saat 14:00'te almaya geleceğini söyledi. Yeni saatim yanımdaydı. Noel gecesi bile onunla uyumuştum... Onu çıkarmak istemiyordum.

Artık büyümüştük, bu yüzden nereye gidersek gidelim refakatçiye ihtiyacımız yoktu. Sadece mantıklı davranıyorduk, aynı zamanda annenle baban da benim sana her zamanki gibi bakacağını biliyorlardı.

Sen çalıştığın için buraya gelmeyeli haftalar olmuştu ve her zamanki yerimize doğru yürürken, sahili çevreleyen evleri işaret ettin.

"Bak, şu eski evi yıkmışlar."

Daha yakından bakmak için o yöne doğru gittim. Binalarda beni büyüleyen bir şey vardı. Farklı şekiller, boyutlar ve tasarımlar. Yeni evin iskeleti çoktan dikilmişti ve ben de tamamlandığında nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştım.

Okulu bitirdiğimde ya evler inşa edeceğimi ya da tasarlayacağımı biliyordum, ama hangisini seçeceğime henüz karar vermemiştim.

"Plaja bu kadar yakın bir yerde yaşamak ne kadar güzel olurdu," dedin.
"Keşke zengin olsaydım."

"Eğer piyangoyu kazanırsam, sana bu evlerden birini alacağım."

"Çok tatlısın." Güzel yüzünde bir gülümseme yayılırken omzuma hafifçe vurdun.

"Hangisini tercih ederdin?"

"Hiçbiri," diye cevapladın. "Kendi hayalimdeki evi inşa ederdim." "Hayalindeki evin mi var?"

"Evet." Kollarımızı birbirine kenetleyerek sahile doğru yürümeye devam ettik. "Hatta resmini bile çizdim. Eve gidince sana gösteririm."

Sabahın çoğunu yüzerek geçirdik ve bittiğinde ıslak kumdan bir kardan adam yaptık; deniz yosunu saçları, dal kolları ve deniz kabuğu gözleri ile tamamladık. Bunu yıllardır yapıyoruz, artık bir Noel geleneği haline geldi.

O öğleden sonra, babam kanepede uzanmış, senin babanla içki içerek geçirdiği yoğun günün etkilerini atlatmaya çalışırken, ben de senin oturma odanda televizyonun önünde tembellik ediyordum. Çizimini görmek istediğimi söylediğimde çok sevindin ve odana koşarak çizimini almaya gittin.

"Bir gün tam olarak böyle bir evde yaşayacağım," diyerek çizimi incelemem için bana uzattın. Beyaz tahta kaplamalı iki katlı bir evdi, ön tarafında beyaz bir çit vardı. Çizim çok detaylıydı, mavi panjurlar ve pencerelerin etrafındaki süslemeler bile vardı. Hatta ön verandanın uzunluğu boyunca uzanan renkli bir bahçe bile eklemiştin.

"Bunu çok sevdim," dedim.

"Bir kız hayal kurabilir," diye iç çekerek cevap verdin, ama ben bir an bile şüphe duymadım. "Hayaller bedava, biliyorsun." Çizimi sana geri verdim ve eminim ki tam o anda geleceğim kesinleşti. Mimar olacaktım. Sen o evi istiyordun ve ben de senin onu almanı sağlayacaktım. Hayallerini gerçekleştirmek için yapmayacağım hiçbir şey yoktu. "Yanındaki evi satın alabilirsin, o zaman şu anda olduğu gibi komşu olabiliriz."

Gülümsedim ve başımı salladım, ama senin komşun olmakla yetinmeye niyetim yoktu. Bir gün seninle evlenecektim ve o evde birlikte yaşayacaktık.

Bir erkek de hayal kurabilir...

Yaşadıklarımız unutulamayacak kadar güzeldi.

Her zaman senin olan,

Braxton

Mektubu yanıma koyup küçük paketi aldım. Pembe kutuyu görür görmez gülümsedim. İçinde ne olduğunu biliyordum: gençken bana aldığı deniz kabuğu küpeleri.

Çok güzeller ve hafıza bileziğimdeki deniz kabuğu kolyeye benziyorlar. Onları kutudan çıkarıp kulaklarıma takıyorum, sonra zarfın içinde kolyemi arıyorum.

Üç tane buldum: bir ev, paketlenmiş bir hediye ve bir kardan adam.

Zarfın içinde katlanmış bir kağıt da var. Kağıdı açtığımda gülümsememi saklayamıyorum. Bu, hayalimdeki evi çizdiğim resim. Hayalimdeki gibi, üstünde üçgen bir çatı olan kare şeklinde bir ev değil. Resimde çok fazla ayrıntı var. Ama benim için en büyük sürpriz, resmin Braxton'ın yaşadığı evle neredeyse aynı olması.

Gerçekten de bana hayalimdeki evi inşa etmiş.

YİRMİ ÜÇ

Braxton

"Selam baba," diyorum, odasına girerken. Beni görür görmez yüzünde beliren gülümsemeyi çok seviyorum. Çoğu zaman bana boş boş bakar.

"Merhaba, oğlum." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz kendimi gülümserken buluyorum. Bugün güzel bir gün; bugün beni hatırlıyor. Sandalyesinde öne eğiliyor ve arkama bakıyor. İlk düşüncem, Jem'i aradığı, ama ne yazık ki bugün benimle değil.

Onu son gördüğümünden beri her sabah arka terasta bekledim. Hatta ona rastlamak umuduyla Bella-Rose'u sahilde yürüyüşe çıkardım, ama ondan hiçbir iz yoktu. "Annen nerede? Seninle birlikte değil."

Kalbim sıkışıyor. Onu sık sık sormuyor, ama sorduğunda, her zaman kötü sonuçlanıyor.

"Hayır, gelmiyor," diyorum, o ayağa kalkıp bana sarılırken. "Oh. Nerede o? Sonra beni görmeye gelecek mi?"

Kısa bir süre, ayrıntılı bir hikaye uydurmayı düşünürüm, ama ona hiç yalan söylemedim ve şimdi de söylemeye niyetim yok. "O... şey... gelmeyecek, baba."

Yüzünün düştüğünü görünce kendimi çok kötü hissediyorum. "Neden?" diye soruyor.

Bunu en iyi nasıl anlatabilirim diye düşünürken kafamı kaşıyorum, ama ona karısını kaybettiğini söylemenin iyi bir yolu yok.

"O uzun zaman önce vefat etti."

Bütün vücudu çöküyor ve yüzündeki şaşkınlık ifadesinden nefret ediyorum. "Ne? Nasıl? Neden bana söylemedin? Cenazesine giderdim."

Yanına oturup elimi omzuna koyuyorum. "Üzgünüm, baba."

Yüzünü elleriyle kapattığında ve ağlamaya başladığında boğazıma bir yumru yükselir. Onu ilk kaybettiğinde bu acıyı yaşamasına tanık olmak yeterince zordu. Bunca yıl sonra bunu yeniden yaşamak zorunda kalmasından nefret ediyorum.

"Onun öldüğüne inanamıyorum. Benim Grace'im. Onsuz nasıl devam edebilirim?"

Ne diyeceğimi bilemedim, onun yerine sırtını okşadım. Bunca zamandır içimde taşıdığım o rahatsız edici suçluluk duygusu yine yüzeye çıktı.

"Hepsi benim suçum," diye fısıldıyorum.

Ağlamayı kesip bana bakar. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü benim acımı hiç hafifletmez. "Ne demek hepsi senin suçun?"

Bunu daha önce hiç konuşmamıştık, ama belki de konuşmanın zamanı gelmiştir. "Onu hastaneye götürmen gerektiği için gece yarısı beni uyandırdın. Kalkmam gerekiyordu, ama tekrar uykuya daldım..." Bir an durup, kendimi devam etmeye zorluyorum. "Hastaneye giderken apandisi patladı ve kısa bir süre sonra ameliyat masasında öldü. Keşke hemen yataktan kalkmış olsaydım ve seni bekletmemiş olsaydım..."

Uzun süre pencereden dışarıya bakıyor ve aklından neler geçtiğini çok merak ediyorum. Muhtemelen az önce söylediklerimin hiçbirini anlamıyor. Keşke bu konuşmayı o hastalanmadan önce yapsaydık.

"Doğru... Hatırlıyorum," diye fısıldadığını duyuyorum. Birkaç dakika geçtikten sonra tekrar gözlerime bakıyor. "Braxton." Adımı söylemesini duymayalı çok uzun zaman olmuştu. "Gerçekten senin hatan olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Benim bildiğim bu."

Cevap vermeden önce duruşunu düzelterip boğazını temizledi. "Yanılıyorsun. Annen iki gün boyunca o ağrıları çekti. Ona doktora gitmesini söyledim ama reddetti. O kadar inatçıydı. Doktorlardan nefret ederdi. Tek direnmeden gittiği zaman senin için olduğu zamandı."

"Hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum," der, elini sallayarak. Neredeyse gülmek istiyorum. Alzheimer olduğunu unutmuş ve çoğu gün kendi adını bile hatırlamıyor. Kafam çok karışık, çünkü o çok kafası karışık, ama annemin doktorlardan hoşlanmadığını hatırlıyorum. "Çok geç kaldığı için öldü. Seninle hiçbir ilgisi yoktu."

"Kendimi sorumlu hissediyorum, baba."

"Öyle hissetme. Bunca yıldır bunu içinde mi sakladın?" Bana bakarken içini çekti. "Keşke benimle konuşsaydın. Seni ikna edebilirdim." Kolunu omzuma doladı ve

beni kendine doğru çekti. "Öyle hissettiğin için çok üzgünüm, evlat. Senin suçun değildi."

O kadar kendinden emin konuşuyor ki, içimden bir ses onun sözlerinin doğru olmasını istiyor. Ama sonuçta bunun bir önemi yok, yine de kaybım hissini azaltmayacak ya da annemi geri getirmeyecek.

Her zamankinden biraz daha uzun kaldım ve ayrıldığımda beni hatırlamadığını görünce sevindim, çünkü bu, konuşmamızı da unuttuğu anlamına geliyordu. Hâlâ üzgün olsaydı, oradan ayrılmam imkânsız olurdu.

Ofise varır varmaz Lucas fark eder. "Selam dostum," der ve beni ofisime kadar takip eder. "Konuşmak ister misin?"

"Ne hakkında konuşmak?" Çantamı masanın yanına koyup deri koltuğa oturdum.

"Seni bu kadar somurtkan yapan her neyse. Jemma mı?"

Ona yarım bir gülümseme atmaktan kendimi alamıyorum; beni bir kitap gibi okuyabiliyor. "Hayır

...babam."

İnkâr etmenin bir anlamı yok, onunla konuşana kadar bu konuyu bırakmayacak. "Kahretsin." Masamın köşesine oturdu. "Yine düşmedi, değil mi?"

yine düştü, değil mi?"

Elimle yüzümü ovuşturuyorum. "Hayır. Sadece... bu sabah annemin nerede olduğunu sordu. Onun yaşadıklarını izlemek çok zor. Karısını en güzel çağında kaybetti ve hayatı boyunca nefret ettiği bir işte çalıştı. Geri kalan günlerini böyle yaşamak zorunda kalmamalı."

"Hayat bazen gerçekten çok acımasız olabiliyor."

"Bunu ben de bilirim." Dizüstü bilgisayarımı açarken onun beni izlediğini hissediyorum. Birkaç saniye sessizlikten sonra sonunda tekrar konuşmaya başlıyor. "Sanırım cumartesi gecesi içki içmek gerekiyor."

"Dışarı çıkmak pek istemiyorum."

"Öyleyse, öyle hissetmeye başla. Seni saat yedide alacağım." Masaya elini vurup ayağa kalktı. "Hayır cevabını kabul etmiyorum, Spencer."

Bunun üzerine arkasını dönüp çıkar. Koltuğuma geri yerleşir ve kendimi gülümserken bulurum. Onunla şehirde bir gece geçirmek bana gerçekten iyi gelebilir.

O akşam eve geldiğimde, ön kapımda bir ziyaretçinin beklediğini görünce şaşırdım. "Rach. Burada ne işin var? Her şey yolunda mı?"

Ayağa kalkıp bana doğru yürüdü. "Her şey yolunda," dedi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Jemma'nın gardırobunu basmaya geldim. Cumartesi gecesi onu dışarı çıkaracağım ve güzel görünmesini istiyorum." Yüzümdeki endişeyi belli etmiş olmalıyım ki, hemen ekledi: "Kızlar gecesi bu. Buna ihtiyacı var, Braxton."

Birden nefes almam zorlaşır, bu yüzden kravatımı gevşetirim. Buna ihtiyacı olduğunu kabul ediyorum, ama yine de içim rahat değil. O benimken bu tür güvensizlikleri hiç yaşamamıştım, ama artık benim değil; en azından onun gözünde. Ya başka biriyle tanışırsa?

Arka koltuğa uzanıp çantamı alıyorum. "Lucas ve ben de Cumartesi gecesi dışarı çıkacağız. Daha sonra buluşmak için plan yapmalıyız."

Yüzü hemen kararır. "Lucas da orada olacaksa, olmaz."

Durup ona baktım. "İkinizin arasında ne oldu? Eskiden arkadaştınız."

Hâlâ bunu kafamda tutamıyorum. Onları birlikte gördüğüm son anı, düğünümüzde gülüp dans ettikleri zamandı.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diyor ön merdivenleri çıkarken. Cevap veremedim, Bella-Rose benim taktırdığım köpek kapısından fırlayarak dışarı çıkıyor.

"Merhaba kızım," derim, o heyecanla bacağıma atlayarak.

"Aman Tanrım. Köpeğin mi var? Ne zaman aldın?"

"Evet." Eğilip onu kucağıma alıyorum. Yanağıma yaladığında gülümsüyorum. "Bu Bella-Rose. Onu hayvan barınağından aldım."

"Aww. Çok tatlı!" Rachel, Bella-Rose'un çenesini okşarken gülümser.

"O benim yeni arkadaşım. Bu büyük evde tek başıma çok yalnız kalıyorum."

Rachel bana bakarken gülümsemesi yumuşadı. "Üzgünüm." Tek söylediği buydu ve bana boş umutlar vermediği için minnettarım. Benim gibi o da Jemma ile bir zamanlar sahip olduğumuz şeyi geri kazanacağımızın garantisi olmadığını biliyor.

—

Lucas arabasını garajımdan çıkarırken ona, "Her zamanki mekana gitmek istemiyorum" diyorum. Jemma ve Rachel'ın oraya gideceklerini tahmin ediyorum ve onu görmek istesem de, Lucas'ın Rachel'a karşı tutumu onların gecesini mahvetmesin istiyorum — ya da bizim gecemizi.

"Sorun değil. Geçen sefer seni götürdüğüm yere gidebiliriz."

"İyi fikir."

Nedenini söylemeye gerek görmüyorum, çünkü onun keyfini kaçırmak istemiyorum. O ikisinin arasında neler olduğunu bilmek isterdim, ama ikisi de bu konuyu konuşmak istemiyor, o yüzden şimdilik karışmayacağım.

Yan taraftaki kabinlerden birine oturduk ve birkaç Corona ve akşam yemeği sipariş ettikten sonra Lucas arkasına yaslanıp bana baktı.

"Jemma ile aranız nasıl?" diye soruyor.

"Hala aynı, gerçekten. Sanırım biraz ilerleme kaydettik." Diye iç çekiyorum. "Ama her bir adım ileri attığımızda, iki adım geri attığımızı hissediyorum."

"Dayan dostum."

"Gerekirse sonsuza kadar

beklerim." "Baban ne durumda?"

Omuz silkiyorum. "Aynı. İyi günleri de oluyor, kötü günleri de."

Garson içeceklerimizi getirir ve Lucas içkisini havaya kaldırır. "Daha iyi günlere," der ve şişesini benimkine çarpar.

"Daha iyi günlere."

Yiyecekler nihayet geldiğinde birkaç bira içmişizdir. Neyse ki sohbet daha hafif konulara, spora ve işe dönmüştür.

"Başka bir şey içmek ister misiniz?" diye sorar garson, yemekleri önümüze koyarken.

"Ona sadece bira," diyor Lucas, beni işaret ederek. "Ben araba kullanacağım."

Yemek yerken Lucas'ın söylediği bir şeye gülüyorum, o sırada çatalının havada durduğunu görüyorum. Ağzı hala açık, ama ifadesi bir milisaniye içinde şoktan öfkeye dönüşüyor. "O burada ne arıyor lan?" diye bağılıyor ve çatal bıçağını tabağına bırakıyor. Kim olduğunu sormama bile gerek yok.

Rachel'a karşı davranışları beni hala şaşırtıyor olsa da, kalbim hızla çarpmaya başlıyor çünkü Rachel buradaysa, Jemma da buradadır.

Omzumun üzerinden baktığımda, ikisinin de bara yaklaştığını ve Lucas'la ilk geldiğimizde oturduğumuz taburelere oturduğunu görüyorum. Bakışlarım Jemma'ya odaklanıyor; o elektrik mavisi elbisesiyle çok güzel görünüyor.

Rachel'ın doğum günü hediyesiydi ve özellikle onun için tasarlanmıştı. Onu akşam yemeğine çıkardığım gece giymişti. O yıl ona bu elbiseye uyacak bir kolye almıştım – küçük elmaslarla çevrili kalp şeklinde bir safir kolye.

Gözlerim, etrafındaki mekanı incelerken onun her hareketini takip ediyor. Gözlerindeki hayranlık dolu bakış, burayı sevdiğini gösteriyor, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Onu izlerken kendimi gülümserken buluyorum. Tasarımcının hala orada bir yerlerde olduğuna hiç şüphem yok.

Lucas ayağa kalktığında şaşırıyorum ve bir an için onlara yaklaşıp olay çıkaracağını düşünüyorum. Ama cebinden iki elli dolarlık banknot çıkarıp masanın üzerine atıyor.

"Gitmiyorsun, değil mi?"

"Evet. Tam da bunu yapacağım."

"Otur ve yemeğini bitir. Bizim burada olduğumuzu fark etmediler bile."

"Birden iştahım kaçtı," diyor ve ceketine uzanıyor. "Ben gidiyorum."

Üzgünüm dostum, ama artık onun yanında duramam.

Ben ayağa kalkmadan, çıkışa doğru yürümeye başladı bile. Hızla çatal bıçağımı masaya bırakıp bir yudum bira içtikten sonra onun peşinden çıktım. Geçerken gözlerim Jemma'ya takıldı. Bu gece iyi vakit geçiriyor gibi görüldüğü için sevindim.

Jemma, Rachel'ın söylediği bir şeye güldüğünde gülümsüyorum, ama barmen onun önüne bir kadeh kırmızı şarap koyarken flörtöz bir gülümsemeyle baktığını görünce gülümsemem kayboluyor.

Düşüncelerim, Rachel'ın yanına taşındıktan kısa bir süre sonra ilk kez şarap içtiği güne geri dönüyor. Cuma gecesiydi ve Lucas ile ben kızların dairesinde takılıyorduk. O zamanlar dördümüz her şeyi birlikte yapardık. Jemma ve Rachel ikisi birlikte iki buçuk şişe içmeyi başardılar. Hoş bir manzara değildi ve sonuç olarak Jemma akşamın geri kalanını tuvalete sarılırken ben onun saçlarını tutmak zorunda kaldım.

Kızlara gidip merhaba demek ve barmene geri çekilmesini söylemek isterdim, ama en iyi arkadaşımın ne haltlar karıştırdığını öğrenmem gerekiyor.

"Lucas, bekle," diye sesleniyorum, serin havaya adımımı atarken. Durmuyor, ben de ona yetişmek için koşuyorum. "Bu gece neyin var?"

"Beni rahat bırak," diye homurdanıyor.

"Bekle." Koluna uzanıp onu durduruyorum. Bu konuyu açıklığa kavuşturmadan peşini bırakmayacağım. Arkadaş olduğumuz onca yıl boyunca onu hiç böyle görmemiştim. "Sizin aranızda ne var?"

Kolunu benim tutuşumdan çekip, bana dönerek, "Sadece... Ah!" der. Sinirinden saçlarını sertçe karıştırır. "Artık onun yanında olamam."

Tek kelime etmeden tekrar dönüp arabasına doğru yürüdü.

"Hey," dedim, onu takip ederek. "Konuş benimle dostum."

"Söyleyecek bir şey yok."

"Lucas, bunu yapma." Birkaç adım daha attıktan sonra aniden durdu.

"Neyi yapmayayım?"

"Beni dışlama."

Bu sefer bana döndüğünde, gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu görünce şaşırırım. "Sana ne söylememi istiyorsun? Ona deli gibi aşık olduğumu, ama onun bana aynı şekilde hissetmediğini mi? Beni kullandığını mı? Lanet kalbimi parçalayıp, soğuk kalpli bir kaltak gibi üzerinde tepindiğini mi? Söylememi istediğin bu mu?"

Onun itirafı beni şaşkına çevirir. "Eğer gerçek buysa, evet."

Yüzündeki ifadeden bunun doğru olduğunu anlayabiliyorum. Orada şaşkın bir şekilde duruyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Dedikleri doğru: aşk ve nefret arasında ince bir çizgi var. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

YİRMİ DÖRT

Jemma

"Uyanık mısın tatlım?" Christine kapımı hafifçe tıklatarak soruyor.

"Evet. Gir."

Bir süredir uyanıktım, ama yatakta tembellik ediyordum. Taksi beni sabahın birinden sonra bıraktı. Rachel ile çok güzel bir gece geçirdim, o çok eğlenceli biri ve onu çok sevdim.

Dün gece bana sıkıca sarıldı ve beni ne kadar özlediğini söyledi.

"Gece nasıl geçti?" diye soruyor Christine, kahve fincanını yatağımın başucundaki masaya koyarken.

"Harika vakit geçirdim."

"Sevindim. İkiniz birlikteyken hep eğlenirdiniz."

"Rachel dün gece bana New York'a geri döneceğini söyledi." Oturup kahvemi aldım.

"Gerçekten mi, ne zaman?"

"Birkaç gün içinde. Halletmesi gereken bazı işleri olduğunu söyledi. Ne zaman döneceğini bilmiyorum."

Christine yatağımın kenarına oturdu. "Bunun sadece zaman meselesi olduğunu biliyordum. New York'taki işini çok seviyor."

"Biliyorum. Onu özleyeceğim." "Geri dönecek. Her zaman döner."

Gerçek duygularımı gizlemeye çalışarak gülümserim. Onun ayrılacağı düşüncesi beni üzüyor; onun etrafımda olmasına alışmıştım.

"Gitmeden önce ona özel bir akşam yemeği hazırlayalım," diyor Christine.

"Bu çok hoş olur, o da hoşlanır."

Christine elini kısa bir süre dizime koyup gülümser, sonra ayağa kalkar. "Bu senin için geldi." Bir mektup ve pembe bir spor çantası tutarken içimde heyecan dalgaları. "Braxton bunu ve bu çantayı bıraktı."

"Çantada ne var?" diye sorarak çantaya uzanıyorum. "Koşu kıyafetlerin."

"Ben koşar mıyım?"

"Eskiden koşardın. Koşmayı çok severdin. Gençken bir süre yarışmalara bile katılmıştın." Ayağa kalkıp masama doğru yürüdü ve üç madalya ile geri döndü. "Bunları lisedeyken kazanmıştın." Buraya ilk taşındığımda, birkaç kupa ve süs eşyasının bulunduğu rafın altındaki kancada asılı olduklarını fark etmiştim, ama hiç yakından incelememiştim.

Onları elinden alıp inceliyorum. Birinin arkasında bir yazı kazınmış: *Jemma Robinson—2005 kros eyalet şampiyonu.*

"Çok hızlıydın. İstersen koşuculuk kariyeri yapabilirdin."

"Neden yapmadım ki?"

"Sen eğlence için koşuyordun. Rekabetçi tarafı seni hiç ilgilendirmiyordu."

"Yani vazgeçtim mi?" Spor çantasının fermuarını açtım ve onun haklı olduğunu gördüm: içinde şortlar, taytlar, atletler ve bir çift parlak renkli spor ayakkabı vardı.

"Rekabet etmeyi bıraktın, ama kazaya kadar her gün koşmaya devam ettin, değil mi?"

"Vay canına." Hâlâ kendim hakkında bilmediğim çok şey var.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. "Mektubunu oku, hazır olduğunda aşağı gel, sana kahvaltı hazırlayayım."

DOKUZUNCU MEKTUP ...

Sevgili Jemma,

12 Şubat 2005. Cumartesi günüydü ve eyalet çapında kros şampiyonası vardı. Senin hızlı bir koşucu olduğunu hep biliyordum; çocukken yarışlarda beni yenerdin ve okul spor şenliklerindeki çoğu yarışmayı kazanırdın. Uzun mesafe yarışları en sevdiğin yarışlardı, ama okul dışında atletizmle hiç ilgilenmedin, ta ki öğretmenlerinden biri

Biraz ikna etmem ve ailenin de ikna etmesi gerekti, ama sonunda formları doldurdun ve antrenmanlara başladın.

Her sabah ve öğleden sonra birkaç kilometre koşuyordun. Hafta sonları, baban bizi sahile bırakırdı, böylece kumda koşabilirdin. Kum yumuşaktı ve bacaklarını güçlendirmek için harika bir yoldu.

Sonunda hem yerel hem de bölgesel yarışları kazandın ve hatta daha önce Natasha Wilkinson adında bir kızın elinde olan eyalet rekorunu kırmayı başardın. Onunla daha önce hiç yarışmamıştın ama eyalet şampiyonasında onunla karşı karşıya gelecektin.

O sabah hepimiz erken kalktık ve yarışmaya gitmek için uzun bir yol kat ettik. Ailen ve dedelerin tribünde yerlerini aldılar, ben ise sen ısınırken çimlerin yanındaki çitin üzerine oturdum.

Sen esneme yaparken sarışın bir kız yaklaştı. Sen hemen gülümsedin — bu olağandışı bir şey değildi, sen herkese karşı dostça davranırdın — ve tereddüt etmeden ona elini uzattın. O elini tutmadı. Oturduğum yerden onun ne dediğini duyamıyordum, ama yüzündeki ifadeye bakarak durumun iyi olmadığını anlayabiliyordum.

Çitten atlayıp ikinize doğru yöneldim. Ama kız benim yaklaştığımı görünce hızla dönüp uzaklaştı.

"Ne oldu?" diyesordum.

"O Natasha Wilkinson'dı," diye cevapladın, gözlerini devirerek.

"Kim?"

"Eyalet rekorunu elinde tutan kız. Yani, ben kırmadan önce öyleydi." Yüzündeki somurtkan ifadeye bakarak, onun seni kızdırdığını anlayabiliyordum. "Bana arkamı kolla dedi ve çok yakında onun tozunu yutacağımı, umarım tozun tadını beğenirim dedi."

"Ne?"

"Değil mi?"

Sen esneme hareketlerine geri döndün ve onun söylediklerinden hiç etkilenmemiş gibiydin. Ben ise çok kızgındım. Etrafı taradım, onun hangi yöne gittiğini görmek için.

"Yarış sırasında sana bir şey yapmasa iyi olur."

"Ondan korkmuyorum. Sadece beni oyundan düşürmeye çalışıyor. Sözlerinin beni daha da hırslandırdığını bilmiyor... Şimdi onu yenmekten büyük zevk alacağım."

Sen her zaman çok hırslıydın, bu yüzden bir an bile şüphe duymadım, ama yine de içimde rahatsız edici bir his vardı.

Yarışmacılar başlangıç çizgisine çağrıldığında, ben de ailenle birlikte tribünde yerimi aldım. Karnımdaki kelebeklere bakılırsa, yarışacak olan benimmişim gibi hissediyordum.

Oturduğumuz yerden başlangıç ve bitiş çizgilerini çok iyi görebiliyorduk, ama yarışın geri kalanında seni göremeyecektik. Dört kilometrelik açık hava parkuru tepeler, vadiler ve düz arazilerden oluşuyordu ve çim, toprak ve çakıl gibi çeşitli yüzeyler vardı.

Sonunda ona taktığımız isim olan "Kötü Natasha", sizler diyagonal bir çizgi halinde durup startın verilmesini beklerken sana kötü kötü bakıyordu. Onunla kısa bir bakıştığınızı gördüm ve ona küstahça göz kırptığında yüzümde gururlu bir gülümseme belirdi. Ondan hiç de korkmuş görünmüyordun.

Sonraki yirmi dakika hepimiz için ıstırap verici bir bekleyişti ve ilk tezahüratlar duyulduğunda, birinin stadyuma girdiğini anladık ve hepimiz ayağa fırladık.

Senin çizgiye doğru hızla ilerlediğini görünce çok gurur duydum. Kötü Natasha, yüzünde gözyaşları akarken, senden beş ila on metre geride kalmıştı.

"O önde, Stephen!" annen heyecanla bağırarak zıplıyordu.

"Hadi, Jemma!" diye bağırdım.

"Hadi, Jem-Jem! Hadi, sen iyi kız!" Birkaç saniye sonra babamın bağırıldığını duydum.

"O benim torunum," dedi annem gururla, arkamızdaki insanlara dönerek.

Sen sonunda bitiş çizgisini geçtiğinde hepimiz birbirimize sarıldık ve eminim ki o bunu asla itiraf etmeyecek, ama yemin ederim ki babanın gözlerinde yaşlar vardı.

Nefesini toparlamaya çalışırken ellerini dizlerine dayamış, Natasha ise ağlayarak yere yığılmıştı.

Birkaç dakika sonra, ona yaklaşıp elini uzattığını hayretle izledim. Yine elini tutmayı reddetti, ama bu sefer bir adım daha ileri giderek elini itti. Kalabalıktan birkaç kişinin, annen ve Ma da dahil, nefesini tuttuğunu duydum.

O gün eve dönerken, kutlama yemeği için güzel bir restoranda mola verdik. Annem ve babam bize katılmadılar çünkü çiftliğe dönmek için uzun bir yol

yolumuz vardı.

Senin seçtiğin küçük İtalyan restoranında masada otururken seni izlediğimi hatırlıyorum. Pistten ayrıldığımızdan beri sessizdin. Yemek yerken gözlerin sürekli anne babanla benim arasında gidip geliyordu. Yüzündeki ifade çok alçakgönüllüydü. Üçümüz de senin zaferinin coşkusuyla hala yüzümüz gülüyordu. Ama senin sevincin başka bir yerden geliyor gibiydi, sevdiğin insanların mutlu olduğunu görmekten geliyordu. Seni iyi tanıyordum ve bunu daha çok bizim için mi yoksa kendin için mi yaptığını merak ettim. Bizim yalvarışlarımız üzerine yarışmaya katılmayı kabul etmiştin.

Bir ay sonra, Avustralya şampiyonası eyaletler arası düzenlendi. Annen uçmaktan nefret ettiği için birkaç gün erken ayrıldık ve anne babanla birlikte on iki saatlik yolculuğu arabayla yaptık.

Her eyaletin şampiyonasında birinci, ikinci ve üçüncü olanlar bu yarışmaya katılmaya hak kazanmıştı, bu da Nasty Natasha'nın da orada olacağı anlamına geliyordu.

Yarışın başlama zamanı geldiğinde, önceki yarışta hissettiğim tüm duyguları tekrar yaşadım. Ve önceki yarışta olduğu gibi, ilk koşucu yarışın son etabı için stadyuma girdiğinde hepimiz ayağa fırladık. Ama bu sefer önde olan sen değildin. Daha önce görmediğim bir kızdı ve Natasha ile başa baş gidiyordu.

Kim ilk olarak çizgiyi geçtiğini bile görmedim, dikkatim bir an önce çıktıkları tüneldeydi. Yarışmacılar birbiri ardına ortaya çıktı, ama senden hala iz yoktu.

"Nerede o?" diye annenin sesini duydum. Cevap veremedim, ama içim rahatsızdı. Seni aramaya çıkmak üzereydin ki, aniden ortaya çıktın. Topallıyordun, bacağından kan akıyordu ve koşu ayakkabılarından birini elinde sıkıca tutuyordun. İçimden bir ses, bunun arkasında Nasty Natasha'nın olduğunu söylüyordu.

Sen topallayarak çizgiye doğru ilerlerken tüm kalabalık ayağa kalkıp seni alkışladı. Natasha'nın aksine, yüzünde gözyaşları yoktu, ama yıkılmış olduğunu anlayabiliyordum ve senin için kalbim acıyordu.

İlk yardım görevlisi seni temizledikten sonra, bir yetkili gelip seninle konuştu. Tahmin ettiğim gibi, bunun arkasında Natasha vardı. Diğer koşuculardan birkaçı, onun seni küçük bir vadiye ittiğini görmüşlerdi.

Fotoğraf finişinde yarışı kazandı, ama o günün ilerleyen saatlerinde diskalifiye edildi ve madalyası elinden alındı. Birkaç hafta sonra yargı önüne çıktı ve bir yıl boyunca yarışmalardan men edildi.

En çok gurur duyduğum şey, yetkililer yaralanmaların nedeniyle seni yarıştan çekmeye çalıştıklarında, bunu reddettiğini öğrenmekti. Her zaman istediğin şey için mücadele etmeni ve tüm zorluklara rağmen asla pes etmemeyi sevdim. O gece otelde yatakta yatarken, karanlığa doğru fısıldadın. "Braxton, uyanık mısın?"

Tek kişilik yataklarda yatıyorduk ve ailen birkaç metre ötede çift kişilik yatakta yatıyordu.

"Evet, uyanığım," diye fısıldadım.

Yanına dönmek için yuvarlandım, sen de aynısını yaptın. Yüzünü göremiyordum ama pencereden içeri giren ay ışığında silüetini seçebiliyordum.

"Artık bunu yapmak istemiyorum."

"Neyi?" diye sordum.

"Yarışmak. Hala koşmak istiyorum, koşmayı seviyorum, ama sadece eğlence için."

"Natasha'nın davranışları, sevdiğin bir şeyi yapmaktan vazgeçirmesin."

"Sorun da bu. Koşmayı seviyorum, ama yarışmayı pek sevmiyorum."

"İçimde bunu tahmin ediyordum," itiraf ettim.

"Çünkü beni anlıyorsun Brax. Kimse beni senin kadar tanımıyor."

Sözlerin beni gülümsetti. "Yarışmadan da koşabilirsin."

"Otele dönerken annemle babamı duydun mu?" Devam etmeden önce iç geçirdin. "Gelecek yıl onlara göstereceğim diye durmadan konuşuyorlardı. Gelecek yıl benim yılım olacak."

"Evet, duydum."

"Onları hayal kırıklığına uğratacağımdan korkuyorum, ama gelecek yıl gerçekten yarışmak istemiyorum."

"Onlara gerçeği söyle, Jem, anlayacaklardır. İstersen birlikte söyleyebiliriz."

"Senin yanımda olduğun için çok mutluyum," dedin ve elini bana doğru uzattın. Elini tuttum ve parmaklarımı parmaklarına doladım.

"Her zaman."

"İyi geceler, Brax."

"İyi geceler, Jem."

İkimiz de uykuya dalarken parmaklarımız birbirine dolanmış halde kaldı. Yaşadıklarımız unutulamayacak kadar güzeldi.

Her zaman

senin olan,

Braxton

Braxton'ın gönderdiği koşu ekipmanları şimdi anlam kazanıyor. Merak etmeden duramıyorum: sadece bir anıyı paylaşmaya mı çalışıyor, yoksa tutkumu yeniden alevlendirmeye mi? Her iki durumda da, kazadan önce koşmayı bu kadar çok sevdiysem, belki de tekrar başlamam gerektiğini düşündürüyor. Yapacak başka bir şeyim de yok. Mahalle içinde veya sahilde koşabilirim.

Yürürken hala hafif topallıyorum, ama rehabilitasyon seanslarımda bacaklarımı güçlendirmek için koşu bandında kısa sprintler yapıyorum. Belki bir dahaki sefere sahilde koşmayı deneyebilirim. nce fizyoterapistime danışmalım.

Zarfin dibinde küçük bir koşu ayakkabısı kolyesi görünce gülümsüyorum. Bileğimdeki hatıra bileziğine bakıyorum. Gemişimin hatıralarıyla dolu ama daha fazlasını eklemek için hala yer var.

Bu mektupların hiç bitmesini istemiyorum.

"Erken kalktın," diyor Christine, mutfağa girip gözlerini ovuşturarak.

"Seni uyandırdıysam özür dilerim. Sana bir not yazıyordum."

Beni baştan aşağı szer ve yüzünde bir glmsemi belirir. "Koşmaya mı gidiyorsun?"

"Evet." Başta şort giydim, ama bacağımdaki korkunç kırmızı izler görünüyordu, ben de bunun yerine üç çeyrek tayt giymeyi tercih ettim. "On beş dakika sonra otobüs gelecek."

"Otobüs m?"

"Evet, sahilde koşmak istiyorum."

"Orası her zaman en sevdiğin yerdi. Dışarısı hala karanlık, sorun olmaz mı?"

"Ben oraya vardığımda güneş doğmuş olur."

"Böyle zamanlarda ehliyetim olmasını diliyorum," diyor. "Ben de bunu merak ettim. Neden yok?"

"Ben berbat bir srcym." O glerek başını salladı. "Kırsalda büyürken arabaya pek ihtiyaç yoktu. Her yere atımla giderdim."

"Atın da mı vardı?"

"Evet, adı Frostie'ydi," diyor, gülümsemesi genişliyor. "O atı çok severdim. Babam bir Noel'de benim için satın almıştı."

Memnuniyetle iç çekiyorum. "Babam iyi bir adammış gibi görünüyor." "Öyleydi."

"Yine de neden kötü bir sürücü olduğunu açıklamıyor. Hiç araba kullanmadıysan, nereden bileceksin?"

"Baban, senden hamile olduğumu öğrendiğimizde ehliyet almamın iyi bir fikir olacağını düşündü. Birkaç ders aldım ama berbatımdı. Kimse benimle arabaya binmek istemiyordu. Babanın bana ders vermesi için tuttuğu eğitmen bile ilk dersten sonra işi bıraktı."

"Aman Tanrım," diyorum, kıkırdayarak. "Çok kötü olmalısın."

"Korkarım elma ağacından uzağa düşmez: sen de ilk kez direksiyona geçtiğinde pek iyi değildin."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Babanın aziz gibi sabrı olduğu için şanslısın, yoksa sen de ehliyetini asla alamazdın."

Ön kapıdan çıkarken, bir düşünce aklıma gelince gülümsemem kaybolur: Kötü sürüşüm kazaya neden olmuş olabilir mi? O gün gerçekte ne olduğunu kimse bana anlatmadı.

—

Plaja vardığımda güneş doğuyordu. Ayaklarım kuma değdiği anda durup, taze tuzlu havayı içime çektim.

Yavaş adımlarla sahilde yürümeye başladım. Bunu daha önce binlerce kez yapmış olsam da, bu yeni bir duygu ve alışmak biraz zaman alıyor. Birkaç dakika sonra bacaklarımdaki kasların yandığını hissedebiliyorum. Kalbim hızla atıyor ve nefes almam zorlaşıyor, ama kendimi harika hissediyorum. Yaklaştıkça gözlerim Braxton'ın evine odaklanıyor ve onu arka terasta otururken görmeyince hayal kırıklığı yaşıyorum.

Plajın sonuna ulaşmam yaklaşık yirmi dakika sürüyor. Nefesimi toplamak için durmayı düşünüyorum, ama kendimi çok iyi hissediyorum. Şimdi neden koşmayı her zaman sevdiğimi tamamen anlıyorum ve bana bunu hatırlattığı için Braxton'a minnettarım.

Sahilden geri dönerken tekrar onun evine doğru bir bakış atıyorum. Hala ortada yok. Bunun üzerinde fazla durmamaya çalışıyorum, ama yaklaştıkça cam sürgülü kapının açıldığını görünce kalbim bir an duruyor. Bella-Rose önce güverteye çıkıyor, hemen ardından Braxton geliyor. Gözlerim ona takıldığı anda karnımda kelebekler uçuşuyor.

Onunla birlikteyken hissettiğim tüm bu duyguları açıklayamıyorum, ama hoşuma gidiyorlar. Çok hoşuma gidiyorlar.

Sanki manyetik bir güç tarafından çekiliyormuş gibi, dikkati hemen bana yöneldi. Düşünmeden elimi kaldırıp ona el salladım, o da bana karşılık verdi. Bu mesafeden anlamak zor, ama sanırım gülümsüyor. Ben gülümsüyorum.

Bella-Rose beni gördüğü anda merdivenlerden aşağı koşarak iner ve kumların üzerinden bana doğru koşar.

Koşmayı bırakıp çömelıyorum. "Merhaba kızım," diyorum, o yüzümü yalarken nefesimi toparlamaya çalışıyorum.

Kıkırdayarak onu okşarken, üzerime bir gölge düşer. Başımı kaldırıp baktığımda, Braxton'ın yakışıklı yüzünün bana gülümsediğini görürüm.

"Günaydın."

"Günaydın," diye cevap veriyorum ve sesim bana biraz garip geliyor. Ayağa kalkıp, avuç içlerimi sinirli bir şekilde tayıtımın kenarlarına siliyorum. Bu sabah onu görmeyi umuyordum, ama birdenbire görünüşümden utanmaya başladım. Terliyim ve berbat görünüyor olmalıyım. Alnıma yapışmış nemli saçlarımı geriye doğru tarayıp, gevşek saç tellerini kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum.

"Seni tekrar koşarken görmek güzel."

Gülümserim, gerginliğim azalır. "Mektubun bana ilham verdi." "Sevindim. Eskiden her sabah bu sahilde koşardın." "Gerçekten mi?"

"Evet. Yağmur yağmadığı sürece her gün. Güne başlamak için mükemmel bir yol olduğunu söyledin."

"Hiç benimle birlikte geldin mi?"

"Hiç. Sana yetişemedim," diye gülüyor.

Hatırlamadığım eski hayatımı özlemem delilik mi? O zamanlar her şey çok daha basit görünüyordu.

"Kahve içmek için vaktin var mı?" Sorusu beni gülümsetti. Beni davet etmesini umuyordum. "Ben de kendime bir tane yapmak üzereydim."

"Çok isterim."

"Gidelim mi?" Evi işaret etti, sonra dirseğini bana doğru uzattı. Kolumu onun koluna geçirdim, bana baktığında kızarmamaya çalışarak.

Bella-Rose hemen arkamızdan takip ederken sessizce yürüdük. Cildimin onun cildine değdiğini çok iyi hissediyordum, ama yine de bu kadar

iğrenç ve terli olduğum için yine utanıyorum. Tanrım, umarım kokmuyorumdur.

Bu sefer beni içeri davet etmiyor ve ben de memnunum. Umarım bir gün hazır olurum, ama şimdilik arka terasta oturup manzarayı ve tabii ki onun eşlik etmesini keyifle izliyorum.

Bankta oturuyorum ve gözlerim etrafı dolaşıyor. Burayı gerçekten çok seviyorum.

O koltuğa yerleşip kahvesinden bir yudum alırken onu izliyorum; dudakları çok güzel. Yine o eski fincandan içiyor ve bugün üzerinde yazan yazıyı görebiliyorum. "*Sen çok tatlısın, seni saklayabilir miyim?*" Bunun arkasında bir hikaye olduğunu biliyorum ve umarım bir gün benimle paylaşır.

Beni izlediğini fark edince "Ne?" diyor.

"Hiçbir şey." Daha fazla konuşmamak için kahve fincanımı dudaklarıma götürüyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Gözleri kısa bir süre yoldan ayrılıp bana odaklanıyor. "Tabii. Bana her şeyi sorabilirsin."

"Kötü sürüşüm kazayla bir ilgisi var mıydı?" "Kötü sürüşün mü?"

"Evet, Christine benim de onun gibi berbat bir sürücü olduğumu söyledi."

Konuşurken gülümsemesini bastırmaya çalıştığını görüyorum.

"Başlangıçta oldukça kötüydün, ama zamanla daha iyi oldun."

"Yani kazam sürüş becerimle bir ilgisi yok mu?"

Cevap vermeden önce derin bir nefes alır. "Dur işaretini geçtin, ama o gün hava çok kötüydü ve görüş mesafesi çok azdı."

"Kaza benim hatam mıydı?" Gözlerim büyüdü ve ağzım açık kaldı. "Evet."

Bakışları bana doğru kaydı, sonra tekrar yola odaklandı.

"Evet, senin hatandı."

"Başka yaralanan var mıydı?" Bunu bilmediğim ve şimdiye kadar sormadığım için kendimi inanılmaz derecede bencil hissediyorum.

"Diğer sürücü hafif yaralandı, ama temelde kazadan zarar görmeden kurtuldu."

"Anlıyorum."

"Onun arabası seninkinin yan tarafına çarptı, bu yüzden darbenin çoğunu sen aldın." Orta konsoldan uzanıp elimi tutar. "Bu bir kazaydı, Jem. Sen iyi bir sürücüydün."

Yolun geri kalanında sessiz kaldık. Elimi bırakmadı ve ben de buna minnettarım.

YİRMİ BEŞ

Braxton

"Bana kahvaltı mı hazırladın?" Jemma ertesi sabah terasın arka merdivenlerinden çıkarken şaşkınlıkla sorar.

Dün babamı ziyaret ettikten sonra onu bıraktığımda, koşudan sonra bu sabah muhtemelen görüşeceğimizi söylemişti. Ben de şansımı denedim ve her ihtimale karşı en sevdiği şeylerden birkaçını aldım. Masayı onun sevdiği şekilde hazırladım. Sabahları onunla vakit geçirmeyi özlüyorum. Her şeyi onunla paylaşmayı özlüyorum. Geceler en zor olanı; hala yanımda olmadan uyumakta zorlanıyorum.

"Elbette. Müsli, yoğurt ve taze meyve. Sen buna şampiyonların kahvaltısı derdin."

"Vay canına. Christine'de hiç böyle yemem. Genelde bana tost ve yumurta yapar."

"Bazen hafta sonları yumurta yeriz, ama onları sen pişirirsin." Onun için sandalyesini çekiyorum.

"Çok lezzetli görünüyor. Ve gerçekten sağlıklı."

"Bu ailede her zaman sağlıklı olan sendin."

"Bundan şüphem yok," diyor gülerek. "Senin tatlıya düşkünlüğünü çok iyi biliyorum, Bay Spencer."

"Suçluyum," diyorum gülümseyerek.

"Nasıl bu kadar... şey... zinde kalabiliyorsun?" Konuşurken yanaklarının hafifçe kızardığını görüyorum.

"Ağırlık çalışıyorum. Genelde her gün egzersiz yaparım. Garajda kurduğum spor salonunu kullanıyorum." Gülümsüyor ve önündeki yemeğe bakıyor. "Eskiden müslin üzerine yoğurt dökmeyi severdin, ama istersen sana süt getirebilirim."

"Hayır, yoğurt iyi olur."

"Peki, ye bakalım. Ben kahveyi getireyim."

Kahvenin demlenmesini beklerken onu mutfak penceresinden izliyorum. Bir dilim kavun ve birkaç çilek alıp mısır gevreğinin yanındaki küçük tabağa koyarken gülümsüyor. Önümüzdeki yarım saat boyunca aramızda hiçbir şeyin değişmediğini, her şeyin eskisi gibi olduğunu, onun da beni benim onu sevdiğim kadar sevdiğini varsaymak istiyorum.

Kahveyi önüne koyduğumda "Teşekkürler," diyor. "Bu çok lezzetli."

"Beğendiğine sevindim. İstersen her gün sana kahvaltı hazırlamaktan mutluluk duyarım."

"Çok tatlısın, ama bu kadar zahmete girmeni beklemiyorum." "Sen buna değersin," diyorum ve karşısına oturuyorum.

Tostuma tereyağı ve çilek reçeli sürüyorum ve başımı kaldırdığımda onun beni izlediğini görüyorum. "Ne? Reçel sağlıklıdır, çilekten yapılır."

"Ve bir ton şeker de, eminim," diyor, beni her zaman gülümseten bir şekilde gülerek.

Omuz silkiyorum ve bir ısırık alıyorum. "Sana sormak istiyordum, Rachel sana Lucas hakkında bir şey söyledi mi?"

"Hayır,
neden?" "Boş
ver."

"Aman Tanrım. Böyle bir şeyi bana söylemeden söyleyemezsin, Braxton!"

Gülümsemem genişler. O her zaman meraklıydı; ondan hiçbir sır saklayamazdım. "Lucas geçen gece söyledi."

"Ne dedi?" Cevabımı beklerken sandalyesinde öne doğru eğildi.

"Sanırım bizim arkamızdan Rachel ile arasında bir şeyler dönüyordu."

Şoktan gözleri fal taşı gibi açılır. "*Olamaz*. Gerçekten mi? Neden böyle düşünüyorsun? Rachel bana ondan hiç bahsetmedi ki."

"Fark etmemiş olabilirsin, ama son zamanlarda ona karşı çok agresif davranıyor. Bu onun karakterine hiç uymayan bir davranış. Her zaman iyi anlaşılardı."

"Ee?"

"Ve, geçen gece ona bunu sorduğumda, ona aşık olduğunu itiraf etti."

"Hadi *oradan*."

Bunu söyleme şekli beni güldürdü. "Ona karşı aynı hisleri beslemediğini söyledi."

"Ona soracağım. Yarın akşam veda yemeği için bize gelecek."

"Veda yemeği mi?" Yorumuna şaşırdım. "Evet."

New York'a geri dönüyor."

Yüzündeki ifadeden bunun onu üzdüğünü anlayabiliyorum. Rachel tatil için eve geldiğinde ve sonra tekrar gittiğinde hep biraz üzülürdü. Onun bu kadar uzakta olmasından nefret ediyordu, ama aynı zamanda Rachel'ın kariyeri için New York'ta olması gerektiğini de anlıyordu.

"Ama ona söylediklerimi ona söyleme. Tanrım, Lucas öğrenirse beni öldürür."

"Söylemem, ama kesinlikle ne öğrenebileceğime bakacağım. Kadınlar böyle şeylerde ustadır."

"Biliyorum," diyorum, kıkırdayarak.

Kahvaltı tabaklarını toplayıp bulaşık makinesine yerleştirirken, bir sonraki mektubumu arka cebime koydum, onu bıraktığımda ona vermek için. Dün sabah arabada yaptığımız konuşmadan sonra bu mektubu yazmaya karar verdim. Dün işten çıkıp, mektuba eşlik etmesi için küçük bir araba süsü aldım.

ONUNCU MEKTUP ...

Sevgili Jemma,

2005 yılının Ağustos sonu. Tam tarihi hatırlamıyorum ama bu ay ehliyetini aldın. Bu ay sadece senin güvenliğin için değil, yoldaki herkesin güvenliği için de endişelendim... yayalar da dahil. Tamam, bu biraz abartılı olabilir ama en iyi başlangıcı yapmadığını söyleyebiliriz.

Sen babanın işten eve gelmesini beklerken ikimiz de ön kapının merdivenlerine oturduk. Okuldan sonra otobüse binip şehre gitmiştik, böylece motorlu araç kayıt bürosunda teori sınavına girebilecektin. İlk denemende geçeceğini beklemiyordun, ama geçtin. O günün ilerleyen saatlerinde anlayacağımız üzere, gerçek sürüş o kadar kolay değildi.

Baban araba yoluna girdiğinde, sen hemen ayağa kalkıp ona koştun. "Ehliyetimi aldım!" diye bağırarak, L plakalarını havada salladın.

"Bu harika, canım," dedi, seni kucaklayıp alnına öpücük kondurdu. "Seninle gurur duyuyorum."

"Beni gezintiye çıkarır mısın... lütfen?" Etkisini arttırmak için ellerini dua pozisyonunda kaldırdın.

O senin şakalarına güldü. "Yemekten sonra."

"Lütfen baba," diye yalvardın. Benim gibi, baban da senin yalvarışlarına karşı güçsüzdü. "Sadece bir tur, mahallenin etrafında."

"Tamam, bir tur."

"Seni seviyorum baba," diye bağırarak kollarının arasına atladın.

O, çantasını bırakmak ve annene merhaba demek için içeri girdi, sonra sana aracın önüne ve arkasına L plakalarını nasıl takacağını gösterdi.

"Hadi Brax," diye seslendin, arabaya binme zamanı geldiğinde. Baban tüm aletleri seninle birlikte incelerken, yirmi dakika boyunca garaj yolunda oturduk. Sonunda, kontak anahtarını çevirdin ve araba çalışmaya başlayınca heyecanla çığlık attın.

"Ayağını fren pedalına sıkıca bas," dedi baban, "ve el frenini bırak. Aferin kızım. Ayağını frende bırak ve vites kolunu geri vites al... Tamam, şimdi ayağını frenden çek ve hafifçe gaz pedalına bas."

Hafifçe kısmını duymadın mı, yoksa o gün ayakkabılarında kurşun mu vardı bilmiyorum, ama araba o kadar hızlı geriye doğru uçtu ki, vücutlarımız öne doğru fırladı. Neyse ki emniyet kemerlerimizi takmıştık, yoksa eminim hepimiz ön camdan dışarı uçardık.

"Fren! Tanrım! Hafifçe dedim," diye azarladı baban. Onun dediğini yaptın, ama ayağını o kadar sert bastırdın ki hepimiz koltuklarımıza yapıştık.

"Özür dilerim, baba."

Baban burnunun köprüsünü sıkıştırırken uzun bir nefes verdi. "Sorun yok, tatlım. Tekrar deneyelim. Arabayı geri vites al ve yavaşça geri git. Yavaşça!" Bu sefer "yavaşça" kelimesini özellikle vurguladı. "Aynaları kullanarak yönünü bul."

Araba yaklaşık bir metre ilerledi ve sen ayağını tekrar frene koyduğunda sarsıldı. Bunu garaj yolunun sonuna kadar yaptın. Bu aşamada, boynumda incinme olacağına neredeyse emindim.

"Posta kutusuna dikkat et," diye uyardı baban, ama çok geçti. Üzerinden geçince mide bulandırıcı bir çıtırtı duyuldu.

"Siktir," dedin ve geriye doğru devam ettin. Gülmemek için ağzımı elimle kapattım.

Garaj yolunu tamamen ıskaladın ve araba tekerlekleri birer birer oluktan geçerken vücudumuz bir o yana bir bu yana savruldu. Sokaktan, kaldırımında ezilmiş ve buruşuk bir halde duran zavallı posta kutusunu görebiliyordum.

"Üzgünüm baba," dedin yine. Eminim ki önümüzdeki günlerde bu sözleri yüzlerce kez mırıldandın.

"Zaten o posta kutusundan nefret ediyordum," diye cevapladı, ama ses tonundan etkilenmediğini anlayabilirdin. Annen onu bir el sanatları fuarından almıştı. Kuş evi şeklindeydi ve üstünde sahte kuşlar oturuyordu. "Biraz daha geri git," diye talimat verdi. "Sonra düz sür." Sen de biraz daha geri gittin, ama biraz fazla. O gece çöp toplama gecesi idi ve kaldırımın her iki tarafında çöp kutuları diziliyordu. Sen geri geri sürerek doğrudan Bay Drake'in çöp kutusuna çarptın, onu devirdin ve çöpleri her yere saçtın.

"Arabayı park et," dedi baban sinirli bir şekilde, emniyet kemerini çıkarıp arabadan indi. Sen ve ben de onu takip ettik. "Bugünlük bu kadar sürüş yeter." Yine gülmemi zorla bastırdım. Senin gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu görünce bu durumu komik bulduğum için kendimi kötü hissettim. "Bu pisliği temizlemeliyiz."

Ertesi gün öğleden sonra, baban sana bir şans daha verdi. O benden daha cesur bir adamdı, çünkü ben gelemeyeceğim için bahaneler düşünmeye başlamıştım bile. Ama sonunda, seni desteklemek için hayatımı riske atmaya karar verdim. Aşk bazen insanı çılgınca şeyler yapmaya itebilir.

"Eve uğrayıp bir şeyler almam lazım," dedim, sen arabaya L plakalarını takarken.

Kafamdaki bisiklet kaskını görünce gözlerin fal taşı gibi açıldı, sonra da kısıldı. "Çok komik, pislik," dedin ve şakacı bir şekilde koluna yumruk attın.

Ben arka koltuğa binerken baban güldü. "Akıllı adam," diye fısıldadı, sen sürücü koltuğuna ulaşmadan önce.

Bu sefer posta kutusunu sökmek imkansızdı, çünkü yok olmuştu. Araba caddede sarsılırken parmaklarım arka koltuğun deri döşemesine acı verici bir şekilde batıyordu, ama senin aslında düz bir çizgide iyi araba kullanabildiğini fark edince biraz rahatlamaya başladım. Ancak bu uzun sürmedi.

Sokağın sonuna yaklaşırken baban "Sağ sinyali ver" dedi. "Hafifçe fren yap" dedi, ama bu daha çok ani bir sarsıntıydı, "sonra

dönüşte direksiyonu sağa kır."

Yeterince çevirmedin, kaldırıma çıktık ve neredeyse bir yayayı ve onun gezdirdiği küçük köpeği ezip geçecektik.

Seninle bir tur attıktan sonra, baban ve ben hepimiz sinir krizi geçirmiştik diyebilirim. Sen arabadan L plakalarını çıkarırken baban bana "O kasklardan bir tane almam gerekecek" diye fısıldadı.

Eve girdiğimizde, tamamen moralin bozuk görünüyordu ve doğruca yatak odana gittin.

Mutfağa girdiğimizde annen, "İkiniz de hayalet gibi solgunsunuz" dedi.

"O kesinlikle senin kızın," diye cevapladı baban iç çekerek ve doğruca buzdolabına gidip bir bira aldı. Ben neredeyse on yedi yaşındaydım ve reşit değildim, ama ben de bir tane içebilirdim.

Geçici olarak, baban seni yolda araba kullanmaktan men etti. Bunun yerine, sonraki dört hafta boyunca seni yerel oval sahaya veya geceleri boş bir otoparka götürdü. Yola tekrar çıkmaya hazır olduğuna emin olana kadar, gerçek dersler yeniden başlamadı.

Ne kadar çok araba kullanırsan, o kadar kendine güvenin artıyordu ve çok geçmeden, sen direksiyona geçtiğinde hepimiz rahatça arabaya biniyorduk.

Bir yıl sonra, 11 Ağustos 2006'da, ehliyet sınavına girme vaktin gelmişti. Baban, sınav için randevu aldığından habersizdi; sana, sınavı geçemezsen onu hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğunu söylemiştin. Baban, sürüşünün yeterli seviyede olmasını sağlamak için çok zaman harcamıştı.

Seninle birlikte gittim ve öğretmen senin adını söylediğinde ellerinin ne kadar titrediğini gördüm. "İyi şanslar, Jem," dedim ve sana kısa bir süre sarıldım. "Başaracaksın."

Senin dönüşünü beklerken motorlu araç kayıt bürosunda bir ileri bir geri yürüyordum. Otuz dakika sonra, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kapıdan içeri girdin.

"Geçtim!" dedin ve kollarıma atladın.

"Seninle gurur duyuyorum" dedim. Kollarımı beline doladım ve seni daireler çizerek döndürdüm.

O gece, ailen kutlama için bizi yemeğe çıkardı. Seni araba kullanmana izin verdiler. Babanın yüzündeki gülümsemeyi silmek istesen de silemezdin.

Ertesi Cumartesi sabahı, uyandığınızda garaj yolunda küçük, kırmızı bir ikinci el araba duruyordu. 1999 model bir Ford Laser'dı ve

büyük beyaz bir fiyonkla sarılmıştı.

"Dikkatli ol," dedi baban, anahtarları sana uzatırken. "Sana öğrettiğim her şeyi daima hatırla."

"Söz veriyorum baba," dedin, gözündeki yaşı silerek.

O hafta sonu her yere gittik. Hatta bazen benim de sürmeme izin verdin. Babam bana araba alacak parası yoktu, ama benim için sorun değildi. Zaten şu anda arabaya ihtiyacım yoktu, nereye gidersen git, ben de senin yanındaydım. Her zaman olduğu gibi.

*Yaşadıklarımız unutulamayacak kadar güzeldi. Her zaman senin olan
Braxton*

YİRMİ ALTI

Braxton

Jemma tekrar koşmaya başladığı için onu neredeyse her gün görebiliyorum. En güzel yanı, kısa süreli de olsa onu evimizde ağırlayabilmemiz. O anlarda, eskisi gibi olduğumuzu hayal edebiliyorum. Ve bir gün tekrar öyle olacağımıza dair umutlanıyorum.

Bugün fizyoterapisinin sonunda en iyi haberi aldık: artık seanslara gerek yok.

"Sanırım sabahları sahilde yaptığım koşular bana çok iyi geldi," diyor Jemma, rehabilitasyon merkezinden son kez ayrılırken tatlı bir gülümsemeyle.

Bana da harika geldi. *Bize* harika geldi; büyük bir adım attığımızı hissediyorum.

"Buranın son kez geldiğime inanamıyorum. Sonunda tüm bunları geride bırakıp hayatıma devam edebilirim," diyor arabaya doğru yürürken.

Tek düşünebildiğim şey: *Lütfen benim olmadığım bir hayat olmasın.*

"Kutlamalıyız," diyorum, ama onun beni susturmasını bekliyorum.

"Nasıl kutlayalım?"

"Bu akşam seni yemeğe çıkarabilirim."

Kaşlarını çatınca, cevabın ne olacağını zaten biliyorum. "Üzgünüm, yapamam."

"Oh." Tam da tahmin ettiğim gibi. "Boş ver, sadece bir fikirdi."

Ondan uzaklaşıp yolcu tarafına doğru giderek kapısını açtım.

"Braxton, bekle." Kolumu tuttu.

"Sorun değil, Jemma." Ona dönüp zorla gülümserim. "Söylediğimi unut gitsin."

"Unutmak istemiyorum," diyor. "Bu akşam Christine'lerde Rachel için veda yemeği var, istersen sen de gelebilirsin... ya da yarın akşam yemeğe çıkabiliriz."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini belli etmemeye çalışıyorum, ama başarısız oluyorum.

Ona yardım ettikten sonra, arabanın önünden sürücü tarafına doğru yürüyorum. Yürürken ıslık alıyorum.

"Braxton," diyor Jemma utangaç bir şekilde, pantolonundaki hayali bir tüyü alırken. "Christine, komadayken yanımdan ayrılmadığını söyledi ve, şey... o zamandan beri her adımda bana yardım ettin. Daha önce sylemediysem, teşekkür etmek istiyorum."

Gözleri sonunda benimkilerle buluştu. "Bana teşekkür etmene gerek yok, Jem. Seni hastalıkta ve sağlıkta seveceğime söz verdim ve her kelimesinde ciddi dim."

Gülümser ve emniyet kemerine uzanır. "Bil diye söylüyorum, kutlama yapacak bir kişi semem gerekseydi, o kişi sen olurdun."

Sözleri büyük bir samimiyetle söylenmişti.

"Neden bu kadar neşelisin?" Lucas, ofisine girdiğimde sorar.

"Bugün erken çıkacağım."

"Tamam... Neden?"

"Bir randevum var. Aslında teknik olarak randevu sayılmaz, ama bu akşam Jemma'yı yemeğe çıkaracağım. Nihayet rehabilitasyonunu bitirdi, bunu kutlayacağız."

Yüzü aydınlanır. "Hadi canım! Bunu duyduğuma sevindim dostum."

Masasının karşısındaki deri koltuğa oturdum. "Gerçekten ilerleme kaydettiğimizi hissediyorum."

"Senin iyiliğin için umarım haklısındır. Ama fazla umutlanma. Tekrar hayal kırıklığına uğrarsan çok üzülürüm."

"Biliyorum. Ama o hala beni hayatında isterse, bizden vazgeçmeyeceğim."

"Başka türlüsünü beklemezdim."

"Ee, nasılsın?" diye soruyorum.

"Harikayım, neden sordun?" Koltuğunda kıpır kıpır oturması, bu soruyla nereye varmak istediğini gösteriyor.

"Geçen gece Rachel'a aşık olduğunu söylemediğini mi iddia edeceksin?"

Omuz silkiyor. "Sadece sarhoşken söylediğim aptalca sözlerdi. Ne dediğimi bilmiyordum."

"Tabii. Ne içtin ki, iki bira mı? Seni tanıyorum dostum, sarhoş Lucas bile istemediği şeyleri söylemez."

Yalvaran gözleri benimkilerle buluştuğunda vücudu gerilir. "Bu konuyu kapatabilir miyiz?" "Tamam. Bana tek bir şey söyle: Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Bilmiyorum. Beş ya da altı yıldır, sanırım," der ve koltuğuna geri çökerek.

"Beş ya da altı yıldır mı? Kahretsin. Bunu nasıl fark etmedim?"

"Çünkü sen hep kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi Jemma'nın peşinden koşmakla meşguldün." Gülümsüyorum; muhtemelen haklı. "Başlangıçta biraz eğlenceliydi. Yani, o seksi, komik... Sevilmeyecek neyi var ki? Arada sırada birlikte oluyorduk. New York'a taşındıktan sonra onu özledim ve o zaman ona karşı gerçek hisler beslediğimi fark ettim."

"Ve bu duygular karşılıklı değildi?"

"Bu konuyu kapatacağımızı sanıyordum," diye tersler, parmaklarını saçlarında gezdirip derin bir nefes alır.

"Üzgünüm dostum."

"Olur böyle şeyler. O ilk değil ve kesinlikle son da olmayacak." Elini sallayarak konuyu geçiştirmeye çalışıyor.

Neden onun bunu içten söylemediğini hissediyorum?

Ofisten çıktığımda saat dört civarı. Jem'i saat altıya kadar almayacağım, ama o zamana kadar yapmam gereken birkaç iş var. İlk işim kuru temizlemeden kıyafetlerimi almak, sonra da Jemma'ya çiçek almak için çiçekçiye gitmek. Sıradan çiçekler değil, en sevdiği türden çiçekler.

En sevdiğimiz restoran olan The Sea Shanty'de rezervasyon yaptırdım. İlk randevumuzda onu buraya götürmüştüm. Tabii ki bunu hatırlamayacaktır, ama özellikle iç mekanı onun tasarladığını düşünürsek, bir tür tanıdık gelme hissi uyandırmasını umuyorum.

Yemekler her zaman muhteşemdi, şehirdeki en iyi deniz ürünleri, ama ilk kez oraya gittiğimizde dekor eski ve uyumsuzdu. Bu Jemma'yı deli ediyordu, bu yüzden dört yıl önce yeni yönetim devraldığında, onu mekanı yeniden tasarlamak için işe aldıklarında çok sevindi.

Onu gördüğünde vereceği tepkiyi sabırsızlıkla bekliyorum. Rezervasyon yaparken, sahipleri Matt ve Trish'e Jemma'nın hafıza kaybından bahsettim. Jemma'nın soğuk tavırlarından rahatsız olmalarını istemiyorum, onu üzecek bir şey söylemelerini de istemiyorum. Bu gecenin mükemmel geçmesi gerekiyor.

İşten eve döndüğümde, duşa girmeden önce Bella-Rose'u sahilde yürüyüşe çıkarıyorum. Banyoda lavabonun önünde tıraş olurken, yatak odasından telefonumun sesini duyuyorum, bir mesaj geldiğini bildiriyor.

Yüzümü yıkadıktan sonra odama geçiyorum. Havlum belime asılı. Hawaii'deki balayımızda Jemma'nın bana aldığı siyah pantolon ve mavi gömlek yatağın üzerinde duruyor. Jemma, bu gömleğin ona gözlerimi hatırlattığını söylemişti. Bu gömleği giyme fırsatım ilk kez olacak.

Ekranada Jemma'nın adını gördüğümde, randevuyu iptal etmiş olabileceği düşüncesiyle midemde bir sıkıntı hissediyorum.

Bu gece için çok heyecanlıyım. Rachel ve ben dün öğleden sonra alışverişe gittik. Yeni bir elbise aldım. Umarım beğenirsin.

Cevabımı yazarken gülümsüyorum. Beğenip beğenmeyeceğimi önemsemesi bile beni mutlu ediyor. Teknik olarak bu sadece bir kutlama yemeği olduğu için fazla umutlanmak istemiyorum, ama bu gece için içimde iyi bir his var.

Ben de bu akşamı sabırsızlıkla bekliyorum, diye cevap veriyorum. Yeni elbiseni görmek için sabırsızlanıyorum. Çok güzel olacağından hiç şüphem yok.

Christine'in evinin önüne geldiğimde heyecan ve gerginlikten midem kıpır kıpır oluyor. Onunla ilk randevumuza çıktığımda bile bu kadar gergin değildim, ama şimdi durum çok farklı.

Genç, naif Braxton her şeyi hafife alıyordu. O zamanlar onun sonsuza kadar benim olacağını düşünüyordum, ama şimdi daha iyi biliyorum.

Kendime aptal olduğumu söylüyorum. Sadece Jem ile akşam yemeği, gergin olacak bir şey yok. Yıllar boyunca binlerce kez birlikte yemek yedik.

Kapı açıldığında ve Jem'in gülümseyen yüzüyle karşılandığımda, tüm gerginliğim kayboldu. Bir adım geri attım ve gözlerim onun vücudunu baştan aşağı süzdü. Onu görmek, kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesti.

Dizlerinin hemen üstünde biten kırmızı ipek kolsuz bir elbise giyiyor. Basit ama inanılmaz derecede seksi, çekici ve ince vücudunu mükemmel bir şekilde vurguluyor. Onu kırmızıyla her zaman sevmişimdir. Koyu saçları ve zeytin rengi teniyle çok güzel bir kontrast oluşturuyor.

"Vay canına!"

"Beğendin mi?" diyor, elini kolundaki yara izinin üzerine koyarak. Bunun onu utandırmasından nefret ediyorum.

"Çok beğendim," diyorum ve boş elimle onun elini nazikçe çekiyorum. O yara izleri ikimiz için de kalıcı bir hatıra olacak, ama artık onun bir parçası.

"Benden saklanmana gerek yok, Jem."

Bana sıkı bir gülümsemeyle bakıyor. "Gömleğini çok beğendim," diyor. "Mavi gözlerini ortaya çıkarıyor."

"Bunu balayımızda benim için almıştın."

Gülümsemesi, ütülemek için harcadığım zamana değer. "Zevkim iyidir."

"Tabii ki vardır: benimle evlendin, değil mi?" O, şakacı bir şekilde koluna vurarak gülüyor. "Ah, neredeyse unuttuyordum," diyorum, çiçekleri ona uzatarak. "Bunlar senin için."

Yüzü aydınlandığında, kalbim şarkı söyler. Tam da umduğum ifade bu; eski Jem'imın hâlâ bir yerlerde olduğunu doğruluyor.

"Çok güzeller, teşekkür ederim." Çiçekleri burnuna götürüp gözlerini kapattığında donakaldım. Derin bir nefes aldığında dudaklarım kıvrıldı.

"Mmm. Kokuları harika. Mor ve sarı renklerin birleşimini çok seviyorum."

"Bunlar her zaman en sevdiğin renklerdi."

Gülümser ve içeri girebilmem için kenara çekilir. "İçeri gel, gitmeden önce bunları suya koyayım."

O dönüp mutfığa doğru yürüdüğünde, onu takip etmeye başlıyorum, ama aniden duruyorum. Giydiği kırmızı elbise sırtı açık. *Tamamen sırtı açık.* Elbisenin eteği, mükemmel yuvarlak kalçalarının kıvrımının hemen üzerinde bitiyor. Ellerimi ceplerime sokarken içimden inliyorum. İçimdeki her şey ona uzanıp dokunmak istiyor — eğer bunu yapmadan bu geceyi atlatabilirim, bu lanet olası bir mucize olacak.

Restorana giderken rahatça sohbet ediyoruz, ama aklım o elbiseyle meşgul. Beni çıldırtmak için giymişse, amacına ulaşmış.

Arabadan inerken içgüdüsel olarak elimi beline koymak için hareket ediyorum, ama hemen bu hareketimi yeniden düşünüyorum; ipeksi yumuşak tenine dokunmak bana hiçbir fayda sağlamaz.

Zaten tamamen hayal kırıklığına uğramış durumdayım... Aylardır ona özlem duyuyorum. The Sea Shanty'ye girer girmez "Vay canına, burası çok güzel" diyor. "Şu yuvarlak pencerelere bak. Sanki bir gemiden alınmış gibiler."

"Aslında öyleler."

"Ne güzel bir fikir... Harika bir dokunuş." Yorumuna gülümsüyorum. Bir dakika sonra, mekanın sahibi Trish resepsiyon alanına giriyor.

"Braxton, seni tekrar görmek ne güzel." Beni kucakladıktan sonra dikkatini Jemma'ya çevirir. Gülümsüyor, ama ifadesinde bir parça hüzün de görebiliyorum; Jemma'nın kazasını, kaybettiği şeyi biliyor. "Merhaba, ben Trish."

"Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Jemma, elini uzatıyor, ama Trish bunu görmezden geliyor ve onu kucaklamayı tercih ediyor. Trish onu bıraktığında Jemma'nın gülümsediğini görmek beni mutlu ediyor. "Burası çok güzel bir yer."

"Bunun için sana ve detaylara olan muhteşem gözüne teşekkür etmeliyiz."

Jemma'nın gözleri, açıkça şaşkın bir şekilde, kısa bir süre bana doğru kayar. Onun için üzülüyorum; artık hatırlamadığın bir dünyaya itilmenin nasıl bir his olduğunu ancak tahmin edebilirim. Son birkaç ayda Jemma ile işleri yavaş yavaş halletmeyi öğrendim, aksi takdirde çok bunalıyor. "Matthew, o seksi poponu buraya getir," diye Trish omzunun üzerinden seslenir, "Braxton ve Jemma geldiler."

Onun sözleri beni güldürdü ve Jemma'nın bile gülümsediğini fark ettim. Bu ikisini seviyorum, Jemma da seviyordu.

"En sevdiğim iki kişi nerede?" diye restoranın arkasından bağılıyor.

Resepsiyon alanına adımını attığı anda yüzü aydınlanıyor. Jemma'yı sıkıca kucaklamadan önce elimi kuvvetlice sıkıyor. Sonunda onu bırakınca, ellerini Jemma'nın yüzüne koyuyor.

"Nasılsın tatlı kız? Olanları duyduk, eşim ve ben bu haberden çok sarsıldık."

Jemma garip bir şekilde gülümser ve bir adım geri atar. Trish'in ona dirsek attığını görürüm ve gülmemi zorlukla bastırırım. "İyiyim," der Jemma, bir tutam saçını kulağının arkasına atarak. O anda, sadece

bileziğini takmadığını fark ettim, aynı zamanda çocukken ona verdiğim deniz kabuğu küpeleri de takıyordu.

"Hadi ama Matthew," diyor Trish, "bırak onları. Masanız hazır," diyerek bana dönüyor.

"En sevdiğimiz müşterilerimiz için sadece en iyi masa," diyor Matt.

Bizi, açık ve kesintisiz okyanus manzarasına sahip balkondaki özel yemek alanına götürüyorlar. Restoranın en iyi masaları konusunda şaka yapmıyormuş.

Jemma'nın kaza geçirdiği gün, on dokuzuncu yıldönümümüz için aynı masayı rezerve etmişim. Buraya gelmemiz planladığımdan daha uzun sürdü, ama sonunda o gece geldi.

Jemma'nın sandalyesini çekiyorum.

"Her zamanki gibi bir beyefendi," diyor Trish, Matt'in kaburgalarına dirsek atarak. "Ondan bir iki şey öğrenebilirsin, Matthew Sutherland."

"Bu insanları iyi tanıyor muyuz?" Jemma, nihayet yalnız kaldığımızda sorar. "Eskiden burada sık sık yemek yerdik."

"Oh. Tamam. Onları gerçekten seviyorum." "Ben de. İyi insanlar."

Gözleri etrafı dolaşırken onu izliyorum. Eski Jem, gittiğimiz her yerde bunu yapardı. "Buradan manzara muhteşem."

"Nefes kesici," diye cevap veriyorum, ona doğrudan bakarak. "Bu yerin dekorasyonunu çok beğendim."

"Bunu senin dekore ettiğini söylesem şaşırır mıydın?" Gözleri büyür. "Olamaz. Gerçekten mi?"

"Evet."

Hayretle etrafına bakıyor. "Bunu yaptığım için kendimden etkilendim. Çok denizci bir havası var. Deniz ürünleri restoranı için mükemmel bir dekor."

"Sen de böyle bir görünüm istemiştin." Dekorasyonu bizim evimizinkine benzer bir renk düzeninde yapmıştı: beyazlar, maviler ve yer yer sarı tonlar. Tavana beyaz balık ağları asmış ve çeşitli denizcilik hatıralarını özenle seçmişti.

"İç tasarım konusunda inanılmaz bir yeteneğin var."

Sessizleşti ve bakışlarının kucağına indiğini fark ettim, ben de masanın üzerinden elini tuttum.

"Trish ve Matt burayı devraldığında, gizlice burayı ele geçirmek için can attığını biliyordum. Eski dekorun uyumsuzluğundan nefret ediyordun."

Elimi sıkmadan önce kıkırdadı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Her şey için. Sen olmasaydın şu anda nerede olurum bilmiyorum. Sen beni akıl sağlığımı koruyorsun.

Garson yaklaşınca elini bırakıp sandalyeme geri oturdum. Önüme limon dilimli bir Corona koydu ve Jemma'ya buz ve koyu turuncu bir sıvı içeren uzun bir bardak getirdi. Üzerine bir parça limon ve minik bir şemsiye konmuştu. İkimiz de ona teşekkür ettik, o da dönüp gitti.

"Bunları biz mi sipariş ettik?" diye sordu Jemma.

"Hayır. Buraya sık sık geliriz ve Trish neyi sevdiğimizi bilir, bu yüzden siparişimizi almaya zahmet etmezler."

Bardağını eline alır ve içkisini yudumlar. "Lezzetli. Bu ne?" "Votka, limon, limon ve acı likör."

"Alkol var mı içinde?"

"Var."

"Rachel'ın geçen gece içirdiğim o berbat şaraptan daha lezzetli."

"Şarap sana pek yakışmıyor," diye gülümsüyorum. Onu utandırmak istemediğim için daha fazla ayrıntıya girmiyorum. Bu hikayeyi başka bir zamana saklayacağım.

Ön yemekler gelir, bir süre sonra ana yemekler gelir. "Vay canına, bu ne?" Jem, garson masadan ayrıldığında masanın diğer ucundan bana fısıldar.

"İstakoz mornay. En sevdiğin yemektir."

İstakozun kabuğunu incelerken başını eğdi.

"Sadece istakoz eti ve içindeki sosu yiyorsun," diyorum onu izlerken.

Gözleri tekrar bana dönünce dudaklarında şakacı bir gülümseme belirir.

"Cidden kabuğunu yemeye çalışacağımı mı sandın?"

Omuzlarımı silkiyorum, gülümsüyorum ve biramı alıp bir yudum alıyorum.

Arka planda müzik hafifçe çalarken, her zamanki gibi her şey ve hiçbir şey hakkında konuşuyoruz. Birlikte çok fazla zaman geçirmemize rağmen, her zaman konuşacak çok şey vardı.

"Şimdi koşuya çıkıp yediğim yemekleri yakmam gerektiğini hissediyorum," diyor memnuniyetle.

Kazadan önce yemekleri yakmak için koşmazdık, ama bu gecenin böyle bitmeyeceğini zaten biliyorum. Onun yerine, ona dans etmeyi teklif ediyorum. Dans etmeyi sevdiğim için değil, Jemma'yı kollarımda tutmaktan daha çok sevdiğim bir şey olmadığı için.

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Tamam."

Kucağımdaki peçeteyi çıkararak ayağa kalkıyorum ve masanın onun tarafına geçip sandalyesini çekiyorum. Onu dans pistine kadar takip ederken gözlerimi sırtından ayıramıyorum. Bu beni delirtiyor. Bu elbise neredeyse benim sonum oluyor; onun uzun, ince sırtını her zaman sevmişimdir. Onun sevmediğim tek bir parçası bile yok. Gözleri, dudakları, mükemmel küçük burnu, güzel yüzü, uzun bacakları, narin elleri, yumuşak teni... Saymaya devam edebilirim. Parmaklarımın ucunda onun ağırlığını hissettiğim anı ve çıplak vücutlarımızın birbirine karıştığı, bir bütün olduğu hissini çok iyi hatırlıyorum.

Bunu tekrar arzuluyorum. *Her bir santimini.*

Dans pistinin ortasında durur ve bana döner. Dudaklarında gergin bir gülümseme gördüğümde, onu kollarımın arasına çekmekten çekinmem. Nefesi kesilir ve ellerim beline kayıp çıplak sırtında dururken, boğazımın derinliklerinden yükselen iniltiyi bastırmak zorunda kalırım.

Kolları boynumu sarar ve vücudu anında benimkine erir. Gözlerimi kapatıp bu anın tadını çıkarırım. Kollarımda olduğunda kendimi evimde hissediyorum.

Müziğe göre sallanmaya başlar ve bedenim ona tepki vermekten kendini alamaz. Ereksiyonumun geçmesini isterim ama artık bunun üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını bilmeliyim. Onun söz konusu olduğunda hiç olmadı. Gözlerimi daha sıkı kapatırım ama işe yaramaz, geri çekilme belirtisi yoktur. *Lütfen fark etmesin.*

Birkaç saniye sonra onun nefesini duyduğumda gözlerimi açıyorum. *Kahretsin, fark etti.*

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum saçlarına. "Seni böyle kucaklayalı çok uzun zaman oldu."

Başını geriye eğip gözlerini gözlerime diyor. Yüzündeki hüznün kalbimi sızlatıyor. Ona dans etmeyi teklif etmek hataydı; henüz hazır değil. Bencil davrandım, ama sadece çaresiz olduğum için.

Kollarım yanıma düşer, ama bir adım geri atmaya başladığımda, beni durdurur. "Yapma. Sorun yok." Ona tekrar uzanırken vücudumun gevşediğini hissediyorum. "Oh Braxton," der bir an sonra, yüzünü göğsüme gömerek. Onun boğuk kıkırdamasını duyduğumda, yüzümü geri çekerim.

"Bana gülüyor musun?"

"Hayır." Ama sonra kendini tutamıyor. Güldükçe vücudunun benimkine karşı titrediğini hissediyorum. O kıkırdayınca, ben de onunla birlikte gülüyorum. "Ne garip bir ilk buluşma," diyor, gözlerindeki yaşları silebilmek için kolunu boynumdan çekiyor.

"Garip demek yetmez," diye mırıldandım.

Bu an bir deja vu gibi, çünkü aynı şey lisedeki ilk dansımızda da başımıza gelmişti. O zaman kullandığım izci meşalesi bahanesini kullanmayı düşünüyorum, ama o anlamayacaktır. O geceyi düşündüğümde hala utanıyorum, ama aynı zamanda o an, ilişkimizi arkadaşlık sınırlarının ötesine taşıyan andı.

"Oturmak ister misin?" diye soruyorum.

"Henüz değil. Ayrıca, şu anda ayrılmamızın akıllıca olacağını sanmıyorum."

Sesindeki eğlenceyi hâlâ duyabiliyorum. Eski Jem de aynı şekilde tepki verirdi, ama şimdi durum farklı ve onu daha da uzaklaştıracak bir şey yapmaktan sürekli korkuyorum.

"Doğru. Birisi gözünü kaybedebilir," diye cevap veriyorum. Başını geriye atıp gülüyor.

Kollarımı daha sıkı sararım ve memnuniyetle iç geçiririm. "Bu gece benimle buraya geldiğin için teşekkürler, Jem. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Cevap vermez, ama benim için sorun değil. Bunun yerine yüzünün yanını düzensiz atan kalbime dayar.

Şarkı biter, ama o sıkıca tutunur. "Bir şarkı daha." Benden şikayet gelmez. "Seninle dans etmekten çok keyif alıyorum."

"Ben de, Jem."

Eskiden evde de böyle dans ederdik. Müzik çalarsa, onu kollarıma alırdım ya da o beni alırdı.

Sırada bizim şarkımız var ve bunun arkasında Trish mi var, yoksa kader mi diye merak ediyorum. Her halükarda, bunu bir işaret olarak alıyorum. "The First Time Ever I Saw Your Face", ilk dans ettiğimizde radyoda çalan şarkı ve bugün günümüzde dans ettiğimiz şarkı.

Bizim için mükemmel bir şarkı. Onu ilk gördüğüm andan itibaren hissettiğim her şeyi, ilk öpücüğümüzü, ilk seviştiğimiz anı ve aradaki her şeyi anlatıyor.

Bu gece karmaşık duygular içindeyim ve şarkının sözlerini dinlemek bana hem tatlı hem acı geliyor. Kazadan bu yana ona olan aşkım hiç azalmadı, ama aramızdaki ilişkiler artık çok farklı.

Şarkının son notaları çalarken, başını göğsümden kaldırıp bana baktı ve güzel yüzünden gözyaşları akarken şaşırdım.

"Jem, ne oldu?"

Konuşmadan önce gergin bir kahkaha attı. "Bu şarkı... çok güzeldi. Sözleri gerçekten kalbimi çok etkiledi."

Başparmağımın ucuyla yanağını okşarken gülümsüyorum. Neden bunun bizim şarkımız olduğunu ona söylemediğimi bilmiyorum, ama söylemiyorum.

O büyüleyici kahverengi gözleriyle bana bakarken, içimdeki her şey onun güzel dudaklarını öpmek istiyor, ama bunun yerine öne eğilip sadece alına dudaklarımı koyuyorum. Bu yeterli.

YİRMİ YEDİ

Jemma

Eve dönerken geceyi seyrederek kendimi gülümserken buluyorum. Çok mutluyum ve bunun sona ermesine üzüliyorum. Mükemmel bir ilk randevuydu.

Christine'in evinin önüne geldiğimizde, emniyet kemerimi çözdüğümde Braxton'ın kapıyı benim için açacağını biliyorum. Bana her zaman özen göstermesini seviyorum.

Elini bana uzattığında karnımda kelebekler uçuyor. "Çok güzel vakit geçirdim," diyorum, o beni kapıya kadar geçirirken.

"Ben de." Merdivenlerin dibinde durduğumuzda ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Umarım bir ara tekrar yapabiliriz."

"Ben de isterim."

Ayakta sessizce birbirimize bakarken ortam biraz gariplerir. Şu anda aklımdan neler geçtiğini çok merak ediyorum. Benim aklımdan geçenleri ise çok iyi biliyorum: Beni öpmesini istiyorum. Restoranda son dansımızdan sonra bana baktığında da aynı şeyi hissetmişim. Onun yanındayken hissettiğim tüm bu duyguları tam olarak anlamıyorum... Tek bildiğim, onun beni *hissettirdiği*.

Gergin bir şekilde saçımı kulaklarımın arkasına koymak için elimi uzattım. Gözleri her hareketimi takip etti, sonra hafıza bileziğime odaklandı.

"Bu gece onu taktığına bayıldım," diyor ve ona dokunmak için elini uzatıyor.

"Onu çok seviyorum." Parmaklarım takıların üzerinde dolaşırken bileğime bakıyorum. Küçük bisiklete, sonra deniz kabuğuna dokunuyorlar, sonra da ağaca yerleşiyorlar. "Bu, uçurtmamı kurtarmaya çalışırken ağaçtan düştüğün gün için." Gözlerim ona kayıyor ve gülümsüyor olsa da gözlerinde hüznü görüyorum, bu da benim gözlerimi yaşlarla dolduruyor. "Arka bahçedeki ağaca tırmanmak için Stephen'ın merdivenini kullandım. Ağaca kazıdığın mesajı görmek istedim."

"Öyle mi? Ama çok yüksekti."

"Yükseklik beni rahatsız etmez."

"Hala orada mıydı?"

"Evet. *BS, JR'ı seviyor*, kalbin içinde."

Yalnız bir gözyaşı yanaklarımdan süzülerek akıyor. Braxton'ın eli hızla yüzümün yanına geliyor ve başparmağı nazikçe yanağımı okşayarak gözyaşımı siliyor.

"Seni öpebilir miyim, Jem?"

"Evet," tereddüt etmeden cevap veriyorum. Bu anda daha fazla istediğim bir şey yok.

O bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapatırken kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Parmakları saçlarıma kayıyor ve başımı nazikçe geriye doğru eğiyor. Yüzü bana yaklaşıyor ve dudakları benimkilerle buluştuğu anda etrafımdaki dünya duruyor. Ellerim gömleğini kavrarken vücudum içgüdüsel olarak onun vücuduna eriyor.

Ağzını hafifçe açar ve öpücüğü derinleştirir, dudaklarımdan çıkan yumuşak iniltiyi kontrol edemem. Öpücüğü tüm vücudumu uyandırır, kendimi çok... *canlı* hissettirir.

O geri çekildiğinde hemen kaybı hissediyorum. "Vay canına," diyorum. Alnını alnıma dayıyor ve ağzını göremiyorum ama gülümsediğini biliyorum.

Başparmağı yanağımı şefkatle okşarken tüylerim diken diken oldu. "İyi geceler, Jem."

"İyi geceler."

Ön kapıyı arkamdan kapattığımda, arkama yaslanıp iç çekiyorum. Parmak uçları dudaklarımı okşarken, dudaklarımdan bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. Aramızdaki şeyler kesinlikle değişiyor ve şaşırtıcı bir şekilde, bu beni hiç korkutmuyor... aksine heyecanlandırıyor.

Sabah onu görmek için sabırsızlanıyorum.

Gözlerim birden açılır ve yatak odama dolan ışıkla neredeyse kör olduğum için hemen tekrar kapanır. Otururum, gözlerimi ovuştururum ve saatin 9.34 olduğunu görünce kalbim sıkışır. Koşumu kaçırdım, ama daha da önemlisi Braxton'la kahvaltıyı kaçırdım.

Yorganı geriye atıp yataktan atıyorum. Yatak odamın kapısını açtığımda, birkaç metre ötede duran Christine'i görünce irkiliyorum.

"Tanrım," diyorum, göğsümü tutarak. "Seni orada göreceğimi beklemiyordum."

"Üzgünüm tatlım. Sadece seni kontrol etmeye gelmiştim."

"Uyuyakalmışım... Koşumu kaçırdım."

Elinde bir mektup gördüğümde hayal kırıklığım hızla mutluluğa dönüştü. "Görünüşe göre dün gece ikiniz çok eğlenmişsiniz. Braxton bunu bırakırken gülümsemeyi kesemedi. Yüzü seninkine çok benziyordu."

"Teşekkürler," diyerek mektubu ondan alıyorum. "Harika vakit geçirdik."

"Bu beni çok mutlu etti." Elimi tutup sıkıyor. "Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

Buna inanmaya başlıyorum.

Geçmişimden öğrendiğim kadarıyla, anne babam da birbirleri için yaratılmışlardı. "Olanlar için babamı affedebileceğini düşünüyor musun?"

Sorum onu şaşırtır. Kısa bir süre sessiz kalır ve sonunda çok kesin bir şekilde "Hayır" diye cevap verir. O dönüp merdivenlere doğru yürürken iç geçiririm. Buna inanmayı reddediyorum.

Yatak odamın kapısını kapatıp elimdeki mektuba bakıyorum ve birdenbire yine gülümsediğimi fark ediyorum. Hayatımdaki bir başka macerayı öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

ONBİRİNCİ MEKTUP ...

Sevgili Jemma,

10 Kasım 2006. Bir cuma günüydü ve lise balomdan iki hafta önceydi. Ertesi yıl üniversiteye başlayacaktım. Senin liseye bir yıl daha devam etmen gerekiyordu ve hayatımda bu yeni yolculuğa çıkacağım için çok heyecanlı olsam da, önümde büyük bir engel vardı: Senden bir buçuk saatlik sürüş mesafesinde olacaktım. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Yarın sabah balo için smokin provam var, benimle gelmek ister misin?" diye sordum, okuldan eve senin kırmızı roketinle dönerken. Arabana sevgiyle bu ismi vermiştin.

"Tabii ki gelirim. Gerçekten bir tane alacağından emin olmak için gelmem lazım."

Beni bu baloya gitmeye ikna eden sendin. Gitmezsem bir gün pişman olacağımı söylemiştin, ama ben buna inanmamıştım.

Okulumuzda aptalca bir kural vardı: baloya sadece kendi sınıfından birini götürebilirdin, yani seni götüremezdim.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra şehre doğru yola çıktık.

"Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyım?"

"Evet, yapmak zorundasın." Bunu söylediğinde terzinin kıkırdadığını duydum.

"Sadece ayakta durup mutsuz bir zaman geçirmek için çok fazla zahmete giriyorum gibi görünüyor."

"Orada durmayacaksın bayım. Dans edecek ve harika vakit geçireceksin."

"Dans

etmeyeceğim."

"Evet, dans

edeceksin."

"Tek başıma dans edersem çok aptalca görüneceğim."

"Tek başına dans etmeyeceksin, partnerinle dans edebilirsin." Bu benim için yeni bir bilgiydi. "Bu senin okul balon. Yıllar sonra geriye dönüp baktığında güzel anılarla hatırlayacağın bir balo."

"Hayır, yapmayacağım. Geriye dönüp beni gönderdiğin için sana lanet okuyacağım."

Prova bittiğinde depozitomu ödedim ve resmi törenin önceki Çarşamba günü smokini alabileceğimi söylediler.

Hafta sonu boyunca bu konuyu açmadığın için minnettardım, ama ertesi Salı öğle yemeğinde beni buldun. "Senin için bu listeyi hazırladım," diyerek listesini bana uzattın.

Aşağı baktım ve bir isim listesi gördüm. Hepsi benim sınıftan kızlardı. Sormama bile gerek yoktu, bunun ne anlama geldiğini zaten tahmin etmiştim.

"Etrafa sordum ve bu kızların hiçbirinin baloya gidecek bir partneri yok." "Sana kimseyle gitmek istemediğimi söyledim."

Listeyi eline geri ittim, ama sen hemen tekrar elime geri verdin. "Birini götürmelisin. Tek başına gitmek aptalca görünecek. Bütün arkadaşlarının eşleri var."

"Aptal görünsem de umurumda değil."

"Hadi ama Braxton, beni mutlu et, olur mu?"

Sinirli bir nefes verdim, sonra listeyi buruşturup cebime attım. "Düşüneceğim."

Sonraki iki gün boyunca beni o kadar rahatsız ettin ki sonunda Samantha Murphy'ye sordum. Bu büyük bir hata oldu. Ona sorduğumda çılglık attı, ayrıca bir buçuk hafta boyunca kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi peşimden ayrılmadı.

Bir buçuk hafta boyunca beni takip etti. Sınıfta yanıma oturdu, teneffüslerde ve öğle yemeğinde sürekli peşimdeydi. Hatta bir şekilde telefon numaramı da ele geçirdi. Tek söyleyeceğim şey, arayan numarasını gösteren özelliği için Tanrı'ya şükürler olsun.

Balo günü, babam dükkânı erken kapattı — ki bu çok nadir bir durumdu — böylece ben çıkmadan önce eve gelip beni görebilecekti. Ayrıca o gece arabasını bana ödünç verecekti. Samantha'nın benimle birlikte otobüse binip baloya gelmesini bekleyemezdim ve babamın, arkadaşlarımın yaptığı gibi bana lüks bir araba kiralamak için parası da yoktu.

Hazır olduğumda aynanın önüne geçtim ve smokinimin bana ne kadar yakıştığını görünce şaşırdım. Böyle giyinmek benim pek sık yaptığım bir şey değildi. Aslında, annemin cenazesi ve senin on üçüncü doğum günün, takım elbise giydiğim tek diğer zamanlardı.

Aşağı indiğimde babam, "Harika görünüyorsun oğlum," dedi.

"Oğlum artık bir erkek oldu. Bu zamanlar nereye gitti? Sanki daha dün seni dizimde zıplatıyormuşum gibi geliyor." Beni sıkıca kucakladığında şaşırdım. "Seninle gurur duyuyorum, annen de burada olsaydı o da gurur duyardı."

"Teşekkürler baba," diyebildim sadece.

Babam sonunda beni bıraktığında, yüzünü benden çevirdi ve gözlerini sildi. Babam asla duygularını göstermezdi ve boğazımda oluşan yumruyu yok etmek için zorlukla yutkunurken, onun için içim acıdı.

"Eve giderken çiçekçiye uğrayıp bunu senin için aldım." Dönüp yan masadan şeffaf plastik bir vitrin kutusu aldı. İçinde küçük beyaz bir çiçek aranjmanı vardı. "Bu, randevun için bir korsaj. Elbisesinin rengini bilmediğim için, güvenli olması için beyaz olanı aldım. Okul balosuna gittiğimizde annen için de bir tane almıştım."

"Teşekkürler baba," dedim yine.

"Sana bunu da vermek istedim." Sonra arka cebinden bir çek çıkardı ve bana uzattı.

"Bu ne?" Aşağı baktım ve o kadar çok sıfır görünce birkaç kez gözlerimi kırpma zorunda kaldım.

"Üniversite harçlarını ödemek için."

"Böyle bir parayı karşılayamazsın." Çeki ona geri uzattım. "Bunu senden alamam."

"Bunu kabul edebilirsin ve kabul edeceksin," dedi, elimi iterek. "Annen ve ben her hafta senin eğitimin için birkaç dolar biriktirirdik

ama sonra..." Sözlere yarım kaldı ama ne söyleyeceğini biliyordum. "O parayı onun cenazesi için kullanmak zorunda kaldım." Gözlerim haliya kaydı ve boğazımdaki düğüm daha da büyüdü. "Hayat bazen adaletsiz olabilir evlat, ama elindekilerle en iyisini yapmalısın."

"Ama bu senin sahip olmadığın para."

"Dükkân için küçük bir ipotek çektim. Yetişkin hayatına, başının üzerinde büyük bir öğrenci kredisi yüküyle başlamayı istemiyorum."

"Pop..."

"Lütfen. Bunu kabul edersen benim için çok anlamlı olur. Benim sahip olamadığım tüm fırsatlara sahip olmanı istiyorum. Tutkulu olduğun bir şey yapmanı ve başarılı bir kariyer, sevdiğin bir kariyer yapmanı istiyorum. Birisi ol, oğlum... kaderinde olan adam ol."

Derin bir nefes alıp başımı salladım. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım baba. Bu kasabanın gördüğü en iyi mimar olacağım."

"Aferin oğluma," dedi ve omzuma hafifçe vurdu.

Parayı almayı kabul ettim çünkü bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum, ama bunu yaparken kendimi çok kötü hissettim. Bu, uzun bir süre boyunca zihnimi meşgul edecek bir şeydi. Onun için işlerin ne kadar zor olduğunu biliyordum ve bu ekstra kredi, işleri daha da zorlaştıracaktı.

"Bugün arabayı yıkattım, senin için temiz olsun diye," diye ekledi, kapının yanındaki küçük masadan anahtarları alıp bana uzattı. "Kamerayı getireyim. Gitmeden önce birkaç fotoğrafını çekmek istiyorum."

Telefonumu çıkardım ve sana bir mesaj attım; seni görmeden gitmek istemiyordum. Son birkaç gündür bana karşı biraz mesafeliydin, bu beni endişelendiriyordu, ama gitmeden önce beni görmeye gelirsin diye düşündüm.

Babam, ön bahçedeki büyük yeşil çalıların önüne geçmemi istedi ve birkaç fotoğraf çekti. Telefonuma bakmaya devam ettim, ama hala cevap vermemiştin. Babama veda etmek üzereyken, cevabın geldi ve kalbim sıkıştı. Meşgul olduğunu ve dışarı çıkamayacağını yazmıştın. Bu senin yapacağın bir şey değildi ve Samantha'nın evine giderken son birkaç günü zihnimde tekrar canlandırırdım. Bana kızgın olduğunu biliyordum, çünkü daha önce bana hiç böyle davranmamıştın. Belki de ben anlamamıştım, ama neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum.

Dans partisinde zorla gülümsedim ve çok eğlendiğimi göstermeye çalıştım, ama gerçekte çok mutsuzdum. Tek düşünebildiğim sendin.

Samantha arkadaşlarıyla dans pistindeyken, ben biraz temiz hava almak için dışarı çıktım. İlk yaptığım şey, telefonumu çıkarıp bana mesaj gönderip göndermediğini kontrol etmektir. Göndermedi. Bir tuğla duvara yaslanıp gözlerimi kapattım ve iç geçirdim.

"Braxton."

Adımı duyunca gözlerim birden açıldı. Birkaç metre ötede, güzel bir hayalet gibi duran sendin. Kot pantolon ve beyaz bir kazak giymişsin. Kiyafetin, içerideki diğer kızların giydiği balo elbiseleriyle tam bir tezat oluşturuyordu, ama ne kadar güzel görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum.

"Jem. Burada ne yapıyorsun?" Duvardan uzaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Son birkaç gündür davranışlarım için özür dilemek istedim." "Bana mesaj atman yeterliydi. Buraya nasıl geldin ki?"

"Otobüse bindim."

"Karanlıkta... tek başına."

"Seni görmeden uyuyamayacağımı biliyordum. Gelmezdim olmazdı." Gözlerin yere kayarken iç geçirdin.

"Ne oluyor, Jem?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdin, omuzlarını silkiyerek.

"Hey." Parmağımı çenenin altına koyup yüzünü bana doğru kaldırdım. Beklediğim son şey, gözlerinde yaşlar görmektir. "Konuş benimle."

Tüm bunları anlamaya çalışırken zihnim karışmıştı. Üniversiteye gideceğim için bizim için işlerin değiştiğini biliyordum, ama bu daha fazlası gibi görünüyordu.

"Samantha'nın okulda bazı kızlara, balodan sonra seninle seks yapacağını söylediğini duydum."

"Ne?" Bu o kadar saçma bir şeydi ki, neredeyse gülecektim. Onu öpmeyi bile planlamamıştım.

Sen başka bir şey söyleme fırsatı bulamadan, Samantha yanıma geldi. "Braxton," dedi, kolunu koluma takarak, "içeri girmeyecek misin?"

Benim dikkatim hala sendeydi, ama seninki artık ondaydı. Ona attığın bakış beni şaşırttı. Kıskanıyor olman mümkün müydü?

"Gelmemeliydim," dedin, gözlerin tekrar bana döndü. "Gecenin geri kalanının tadını çıkar."

Samantha kolumu çekti, ama ben onu nazikçe ittim. O saatte senin tek başına otobüse binmene izin vermem mümkün değildi.

"Üzgünüm," dedim Samantha'ya. "Onun peşinden gitmeliyim." Üzgün bir ifadeyle dönüp içeri girdi. Onun gecesini mahvettiğim için kendimi kötü hissettim, ama benim önceliğim her zaman sen olacaksın.

"Jemma, bekle."

Neden bu kadar üzüldüğünü bilmem gerekiyordu. Kolumu tutup durdurdum. Bana dönünce, gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Beni rahat bırak."

"Hayır, Samantha'nın söylediklerine neden bu kadar üzüldüğünü bilmek istiyorum." "Çünkü."

"Neden?"

"Çünkü onunla seks yapmanı istemiyorum." Elini uzattın ve göğsümü ittin.

"Yeter," dedim, iki bileğini de tutarak. "Konuş benimle, Jem. Anlamama yardım et, çünkü ne olup bittiğini hiç anlamıyorum."

Sonunda itiraf ettiğinde yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Bu gece birini getirirken benim için sorun olmaz sanmıştım... ama öyle değilmiş. Seni ona... kimseye kaptırmak istemiyorum."

"Beni asla kaybetmeyeceksin. Asla. Sen her zaman en iyi arkadaşım olacaksın." "Anlamıyor musun? Artık sadece arkadaş olmak istemiyorum," fısıldadın. "Seninle dans ettiğin, öptüğün... seks yaptığın kişi olmak istiyorum."

Sana sadece bakakaldım, sözlerine inanamıyordum. Sen benim her zaman istediğim her şeydin ve tek söyleyebildiğim şey şuydu: "Ne?"

"Sana aşığım, Braxton. Sadece arkadaşça sevgi değil. Aşk, aşk. Sanırım yıllardır aşığım, sadece farkında değildim. Samantha seninle seks yapacağını söylediğinde, gerçekten nefes alamadığımı hissettim. Senin benden başka biriyle olacağını düşünmeye dayanamıyordum."

Uzun süre öylece durdum. Bunun doğru olmasını çok istedim ama duyduklarıma inanamıyordum.

"Bir şey söyle," diyeyalvardın, gözlerin yüzümü tararken.

Ama birdenbire her şey yerine oturdu. Artık konuşma zamanı değil, eylem zamanı olduğunu biliyordum. Yıllardır yapmak istediğim bir şeyi yapmak üzereydim.

yapmak istediğim bir şeyi yapmak üzereydim.

Yüzünü ellerimle kavradım ve başını hafifçe geriye eğdim, dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Yıllar boyunca güzel dudaklarına kaç kez baktığımı ve tadının nasıl olacağını merak ettiğimi sana anlatamam.

Tadı tatlıydı, bal gibi, tam da tahmin ettiğim gibi.

Sonunda geri çekildim ve alnımı alnına dayadım. "Vay canına," diye fisıldadığını duydum ve aslında öpüştüğümüzün şokunu hala atlatamamış olsam da, yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi ve senin yüzünde de aynısını gördüm.

"Buradan çıkmak ister misin?" "Peki ya balo?"

"Zaten gelmek istemiyordum, hatırladın mı? Beni sen zorladın."

Ellerim hala yüzünü okşuyordu, seninkiler ise kalçalarımdaya duruyordu. "Bir dahaki sefere istemediğin bir şeyi yapmaya zorlarsam, beni dinleme."

"Sözünü tutacağım."

Kolunu koluma doladın ve başını omzuma yasladın, babamın arabasına doğru yürüdük. Bunun arkadaşlığımızı mahvedeceği konusunda içimde küçük bir endişe olduğunu itiraf etmeliyim, ama aşk için bu riski almaya hazırdım, çünkü sen benim her zaman istediğim tek şeydin.

Otoparktan çıkarken, "Henüz eve gitmeye hazır değilim" dedin. "Biraz daha dolaşabilir miyiz?"

Sonunda gözetleme noktasına gittik. Çocukken oraya bisikletle giderdik, ama gece oraya gitmek ilk kez oluyordu.

"Vay canına, şehir ışıklarla çok güzel görünüyor," dedin.

"Öyle." Ama benim tek düşünebildiğim, senin kadar güzel görünmediği idi.

Orta konsoldan uzanıp elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim.

"Bunu istediğinden emin misin?"

"Yüzde yüz," diye cevapladın. "Ya sen?" "Yüz elli yüzde."

Vücudun benimkine doğru çekilirken gülümsüyordun. "Beni tekrar öp."

Bana iki kez sormana gerek yoktu.

Sonunda nefes almaya başladığımızda, uzanıp radyo kanallarını karıştırmaya başladım.

"Oh, bunu bırak, bunu dinleyelim," dedin. "Aşk şarkıları adanmış."

"Ne?"

"İnsanlar cuma veya cumartesi geceleri arayıp sevdikleri kişiye bir şarkı ithaf ediyorlar. Ben bunu sürekli dinlerim." Sana güldüğümde koluma vurdun. "Bu çok tatlı."

Kapımı açtım ve arabadan indim. "Nereye gidiyorsun?" diye sordun.

Cevap vermedim.

Arabanın önünden dolaşarak senin tarafına doğru yürüdüm. Kapıyı açtım ve sana elimi uzattım. "Benimle dans et, Jem." Aklımı kaçırmışım gibi bana baktın. "Benimle dans etmek istediğini söylemiştin, hadi dans edelim."

Kollarımı beline doladım, sen de kollarını boynuma doladın. Çalan şarkı kısa süre sonra bitti, ama ikimiz de birbirimizi bırakmadık.

"Bir sonraki şarkıyı hayatımın aşkına ithaf etmek istiyorum," dedi bir erkek sesi radyoda. "Çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşız ve birkaç hafta sonra o benim karım olacak. Bu gece dinlediğini biliyorum ve sadece şunu söylemek istiyorum, seni seviyorum Boo-Boo."

"Bu bizim şarkımız da olabilir," dedin. "Evlenme kısmı hariç, tam olarak bize benziyorlar."

"Önce sözlerini duymam lazım," diye cevap verdim.

Şarkının adı "The First Time Ever I Saw Your Face" idi. Ve haklıydın, bizim için mükemmel bir şarkıydı.

Kollarımı indirdim ve mektubu kucağıma koydum. Dün gece dans ettiğimiz şarkının bu olduğuna inanamıyorum. Bu şarkıyı duyduğumda içimde derin bir şeyleri harekete geçirdi ve şimdi nedenini biliyorum.

Dudaklarımız birleştiğinde vücudun benimkine yavaşça yaslandı. Aşağıda bir his uyandığında gözlerimi sıkıca kapattım. Ne olacağını biliyordum, ama vücudumun sana tepki vermesini ne kadar engellemeye çalışsam da, bir işe yaramadı.

Yerin açılıp beni yutmasını istedim ve senin fark etmemesi için dua ettim. Ama bunun imkansız olduğunu ben de biliyordum; vücutlarımız birbirine sıkıca yapışmıştı.

Birkaç saniye sonra öpücüğü bıraktın ve bana baktın. Yüzümün pancar gibi kızardığını biliyordum.

"Cebinizdeki bir hançer mi, Bay Spencer?" Konuşurken gülümsemeyi zorlukla bastırıyordun. "Yoksa beni gördüğüne mi sevindin?"

Aşağılanma duygusu beni sararken yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. "Hayır, bu bir el feneri." Aklıma gelen ilk şey buydu. "Ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin. İzciyken her zaman hazırlıklı olmayı öğrendim."

Başını geriye attın ve güldün. "Sen hiç izci olmadın."

Utanç içinde senden uzaklaştım. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım; seni öyle tuttuğum ilk kişi, öptüğüm ilk kişiydin.

"Geç oluyor, seni eve bırakmalıyım."

"Braxton." Ben dönüp arabaya doğru yürümeye başladığımda bana uzandın. "Benden uzaklaşma."

"Vazgeç artık, Jem."

"Lütfen." Arkamdan kollarını belime doladın ve beni durdurdun. Yüzünü sırtıma yasladığında içimden bir iç çekiş geldi. "Bu doğal bir tepki. Güldüğüm için özür dilerim. Aslında bunu sana yapanın ben olmam hoşuma gitti." Elin belimin altına indiğinde keskin bir nefes aldım.

Senin bu küstah tarafını seviyordum.

"Öyle mi?" diye sordum, kollarında dönerek sana baktım.

"Evet." Kollarını boynuma doladın. "Sen de bana öyle hissettiriyorsun, ama senin aksine, bunu kanıtlayacak bir meşalem yok. Kız izcilerde bu tür şeyleri öğretmiyorlar."

Bu sefer güldüm. Öne eğilip burnuna yumuşak bir öpücük kondurdum. Beni neşelendirmek için ne söylemen gerektiğini her zaman bilirdin.

"Bu ikimiz için de bir öğrenme süreci, ama bunu yaşamak istediğim tek kişi sensin, Jem."

Gülümsedin ve birdenbire her şey yeniden mükemmel oldu. "Harika, şimdi bunu hallettiğimize göre, ilk dansımızı bitirmeliyiz. Şarkımız henüz bitmedi."

Ve biz de aynen öyle yaptık. Birkaç dakika sonra gökyüzü açıldı, ama bu bile bizi ayırmaya yetmedi. Sırılsıklam olmamıza rağmen birbirimizin kollarında olmaktan mutluyduk.

Vücudun titremeye başladığında, seni arabaya bindirdim.

"Seni eve götürüp kuru giysiler giydirmem lazım. Kız arkadaşımın hastalanmasını istemem." Yolcu kapısını kapatırken sana göz kırptım

ve sürücü tarafına koştum.

İkimiz de sıırıslıklamdık, ama ben kendimden çok seni düşünüyordum. Koltuğumun arkasından ceketimi alıp sana sardım, sonra ısıtıcıyı en yüksek dereceye ayarladım.

Elini bacağıma koydun, bu beni gülümsetti. Hala bunun gerçekten olduğuna inanamıyordum. Dün en iyi arkadaştık, ama şimdi bundan çok daha fazlasıydık.

"Artık gerçekten senin kız arkadaşın mıyım?" Konuşurken yüzün ısııl ısııl parlıyordu.

"Umarım öyledir. Sana meşalemi hissettirdim, hatırladın mı? Meşalemi herkese hissettirmem."

Başını koltuğa yaslayıp güldün. "Doğru, öyle yaptın. Ve içtenlikle umarım herkese el fenerini dokundurmazsın, özellikle de artık benim erkek arkadaşım olduğun için."

Boğazımı temizledikten sonra radyonun sesini açmak için uzandım. Bu meşalelerle ilgili tüm bu konuşmalar tehlikeliydi.

Eve kadar elini tuttum ve seni kapına kadar geçirdikten sonra iyi geceler öpücüğü verdim. "Tatlı rüyalar, Jem," dedim ve dudaklarını bir kez daha öptüm. Orada durup güneş doğana kadar seni öpebilirdim, ama üşümüş ve ıslanmıştın, bu yüzden seni bıraktım.

"Seni rüyamda göreceğim," diye fısıldadın.

O gece benim için oldukça kötü başlamıştı, ama sonunda hayatımın en güzel gecelerinden biri oldu.

Yaşadıklarımız unutulamayacak kadar güzeldi. Her zaman senin olan
Braxton

Bu mektuplar bana kendim hakkında çok şey anlatıyor, ama aynı zamanda Braxton'ı da tanımamı sağlıyor. Bunları okuyarak onun hakkında da çok şey öğrendim, eski halimin bile bilmediği şeyler.

Mektubu yanıma koyup, zarfın dibinde tılsımı arıyorum. Onun yerine küçük bir kağıt parçası buluyorum.

Seni bıraktıktan sonra dün gece yazdığım için bu mektuba eşlik edecek tılsımları almaya vaktim olmadı. Yarın sabah kahvaltıda görüşünce sana veririm. x

YİRMİ SEKİZ

Braxton

Jemma'yı görmek için güvertede bir ileri bir geri yürüyordum. Christine, dün sabah mektubu bıraktığımda Jemma'nın hala uyuduğunu söylemişti, ama merak etmeden duramıyordum. Gerçekten uyuyor muydu? Yoksa benden kaçmak için odasında saklanıyor muydu? Onu öperek sınırı aşmış mıydım? Ona izin istediğimde evet demişti ve o da beni öpmüştü.

Belirsizlik zihnimi kaplarken ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. İşler daha önce hiç bu kadar zor olmamıştı. Onunla aramızdaki durumu her zaman biliyordum.

Dün uyandığımda saatin neredeyse dokuz olduğunu görünce paniğe kapıldım. Onu kaçırdığımı, kahvaltıya geldiğinde beni bulamadığımı düşündüm.

Onu önceki gece bıraktıktan sonra uyuyamadım. Birkaç saat dönüp durduktan sonra, sonunda kalktım ve ona bir mektup daha yazdım. Sonunda yatağa geri dönüp, kazadan beri her gece yaptığım gibi yastığını kucakladığımda, saat çok geç olmuştu. O zamandan beri çarşafları defalarca yıkadım ve değiştirdim, ama yastık kılıfını değiştirmedim. Hâlâ onun kokusu var. Uykuma yardımcı olan tek şey bu.

Dün yataktan atladığımda, bir tişört ve bir eşofman giydim ve Bella-Rose ile sahil boyunca yürüdüm. Jemma ortalarda yoktu. Eve koştum, rekor sürede duş alıp giyindim ve Christine'in evine koştum.

O öpücüük... bugün bile hala aklımın bir köşesinde. Beni eskisi gibi öptü. İki gün oldu ama hala gülümsüyorum.

Birinin sesini duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. "Günaydın."

Dönüp baktım ve merdivenlerin altında kumların üzerinde duran Jemma'yı görünce içim rahatladı.

Gelmiş.

"Günaydın." Güverte kenarına doğru yürüdüm. Bugün koşu kıyafetini giymemişti. "Geleceğinden emin değildim."

"Dün sabah gelemediğim için üzgünüm, uyuyakalmışım."

"Ben de."

O gitmeden önce ona tılsımları vermeyi unutmamalıyım. Öpüşen bir erkek ve bir kız figürü ve yağmuru simgeleyen küçük bir şemsiye aldım. Şaka olsun diye bir meşale tılsımı almayı bile düşündüm, ama onun bunu hatırlamamasını tercih ederim.

"Aç mısın?" diye soruyorum, elini tutarak.

"Açlıktan ölüyorum."

Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu öpmeli miyim? İlk öpüştüğümüzün ertesi sabahı, nasıl davranacağımı bilememiştim. Şimdi ise her şey çok farklı. O zamanlar onun benim olduğunu biliyordum, ama şimdi o kadar emin değilim.

O anlık kararlar, öpmeyeceğim. Onu çok öpmek istesem de, onu zorlamak istemiyorum. Geçen geceki öpücüğümüz, biraz gergin olan ilişkimizi bambaşka bir düzeye taşıdı ve bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım.

Yine de, onu güverteadaki masaya doğru götürürken elini elimde tutmaya devam ediyorum. "Otur," diyorum, elini bırakıp sandalyesini çekiyorum. "Gidip kahve yapayım."

"Teşekkür ederim," diyor, bana gülümseyerek.

Yemek yerken rahat bir sohbe dalıyoruz. Ben işimden, hayatımı oluşturan küçük günlük şeylerden bahsederken o dinliyor. Eskiden yaptığımız türden rahat bir kahvaltı sohbeti.

"İşten bahsetmişken, bu dağınıklığı temizlesem iyi olur, böylece yola çıkabiliriz." Hafta sonları eskiden yaptığımız gibi, onunla birlikte bankta kıvrılıp günümü burada geçirmeyi çok isterdim, ama kendimi zorlayarak ayağa kalkıp tabakları topluyorum.

"Yardım edeyim," diyor.

"Gerek yok."

"Yapmak istiyorum."

O eve ilk girsin diye kenara çekiliyorum ve o da tam olarak bunu yapınca gülümsüyorum. Kapının hemen içinde durup

Bu ev bir zamanlar kahkahalar ve mutlulukla doluydu, şimdi ise çok büyük ve sessiz görünüyor.

İç mekanı tasarlarken, sadece arkadaşlarımızın kalması için değil, gelecekte kurmayı planladığımız aile için de bolca yer olmasını istemiştik ama bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Sonunda eve girme cesaretini bulduğu için çok mutluyum.

"Vay canına," diyor yumuşak bir sesle. "Burası çok güzel."

Evin arka tarafında uzanan pencereler bol miktarda doğal ışık girmesini sağlıyor, bu da odayı daha geniş gösterip iç mekanı aydınlatarak mekanın genel güzelliğini artırıyor. Bu yerin planları üzerinde birlikte çalışmak, bizim için en değerli anılarımdan biri.

Bulaşıkları kahvaltı barına boşaltıp Gemma'nın yanına gidiyorum. "Onları ben alayım," diyorum ve elinde tuttuğu kahve fincanlarını alıyorum. "İstersen etrafa bakabilirsin."

O fincanları elinde tutmaya devam ediyor. "Bulaşıkları yıkamana yardım edeyim."

Bence bu, teşekkür ederim ama gerek yok demek için kullandığı kibar bir ifade ve benim için sorun yok. *Küçük adımlar*.

"Sen

yıkayabilirsin."

"Tamam."

Bütün bunlardan biraz bunaldığını anlayabiliyorum, ama gülümsüyor. Gülümsemek iyidir.

İşe koyulduk ve pencereden dışarı bakmak için durduğunda onu izlemekten kendimi alamıyorum. Onu böyle görmek — rahatlamış, lavaboda kahvaltı bulaşıklarını yıkarken — çok tanıdık bir manzara ve bir zamanlar benim için çok doğal olan bir şey. Ama artık değil.

"Buradan manzara nefes kesici. Buradan yapabilirsem her gün bulaşıkları yıkamaktan mutluluk duyarım."

O bulaşıkları yıkarken ben bulaşık makinesini dolduruyorum ve kısa sürede işimizi bitiriyoruz. "Yukarı çıkıp anahtarlarımı alayım, sonra çıkarız," diyorum. "Çıkmadan önce tuvaleti kullanabilir miyim?"

"Tabii ki."

Onu oturma odasından geçirirken, yine her şeyi gözleriyle içselleştiren bakışlarını görüyorum. Sonra Samson'ı fark ediyor.

"Oh, bu bahsettiğin kuş mu? Babanın sahip olduğu kuş mu?"

"Evet. Samson."

"Gel de merhaba de. Güzel kızını özlüyor."

"Onun neyi?"

"O sana öyle diyor, *Güzel Kız*." "Öyle demiyor," diyor gülümseyerek.

"Gel de gör."

Bizi görür görmez, kafesin önüne uçar ve pençeli ayaklarını telin etrafına geçirir. Gözleri Jemma'ya sabitlenmiştir ve biz yaklaşırken zıplamaya başlar. "*Gıdak... Güzel Kız*."

"Gördün mü, sana söylemiştim."

"Güzel Kız... Güzel Kız... benim Güzel Kızım kim... *cıvıltı*."

"Aman Tanrım," diyor, ağzını kapatıp kıkırdayarak.

"Evet, Güzel Kızın burada," diyorum Samson'a, parmağımı kafesin parmaklıkları arasına sokup boynunu kaşıyarak.

"Bana öyle dediğine

inanamıyorum." "Ona bunu

söylemeyi ben öğretmiş olabilirim."

Kafesin içine parmağını sokarken gülüyor. Samson, yüzünü parmağına sürtebilmek için birkaç parmaklık ilerliyor. "Çok renkli."

"O bir gökkuşağı lorikeet."

"Sen çok yakışıklı bir çocuksun, Samson," diye fısıldadı. Ona her zaman böyle derdi.

"Banyo sağdaki ikinci kapı," dedim, ona o yönü göstererek. "Hemen gelirim."

Birkaç dakika sonra geri döndüğümde, taş şöminenin önünde durup duvardaki büyük tuvali izleyen onu görünce en alt basamakta donakaldım. Bu, düğün günümüzden en sevdiğim fotoğrafımızdı. Bizim özümüzü yansıtıyordu.

Çok aşık görünüyoruz, çünkü öyleydik. Her gün ona bakıp kaybettiğim her şeyi hatırlamak benim için zor, ama onu orada tutmak zorunda hissediyorum.

Eve dönmeye karar versin ya da vermesin, burası her zaman bizim olacak.

Burası onun bir parçası, tıpkı benim bir parçam olduğu gibi.

Konuşmadan önce onu bir süre izliyorum. Ne düşündüğünü bilmek için her şeyi verirdim. "Hazır mısın?"

Bana dönerek, kulaklarının arkasına kaçan bir tutam saçını düzeltir; bu, eskiden beri sürdürdüğü bir alışkanlıktır. "Tabii."

Şimdiye kadar yan girişi kullanıyorduk, ama bu sefer ön kapıdan çıkıp bahçeyi geçiyoruz.

Ben ön kapıyı kilitlerken, "Burası çok güzel," diyor.

"Hafta sonları saatlerce burada çiçek tarhlarıyla ilgilenirdin. Bahçenin bakımını yapacak birini tutmayı düşünmeliyim."

Gül budama ya da yabancı otları bitkilerden ayırma konusunda hiçbir şey bilmiyorum."

"Belki bir hafta sonu boşsan, gelip senin için yapabilirim."

Gülümsüyorum. "Çok isterim." *Tanrım, ne kadar isterdim.*

İçimde taşıdığım umut çok parlak bir şekilde yanıyor. Şu anda sahip olduğumuz şey, eskiden sahip olduğumuzla karşılaştırıldığında hiçbir şey, ama kazadan sonraki haftalarda durumumuzdan çok daha iyi.

"Ah, unutmadan," diyorum, cebime uzanarak, "son mektupta eksik olan tılsımlar burada."

Elini uzatır ve onlara bakarken dudaklarının köşelerinin yukarı kıvrıldığını görürüm. "Mükemmeller."

"Bunun da var." Arka cebimden başka bir mektup çıkararak ona veriyorum. İçinde "*Seni seviyorum*" yazan bir tılsım var. Mektubumu okuduğunda nedenini anlayacaktır.

"Teşekkür ederim. Mektuplarını almayı gerçekten çok bekliyorum."

"Onları yazmaktan keyif aldım. Seninle geçmişini yeniden yaşamak çok güzeldi."

Ön merdivenlerden aşağı inip arabaya doğru yürürken elini tutuyorum. Kazadan beri göğsümde taşıdığım o ezici his, şu anda o kadar hafif ki, neredeyse hissetmiyorum bile.

ON İKİNCİ MEKTUP ...

Sevgili Jemma,

25 Kasım 2006. Cumartesi günüydü ve balomun ertesi sabahıydı. Gece boyunca neredeyse hiç uyumamıştım. Çok heyecanlıydım, ama yine de içimde bir şeylerin aramızda farklı olacağına dair rahatsız edici bir his vardı. Endişelenmeme gerek yoktu.

Sabah 6 civarında telefonumun çalmasıyla uyandım. Birdenbire doğrulup oturdum. Perdelerim kapalıydı, bu yüzden ekranın ışığıyla karanlıkta telefonumu kolayca bulabildim. Numarını görür görmez gülümsedim.

"Günaydın, sevgilim," dedin, ben cevap verir vermez. Boğuk sesinden yeni uyandığını anladım, ama sözlerin beni hemen rahatlattı.

"Günaydın, kız arkadaşım," diye cevap verdim, gözlerimi ovuşturarak. Karanlıkta yaptığımız bu konuşmanın özel bir yanı vardı. Bana

çocukken aynı odayı paylaştığımız tüm zamanları hatırlattı. Saatlerce konuşurduk, sonunda uykuya daldık.

"Demek doğruymuş, rüya görmemişim."

"Eğer öyleyse, ben de aynı rüyayı görmüş olmalıyım."

"Yani, gerçekten öpüştük, yağmurda dans ettik ve el fenerini hissettim." Cevabın beni güldürdü, ama içimden utanıyordum.

"Kesinlikle öpüştük ve yağmurda dans ettik, ama el feneri kısmı hiç olmadı; onu rüyanda görmüş olmalısın." Telefonun diğer ucunda kıkırdadığını duydum ve bu beni gülümsetti. "Peki, bugün ne yapmak istersin?"

"Öpüşmek."

Gülümsemem genişledi. "Tamam, bunu kesinlikle yapabiliriz.

Başka ne var?" "Plaja gidebiliriz."

Bunu söyleyeceğini hissetmiştim. Her zaman plaja gitmek istemiştin. "Harika. Kahvaltımı yapayım, sonra gelirim."

"Brax?" dedi, ben telefonu kapatmadan önce. "Ne?"

"Çabuk ye, seni tekrar öpmek için sabırsızlanıyorum."

"Tamam," dedim gülerek. Bu his kesinlikle karşılıklıydı.

Yirmi dakika sonra kapını çaldım. Sen çoktan bikinini ve beyaz bir sundress giymişsin. Uzun kahverengi saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmışsın. Çok güzeldin, ilk kez bunu düşündüğüm için suçluluk duymadım. Artık benim kız arkadaşımsın, bu yüzden böyle şeyler düşünmeme izin var.

Omzunun üzerinden bakarak anne babanın yakınlarda olmadığından emin oldun, sonra tişörtümün önünü tutup beni kendine çekerek ateşli bir öpücük verdin. Nane ve tatlılığın karışımı gibi bir tadı vardı.

Annen kahvaltınızı hazırlarken, ben seninle ve babanla mutfak masasında oturdum. "Yemek yedin mi Braxton?" diye sordu, babanın önüne bir kahve koyarken.

"Teşekkürler, canım," dedi, gazetesinin arkasından ona gülümseyerek.

"Evet, ben zaten yedim," dedim, gözlerimi senden ayırmadan. Sen sen de bana bakıyordun ve ikimizin de yüzünde hayranlık dolu bir gülümseme olduğundan eminim.

"Ne yapıyorsunuz siz ikiniz?" diye sordu annen, gözleri ikimiz arasında gidip gelirken. Baban da gazetesinin önünü katlayarak ikimizi de incelemeye başladı.

"Hiçbir şey," dedin çabucak, portakal suyuna bakarak. "İkiniz de kanaryayı yiyen kedi gibi görünüyorsunuz."

"Hayır, ben değildim," dedim. "Peki ya sen, Jem, kanaryayı sen mi yedin?"
"Kesinlikle yemedim," diye cevapladın, başını şiddetle sallayarak.
"Kanarya sevmem, tadı çok... tüylü."

Gülmekten kendimi alamadım. Baban sadece başını sallayıp gülümsedi ve gazetesine geri döndü. Annen ise ikimizi şüpheyle izlemeye devam etti.

Kahvaltıyı bitirdiğinde, güneş kremi, atıştırmalıklar ve soğuk içecekleri bizim için bir çantaya koydun.

Ön bahçeden geçerken bana arabanın anahtarlarını uzattın. Eskiden benim sürmemi tercih ederdin. Her ne kadar gelişme kaydetmiş olsan da, direksiyon başında benim olmamın daha güvenli olduğunu itiraf etmeliyim.

Sokağa çıkınca hemen elini tuttum. Sana dokunabilmek alışmak biraz zaman alacaktı, ama mutluydum ve senin de öyle olduğunu anlayabiliyordum.

Köşeyi döndüğümde "Kenara çek" dedin.

"Neden? Bir şey mi unuttun?"

"Sadece kenara çek," diye emrettin.

Durur durmaz emniyet kemerini çıkardın ve bana doğru eğildin. "Sadece seni öpmek istiyorum."

O gün çok öpüştük... çok. Ve her dakikasından zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Arabada inanılmaz derecede ateşli öpüşmelerimizin ardından, sonunda plaja vardık. El ele tutuşarak her zamanki yerimize yürüdük ve havlularımızı kuma serdik. Sen güneş elbiseni çıkardın, ben de tişörtümü başımdan çıkardım.

Genellikle kollarımıza, bacaklarımıza ve yüzümüze kendi güneş kremimizi sürerdik, ama sonra ben senin sırtına, sen de benim sırtıma sürerdik. Genellikle hızlı davranırdım, ellerimin senin teninde olmaktan ne kadar zevk aldığımı bilmeni istemezdim, ama şimdi durum farklıydı. Artık duygularımı saklamak zorunda değildim.

Kremayı ipeksi pürüzsüz cildine yavaşça masaj yaparak sürerken keyfini çıkardım. Ne yaptığımı çok iyi biliyordun.

At kuyruğunu yana doğru tutarken yüzünde küstah bir gülümseme vardı ve omzunun üzerinden bana bakıyordun. Ellerimi yanlarına doğru hareket ettirip parmaklarımı karnına yayarken gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Güzel kahverengi gözlerin kapandı ve ellerimi yavaşça ve titizlikle gövden üzerinde yukarı aşağı gezdirirken dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı.

O anda durmam gerektiğini anladım ve ellerimi yanıma indirdim. Eğer durmazsam, önceki gece olduğu gibi pantolonumda bir çadır oluşacağını biliyordum. Senin vücudunu istediğim gibi keşfedebileceğim günü ne kadar çok istesem de, bu ne zaman ne de yerd.

Sen dudaklarını bükünce gülümsedim.

Elini tuttum, parmaklarımı parmaklarına doladım ve suya doğru koştuk. Belimize kadar suya girdiğimizde, elini bıraktım ve ikimiz de gelen dalganın altında daldık. Tam önümde su yüzüne çıktın.

Kollarını boynuma doladın ve dudakların benimkilerle buluştu. Bu durum bizim için yeniydi, ama en iyi arkadaşlıktan sevgililiğe geçişi zahmetsizce yapmış gibiydik. Dün gecedan beri öğrendiğim bir şey vardı, o da öpüşmeyi sevdiğin.

Kollarım beline dolandığında, vücudunu benimkine yasladığında, sen de bacaklarını su altında belime doladın. Bana sürtünmeye başladığında ağzına inledim. Öpüşmeden çekilirken yüzündeki sinsî gülümseme, ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteriyordu.

Ellerin yüzümün yanlarına kaydı ve gözlerin gözlerimle buluştu. "İlk seferimin sen olmanı istiyorum. Her şeyi seninle yaşamak istiyorum."

"Ben de istiyorum Jem, ama burada değil. Seyircilerin önünde değil. İlk seferimizin özel olmasını istiyorum."

Gülümsedin ve dudaklarını dudaklarıma değdirdin. "Seni seviyorum, Braxton Spencer." Cevabımı beklerken yüzün düştü. Cevap gelmedi. "Sen de beni sevmiyor musun?"

"Tabii ki seviyorum."

"O zaman neden söylemiyorsun? Bana hiç sevdiğini söylemedin." "Söylememem, sevmediğim anlamına gelmez."

Bacaklarını belinden ayırıp sığ suda dururken, kollarını yanlarına indirerek incinmiş görünüyordun. "Peki, bunu duymak güzel olurdu."

Benden uzaklaşmaya çalıştın, ama kollarım hala belindeydi ve seni bırakmaya niyetim yoktu. "Bu sözleri söylediğim son kişi... öldü."

Kaşlarını çatarak söylediklerimi anlamaya çalıştın, sonra farkına vardın anladın.

"Annen mi?"

"Evet." Başıımı eğdim ve o gecenin anılarının beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak etrafımızdaki suya odaklandım.

"Ah Braxton," dedin, kollarını benimkilerin altına kaydırarak. Yüzünün bir yanını göğsüme dayayarak beni sıkıca sarıldın. "Eğer bu seni rahatsız ediyorsa, bana bu sözleri söylemek zorunda değilsin. Beni sevdiğini bildiğim sürece, tek önemli olan budur."

Saçlarına hafifçe öptüm. "Beni sevdiğini bil, Jem... Her zaman sevdim... Ve her zaman seveceğim."

*Aramızdaki şey unutulamayacak kadar güzel. Her zaman senin olan,
Braxton*

YİRMİ DOKUZ

Jemma

"Taksi yaklaşık on beş dakika içinde burada olur, anne," diyorum, o makyajının son rötuşlarını yaparken başımı banyoya sokarak. "Teşekkürler, tatlım." Dudak rujunun kapağını kapatıp

bana dönmeden önce rujunun kapağını kapatır. "Bu böyle iyi mi?" "Çok güzelsin."

"Uzun zamandır güzel bir yere gitmedim ya da başkası benim için yemek yapmadı." Onun yorumuna gülümsüyorum, ama içimden bir düğüm atıyor. Onu aldattığım için kendimi çok kötü hissediyorum, ama başka seçeneğim yoktu. "Çok eğleneceğiz. Hatta saçlarımı salıp bir kadeh şarap içebilirim."

Yarım saat sonra, restorana giderken bacağım titriyor ve ellerim kucağымda gergin bir şekilde birbirine dolanıyor. "İyi misin?" diye soruyor Christine, elimi tutarak.

"İyiyim anne," diye yalan söylüyorum ve zorla gülümsüyorum. O anda bu çok iyi bir fikir gibi gelmişti, ama şimdi bu aldatıcı planımı yeniden düşünüyorum.

Christine ön koltuğa uzanıp şoföre yirmi dolarlık bir banknot uzatır. "Üstü kalsın," der.

Yüzünde kocaman bir gülümseme var ve beton yolda yürürken kolunu koluma takıyor.

Restorana girdiğimizde, şef garson "İyi akşamlar" diyor.

"Robinson adına rezervasyonumuz var" diye cevap veriyorum.

"Evet, işte burada," diyor ve parmağıyla önündeki listeyi tarıyor. "Üç kişilik bir grup. Diğer konunuz bekliyor."

"Diğer misafir mi?" diye sorar Christine, ben onun elini tutup maître d'yi takip ederek masamıza doğru yürürken.

Yürümekten vazgeçip ikimizi de durdurduğu anda, onu gördüğünü anlıyorum.

"O burada ne arıyor?" diye bağıır. Bana attığı bakışta hem incinmişlik hem de öfke vardır.

"Üzgünüm anne."

"Bana bunu neden yaptın?" der, gözleri yaşlarla dolar. Arkasını döner ve çıkışa doğru yürümeye başlar.

"Lütfen," derim ve dirseğine uzanırım. "Sadece ailemle birlikte akşam yemeği yemek istedim. Çocukluğumla, bir aile olduğumuz zamanlarla ilgili hikayeler dinlemek istiyorum." Yürümekten vazgeçer, ama dönmez. "Lütfen anne, bu benim için çok önemli." Ona bu kartı oynadığım için kendimi çok kötü ve tamamen bencil hissediyorum, ama ricamda bir parça gerçeklik var.

Sonunda bana dönüyor. "Peki, ama o adamla konuşmamı bekleme. Yemeğimizi bitirir bitirmez gitmek istiyorum."

"Tamam." Ona uzanıp kollarımı ona doladım. "Teşekkür ederim."

Masaya doğru ilerleriz ve Stephen ayağa kalkar. Şaşkın bakışları benimle annem arasında gidip gelir. Teknik olarak ona yalan söylemedim, sadece benimle akşam yemeği yemesini istedim ve annemin de geleceğini söylemedim.

"Bebeğim," diyor ve öne eğilerek yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Merhaba baba." Sonra dikkatini anneme çeviriyor.

"Christine, çok çok güzelsin."

"Huh," diye homurdanır, sandalyenin arkasını tutarak.

"Bana bırak," der babam.

"Ben kendim oturabilirim, çok teşekkür ederim."

Annem babamın elini ittiğinde içim burkılır. Gözlerimi babamın gözlerine dikerim. Onun acı dolu bakışını görünce, bunun işe yarayacağını düşünmenin aptalca olduğunu anlarım. Henüz yemek bile yemedim ama şimdiden hazımsızlık çekiyorum.

Garson masaya yaklaştığında, dikkatini Stephen'a yöneltiyor. "İçeceklerle başlamak ister misiniz, efendim?"

"Harika olur." Christine'e bakar ama o yüzünü eğip kucağına bakar. "Hala sauvignon blanc seviyor musun?"

"Muhtemelen," diyor, göz teması kurmadan. "Ya sen, tatlım?"

"Votka, limon, misket limonu ve bitter lütfen... Aslında, duble olsun." Buna ihtiyacım var. Garson başını salladıktan sonra siparişimi not defterine yazdı.

"Ve en iyi sauvignon blanc'ınızdan bir şişe," der Stephen, garsona bakarak. "Ve iki kadeh, lütfen."

Yaşasın, ikisi de aynı şarabı seviyor. Bu bir başlangıç, sanırım.

Üçümüz içkiler gelene kadar sessizce oturuyoruz. Çölde susuz kalmış bir adam gibi içkimi bir dikişte içiyorum; gerginliğimi atmak için ne olursa olsun. Umarım annemle babam da aynısını yapar, ama garson onların kadehlerine sadece az miktarda şarap dolduruyor. Kendi kadehimi kaldırarak bir votka daha istiyorum. Bir sonraki gelene kadar bunu bitirmiş olacağım.

Stephen, Christine'in yudumuna kıyasla küçük bir yudum alır.

"Peki," diyorum, bu gösteriyi başlatmaya çalışarak. "Sizi bu gece buraya getirdim çünkü siz benim ebeveynlerimsiniz - tabii ki - ve bir zamanlar bir aileydik." Bakışlarım beyaz masa örtüsüne kayıyor ve aniden bunu daha iyi planlamam gerektiğini fark ediyorum. Gözlerimi tekrar kaldırdığımda, tüm dikkatlerini üzerimde olduğunu görüyorum. "İkinizin de bildiği gibi, Braxton bana geçmişim hakkında, ikimizin birlikte büyürken yaşadığımız şeyler hakkında mektuplar yazıyor. Bu akşamdan umduğum şey, buraya taşınmadan önceki hayatım hakkında biraz fikir edinmekti."

Bu işe yaramazsa, bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum.

Stephen konuşmadan önce yüzünde samimi bir gülümseme belirir. "Sen çok mutlu bir bebektin... Öyle değil mi, Chris?"

Annem ona sert bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Öyledin," dedi, somurtkanlığı gülümsemeye dönüştü. "İyi uyurdun, iyi yerdin. Bize hiç sorun çıkarmadın."

"Küçükken emziğini çok severdin." "Öyle değil miydi?" diye Christine araya girer.

"Emdiğinde çıkardığı o küçük sesleri hatırlıyor musun?" Stephen gözlerini tekrar ona çevirerek sorar. Yine somurtmasını beklerken, dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Hatırlıyorum. Çok tatlıydı."

"Annen ve ben saatlerce orada durup senin uyumanı izledik." "Öyleydi," diye onaylar. "İkinci doğum gününden hemen önce onu senden aldık çünkü ön dişlerinin

çıkıntı yapmaya başlamıştı."

"Tanrım, ağladı, değil mi Chris?"

"Üç uzun, acı verici gün boyunca," diyor, ona bakarak.

‘İki kızım için de kalbim parçalandı. Onu bu kadar üzgün görmek dayanılmazdı. Üçüncü gün, işten eve dönerken bana yedek emzik almam için yalvarıyordun.

"Hatırlıyorum," diyor, hafifçe gülerek. "Onun yerine ona bir bebek bebeği getirdin ve artık büyük bir kız olduğu için kendi bebeğine bakabileceğini söyledin."

Onları izlerken yüzümde kocaman bir gülümseme belirir.

"O bebek bebeği çok sevdi," diyor Stephen.

"Evet, her yere götürüyordu." "Adı neydi?"

"Annabelle," diyor Christine, anısını hatırlayarak başını sallayarak. "Bebeğe Annabelle adını vermişti."

Konuşma artık tamamen bu ikisi arasında geçiyor, sanki ben masada oturmamışım gibi, ve ben onları izlerken kalbim gülümsüyor.

"Doğru, Annabelle. Bebek kaybolduğunda hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim? O gece ağlayarak uykuya daldı, kollarımda hıçkırarak ağladı."

"Onun için çok üzülmüştüm," diye cevaplar Stephen.

Konuşma daha sonra tuvalet eğitimi aldığım zamanki komik bir hikayeye geçiyor. İkisi de gülüyorlar. Çok mutlu görünüyorlar ve bu, Braxton'ın mektuplarında ailemi tarif ettiği gibi, son zamanlarda gördüğüm halleri gibi değil.

Konuşmaya o kadar dalmışlar ki, ben de bu fırsatı değerlendirip masadan ayrılıyorum. "Tuvalete gidiyorum," diyorum.

"Tamam, tatlım."

Tuvalete gitmek yerine, çıkışa doğru yürüyorum ve serin akşam havasına çıkıyorum. Planım umduğumdan daha iyi sonuç verdi.

Dışarısı tamamen karanlık ve soğuk. Ellerimi kollarımda ovuşturuyorum çünkü ceketimi restoranda sandalyenin arkasına asmıştım, ama geri dönüp almayacağım.

Buradan otobüs durağının nerede olduğunu bile bilmiyorum, bu yüzden cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum.

Braxton telefonu açar açmaz "Jemma" diyor. "Her şey yolunda mı?" Sesini duymak bile beni gülümsetiyor.

"Her şey yolunda. Sadece meşgul müsün diye merak ettim."

"Akşam yemeği için pizza sipariş etmek üzereydim."

"Oh. Öyleyse sorun değil, otobüse binip eve gidebilirim. Buralarda bir durak olmalı."

"Neredesin?" "Şehir merkezinde."

"Seni almaya gelirim. Bu saatte tek başına otobüse binmeni istemiyorum."

On dakika sonra, arabasının bana doğru geldiğini gördüm. Kaldırıma çıktım ve beni görebilmesi için başımın üstünde elimi salladım.

"Selam," dedi, ben yolcu koltuğuna bindiğimde.

"Merhaba."

"Güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler, sen de öyle." Hala iş kıyafetini giyiyor; takım elbise içinde çok yakışıklı görünüyor.

"Neden gece vakti tek başına şehirde olduğunu sorabilir miyim?" Kaldırımdan uzaklaşırken gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu.

"Aslında yalnız değildim."

"Oh." Sesinde şok olduğunu duyabiliyorum. "Ailemle akşam yemeği yiyordum."

"Christine ve Stephen... birlikte mi?" Gözleri kısa bir süre yoldan ayrılıp bana doğru kayıyor.

"İkisini de gelmeleri için kandırdım. İkisi de diğerinin orada olacağını bilmiyordu."

"Ouch," diyor, yüzünü buruşturarak. "Eminim bu pek iyi gitmemiştir." "Şaşırtıcı bir şekilde, seni aramak için restorandan çıktığımda, ikisi de konuşuyor ve gülüyorlardı."

"Olamaz."

"Evet, var."

"İçkilerine bir şey mi kattın? Annen onunla aynı odada bulunmaya bile tahammül edemiyor."

"Biliyorum. Oraya ilk gittiğimizde bana oldukça kızgındı, ama sonra benim çocukluğumdan hikayeler anlatmaya başladılar."

"Peki, senin iyiliğin için bu aldatıcı planının işe yaramasını umuyorum."

"Ben de öyle umuyorum," diyerek Stephen'a mesaj attım. *Merhaba baba, ben Jemma. Banyoda değilim, gizlice çıktım. İkiniz iyi anlaşıyor gibiydiniz, bu yüzden biraz yalnız kalmanızı istedim, umarım sorunlarınızı çözebilirsiniz. Annem asla itiraf etmez, ama onun hala seni sevdiğini biliyorum. Benim için endişelenme, Braxton'la arabadayız, beni eve götürüyor. İkinizi de aldattığım için özür dilerim, umarım bana kızmamışsınızdır. Annemin eve güvenle vardığından emin olur musun lütfen?*

Birkaç dakika sonra cevap geldi. *Annen seni aramaya çıktı. Ve sana kızgın değilim. Sana minnettarım, çok minnettarım. Bu gece imkansızı başardın evlat. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Umutlanmayacağım ama annen yıllardır ilk kez benimle konuştu. Teşekkürler canım. Eve güvenle ulaşmasını sağlayacağım. Sevgiler, baban.*

"Ne dedi?" diye soruyor Braxton.

"Her şey yolunda."

Yolu izlerken gülümsediğini görüyorum. "Bunu yaptığın için seninle gurur duyuyorum." Orta konsoldan uzanıp elimi tutuyor. Parmaklarını benimkilerle birleştirdiğinde karnımda kelebekler uçuyor.

"Sipariş vermeden önce kaçtım... O pizzayı seninle paylaşabilir miyim? Açlıktan ölüyorum."

"Tabii ki," diyor, yüzü aydınlanıyor. "Plaj evine gelmek ister misin, yoksa Christine'in evine gitmeyi mi tercih edersin?"

Kendimi gülümserken buluyorum. Akşamın geri kalanını onunla geçirmekten daha çok istediğim bir şey yok. "Sahil evi olur."

Braxton, Christine'in evinin önüne geldiğinde gece yarısı yaklaşmıştı. Ev karanlıkta kalmıştı, bu yüzden ya hala babamla dışarıdaydı ya da yatmıştı. İkisi de bana uyar, bu gece bana kızgın olabilir diye onunla yüzleşmek istemiyorum.

Sahil evinde nihayet fenerler ve peri ışıklarıyla aydınlatılmış arka terası görebildim. Hayal ettiğim kadar güzeldi.

Pizza sipariş ettik ve mum ışığında dışarıda yedik. Rüzgâr şiddetlenene kadar dışarıda kaldık, sonra Braxton içeri girmemizi önerdi. Sonunda kanepede birlikte film izledik. Hoştu — öpüşmedik, sevişmedik, ama benim için sorun değildi. Yine de, bacağının benimkine dokunduğunun farkındaydım.

"Bu gece beni kurtarmaya geldiğin, pizza ve film için teşekkürler," diyorum, kapıya vardığımızda.

"Benim için zevkti. Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim."

Öne eğilerek yanağıma hafifçe bir öpücük kondurur. Çok tatlı bir hareket, ama dudaklarımdan öpse de hiç sorun olmazdı. "Tatlı rüyalar, Jem."

"İyi geceler."

"Tatlım," diyor Christine, ben yastığıma gözyaşlarımı akıtarken uzun kahverengi saçlarımı okşayarak. "Annabelle'i bulacağız, muhtemelen kutulardan birinin içinde."

"Babam kutuların içine baktığını ve Annabelle'in orada olmadığını söyledi." "Ortaya çıkacaktır."

"Bulunmayacak... O sonsuza dek gitti. Şimdi kiminle oynayacağım?" "Yan komşumuz Bradley ne olacak, o iyi bir çocuk gibi görünüyordu," diyor yumuşak bir sesle.

yumuşak bir sesle. "Eminim ikiniz en iyi arkadaş olacaksınız."

Yastıktan başımı kaldırıp yüzümü ona çeviriyorum, ama gözyaşlarım görüşümü engelliyor. "Onun adı Braxton," diyorum. "Bradley değil."

"Özür dilerim. Braxton." Christine küçük bedenimi kollarına sarıp, beni nazikçe salladı.

"Buldum!"

Geri çekilip, yatak odamın kapısında nefes nefese duran Stephen'i görüyorum. Annabelle'i havada tutuyor ve yüzünde kocaman bir gülümseme var. "Arabanın koltuğunun altında kalmış."

"Annabelle!" diye sevinçle bağırarak yataktan atlıyorum.

Koridora çıktığımda, Christine'in mutfakta mırıldandığını duyunca dudaklarım gülümser. Bu iyiye işaret... *Umarım.*

"Günaydın," dedim, köşeden başımı uzatarak.

"Günaydın tatlım. Gel otur, tam da tost yapacaktım." Bana sandalye çekince gülümserim. "Bana kızgın değil misin?"

"Biraz." Christine sert görünmeye çalışıyor, ama pek inandırıcı değil. "Yanıtılmaktan hoşlanmıyorum."

"Özür dilerim. Babam hala seni seviyor ve onun yaptıklarından dolayı incindiğini biliyorum, ama kendine dürüst olursan, onun için hala değer verdiğini kabul etmek zorunda kalırsın."

Yanımdaki koltuğa otururken içini çekiyor. "Haklısın, öyle. O benim hayatımın aşkıydı ve bu kadar yoğun duygular bir gecede yok olmaz. Ama bu ihaneti atlatabileceğimden emin değilim."

Ona bunun sadece bir öpücük olduğunu hatırlatmak istiyorum, ama yapmıyorum. Kocam başka bir kadını öpseydi, ben de çok kızardım. Bunun yerine, elimi

onun elinin üzerine koydum. "Neden öyle davrandığını anlıyorum, gerçekten, ama bu olayda senin de payın var. Onu ihmal ettin. En çok ihtiyacı olduğunda onu dışladın."

O içini çekiyor. "Biliyorum, ama kötü bir durumdaydım. Bir hafta içinde iki ebeveynimi de kaybettim."

"Anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ve başına gelenler için üzgünüm. Braxton'ın bana anlattıklarına göre, depresif olman için iyi bir nedenin vardı, ama babam seni seviyor; onun sana yardım etmesine izin vermeliydin. Onu dışlamak sadece işleri daha da kötüleştirdi. Bunu göremiyor musun?"

"Ben..."

Gözleri dolduğunda, onu kollarıma alıyorum. "Sorun yok anne. Her şey yoluna girecek. Keşke öfkeni ve incinmişliğini bir kenara bıraksan. Seni mahvediyor."

Birkaç saniye içinde gözyaşları hıçkırıklara dönüşür, ama onu bırakmam. Onu durdurmaya da çalışmam. Onu dışarı çıkarmalı ve sonunda yas tutmalı ki ilerleyebilsin.

Uzun bir süre geçtikten sonra nihayet dururlar. "Seni ağlattığım için üzgünüm, ama eminim şimdi daha iyi hissediyorsundur." Masanın ortasında duran mendil kutusunu alıp ona uzatırım. "İkinizin tekrar bir araya gelmesini çok isterdim, ama arkadaş kalmanız da benim için yeterli."

Bana umut dolu bir gülümseme atıyor. "Arkadaşlık olabilir. Dün gece gerçekten çok güzel vakit geçirdik."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Ayağa kalkmak istediğinde onu durduruyorum. "Otur, sana kahvaltı hazırlayayım." "Teşekkür ederim," diyor şefkatle ve kahvaltıdan daha fazlası için teşekkür ettiğini biliyorum. Bu insanlar benim ailem ve benim için çok şey yaptılar.

Ben de onlara bir şeyler vermek istiyorum. Onlarla geçirdiğim hayatı hatırlamıyor olmam, onlara karşı gerçek duygular beslemediğim anlamına gelmez.

Dün geceki rüyamın anıları kafamda dolaşıp duruyor. Bu sadece bir tesadüf müydü? Dün akşam yemeğinde annemler Annabelle'den bahsetmişlerdi. Ama onun nasıl kaybolduğundan hiç söz etmemişlerdi.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diye soruyorum, tostun çıkmasını beklerken. "Tabii."

"Annabelle'e ne olduğunu öğrendin mi?" "Oyuncak bebeğin mi?"

"Evet."

"Hatırladığım kadarıyla baban onu arabada bulmuştu... Sanırım arka koltuğun altına düşmüştü."

Ona sırtımı dönerken yüzümde yayılan gülümsemeyi engelleyemiyorum. Onun bunu görmesini istemiyorum. Kendimin ya da başkalarının umutlarını yükseltmeyeceğim. Ama belki, sadece belki... Bu ilk işaret olabilir mi?

OTUZ

Braxton

"Eve gidiyorum," diyor Lucas, kafasını ofisime sokarak.

"Ben de yakında çıkacağım." Kafamı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sadece Jemma'ya yazdığım mektubu bitirmek istiyorum."

Bana düşünceli bir gülümseme atıyor. "İkiniz nasıl gidiyorsunuz?"

"İyi gidiyoruz." Onu düşününce kendimi gülümserken buluyorum.

"Sevindim." Kapı çerçevesinden ayrılıyor. "Sabah görüşürüz." "İyi geceler dostum."

Dizüstü bilgisayarımda 2006 yılı takvimini açtım, bu mektup için ihtiyacım olan kesin tarihleri bulabilmek için.

ON ÜÇÜNCÜ MEKTUP ...

Sevgili Jemma,

1 Aralık 2006. İlişkimizi bir hafta boyunca gizli tutmayı başardık, ama her fırsatta öpüşüyorduk. Yakalanmamız an meselesiydi. Şimdi o günü geriye dönüp baktığımda, bizi yakalayanın baban değil, annen olduğu için minnettarım.

Cuma günüydü. Bütün gün senin eve gelmeni bekledim. Ön verandamda otururken seni sokakta yürürken gördüm ve sana doğru koştum. Seni çok öpmek istedim, ama komşuların bizi görme riskini göze alamazdım.

Senin evine yaklaşırken, elimi tuttun ve beni evinin yan tarafındaki çöp kutularının arkasına çektin.

Seni duvara itip dudaklarını dudaklarıma yapıştırdım. Yaptıklarım çaresiz bir adamın davranışlarıydı. İlişkimiz öpüşmeden öteye gitmemişti, ama el fenerim sanki benim için vazgeçilmez bir şey gibiydi.

cepte. İkimiz de bir sonraki adıma geçmeye hazırдық, ama hala ailelerimizle birlikte yaşıyorduk, bu yüzden bu imkansızdı. Ve ilk seferimizin senin arabanın arka koltuğunda olmasını kesinlikle kabul edemezdik.

Senin haberin olmadan çim biçme işi için part-time bir işe girmiştik. Seni güzel bir yere götürmek için yeterince para kazanmaya çalışıyordum ve bunun sürpriz olmasını istiyordum. Müşterilerimi okul saatlerine göre ayarladım ve sen dondurma dükkanında vardiyana çıkarken ben de tatilimi çalışarak geçirmeyi planladım.

Öpüşmelerimiz ateşli ve yoğunlaşırken elim tişörtünün altına kaydı. "Aman Tanrım! Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye annenin çığlık attığını duyduk.

Senden uzaklaştım ama çok geçti: yakalanmıştık. Annenin yüzündeki ifadeyi hala hatırlıyorum. Hayalet gibi bembeyazdı, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı ve ağzı açık kalmıştı.

"Açıklayayım anne," dedin ve ona doğru birkaç adım attın.

Onun önünde durdun, ama hiçbir şey söylemedin. Bir bahane mi düşünüyordun bilmiyorum, ama boğulduğunu ve boğazının arkasına takılan yiyeceği çıkarmak için dilimi kullandığımı söylemeyeceksen, gerçeği söylemek en iyisiydi.

"Bekliyorum," dedi, sabırsızlıkla ayağını betona vurarak.

Hâlâ sözcükleri bulamıyordun, ben de öne çıktım. "Jemma benim kız arkadaşım," dedim. "Bir haftadır birlikteyiz. İkimiz de birbirimize olan duygularımızın arkadaşlıktan çok daha derin olduğunu fark ettik. Bunu sizden sakladığımız için üzgünüz, ama size söylemeyi planlamıştık Bayan Robinson. İkimiz de bu haberi dünyayla paylaşmadan önce bir çift olmaya alışmak istedik."

"Anlıyorum." Gözleri ikimiz arasında gidip gelirken kısa bir süre durakladı. "Eh, er ya da geç böyle bir şey olacağını tahmin ediyordum. Beni yakalayanın kocam değil de ben olduğum için şanslısınız. İkiniz de bu akşam işten eve geldiğinde ona haberleri verin. Eğer benim yaptığım şeyi görürse, sonuç pek iyi olmaz."

Bunun üzerine, arkasını dönüp eve geri girdi.

"Kahretsin," dedi, kadın gözden kaybolur kaybolmaz. "Sanırım sır ortaya çıktı."

"Sanırım öyle. Ama babana söylemek hiç içimden gelmiyor."

"Neden? O seni seviyor."

"Öyle değilim," dedim, omuzlarımı silkiyerek. Sen onun küçük kıızıydın ve o seni çok koruyordu.

"O iyi olacak." Kollarını belime doladın ve bana sinsi bir gülümseme attın. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

Artık havamda değildim. "Babanla konuşana kadar öpmüşmek yok."

Kolumu kaldırıp bileğimdeki saate baktın. "İki saatten fazla var," dedin, dudaklarını bükerek. "O kadar uzun süre dayanabilir miyim, emin değilim."

Öne eğildim ve alt dudağını ağızıma aldım. "Eminim dayanırsın."

Mutfakta oturup babanın işten eve gelmesini beklerken, bacağım masanın altında sinirli bir şekilde sallanıyordu. Annen arkamızda, ocakta akşam yemeğini karıştırmakla meşguldü.

Babanın arabasının garaja girdiğini duyduğumuzda midem bulandı. O mutfığa girer girmez elimi tuttun ve rahatlatıcı bir şekilde sıktın.

O da senin başının üstüne öptü. "Merhaba, tatlım."

"Merhaba, baba."

"Brax, evlat," diye ekledi, yanımdan geçerken saçımı okşayarak. "Bay Robinson."

Annenin yanına geldiğinde, "Merhaba tatlım," dedi ve dudaklarına hafifçe bir öpücük kondurdu. "Akşam yemeği çok güzel kokuyor. Bugün bankada çok yoğunduk, öğle yemeği yiyemedim. Açlıktan ölüyorum."

"On dakika içinde hazır olur," diye cevapladı annem.

Bu benim işaretimdi; ya şimdi ya da asla. "Bay Robinson," dedim, ayağa kalkarken derin bir nefes aldım. "Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Gözlerim kısa bir süre senin gözlerinle buluştu. Seni seviyorum, dedin dudaklarınla, ve o anda, babanın bana vereceği cezanın ne olursa olsun buna değeceğini anladım.

"Tabii." Beni oturma odasına kadar takip ederken bana meraklı bir bakış attı. "Her şey yolunda mı, evlat?"

"Size söylemem gereken bir şey var."

"Anlat." Bana şüpheyle baktı ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

"Jemma ve ben, birbirimize karşı hissettiklerimizin arkadaşlıktan öte olduğunu fark ettik."

Yüzü ciddileşti. "Anlıyorum."

"Bir ilişkiye girmeye karar verdik."

Sözlerimi düşünmek için biraz zaman aldı. Sürekli stoik bir ifade takındığı için gerçekte ne hissettiğini anlayamadım.

"Onu seviyor musun?" diye sordu sonunda.

"Çok seviyorum."

"Jemma, buraya gelir misin lütfen?" diye seslendi. Bunun iyi bir işaret olup olmadığından emin değildim.

"Garip bir durum mu var?" diye sordu, biz seni beklerken.

"Hayır efendim, ama öpüştük."

Boğazını temizledi, ama cevap vermedi.

"Evet, baba," dedin ve yanıma gelip durdun. Sen parmaklarını benimkilerle birleştirdiğinde, babanın bakışları ellerimize kaydı.

"Bu... ilişki hakkında senin fikrini duymak istiyorum."

Konuşurken bana baktın. "Onu seviyorum, o da beni seviyor. Başka ne söylememi istiyorsun, emin değilim," diye cevap verdin.

"Bu kadar yeter," dedi, başını sallayarak. Bana doğru birkaç adım attı.

"Kızıma saygılı davrandığın ve kalbini kırmadığın sürece, bir sorunumuz olmaz. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

"Güzel." Kolunu uzattı ve el sıkıştık. "Seni ailemize kabul etmek isterdim, ama sen yıllardır ailemizin bir parçasısın."

19 Aralık 2006. Bu bizim ilk resmi randevumuzdu. 19'unda olması ya tesadüf ya da kaderdir. Restoran haftalar öncesinden dolmuştu ve bu benim alabildiğim tek gündü. Salı günüydü, ama sen okul tatilindeydin ve benim de üniversiteye başlamama birkaç ay vardı. Ayrıca benim 18. doğum günümünden bir gün önceydi.

The Sea Shanty'de bizim için rezervasyon yaptırmıştım. Annemin en sevdiği restoran orasıydı. Babam özel günlerde bizi oraya götürürdü. Ayrıca benim bildiğim en şık yerdi.

O sabah seni işe bıraktıktan sonra, yeni bir gömlek ve çiçek almak için mağazalara gittim.

O öğleden sonra senin evinin önüne geldiğimizde arabayı durdurdum.

"Seninle bir randevuya çıkabilir miyim, Jem? Gerçek bir randevuya."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Neredeyse bir aydır birlikteydik ve her günümüzü birlikte geçiriyorduk ama seni hiç güzel bir yere götürmemiştim.

"Tamam, içeri girip üstümü değiştireyim."

"Sanırım anlamıyorsun. Bu bir randevu. Seni lüks bir restorana götüreceğim. Giyinik olmalısın."

"Tamam," dedin ve yüzün aydınlandı.

Emniyet kemerimi çözdüm ve sana doğru eğilip dudaklarını öptüm. "Saat yedide seni alırım."

Seni arabadan indirirken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Çok heyecanlıyım," diye bağırdın. "İlk resmi randevumuz."

Yeni kıyafetlerimi giymeden önce duş alıp tıraş oldum. Senin için güzel görünmek istedim. Hatta babamın odasına gizlice girip onun kolonyasını kullandım.

Saat yediye az kala kapını çaldım. Şaşırtıcı bir şekilde, hiç gergin değildim. Senin gibi ben de heyecanlıydım ve senin giyinip süslenmeni görmek için sabırsızlanıyordum.

Kapıyı baban açtı.

"Girin," dedi. "Yukarıdalar. Christine, Jemma'nın hazırlanmasına yardım ediyor. Kadınlar nasıldır bilirsin." Gözlerini devirdiğinde gülümsedim.

"Jemma, Braxton geldi," diye merdivenlerin dibinden seslendi.

Birkaç dakika sonra merdivenlerden aşağı inerken omurgamdan bir ürperti geçti. Ne kadar güzel görüldüğünü kelimelerle ifade edemem. Seni ilk kez bu kadar şık giyinmiş olarak gördüğümde on üçüncü yaş günündü, ama bu gece güzel bir genç kız gibi değil, son derece seksi bir kadın gibi görünüyordun.

Annen uzun kahverengi saçlarını kıvrımış ve bir tarafını sarı bir çiçekle tutturmuştu. Yüzünde hafif bir makyaj vardı, bu da seni on yedi yaşından çok daha büyük gösteriyordu. Seksi sarı elbise vücuduna mükemmel bir şekilde oturuyordu ve uyluklarının ortasında bitiyordu, bu da uzun bronzlaşmış bacaklarını vurguluyordu. Gözlerim yavaşça vücudunu taradı, her santimini içime çekerek.

Yutkundum ve sonunda tuttuğum nefesimi bıraktım. "Artık ağzını kapatabilirsin evlat," dedi baban mutfağa girerken.

"Harika görünüyorsun," dedim, sen önümde durduğunda. "Bunlar senin için." Sana aldığım çiçekler bile elbisenle uyumluydu.

"Çok beğendim." Buketi seyrederek yüzün aydınlandı ve bu, kalbimin hızla atmasına neden oldu. "Bunlar gördüğüm en güzel çiçekler."

Ama o çiçekler senin güzelliğinin yanında solda sıfır kalırdı. Çiçekleri burnuna götürüp kokusunu içine çektikten sonra, öne eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdun.

Arabana doğru yürürken, çantayı karıştırmaya başladın. "Bir şey mi unuttun?"

"Hayır, sadece rujumu silmek için mendil arıyorum. Seni düzgünce öpmek için can atıyorum."

Yorumun beni güldürdü. Eğer dudaklarıma kalıcı olarak yapışabilseydin, bunu yapacağına inanmaya başlamıştım.

"Vay canına, burası çok kalabalık görünüyor."

Restoranda oturduğumuzda, gözlerinle etrafı tararken seni izledim. Nereye gidersen git hep böyle yapardın; çocukluğumuzdan beri böyle yapıyordun.

"Burada hiçbir şeyin birbirine uymadığını fark ettin mi?"

Fark etmemiştim, ama henüz bir kariyer seçimi yapmamış olsan da, iç mimarın içinde parıldadığını açıkça görebiliyordum.

Garson menüleri getirdi ve iki kola sipariş ettik. "İstakoz mornay'ı denemelisin," diye önerdim. "Annem hep onu sipariş ederdi. Şimdiye kadar yediği en iyisi olduğunu söylerdi."

"Mmm, lezzetli," dedin menüyü incelerken. "Ugh. Elli dokuz dolar. Ben balık ve patates kızartmasıyla yetineceğim galiba."

"Sen istakozu seversin."

"Biliyorum, ama çok pahalı."

"Bu bir randevu, Jem, ben ödeyeceğim. İstakoz sipariş et."

"Brax," dedin, masanın üzerinden elimi tutarak. "O kadar parayı boşa harcamazsın. Ne yediğim önemli değil. Seninle yemek yediğim sürece bir dilim ekmek ve bir bardak suyla yetinirim." Elini ağzıma götürdüm ve parmak eklemlerine yumuşak bir öpücük kondurdum. Her zaman çok tatlı şeyler söylerdin, ama ben çoktan karar vermiştim

istesen de istemesen de ıstakoz yiyeceğine karar vermiştim. Elimden gelse sana dünyaları verirdim.

20 Aralık 2006. Ertesi gün, aynı zamanda benim doğum günümdü. Bir önceki gece, herkesin hayal edebileceği en güzel ilk randevunun ardından seni kapıya kadar geçirdiğimde, senin de benim için bir sürprizin vardı.

"Sabah 5'te burada buluşmamız lazım," dedin.

"Sabah 5 mi? Sadece altı saat sonra. Neden bu kadar erken?"

"Çünkü bugün erkek arkadaşımın doğum günü ve özel bir gün planladım."

Saat 4.55'ti, babamı uyandırmamak için sessizce evimin ön kapısını kapattım. Senin evin karanlıkta kalmıştı, ama yatak odandaki ışığın yandığını görebiliyordum, bu yüzden uyanık olduğunu biliyordum.

Arabana yaslanıp bekledim, tüm bu süre boyunca planlarının ne olduğunu merak ederek. Geriye dönüp bakınca, benim için ne hazırladığını bilseydim, eve koşup tüm kapıları kilitlerdim. Hala bunu düşündüğümde midem bulanıyor.

Birkaç dakika sonra evinden koşarak çıktın ve kendini kollarıma attın. "Doğum günün kutlu olsun!"

Dudakların benimkilerle buluştuğunda nane tadı aldım. Doğum günümü başlatmak için mükemmel bir yoldu.

"Peki, nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" diye sordum, sen karanlıkta garajdan geri geri çıkarken.

"Hayır. Oraya vardığımızda göreceksin."

Otoyola doğru yöneldiğinde, anne ve babamın evine gittiğimizi sandım, ama sonra ters yöndeki rampa girişine girdin.

Hedefimize yaklaştığımızda güneş doğmuştu. Daha önce hiç gitmediğim bir bölgedeydik, etrafta çok sayıda tarla vardı, bu yüzden hala nereye gittiğimizi bilmiyordum. Sinyalini verdin ve büyük bir otlağın önündeki yolun kenarına çektin.

"Sürpriz!" dedin ve yolcu tarafındaki pencereyi işaret ettin. Kafamı çevirdim ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Orada, çimlerin üzerinde, henüz şişirilmemiş dev bir sıcak hava balonu yatıyordu. "Heyecanlı mısın? Muhteşem olacak."

O şeye binmemin imkânsız olduğunu söylemek istedim, ama senin heyecanını bozmak istemedim.

"Vay canına," diyebildim sadece. Ama sonra başımı çevirip sana baktım ve yüzün ışıltı ışıltı parlıyordu. Bu sürpriz için çok para biriktirdiğini biliyordum. "Harika olacak," diye yalan söyledim.

Çimlerin üzerinden geçerken midem bulanıyordu, ama bunu belli etmemek için elimden geleni yaptım.

"Sen Jemma olmalısın," dedi baloncu çocuk ve sana elini uzattı. Bizden çok daha büyük görünmüyordu, bu da endişelerimi hiç azaltmadı.

"Evet, bu da Braxton, erkek arkadaşım. Bugün onun doğum günü."

"Merhaba," dedi, bana kısaca baktıktan sonra dikkatini tekrar sana verdi. Gözlerinin vücudunu aşağı doğru kaydırması anında beni sinirlendirdi. Geçmişte birçok erkeğin sana bu şekilde baktığını görmüştüm, ama bu onu sevmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Baloncu çocuk, yapılması ve yapılmaması gerekenleri ve havada acil bir durum olması halinde izlememiz gereken prosedürleri anlatmaya başladı, ama ben kulaklarımda sadece kalbimin güm güm atışını duyabiliyordum.

Sepetin kenarını sıkıca tutarken parmak eklemlerim beyazladı. Sen yanımda durup aşağıdaki zeminin kayboluşunu izlerken, ben de sepetin kenarına yaslandım. Ellerimi sepeti sıkıca tutan ölümcül kavramadan kurtarmaya çalıştım ve seni kollarımın güvenliğine çektim.

"Bu şimdiye kadarki en güzel şey."

Zorla gülümsedim, ama içtenlikle aynı fikirde değildim.

Omzunun üzerinden baloncu çocuğa baktın. "Ne kadar yükseğe çıkacağız?" "Koşullar mükemmel... Hafif rüzgar ve iyi görüş, yani istersen istersen yaklaşık iki bin fit yüksekliğe çıkabiliriz."

Yerden birkaç metre yükseklikte olmak benim için sorunluydu, bu yüzden bayılmamam ya da kalp krizi geçirip ölmemem bir mucizeydi.

Hızlıca dikkatimi başka yere çekmem gerekiyordu. Yüzünü tuttum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Ağızlarımız uzun süre birbirine kilitli kaldı, ama ne yazık ki yeterince uzun değildi. Hâlâ havadaydık ve endişe verici bir hızla yükseliyorduk.

Sen çekilmeye çalıştığında, "Kıpırdama" diye fısıldadım.

"Neden?"

"İki kelime: izci."

Yüzünü göğsüme gömdün ve kıkırdadın.

Seni kollarımda döndürdüm, şimdi göğsüm sırtına bastırılmıştı, sepetin kenarına uzandım ve canım pahasına tutundum.

Sonunda yere indiğimizde ne kadar rahatladığımı kelimelerle ifade edemem. Sana uzanmadan önce yıldırım hızıyla sepetten çıktım. Aslında yapmak istediğim şey, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp lanet olası yere öpmekti, ama bu her şeyi ele verecekti, bu yüzden yerine yüzünü tutup dudaklarına masum bir öpücük kondurdum.

"Bu harikaydı... tek kelimeyle harikaydı," diye bağırarak kollarıma atladın. "Çok mutluyum."

"Ben de." Bu yalan değildi, gerçekten öyleydim. Ama benim coşkum yere geri dönmüş olmaktan geliyordu.

"Bunu bir gün tekrar yapmalıyız... hayır, aslında, bir dahaki sefere uçağa binmeliyiz." Sesindeki heyecan, her şeye rağmen beni gülümsetti. "Her zaman seninle egzotik bir sahil beldesine uçmak istemişimdir."

Buna cevap veremedim. Seninle uçağa binmekten mutluluk duyardım, tabii uçak pistte durup kalkmasaydı.

Ama kalbimde, bir gün bir yere uçacağımızı zaten biliyordum. Özellikle de bunun senin her zaman istediğin bir şey olduğunu öğrendiğimden beri. Seninle birlikte olmak, 30 bin fit yükseklikte korkutucu bir yerde olsa bile, senin yanında olmamaktan daha iyiydi.

Seni mutlu etmek için yapmayacağım hiçbir şey yok. Aramızdaki şey unutulamayacak kadar güzel.

Her zaman senin olan

Braxton

Mühürlemeden önce zarfın içine tılsımları koyuyorum. İlk randevumuzda ona verdiğim çiçekleri simgeleyen bir gül. Ve bir sıcak hava balonu; cehennemden gelen doğum günü hediyem.

OTUZ BİR

Braxton

Bugün Pazar ve izin günüm olmasına rağmen, şafak vakti uyandım. Çok heyecanlıyım, uyuyamıyorum. Jemma bugün bahçede çalışmak için gelecek.

Dün gece neredeyse iki saat boyunca telefonda konuştuk. Bu bana eski günleri hatırlattı. Üniversiteye gittiğimde, her gece bunu yapardık. Bana gününün ayrıntılarını anlatırdı, ben de ona benimkini anlatırdım. Ondan bir buçuk saatlik mesafede olmama rağmen, birbirimizin gününün hiçbir dakikasını kaçırmazdık. Bu, bağımızı koparmamamıza yardımcı oluyordu. Ama yine de onu özlememi engellemiyordu.

Dün geceki konuşmamızın en zor kısmı vedalaşmak ve sonra onu kollarımda sarmalamadan uykuya dalmaya çalışmaktı. En azından yatarken onu düşünürken yüzümde bir gülümseme vardı. Aksi bir neden olmadığı sürece, olumlu kalmaya devam edeceğim. Her adım, onu geri kazanmaya bir adım daha yaklaşmak demek.

Bella-Rose ile sahilde uzun bir yürüyüşten sonra, Jemma'nın gelmesini beklerken parke zeminde bir yol açtım. Zavallı Bella-Rose benimle birlikte volta atıyor, ama sonunda pes edip yatağına kıvrılıyor.

Saatime baktığımda, neredeyse on bir olduğunu görüyorum. Onu aramak istiyorum, ama çok hevesli görünmek istemiyorum. Kesin bir saat kararlaştırmamıştık, ama sabah ortası demişti.

Birkaç dakika sonra kapı çalınır ve fikrini değiştirmiş olabileceğine dair endişem, kısa sürede sevinçle yerini alır. Kapıyı açtığımda "Merhaba" derim. İşe gitmeye hazır giyinmiş, tayt ve tişört giymiş. Saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Kazadan beri, saçlarını yüzünden tamamen geriye çekmek yerine yanlara doğru taradığını fark ettim. Sanırım yara izlerini gizlemek için.

"Geciktiğim için özür dilerim. Mağazalara uğrayıp birkaç şey almam gerekti."

Alışveriş poşetlerini tutan kolunu kaldırıyor.

"Ben alayım." Uzatıyorum. "Bir şey getirmen gerekmezdi. Öğle yemeğini hazırladım bile."

"Bu akşam yemeği," diyor gülümseyerek. "Mektuplarından birinde annenin pazar günleri rosto pişirdiğinden bahsetmiştin. Bugün pazar, ben de sana rosto pişireyim dedim... tabii istersen."

Gülümsemem onunki kadar parlak. "Çok isterim." Öne eğilip yüzünün yanına hafifçe bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim."

Alışveriş poşetlerini yerleştirdikten sonra, bahçeye çıkıyoruz. Bahçede onun bahçe aletleri ve kovaası hazır bekliyor.

Bahçecilik hiç hoşuma giden bir şey değildi, ama Jemma burada olmayı çok severdi; bunu terapötik bulurdu. "Sorun yoksa çimlere başlayabilirim."

"Git. Ben iyiyim. Aslında bu çok rahatlatıcı."

Hızla eve girip odamızdan iPod'unu aldım. Bahçe işleri yaparken müzik dinlemeyi çok severdi.

"O ne?" diye sordu, ona uzattığımda.

"Senin iPod'un. İçinde en sevdiğin şarkılar var. Buradayken müzik dinlerdin. Bazen koşuya çıktığında bile yanına alırdın. Sana vermek istiyordum." Evde hala onun birçok eşyası var, ama onları atmaya gönlüm el vermiyor. "Yukarı ve aşağı kaydırarak dinlemek istediğin çalma listesini seçebilirsin. Sonra oynat düğmesine bas. iPod'u kıyafetine takabilirsin... işte böyle." Onun elinden alıp tişörtüne takıyorum. "Böylece ellerin serbest kalır."

"Teşekkürler," diyor gülümseyerek.

Bahçe işine geri döner, ben de garajdan çim biçme makinesini ve kenar düzelticiyi çıkarırım. Hayatımda hiç bu kadar çim biçmeyi iple çekmemiştim.

"Çok lezzetli görünüyor," diyor, karides ve avokado salatasını masanın ortasına koyduğumda. Bana daha çok tavşan yemi gibi geliyor — yanında yemesi için çıtır çıtır ekmekler aldım — ama Jemma bunu çok severdi.

"En sevdiğin yemeklerden biri."

Bahçe ve çimler halledildi ve her şey eskisi gibi yine harika görünüyor. Jemma masaya tabakları ve çatal bıçakları koyduktan sonra oturdu.

"Bu sabah Rachel ile Skype'ta konuştum."

"Ne güzel. İkinizin tekrar görüşmeye başlamasına sevindim. Eskiden sürekli Skype'ta konuşurdunuz..." Sözlerimi yarım bırakırım. Maşa ile salatadan biraz alıp tabağına koyarım.

Bir karidesi ağzına atar ve devam eder. "Neyse, Lucas'tan bahsettim. Veda yemeği için geldiğinde bu konuyu açma fırsatım olmamıştı."

Bu yorum dikkatimi çekti. "Ve?"

"Ağlamaya başladı. Ah Braxton, çok kötüydü," diye iç çekerek söyledi. "Kahretsin. Lucas'ın bana söylediklerini ona anlatmadın, değil mi?"

"Hayır. Asla yapmam. Sizin tasarladığınız alışveriş merkezinden bahsettim. Ama onun adını söylediğim anda kendini kaybetti. Sonunda ağlamayı bıraktığında bana her şeyi anlattı."

Daha fazla ayrıntı vermesini bekledim ama vermedi.

"İstemiyorsan bana söylediklerini anlatmak zorunda değilsin." Merak etsem de, onu zor durumda bırakmak istemiyorum.

"Lucas'a hiçbir şey söylemeyeceğine güveniyorum."

"Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun. Konuştuğumuz her şey hep aramızda kaldı. Rachel ile olan arkadaşlığını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam."

"Ben de Lucas ile olan arkadaşlığını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam." "Yapmayacağımı biliyorum."

Gülümsedi ve devam etti. "Bana yıllardır gizlice görüştüklerini söyledi. Bunu biliyor muydun?"

"Lucas itiraf edene kadar hiç bilmiyordum."

"Aslında, nişan partimizden sonra aralarındaki ilişki ciddileşmeye başladı."

"Bu kadar uzun süredir mi devam ediyor?"

"Evet. O gece onun otelde kaldı ve ertesi gün onu havaalanına götürürken, onu arayabilir mi diye sordu. İlk başta sık aramadığını, ama zamanla aramalarının daha sık hale geldiğini söyledi. Bazen saatlerce konuşurlardı. Anlaşılan bize söylememe konusunda anlaşmışlar."

"Neden?"

"O, bizim sürekli onları bir araya getirmeye çalıştığımızı, onların ise sadece eğlendiklerini söyledi."

"Öyleydi," diye gülümsedim. "Her zaman çok iyi anlaşıyorlardı."

"Neyse, uzun lafın kısası, düğünümüzden sonra onu evine götürdü. O gece ona onu sevdiğini söyledi ve o da onu sevdiğini söyledi. New York'a dönmemesi için ona yalvardı."

"Bu pek iyi olmazdı, o işini çok seviyor."

"Biliyorum. O zaman paniklediğini söyledi. Adam uykuya dalana kadar bekledi ve gizlice kaçtı."

"Ah!"

"Ertesi gün havaalanına geldi ve ona işinden vazgeçmeye hazır olmadığını söyledi. O da ona uzun mesafeli bir ilişkiye ilgi duymadığını söyledi. Büyük bir kavga ettiler ve o zamandan beri konuşmuyorlar."

Sandalyeye yaslanıp, bir yudum bira içerek onun sözlerini düşündüm. "Şimdi her şey anlaşıldı."

"Bir şeyler yapmalıyız Braxton. Eğer birbirlerini seviyorlarsa, ayrı kalmamalılar."

Onun sözlerinin beni ne kadar incittiğini belli etmemeye çalışıyorum. *Biz* birbirimizi seviyoruz, ama ayrı yaşıyoruz. Ben onu seviyorum; ama o, beni de aynı şekilde sevdiğini hatırlamıyor.

"Yapabileceğimiz bir şey olup olmadığından emin değilim."

"Onları konuşturmaya çalışmalıyız. Bu sabah ona gerçekten üzıldüm."

"Lucas'a da üzülüyorum, ama o dünyanın öbür ucundayken bu durumu nasıl düzeltebiliriz bilmiyorum."

"Mesele de bu: bana işini bırakıp Avustralya'ya geri dönmeyi düşündüğünü söyledi."

Bunu söyleyeceğini hiç beklemiyordum. "Sanırım bu her şeyi değiştirir."

—

"Bu rostoyu fırına koymayı düşünmeliyim," diyor Jemma, öğle yemeği bulaşıklarını yıkayıp bana uzatarak bulaşık makinesine koymamı istiyor. "Christine pişirmenin yaklaşık üç saat süreceğini söyledi."

"Doğru gibi görünüyor. Buradaki işimiz bittiğinde hazırlıklara yardım ederim, patates soymada uzmanım."

"Öyle mi?" diyor gülerek. "Sen çok yetenekli bir adamsın."

Eskiden onu omzuma atıp yukarı taşır, ona ne kadar yetenekli olduğumu gösterirdim, ama o günler çoktan geride kaldı. Komik olan, gençken arkadaş olmakla yetiniyordum, ama şimdi, paylaştığımız onca şeyden sonra, sadece arkadaş kalmaya alışabileceğimden emin değilim. Deniyorum, gerçekten deniyorum, ama birbirimize yaklaştıkça, bu daha da zorlaşıyor.

O buzdolabından her şeyi çıkarırken ben fırını açıyorum. Kazadan bu yana bu eve ikinci kez geliyor, ama şimdiden kendini evindeymiş gibi hissediyor.

Kızartma fırına girdikten sonra zamanlayıcıyı ayarlıyor, sonra da dışarı çıkıp köpeği sahilde yürüyüşe çıkarıyoruz.

Bella-Rose'un ayaklarımın dibine düşürdüğü çubuğu alırken Jemma, "Seninle yaşamayı çok seviyor gibi görünüyor," diyor.

"Evet, öyle. Bu karşılıklı bir şey, onun arkadaşlığı için minnettarım."

Jemma cevap vermez; bunun yerine, elimi tuttuğunda hoş bir sürpriz yaşarım. Plajın geri kalanını sessizce yürürüz, ama eli benim elimde sıkıca tutunur. Elini bıraktığı tek an, bir deniz kabuğu almak için eğildiğim zamandır.

"Koleksiyonun için," diyerek ona uzatıyorum. "Çok güzel, teşekkürler."

Öğleden sonrasını, kızartmanın pişmesini beklerken arka terasta güneşin tadını çıkararak geçiriyoruz. Ev harika kokuyor. Bugün mükemmel bir gün oldu. Tek şikayetim, günün çok hızlı geçmesi. Yakında gitmek zorunda kalacak ve kalbim bir kez daha boşluk hissedecek.

Akşam yemeğinden sonra güney rüzgarı esmeye başlar, bu yüzden daha sıcak olan oturma odasına geçeriz. Gitmek için acele etmiyor gibi görünüyor.

Televizyonu açmamayı tercih ettim, bunun yerine sadece konuşmayı tercih ettim.

Jemma'nın dikkati tamamen bende olsa da, bakışlarının ara sıra şöminenin üzerindeki bizim resmimize kayduğunu fark ediyorum. Düğün albümünü henüz görmedi, kaza sonrası geldi ve ona gösterip göstermeme konusunda kararsızım. Neden onun tepkisini görmekten bu kadar korktuğumu bilmiyorum ama korkuyorum. Belki mektuplardan biriyle gönderirim.

"Annenin fotoğrafı var mı?" diye soruyor Jemma, birdenbire. "Varsa, görmek isterim."

Ayağa kalkıp, Jemma'nın albümlerimizi sakladığı uzun, alçak eğlence ünitesine doğru yürüyorum.

Yıllar önce, annemin anılarının silinmesinden korktuğumu ve bunun beni ne kadar suçlu hissettirdiğini ona itiraf etmişim. Onu nasıl unutabilirdim ki? Parfümünün kokusunu belli belirsiz hatırlıyor, kafamda gülümseyen yüzünü canlandırabiliyordum, ama zamanla görüntüsü bulanıklaşmıştı ve bundan nefret ediyordum.

Yaklaşık bir hafta sonra, Jemma bana babamdan aldığı annemin fotoğraflarıyla dolu bir albüm verdi.

"Onunla ilgili anıların kaybolduğunu hissedersen, bunu bir göz at" dedi ve albümü bana uzattı.

Albümü açtığımda gördüğüm ilk fotoğraf, doğumumdan birkaç dakika sonra beni kucağında tutan annemin fotoğrafıydı. Yüzünde kocaman bir gülümseme ve gözlerinde sevgi dolu bir bakış vardı. Boğazıma bir düğüm atınca albümü hemen kapattım ve Jemma'yı sıkıca kucakladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

Çekmeceyi açtığımda gözlerim düğün albümüne kayıyor. En üstte duruyor. Onu defalarca inceledim ve her seferinde kalbim biraz daha kırıldı.

Albümü kenara çekip annemin albümünü çıkarıyorum ve Jemma'ya veriyorum.

Onu ilk kez Jemma'nın bana verdiği gün inceledim. Odama kapanıp, her sayfayı çevirirken gözlerimden akan yaşları sildim. Onun ölümüyle gölgelenen tüm mutlu anılarım bir anda geri geldi.

O gece rüyamda onu gördüm. Uykumda bana geldi ve çocukluğumda yaptığı gibi benimle dans etmemi istedi. Ama ben artık küçük bir çocuk değildim; bu sefer onun küçük bedeninden çok daha uzundum. Müzik yoktu, ama bana tanıdık gelmeyen bir melodi mırıldanıyordu. Bunun sadece bir rüya olduğunu bilsem de, o anda huzur hissettim.

"Vay canına, sana çok benziyor," diyor Jemma, albümü ilk sayfadan açarak.

Babamın vücut yapısı ve çene hattına sahibim, ama burnum, gözlerim ve saç rengim anneminkine benziyor. Bu fotoğrafları ilk kez gördüğümde olduğu gibi her zaman üzülüyorum; bazen gülümsüyor ve birlikte geçirdiğimiz zamanlar için minnettar hissediyorum. Umarım bu da o zamanlardan biridir.

Jemma'ya resimlerle ilgili hikayeleri anlatırken kalbim ağırlaşıyor. Zamanla kaybımı kabullenmeyi öğrendim, ama annemle tekrar birlikte olma özlemim hiç azalmıyor.

Sonunda son sayfaya geldik. Fotoğraf, birlikte geçirdiğimiz son Noel'i gösteriyor. Hediyeler ve atılmış ambalaj kağıtlarıyla çevrili bir şekilde yerde oturuyorum. Annem Noel Baba şapkası takmış ve başımın üzerinde bir parça ökse otu tutarken yanağıma öpücük konduruyor. Somurtuyorum ve şimdi bunun için kendimden nefret ediyorum. O zamanlar sadece on bir yaşındaydım, o garip yaşıyordum, ama şimdi onun bana bunu yapması için her şeyi verirdim.

"Hey," diyor Jemma, ben fotoğrafa bakarken elini bacağıma koyuyor.

"Her şeyi hafife almıştım," diye fısıldıyorum. "O zamanlar bunun birlikte geçireceğimiz son Noel olacağını bilmiyordum."

"Bilemezdin... Hiçbirimiz köşede bizi neyin beklediğini bilemeyiz, Braxton. Hayat böyledir, çok öngörülemez."

Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda gözlerim doldu. "Bu doğru değil mi?"

Birkaç ay önce bana karımla ayrı evlerde yaşayacağımızı söyleseydin, inanmazdım. Hiçbir şeyin bizi ayıramayacağını düşünüyordum, bağımız çok güçlüydü.

Elini bacağımdan kaldırıp yüzümün yanına koyuyor. Bakışları ağzıma kayınca, tereddüt etmeden dudaklarımı onun dudaklarına götürüyorum. Bu sefer izin istemiyorum, onda teselli bulmam gerekiyor. O her zaman benim rahatlığım, mutluluğum olmuştur.

Vücudunu kaydırıp kucağıma tırmanıp bacaklarını bana doladığında şaşıyorum. Kendimi tutmak ve liderliği ele almamak benim için zor, ama onun kendi hızında hareket etmesine izin vermem gerektiğini biliyorum.

Dudakları tekrar benimkilerle buluştuğunda, parmaklarım saçlarına kayar ve başını hafifçe geriye doğru eğerek öpücüğü derinleştiririm.

"Braxton," diye nefesini ağzıma üfledi.

Göstermek zorunda kaldığım kısıtlama, kendimi tekrar çocuk gibi hissettiriyor, sayısız kez karısıyla derin bir yakınlık yaşamış bir yetişkin gibi değil. Şimdi ona direnmek daha da zor çünkü neyi kaçırdığımı biliyorum.

O, sürtünme arayışıyla kalçalarını öne doğru ittiğinde inlerim. Ellerim beline inerken, vücudunu yavaşça benimkine doğru sallarım. Bu gece yine soğuk duş alacağımı biliyorum, ama bu benimle ilgili değil, onunla ilgili. Onun da bunu deneyimlemesini istiyorum. Eski Jem'in doyamayacağı bir şeydi bu.

"Braxton." Kendi hızını artırırken tırnakları omuzlarıma acı verici bir şekilde batıyor. Öpüşmeyi bırakıp başını geriye eğdiğinde, dudaklarında mükemmel bir "O" şekli oluşuyor. Ne olacağını biliyorum,

Çünkü yıllar boyunca bu ifadeyi defalarca gördüm. "Tanrım," diye inliyor ve bana doğru hareket etmeye devam ediyor. "Mmm," diye inliyor, bir dalga daha vuruyor. Ayağa kalkıp onu odamıza taşımamak için tüm gücümü kullanıyorum.

Vücudu gevşer ve bana yaslanır. "Ne oldu az önce?" Bu an bir deja vu gibidir.

"Orgazm oldun."

Yüzünü göğsüme daha da g md ğ nde utand ğını anlayabiliyorum.

"Benim bir aptal olduğumu düşünüyorsun herhalde."

"Hiç de değil." Parmağımı çenesinin altına koyup yüzünü kaldırıyorum, böylece onu görebiliyorum. "İlk orgazmın da aynen böyle olmuştu."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Senin arabanın arkasında sevişiyorduk. Tıpkı şimdi olduğu gibi, kucağıma oturmuştun."

"Ne olduğunu biliyor muydum?"

"Hayır. Bana aynı soruyu sormuştun." " z r dilerim." Yüzünde gerçek bir endişe ifadesi belirir.

"Neden  z r diliyorsun?"

"Az önce olanlar için."

"Bunun için asla  z lme. Senin kendinden gemeni izlemek hala en sevdiğim şeylerden biri. Yüzündeki ecstasy ifadesi," derken, saçının bir tutamını kulağının arkasına koyuyorum. "Alt dudağını dişlerinle ısırırşın. ıkardığın o seksi küçük sesler." Konuşurken başparmağımı nazikçe dudaklarında gezdiriyorum. "Yanaklarına yayılan tatlı kızarıklık. Gözlerindeki saf şehvet. Bunun bana ne yaptığını bilemezsin."

"O zaman da utanmış mıydım?"

Onu kucağımdan kaldırıp yanıma oturtuyorum. O bana bacaklarını açmışken bu konuşmayı yapamam.

"Hiç de değil," diye gülüyorum. "Bana bunu tekrar yapabilir miyiz diye sormuştun." "Tanrım, ne kadar da c retkarım," diyor, yüzü daha da kızarıyor.

Onun yorumu beni güldürdü. "Hiç de değil. Gentik ve hala deneyimliyorduk. Senin halini sevmiştim. Seninle ilgili her şeyi sevmiştim." *Hala seviyorum* demek istedim, ama söylemedim. "Başka kimseyle olmamıştık, sadece birbirimizle."

Gözleri benimkilere bakıyor ve gülümsüyor. "Bunu sevdim."

"Sen benim tek istediğim şeysin, Jem. Kimse seninle boy ölçüşemez."

Bacaklarını çenesinin altına çekiyor, ben de koltuğa yaslanıp bacaklarımı çaprazlayarak, şiddetli ereksiyonumu gizlemeye çalışıyorum.

"Biz... bilirsin... sık sık seks yapar mıydık?"

Gülümsememi bastırmak zorunda kaldım, çünkü bu soruyu sormaktan rahatsız olduğunu anlayabiliyordum. Çok tatlıydı.

"Evet. Günde yaklaşık yirmi kez," diye cevap veriyorum, ciddi bir ifade takınmaya çalışarak.

"Hayır, yapmadık," der ve omzuyla bana hafifçe vurarak beni güldürür.

"Tamam, belki yirmi biraz abartılı olabilir."

"Biraz abartılı. Her gün o kadar seks yapsaydım, gün boyu işlev görebilmekten, hatta bir işte çalışabilmekten bahsetmiyorum bile, yürüyebileceğimi sanmıyorum. Sürekli sırt üstü yatıyor olurdum."

"Gençken tavşanlar gibi sevişirdik."

"Aman Tanrım, Braxton," diye çığlık atarak yüzünü kapattı. "Kes şunu!"

Böyle zamanlarda onda gerçek bir değişiklik olduğunu fark ediyorum. Çok açık bir ilişkimiz vardı ve eski Jem bana her şeyi anlatabileceğini biliyordu.

"Ama bu gerçek, yaptık," diyorum. "Aylarca bekledik, ama bir kez başladık mı, durdurmak mümkün değildi. Her fırsatta bunu yaptık. Birbirimize doyamıyorduk."

Kaza olana kadar da böyle devam etti.

"Ben... şey... zevk aldın mı?" diye soruyor, yüzü güzel bir pembeye dönüyor.

"Tabii ki. Ben olağanüstü bir sevgilim."

"Tabii ki öylesin," diyor, kıkırdarak.

"Beni her zaman dayanılmaz buldun, bu mükemmel erkek örneğinden ellerini çekemedin." Konuşurken elimle vücudumun önünü okşuyorum.

Bu sözümle, o tamamen kendini kaybeder ve saniyeler sonra ben de öyle olurum. Gözlerinden yaşları silerken, bu beni daha da güldürür.

Bu eski halimiz, her zaman olduğumuz gibi: eğlenceli, rahat, tamamen saçma... her zaman gülmeye hazır.

Mükemmel bir günün mükemmel sonu.

OTUZ İKİ

Jemma

Dün gece Braxton beni eve bıraktığında saat geç olmuştu, bu yüzden ona bu sabah kahvaltı hazırlamayacağımı söyledim. Şimdi bu kararımdan pişmanım; dün onunla harika vakit geçirdim ve onu tekrar görmek istiyorum.

Annemi mutfakta bulamadığımda – ve artık onu Christine olarak değil, annem olarak gördüğümün farkındayım – onu aramaya çıkarım. Onu kanepede kıvrılmış, yanında bir kutu mendil ile bulduğumda şaşırırım. İlk düşüncem onun hasta olduğu yönündedir, sonra elinde annemin günlüğünü fark ederim. Bu, yüzüme anında bir gülümseme getirir.

"Günaydın," diyerek odaya girip yanına oturuyorum.

İçgüdüsel olarak ona sokuluyorum. Bu tuhaf ya da zorlama bir hareket değil, anne ve kızının yapacağı doğal bir şey gibi geliyor.

"Günaydın tatlım," diye cevaplar ve başımın yanına yumuşak bir öpücük kondurur.

"Annemin günlüğünü mü okuyorsun?"

"Evet. Beni bunu yapmaya teşvik ettiğin için çok minnettarım. Ailem hakkında çok şey öğreniyorum. Bu bana yardımcı oluyor..." Cümlesini bitirmeden önce kısa bir süre duraksıyor. "Kötü anıları unutmama ve iyi anılara daha fazla odaklanmama yardımcı oluyor."

"Sevindim. Yaşadıkların için üzgünüm, ama annem senin onu bu şekilde hatırlamanı istemezdi. Babamı seviyordu ve sadece onunla birlikte olmak istiyordu. Bunu anlayabiliyorum."

"Haklısın. Birbirlerini çok seviyorlardı."

Kolumu onun koluna doladım ve başımı omzuna yasladım. "Tıpkı eskiden sen ve babamın yaptığı gibi... ve benimle Braxton'ın yaptığı gibi."

"Hayatın koşullarının nasıl değişebileceği üzücü."

"Öyle. Umudunu kaybetmediğin sürece, her şeyin mümkün olduğuna inanıyorum." "Burada olman harika," diyor, elini bacağıma koyarak.

"Kaza geçirdiğinde, seni de kaybedeceğimi düşündüm, tıpkı herkesi kaybettiğim gibi... ailemi, kocamı. Öyle olsaydı, devam edemezdim sanırım. Ama seni asla küçümsememeliydim. Sen her zaman çok güçlüydün. Sadece yeniden yaşamak için değil, bir tür normallik bulmak için de çok mücadele ettin. Pes etmediğin için seninle gurur duyuyorum."

"Bazen vazgeçmek istedim," diye itiraf ediyorum.

"Ama vazgeçmedin. Senin gücüne tanık olmak, hayal bile edemeyeceğim şekillerde bana yardımcı oldu."

Boğazıma bir yumru yükselir ve düşünmeden ağzımdan şu sözler dökülür.

"Seni seviyorum anne."

"Ah, canım," diyor, gözleri yaşlarla dolarken. "Bu sözleri bir daha duyabilecek miyim, emin değildim. Ben de seni seviyorum."

Uzun süre orada oturup, sadece onun yanında olmanın tadını çıkarıyorum. "Bir fincan çay ister misin?" diye soruyorum sonunda.

"Çok isterim. Ah, neredeyse unutuyordum, az önce sana bir mektup geldi."

Kahve masasının üzerinde duran zarfı işaret eder ve ben mutfığa giderken onu alırım.

ON DÖRDÜNCÜ MEKTUP ...

Sevgili Jemma,

13 Ocak 2007. Bu günü unutmam çok zor, çok gergindim. O gün, babanızdan küçük kızınızı hafta sonu için alıp götürebilir miyim diye sormam gerekiyordu.

Çok para biriktirmiştin ve uçak biletlerini alabilmek için sadece ailenin onayı gerekiyordu.

Cumartesi günüydü, sen işteydin ama annenle baban evdeydi. Ön bahçenizden geçerken midem bulanıyordu.

Annen kapıyı açtığında şaşkınlıkla "Braxton" dedi. "Sizinle Bay Robinson'ın birkaç dakikanızı alabilir miyim diye merak ediyordum. Bir şey var da..."

Sana bir şey sormak istiyorum.

"Tabii ki tatlım, içeri gel." Onu takip ederek oturma odasına girdim. "Stephen arka tarafta, gidip onu çağırayım."

"Teşekkürler." Kanepeye otururken ellerimi gergin bir şekilde ovuşturdum. "İyi misin?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Evet," diye yalan söyledim.

Birkaç dakika sonra odaya geri geldi, yanında baban da vardı. Ayağa kalkıp elini sıktım, sonra hepimiz oturdu. Karşımda kanepede oturuyorlardı ve bu mesafeye minnettardım.

"Christine, bizimle bir şey konuşmak istediğini söyledi," dedi, konuşmayı başlatarak.

"Evet... Ben... Jemma'yı gelecek hafta sonu bir yere götürmek istiyorum." "Sadece ikiniz mi?"

"Evet. Son birkaç aydır para biriktiriyorum. Ona sürpriz yapmak ve onu Queensland'a götürmek istiyorum."

"Aynı odada mı kalacaksınız?"

"Evet," dedim, zorlukla yutkunarak. Ona yalan söylemeyecektim.

"Olmaz," dedi baban ayağa kalkarak. "O daha on yedi yaşında ve seninle tek başına bir yere gitmek için çok küçük."

"Dur bir dakika," dedi annen, babam odadan çıkarken.

"Hayır dedim, Christine," diye tersledi. "Bu konuda başka bir şey duymak istemiyorum."

"O benim de kızım, yoksa unuttun mu?"

"Hayır, unutmadım," dedi, ona dönerek, ama omuzları biraz çöktü. "O daha bir bebek."

"Neredeyse on sekiz yaşında," diye karşılık verdi, gözlerini devirerek. "Bunun er ya da geç olacağını biliyorduk, biz de bir zamanlar onların yaşındaydık."

Annen bir ay önce seni doktora götürmüş ve doğum kontrol hapi kullanmaya başlamayı sağlamıştı, bu yüzden onun bu konuda ne hissettiğini zaten biliyordum.

"Ama o benim küçük kızım."

"Ve ben de sen ve ben... zamanında babamın küçük kızıydım." Gözleri bana kaydı ve o cümleyi bitirmediği için minnettar oldum. Ailenizi ne kadar sevdiysem de, onlar hakkında bilmek istemediğim veya bilmeme gerek olmayan bazı şeyler vardı.

Bunun üzerine baban dönüp odadan fırladı ve kalbim sıkıştı. Onun rızası olmadan ona karşı gelip bunu yapmamın imkânı yoktu.

Ayağa kalktım. "Denediğiniz için teşekkürler, Bayan Robinson."

"Bana bırakın," dedi ve beni kapıya kadar geçirdi.

Kanepeme çöküp başımı ellerimin arasına gömdüğümde tüm umudumu kaybetmiş gibi hissettim. Uzun süre orada oturup başka bir yol bulmaya çalıştım; bunu senin için yapmayı çok istiyordum.

Adımı duyduğumda düşüncelerimden sıyrıldım. Kafamı kaldırdığımda, babanın kapıda durduğunu görünce hem şaşırdım hem de biraz endişelendim.

"Bay Robinson. İçeri gelin." Bunun akıllıca bir hareket olup olmadığından emin olmasam da, onu içeri almak için kapıyı açtım.

"İçeri girmeyeceğim. Söylemem gerekenleri dışarıdan söyleyebilirim." "Tamam." Bu pek iyi gelmedi.

Boğazını temizledi ve ellerini ceplerine soktu, sonra tekrar konuşmaya başladı. "Senin evliliğini onaylıyorum." Bunun üzerine arkasını dönüp ön merdivenlerden aşağı indi.

"Teşekkür ederim," diye seslendim, ama o cevap vermedi.

Baban fikrini değiştirir diye hemen dışarı koşup her şeyi ayarladım, ama sana söylemem için yine de beş gün geçmesi gerekti. Senden sır saklamaktan nefret ediyordum, ama senin tepkine değdi.

Çarşamba öğleden sonraydı ve seni işten almıştım. "Yarın yine çalışmam gerek," dedin derin bir nefes alarak, babamın arabasının yolcu koltuğuna binerken. "Bu, üst üste altıncı gün oluyor."

Sen personel odasında çantayı alırken, önceki cumartesi patronun Bay Jefferies ile konuşmuştum. Hafta sonunu izinli geçirebilmen için vardiyalarını değiştirmişti.

"En azından cuma, cumartesi ve pazar çalışmayacaksın," diye cevap verdim. "Üç gün boyunca birlikte olacağız."

"Tabii beni çağırmasa."

Bunun olmayacağını bildiğim için içimden gülümsüyordum. "Aramazsa güzel bir şeyler yapabiliriz," dedim ve elini tuttum.

"Bu hoşuma gider." Bana baktın ve gülümsedin. "Biraz gözetleme kulesine gidebilir miyiz? Henüz eve gitmeye hazır değilim."

"Tabii."

"Sadece birkaç saatliğine seni öpmek istiyorum... ya da belki sonsuza kadar."

"Tamam," diye gülerek cevap verdim. Sen her zaman egomu okşayan birisi oldun. "Benden şikayet gelmeyecek. Babamı saat altıya kadar almam gerekmiyor."

"Telafi etmek için beş günümüz var. Beş uzun gün. Bu çok fazla öpücük demek, biliyorsun."

Arabayı park etmeye daha yeni başlamıştım ki dudakların benim dudaklarıma değdi.

"Arka koltuğa geçebilir miyiz?" diye sordun birkaç dakika sonra.

"Neden?"

Yine seks konusunu açmanı bekliyordum. Bu hassas bir konu haline gelmişti. Sen bu konuyu sık sık gündeme getiriyordun, ben ise vebadan kaçır gibi kaçınıyordum. Senin savunman olarak, benim üzerinde çalıştığım planlardan haberin yoktu.

"Merak etme, seninle seks yapman için baskı yapmayacağım, sadece vites kolu yanıma batmadan seni öpebilmek istiyorum."

"Jem, benimle seks yapmak için bana baskı yapmana gerek yok. Ben de senin kadar bunu istediğimi biliyorsun, sadece..."

"Mükemmel olmasını istiyorum," dedin, cümlemi tamamlayarak. "Bunu istediğim kadar, benim için özel olmasını isteyecek kadar beni önemsemeni seviyorum."

Öne eğildin ve dudaklarını benimkilere değdirdin, sonra koltukların arasından geçerek arabanın arkasına geçtin.

Ben de sana katıldığında, seni kucağıma kaldırdım, böylece bacakların benim bacaklarımin üzerindeydi. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

"Tam burada," diye cevapladın ve dudaklarını dudaklarıma değdirdin.

Öpüşmemiz çok geçmeden ateşli bir hal aldı, babamın arabasının camları bile buğulanmıştı. Bana sürtünüyordun. Normalde işin bu kadar ileri gitmesine izin vermezdim, çünkü ikimiz için de kendimizi reddetmek gittikçe zorlaşıyordu, ama sonuca ulaşmamıza sadece birkaç gün kalmıştı, bu yüzden bu sefer direnmedim.

Hareketlerin hızlandı ve ağzıma inledin. Senin gibi ben de bakireydim, ama olan biten konusunda hiç de naif değildim. Seks yapmış arkadaşlarım vardı ve onlar da zaferlerini çok ve ayrıntılı bir şekilde anlatırlardı.

Öpüşmeyi bıraktığında parmakların omuzlarıma batıyordu. Alt dudağın dişlerinin arasındaydı ve yüzünü arabanın tavanına doğru eğdiğinde gözlerinin geriye döndüğünü gördüm.

"Tanrım, Braxton," diye inledin. "Bu çok iyi geliyor." Uzun bir inilti çıkardıktan sonra sakinleştin. Yanakların kızarmıştı ve sonunda gözlerim ile buluştuğunda gözlerinde donuk bir bakış vardı. "Ne olduğunu bilmiyorum, ama bunu tekrar yapmak istiyorum."

Gülmekten kendimi alamadım. "Yanılmıyorsam, az önce orgazm oldun."

Yüzün şaşkınlıkla aydınlandı. "Vay canına... Vay canına. Bu inanılmazdı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Seks bu kadar güzelse, hemen şimdi yapmak istiyorum."

Seni kucığımdan kaldırdım. İki gün daha, diye kendime söyleyip durdum. İki gün daha.

Öne eğildim, yolcu koltuğunun üzerinden uzandım ve torpido gözünden uçak biletlerini aldım. Ertesi gün seni işten alırken sana sürpriz yapmayı planlamıştım, ama bu an mükemmel bir zaman gibi görünüyordu.

Zarfı sana uzattığımda, "O ne?" diye sordun. "Sürpriz."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve zarfı yırttın. "Aman Tanrım! Uçağı mı bineceğiz?"

O kelimeyi duymak bile midemi bulandırdı. Seni arabayla gidebileceğimiz bir yere götürebilirdim, ama senin hayalin egzotik bir sahil beldesine uçmaktı, ben de bunu senin için istedim.

"Evet, cuma günü yola çıkıyoruz, sadece ikimiz. Gold Coast'a uçup pazar gününe kadar sahildeki bir otelde kalacağız."

Çıglık atarak kollarıma atladın ve beni sıkıca sarıldın. "Sonunda uçağı bineceğime inanamıyorum!" Beni görebilmek için geri çekildin ve yüzündeki ifade ciddileşti. "Seks yapacağız, değil mi?"

Gülümsedim. "Evet, seks yapacağız."

19 Ocak 2007. İlk tanışmamızın üzerinden tam on bir yıl geçti. Odamıza çıkan asansörde "Gergin görünüyorsun" demiştin.

Bunu şimdi fark etmen beni şaşırttı, çünkü uçaktayken bunu fark edememiştin. "Öyleyim."

Neyse ki artık yasal içki içme yaşındaydım, bu yüzden uçağı binmeden önce bir bira sipariş ettim, uçuş sırasında da bir tane daha. Bu beni biraz sakinleştirdi.

Ayrılmadan önceki gece, babam bana erkek erkeğı bir konuşma yaptıktan sonra bir kutu prezervatif verdi ve güvenli seks hakkında bir ders verdi. Ertesi sabah baban da aynısını yaptı. Uçakta annenin de sana bir kutu prezervatif verdiğini öğrendim. Üç konuşma da çok garipti, ama ikimiz de

artık aramızda üç kutu prezervatif olduğunu bulduk. Ne kadar seks yapacağımızı düşünüyorlardı acaba?

"Ben de gerginim Brax, ama buna çok hazırım... Biz buna hazırız. Değil miyiz?"

"Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar istememiştim." Ve bu doğrudu. Sana ne kadar çok sevdiğimi göstermek istedim, çünkü bunu kelimelerle ifade edemiyordum.

"Çok güzel olacak," dedin, elimi tutup parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdin. Öyle olacağından şüphem yoktu, ama yine de bir parçam seni hayal kırıklığına uğratacağımdan endişeleniyordu.

Ellerimizi yüzüme doğru kaldırdım ve parmaklarına bir öpücük kondurdum.

Katımıza vardığımızda elini bıraktım ve iki valizimizi aldım. Hafta içinde oteli arayıp odada seni bekleyen bir sürpriz ayarlamıştım. Ayrıca okyanus manzaralı bir oda ayarlamıştım.

"Aman Tanrım! Buradan okyanus görünüyor," dedin, süitimize girer girmez. Bavulları kapının hemen içine bıraktım ve manzarayı seyretmek için tavandan tabana pencerelere koşarken seni izledim. "Burayı şimdiden sevdim."

Odayı geçerken, yatakta seni bekleyen sürprizi görünce gülümsedim. Manzaraya o kadar dalmıştın ki, fark etmemiştin bile.

Cam sürgülü kapıları açarak ikimiz de küçük balkona çıktık. Durduğumuz yerden denizin kokusunu alabiliyordun. "Nefes kesici."

Bana döndüğünde, gözlerinde parıldayan gözyaşlarını görebiliyordum. "Seni çok seviyorum, Braxton Spencer," dedin ve kollarını belime doladın. Ben de seni ne kadar sevdiğimi söylemek istedim, ama yine kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Odayı bir bakalım." İçeri girerken elini tuttum.

Kapının eşiğinde donakaldın ve yatağı gördüğün anda nefesini tuttuğunu duydum. "Braxton," diye fısıldadın. "Bunu sen mi ayarladın?"

"Özel olmasını istedim... her zaman hatırlayacağın bir şey olmasını."

Kral boy yataklara doğru yürüdün ve beyaz çarşafların üzerine serpilmiş kan kırmızısı gül yapraklarından birini aldın. Otel personeli, yatak başı masalarına ve yatağın ayak ucundaki koyu kahverengi pufun üzerine

çikolata kaplı çileklerin bulunduğu dikdörtgen beyaz seramik bir tabak vardı.

Gözlerin gözlerimle buluştu ve gülümsedin. "Beklediğimize şimdi çok memnunum. İlk seferimin bir kızın isteyebileceği her şeyi içermesi için bu kadar zahmete girdiğin için teşekkür ederim." Sen çileklerden birini alırken sessizce izledim. Bir ısırık aldığında "Mmm" diye inledin.

Bana doğru yürüdüün ve diğer yarısını ağzıma uzattın. Bir ısırık aldım, sonra vücudunu benimkine yaklaştırdım ve dudaklarımı dudaklarına koydum. Öpücüğümüzün tadı çikolata ve çilek gibiydi.

"Sahilde yürüyüşe çıkmak ister misin, yoksa öğle yemeği yiyelim mi?"

"Sonra," diye cevapladın. "Şu anda çıplak kalmak istiyorum."

Bu gezi için büyük beklentilerim vardı — önceki haftalarda tek düşündüğüm şey buydu — ama şimdi büyük an geldiğinde, korkudan donakaldım. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Sen bir adım geri çekilip bluzunun düğmelerini tek tek açmaya başladığında, ben orada duruyordum. İşin bittiğinde, bluzunu omuzlarından ve kollarından aşağı doğru ittin. Bluz yere düştü ve ayaklarının etrafında bir yığın oluşturdu. Gözlerim, pembe dantelli sütyeninin kapladığı göğüslerinin şişkinliğine kaydı. Ellerin arkaya doğru hareket edip sütyenini açtığında, zorlukla yutkundum.

"Çok fazla giysi giyiyorsun," dedin ve sütyeni gömleğinin yanına yere attın. Çıplak göğüslerini görünce iniltiyi bastırmak zorunda kaldım. Tam hayal ettiğim gibi mükemmeldiler.

Elimi uzattım ve gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. Senden biraz daha hızlı hareket ettim. Hareketlerim daha çaresizdi, çünkü artık sana dokunmak için sabırsızlanıyordum.

Ellerini beline götürüp kot pantolonunun düğmesini açtığında, ben de aynısını yaptım. Birkaç saniye sonra ben boxer şortumla orada duruyordum ve senin giydiğin tek şey pembe dantelli külotundu.

Orada durup birkaç saniye birbirimize baktık, sonra sen başparmaklarını külotunun kenarlarına takıp aşağı doğru çektin. Bu sefer, uzun, ince bacaklarından aşağı doğru çekerken çıkardığın iniltiyi saklayamadım.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım, gözlerim seni içime çekerek.

Bakışların boxer şortuma kaydı ve kaşlarından biri kalktı, ben de kıkırdadım. Bir şey istediğinde hep sabırsızdın.

Onları çıkarırken hafifçe eğildim ve ayağa kalktığımda güzel yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. Oyun bitti. Yalanım ortaya çıkmıştı. Görünürde bir cep yoktu, ama ben el fenerimle parlak bir şekilde aydınlatıyordum. Her zaman hazırlıklı bir izci değildim. Karşımda duran muhteşem güzelliğe tamamen kapılmış genç bir adamdım. Sonsuza kadar benim olan kız. Vücudumu, kalbimi ve ruhumu tamamen ele geçiren kişi.

Sana doğru birkaç adım attım, aramızdaki mesafeyi kapattım. Titreyen parmak uçlarımla yüzünün yanından, köprücük kemiğinden ve kolundan aşağıya doğru hafifçe gezdirdim, sonra parmaklarımı parmaklarına doladım.

Gözlerin kapanırken keskin bir nefes aldın. Dudaklarım yumuşakça dudaklarına değdiğinde "Braxton" diye inledin. Diğer elimi beline doladım ve vücudunu benimkine yaklaştırdım. Ten tenime değiyordu.

Öpücüğü derinleştirerek, dudaklarımı bir an olsun senin dudaklarından ayırmadan seni yavaşça yatağa doğru geriye doğru yürüttüm. Bacaklarının arkası yatağa değdiğinde, seni nazikçe yatırdım ve üstüne uzandım. Büyük kahverengi gözlerine derinlemesine baktığımda, tüm kararsızlığım yok oldu.

"Seni seviyorum, Jemma Isabella Rosalie Robinson."

"Ben de seni seviyorum," dedin, gözlerin yaşlarla dolarken. "Seni o kadar çok seviyorum ki bazen kalbim acıyor."

O gün kendimizi tamamen birbirimize adadık. Bedenlerimiz ve kalplerimiz bir oldu.

*Yaşadıklarımız unutulamayacak kadar güzeldi. Her zaman senin olan
Braxton*

Mektubu yeniden katlarken memnuniyetle iç çekiyorum. Onun benim ilk aşkım olduğu ve bunu özel kılmak için gösterdiği tüm çabalar için minnettarım. Bu mektuplar, onun sevgisine sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu bana gösteriyor.

Zarfin içinden tılsımları çıkararak avucumun üzerine koyuyorum. Birbirine bağlı iki kalp ve minik bir uçak. Onlara bakarken dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. Artık karı koca olarak birlikte yaşamıyor olsak da, kalbimin hala ona ait olduğunu bilen bir yanımda var.

OTUZ ÜÇ

Braxton

"Burada mutlu görünüyor," diyor Jemma, bakım evinden çıkıp arabama doğru yürürken kolunu koluma takarak. "Ama onu bırakırken üzülüyor musun? Çünkü ben üzülüyorum."

"Her zaman," diye itiraf ediyorum. "Bazı günler diğerlerinden daha zor, ama hiçbir zaman kolay değil."

"Neden bizimle yaşamaya gelmedi?"

"İkimizin de işi ve ödemesi gereken bir ipoteği vardı. Onu huzurevinde değil de bizimle birlikte yaşamayı ne kadar istesek de, ikimiz de işimizi bırakıp ona ihtiyacı olan tam zamanlı bakımı sağlayacak durumda değildik."

"Hayat bazen çok adaletsiz olabiliyor."

"Öyle, ama sanırım elindekilerle en iyisini yapmalısın." "Doğru."

"Benim gelirim olmadan ipotek ödemelerini halledebiliyor musun?"

"İyi idare ediyorum." Kapısını açarken gülümsüyorum. Sorması çok tatlıydı, ama alışveriş merkezindeki anlaşmamızdan beri para artık bir sorun değil gibi görünüyor. "Bu arada, birkaç gün önce arabanın sigorta çekini aldım. Banka hesabına yatırdım, ama muhtemelen hafta sonuna kadar çekilmeyecek."

"Tamam."

"Tekrar araba kullanmak isteyip istemediğini bilmiyorum, ama başka bir araba almak istersen para orada."

"Hafıza kaybım varken hala araba kullanabilir miyim?"

"Bu konuyu araştırmamız gerekecek. Başka bir sınava girmen veya bazı dersler alman gerekebilir."

"Bunun için hazır olduğumdan emin değilim. Otobüse binmekten memnunum. Ayrıca, sıfırdan başlamak zorunda kalırsam, bu tehlikeli olabilir."

"Haklısın," diyorum gülerek. "Seni gezdirmek için ben varım." "Evet."

Bana bakıp gülümsüyor. "Bu hafta sonu planın var mı?"

"Hayır. Neden sordun?"

"Lütfen evet demek zorunda hissetme, ama cumartesi günü Tilly-Girl'ü ziyaret etmek isterim."

"Tamamdır."

"Belki pazar günü gelip sana bir rosto daha pişirebilirim. Babanı da eve getirebiliriz." "O da ister... ben de isterim."

Elini tutuyorum ve Christine'in evine kadar tutmama izin veriyor. Arabayı garaja park ettiğimde, oturmaya devam ediyor ve gitmek istediğine dair hiçbir işaret vermiyor. Bunu bir işaret olarak alıyorum; ona baskı yapmayacağım, ama onu geri kazanmak için her fırsatı değerlendireceğim.

Eğilip, dudaklarım nazikçe dudaklarına değdiğinde yüzünün yanını avuçlarımla kavradım. Ne olduğumuzu bilmiyorum, ama kesinlikle arkadaşlık sınırını aştık. Bu bir adım daha ileriye gitmek ve doğru yönde ilerlediğimiz sürece mutluyum.

Sonunda öpücüğü bitirdiğimde alnım alnına değiyor. "Sana bir mektup daha var."

Onu torpido gözünden çıkardığımda dudakları gülümsemeye dönüştü. İçine küçük bir kahve fincanı charm'ı koymuştum.

ON BEŞİNCİ MEKTUP ...

Sevgili Jemma,

9 Şubat 2007. Cesur bir yüz takınmaya çalışsan da, gün boyunca birkaç kez gözlerinden yaşları sildiğini gördüm. Üniversiteye gitmem için babamın arabasını hazırlıyorduk. Kalbim ağırlaşmıştı ve senin gibi ben de sakın kalmaya çalışıyordum.

Bu yeni maceraya atılmaktan büyük heyecan duyuyordum, ama seni geride bırakmanın acısı bu heyecanı gölgeliyordu. Sadece bir buçuk saatlik mesafede olmama rağmen, seni sadece hafta sonları görebilecektim ve bu durum hiç hoşuma gitmiyordu. Son on bir yıldır

son on bir yıldır günlük hayatımın bir parçasıydınız. Her gün gördüğüm güzel yüzünüz olmadan nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Babam, önceki gece The Sea Shanty'de veda yemeği için bizi ve senin ailenizi dışarı çıkarmıştı. Sen başını eğik tutmuş, tabağındaki yemeği itip duruyordun. Ara sıra gözlerini sildiğini görüyordum ve bu benim kalbimi kırıyordu.

Elimi masanın altında sıkıca eline tuttum. Seni bu halde görmek, ayrılma konusundaki endişelerimi hiç de hafifletmedi. Ancak, ailenin senin geceyi benim evimde geçirmeni kabul etmesine minnettardım. Neredeyse hiç uyumadık; bunun yerine konuştuk, seviştik ve sen ağlarken seni kucakladım. Fiziksel olarak hala oradaydım, ama seni çoktan özlemiştim.

Yolculuğu tek başıma yapmaya karar vermiştim. Hem babamın hem de senin diğer tarafta olman, yerleşmeme hiç yardımcı olmayacaktı. Babam o hafta onun arabasını almamda ısrar etmişti. Bunun, sonraki hafta sonu eve döneceğimi garanti altına almanın bir yolu olduğunu söyledi, ki bu ironikti çünkü hiçbir şey beni eve gelip seni görmemden alıkoyamazdı. Bir hafta dayanabileceğimden şimdiden şüphe duyuyordum.

Annenin hazırladığı öğle yemeğinden sonra saat 13:00 civarında ayrıldım, ama ne sen ne de ben yemek yemedik.

Dördünüz arabanın yanında duruyordunuz ve ben önce anne babana veda ettim. Annen beni sıkıca kucaklayarak gözyaşlarına boğuldu. "Ben yokken babama göz kulak olur musun?" diye fısıldadım ona.

Bunu yapacağını biliyordum, her zaman yapardı, ama yine de sormak zorunda hissettim. Onu yalnız bırakmaktan endişe ediyordum.

Baban elimi sıkı ve benimle ne kadar gurur duyduğunu söyledi, bu benim için çok anlamlıydı. Onlara veda etmek zordu, ama asıl korktuğum sonraki iki vedaydı. Her şeyi kontrol altında tutabilmek için içimden dua ettim.

"Hoşça kal baba," dedim ve ona elimi uzattım, ama o beni kucakladı.

"Beni gururlandır, evlat."

"Olurum." Beni kucaklarken gözlerim yaşlarla doldu. "Seni seviyorum, baba." Annemin ölümünden beri ona bu sözleri söylememiştim. Çok korkuyordum.

"Ben de seni seviyorum, oğlum."

Beni bıraktı ve bir adım geri çekildi, sonra cebine uzanıp bir tomar banknot çıkardı ve elime tutuşturdu. "Hayır, baba," dedim, parayı ona geri vermeye çalışarak. "Hala çim biçme işlerinden biriktirdiğim param var."

Ayrıca, oraya vardığımda geçimimi sağlamak için birkaç part-time iş görüşmesi ayarlamıştım.

"Al şunu... lütfen."

Sana doğru ilerlerken yüzündeki acı dolu ifade, boğazımda oluşan yumruyu daha da büyüttü.

Seni kollarıma aldım, sıkıca sarıldım ve bütün gün tutmaya çalıştığım gözyaşların, göğsüme yaslanıp hıçkırarak ağlarken akmaya başladı. Gözlerimi sıkıca kapattım, kendi gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

"Seni çok özleyeceğim," diye saçlarına fısıldadım. "Ben de seni özleyeceğim."

Sonunda seni bıraktığımda, ellerimle yüzünü kavradım ve başparmaklarımla gözyaşlarını sildim. "Oraya vardığımda seni ararım, her gece Skype'ta görüşebiliriz."

"Tamam," dedin, gözlerinden daha fazla gözyaşı süzülürken.

Dudaklarımı dudaklarına değdirdim ve uzun süre öylece tuttum.

Senin öpücüklerin olmadan bir hafta nasıl dayanacaktım? "Seni seviyorum, Jem." Sana olan sevgimi ifade etmek artık çok kolaydı. "Ben de seni seviyorum."

"Cuma öğleden sonra döneceğim."

"Bekleyeceğim."

Arabayı çalıştırırken dördünüze baktım. Hayatımdaki en önemli dört kişi... ailem. O gün sizden uzaklaşmak benim için inanılmaz zordu. Garajdan geri çıkarken camımı indirdim. Babamın kolu omzuna dolanmıştı ve senin başın onun göğsüne yaslanmıştı.

Sokağa çıktığımda el sallayarak veda ettim. "Dikkatli sür," dedi annen, gözündeki yaşı silerek.

Gözlerim sana kayınca "Seni seviyorum" diye dudaklarını oynattın. Sana bir öpücük gönderdim, sen de onu yakalamış gibi yaptın, sonra yumruklu elini kalbinin üzerine koydun.

Gaza bastım ve uzaklaştım. Ancak o zaman duygularımı serbest bıraktım. Hayatımın bu yeni bölümüne başlamaya hazır olarak caddeden uzaklaşırken, gözlerimden akan yaşları elimin tersiyle sildim.

—

14 Şubat 2007. Çarşamba günüydü. Cuma gününe kadar dönmeyeceğimi söylemiştim, ama ilk Sevgililer Günü'müzde seni görmeden yapamazdım.

Üniversiteden çok uzak olmayan küçük bir barda gece vardiyasında çalışmak için iş bulmuştum. Tüm hafta boyunca eğitim almıştım, ertesi Pazartesi ilk vardiyama hazırdım, bu yüzden bir günde eve gidip gelmem gerekecekti.

Okula vardığımda arabanın kaputuna oturdum. Geldiğimi bilmiyordun. Zil çalınca, günün sona erdiğini fark edince içimde heyecan arttı. Elimdeki kırmızı güller ve kolumun altında, boynunda büyük kırmızı bir fiyonk olan beyaz bir oyuncak ayı vardı. Karnına bastırıldığında "You Are My Sunshine" şarkısını çalıyordu.

Sen her zaman benim güneşimsin, Jem. Seni görmek bile günümü aydınlatıyor.

Seni görmeyeli sadece beş gün olmuştu, ama sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Birkaç kız arkadaşınla yürüyordun, içlerinden biri dirseğiyle sana benim yönümü gösterdi. Nefesimi keserek derin bir nefes aldım, çünkü güzelliğin her zaman beni nefesimi kesmeyi başarmıştı. Gözlerin bana takıldığı anda donakaldın. Bir süre öylece durup bana baktın ve bir an için burada olduğum için mutlu olup olmadığından emin olamadım.

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdiğinde içimi rahatlık kapladı, sırt çantamı yere attın ve bana doğru koştun.

"Braxton," dedin, kollarıma atlayarak. "Burada ne yapıyorsun?" Yüzümü saçlarına gömdüm ve tatlı kokunu içime çektim.

Geri çekilip bana baktığında gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Bu bizim ilk Sevgililer Günü," dedim, "ve kız arkadaşımı görmem gerekiyordu."

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdın. Tanrım, yumuşak dudaklarının dokunuşunu ne kadar özlemişim. Diğer öğrenciler yanımızdan geçerken alkışladılar ve ıslık çaldılar, ama bu bizi hiç rahatsız etmedi. Beş günlük öpücükleri telafi etmemiz gerekiyordu.

Okuldan çıktıktan sonra, bana hediyeni vermek için seni eve götürmemi istedin. Bana "Sen çok tatlısın, seni saklayabilir miyim?" yazan bir kupa almıştın.

Bugüne kadar, hala en sevdiğim kupa ve her gün ondan içiyorum.

Yaşadıklarımız unutulamayacak kadar güzel.

Her zaman

senin,

Braxton

Hafta sonu hızla yaklaşıyor. Dün gece Stephen'ın dairesini aradım ve Jemma içeri girmek isterse diye anne ve babamın evinin yedek anahtarlarını aldım. Ayrıca Tilly-Girl'ün eyerini de arabanın bagajına koydum.

Güzel bir sonbahar günü, binicilik için mükemmel.

Saat sekizi biraz geçe Christine'in evine vardım. Ne kadar erken çıkarsak, onunla o kadar uzun süre vakit geçirebilirim.

Ben daha ön verandaya varmadan, Jemma evden çıktı. Gözlerim onu içime çekiyor. Yeşil üstü bir tarafa sarkmış, ince omzunu ortaya çıkarmış. Onu bu üstle daha önce gördüğümü hatırlamıyorum, yeni olmalı. Uzun bacaklarını mükemmel bir şekilde sergileyen skinny jean pantolonunun üzerine diz boyu kahverengi çizme giymiş. Bir zamanlar isteyerek bana doladığı bacaklar. Son zamanlarda kucağıma oturduğu anı zihnime doluyor.

"Çok güzelsin," diyorum.

"Teşekkürler. Sen de oldukça şık görünüyorsun."

En alt basamağa geldiğinde elimi ona uzatıyorum ve onu kollarıma çekiyorum. "Günaydın." Yüzümü ona yaklaştırıp dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum. Artık her birlikte olduğumuzda ona merhaba ve hoşça kal öpücüğü veriyorum. O da bunu sorun etmediği sürece, bunu yapmaya devam edeceğim.

"Günaydın," diye cevaplayarak kollarını belime doladı. "Tilly-Girl'ü görmeye gitmeye hazır mısın?"

"Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Dün gece heyecandan neredeyse hiç uyuyamadım."

Alnına hafifçe bir öpücük kondurup geri çekilirken, penceredeki bir hareket dikkatimi çeker. Christine'dir. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bizi izlemektedir. Ona hızlıca el salladıktan sonra Jemma'nın elini tutarım.

"Tilly-Girl'ün eyerini de getirdim, belki binmek istersin." "Binmeyi çok isterim."

Otobana girerken, gözlerim bir anlığına yoldan ayrılır ve onun koltuğa yaslanıp gülümsediğini görürüm. Elini uzatıp bacağıma koyar. Bu çok doğal bir tepki gibi gelir, her zaman yaptığı bir şeydir. Başını hafifçe çevirip pencereden dışarı bakar. Çok mutlu görünür.

"Seninle aynı üniversiteye mi gittim?"

"Evet. Benden bir yıl sonra başladın."

"Birlikte mi yaşadık?"

"Hayır. En azından resmi olarak değil. Ailen seni kampüs dışında bir ortak konaklama yerine yerleştirdi. Dairen benimkinden çok uzak değildi. Rachel ile bu şekilde çok iyi arkadaş oldunuz, o senin oda arkadaşındı."

Yüzünü bana doğru çevirdi. "Neden seninle yaşamadım?"

"Ailen, bu tür bir sorumluluk için çok genç olduğumuzu düşündü, ama neredeyse her geceyi birlikte geçirdik. Sen benim dairemde yatmazsan, ben seninkinde yatardım."

Başını çevirip pencereden dışarı bakarken dudaklarında bir gülümseme belirir.

Ma ve Pa'nın evinde bir saatten fazla vakit geçiriyoruz. Jemma içeri girip etrafa bakmak için sabırsızlanıyor. Biraz daha tozlu olsa da, hatırladığımdan tamamen aynı.

Geri çekilip Jemma'yı odadan odaya dolaşırken izliyorum ve sorduğu tüm soruları yanıtlıyorum. "Beni buraya getirdiğin için gerçekten minnettarım. Evin içini hayal etmek yerine, gerçekte nasıl olduğunu görebilmek çok güzel," derken omzunun üzerinden bana bakar. "Anneme pasta yaparken yardım ettiğimiz mutfak, Loch Ness Canavarı ile yaşadığımız talihsiz olaydan sonra oturduğumuz şömine ve çocukken seninle paylaştığımız yatak odası..."

Sözleri kalbimi burkuyor. Bunların hepsi mektuplarımda bahsettiğim geçmişimizden anılar. Bu, hayatının ne kadar zorlaştığının bir başka örneği. Kaza onu benden koparmış olabilir, ama o gün kaybettiği şey çok daha büyüktü. Anlatımlarım ona geçmişinden parçalar verebilir, ama o zamanlarla ilişkilendirdiği görüntüler, duygular ve hisler sonsuza dek kayboldu.

Süs eşyalarını eline alıyor, zengin ahşap mobilyaların üzerinde ellerini gezdiriyor, şömine rafındaki ve duvarda asılı olan çerçeveli resimleri inceliyor.

"Bu resimlerden birkaçını eve götürsem sorun olur mu?" diye sordu eski şöminenin önünde dururken. "Kimsenin bakmadığı halde burada durmaları çok israf gibi geliyor."

"Annenin bir şey demeyeceğini sanmıyorum. Eğer bir şey derse, geri getirebiliriz."

On kadar resimden üçünü seçer: biri traktörü sürerken babasının kucağında oturduğu, biri anne babasının düğün günü, diğeri ise çocukluğumuzda annemizle birlikte çekilmiş bir resim.

Ben çiftlik evini kilitlerken, o üç çerçeveli fotoğrafı göğsüne sıkıca bastırıyor. "Bir dahaki sefere geldiğimizde, burayı iyice temizlemek istiyorum," diyor. "Belki süpürgeyle toz alıp, pencereleri açarak temiz hava girmesini sağlayabiliriz. Burası çok havasız."

Dün Bay Talbot'u aradım ve Tilly-Girl'ü ziyarete geleceğimizi söyledim. Jemma'nın tekrar ata binmesinden endişe duyan bir yanı var, ama bu onun her zaman sevdiği bir şey ve ben onun bunu tekrar deneyimlemesini istiyorum. Kazadan beri kırılğan görünüyor, ama gerçekte hiç de öyle değil. O, tanıdığım en güçlü, en cesur insanlardan biri.

Atı eyerledikten sonra, ona binmesine yardım ediyorum ve ardından onun arkasına biniyorum. Tilly-Girl'e tek başına binmesine izin vermeden önce rahat olduğundan emin olmak istiyorum. Bu ata onun arkasına binmeyeli yıllar oldu.

Padokta birkaç tur attıktan sonra atından inip ona dizginleri veriyorum ve sonraki birkaç saati çit direğine yaslanarak onu izlerken gülümsüyorum. Onu bu kadar mutlu ve kaygısız görmek çok güzel. Jemma ile at arasındaki bağ, o hatırlamasa da her zamanki gibi güçlü.

Veda etmesinin zor olduğunu anlayabiliyorum, ama isterse her hafta sonu onu buraya getireceğime söz veriyorum.

Uzun araba yolundan ana yola doğru ilerlerken, "Bugün harika bir gün geçirdim" diyor.

"Söylediğimde ciddiydim, istersen her hafta sonu gelebiliriz."

Elini tekrar bacağıma koyuyor. "Bugün için teşekkürler... her şey için teşekkürler."

Şehirden çıkarken yağmur çiselemeye başlar. "Acıktın mı, yoksa Christine'in evine dönmek mi istersin?"

Hâlâ o evi onun evi olarak adlandıramıyorum. "Açlıktan ölüyorum. Tilly-Girl'e binmek iştahımı açtı."

"Buraya yakın bir yer var... Mama's Country Kitchen. Annemle babam çocukken bizi oraya götürürlerdi. Bütün yemeklerin yanında tatlı patates verirler. Kabuğuyla birlikte pişirilir ve üzerine çırpılmış tarçınlı tereyağı sürülür. Sen çok severdin."

O kadar çok severdi ki, bazen benimkini de çalardı. "Kulağa harika geliyor."

Sadece kendi tatlı patatesini yemekle kalmadı, eski günlerdeki gibi benimkinin yarısını da yedi. Farkında olmayabilir, ama bazı yönleri hala aynı.

Hesabı ödeyip restorandan çıktığımızda, yağmur yağıyordu. "Burada bekle," dedim. "Seni ıslatmamak için arabayı getireyim."

Ceketimin arkasını başımın üzerine çekip arabaya doğru koşuyorum. Otoparkın ortasına geldiğimde biri kolumu tutuyor. Birden Jemma'nın yanımda durduğunu görüyorum. Yağmur saçlarını çoktan sıırlıklam etmiş, yüzüne çarpan şiddetli damlalar yüzünden gözlerini kısıyor.

"Benimle dans eder misin?"

Bir yanım onu kuru ve sıcak tutmak istiyor, ama nasıl hayır diyebilirim? Bunu yapmayalı neredeyse on yıl oldu ve eğer yağmurda benimle dans etmek istiyorsa, ben de tam olarak bunu yapacağım. Ona yazdığım mektuplarda geçmişinden parçalar vermek, ona o anları bizzat yaşatmakla aynı şey değil.

Dönerek ona uzanıyorum ve vücudunu kendime çekiyorum. "Müzik yok," diyorum, onun gülümsemesine karşılık vererek.

"Müziğe ihtiyacımız yok."

Yüzünün bir tarafı göğsüme yaslanıyor, beni sıkıca sarıyor.

Yağmurda ilk dansımızın anıları zihnime akın ediyor. O zamanlar her şey bizim için çok yeniydi ve bir bakıma şimdi de öyle. Bu yeni bir başlangıç. Bir zamanlar paylaştığımız tüm büyüü yeniden yaşama şansı.

OTUZ DÖRT

Jemma

Yataktan kalktığımda saat yediyi biraz geçiyordu. Yorgundum ama heyecanlıydım. Braxton saat dokuzda beni alacaktı ve pişireceğim kızartma öğle yemeği için ihtiyacımız olan malzemeleri almak üzere alışverişe gidecektik, dönüşte de babasını alacaktık.

Dün gece eve geç saatte geldik. Ev karanlıktı, ben de yukarı çıkıp yatmadan önce sıcak bir duş aldım. Yorgun olmama rağmen uykuya dalmam çok uzun sürdü. Braxton ve Tilly-Girl ile geçirdiğim günün heyecanı hâlâ üzerimdeydi.

Anneme dünkü günü anlatmak için sabırsızlanıyorum. Annem büyük bir hızla ilerliyor ve sonunda anne babasının ölümünü kabullenmeye başlıyor. Sanki onlar öldüğünde bir parçası da ölmüş ve yaşamayı bırakmış gibi. Eminim bu, onun asla atlatamayacağı bir şey, ama en azından artık onlardan bahsediyor.

Mutfağa girmek için köşeyi dönerken gülümsüyorum, ama sonra birden duruyorum. "Baba?" diyorum.

Bana sırtı dönük, lavabonun yanında duruyor, annemin pembe bornozunu giymiş. Bornoz ona çok küçük geliyor ve komik görünüyor. Kıkırdamamı bastırmak için elimi ağzıma koyuyorum.

Bana doğru dönüyor ve yüzündeki şaşkın ifadeye benim yüzümde de aynısı yansıyor. "Bebeğim!"

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ben... şey... geceyi burada geçirdim. Umarım senin için sorun yoktur." Bana doğru birkaç adım attı. "Dün gece anneni yemeğe çıkardım ve..."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken ellerimi havaya kaldırıyorum, sonra kollarıma sarılıyorum; ayrıntılara ihtiyacım yok. "Hiç sorun değil," diyorum. "Seni burada gördüğüme çok sevindim."

"Burada olduğum için mutluyum... Ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin. İkimizin de ihtiyacı olan itici gücü bize verdiğin için sana teşekkür etmeliyiz."

"Sadece ikinizin tekrar konuşmaya başlaması bile benim için yeterliydi, ama bu..." Ondan uzaklaşıp gözlerimi sildim.

"Biliyorum, tatlım... Biliyorum."

"Bu arada, o bornozla çok komik görünüyorsun."

Boğazını temizler ve önünü düzeltmeye çalışırken kıkırdarım. "Annenize bir fincan kahve yapmak istedim. Burada yaşarken her sabah ona bir fincan kahve götürürdüm."

"Peki, belki bir dahaki sefere kendi bornozunu getirmen gerekir."

Öne eğilerek alnıma hafifçe bir öpücük kondururken gülümsüyor. "İyi fikir."

Braxton daha sonra beni almaya geldiğinde, babamın geceyi burada geçirdiğine inanamıyor, ama benim kadar mutlu oluyor. Biz ayrılırken, annemle babam günü birlikte geçirmek için planlar yapıyorlar.

Dünkü coşkum devam ediyor ve sonraki birkaç saat içinde, çok fazla gülümsediğim için yanaklarım ağrımaya başlıyor. Ailem, yeniden gerçek bir aile olma yolunda ilerliyor. En çok sevdiğim şey, artık benim için gerçekten bir aile gibi hissettirmeleri.

Onlarla geçirdiğim geçmiş hayatımla ilgili hala hiçbir şey hatırlamıyorum, ama kalbimde onlar bana ait, ben de onlara aitim. Komadan ilk uyandığımda hissettiğim o ait olmama hissi artık uzak bir anı gibi geliyor.

"Kokusu ve görünüşü çok lezzetli," diyor John, akşam yemeğini önüne koyduğumda. Bugün domuz eti kızarttım. "Grace'in pazar günleri yaptığı kızartmaları hatırlatıyor bana."

Bugün onun için hafıza açısından iyi bir gün, bu da benim iyi ruh halimi daha da artırıyor. Sonra Braxton'ın yanına gidip tabağını önüne koyuyorum. "Ne kadar sevdiğini bildiğim için sana ekstra çıtır çıtır domuz eti koydum."

Bana bakarken gözleri büyüdü. "Bunu hatırlıyor musun?"

Bilmiyorum. Bana o mu söyledi, yoksa ben mi hatırlıyorum? Buna dürüstçe cevap veremem. Mektuplarda bundan bahsedilmiyordu, çünkü onları ezbere biliyorum. "Hatırlamalıyım," diyorum omuz silkerek. Aslında bununla ilgili bir anım yok; sadece akşam yemeğini servis ederken bana tanıdık gelen bir şeydi.

Braxton'ın elimi tutarken yüzünde gördüğüm umut dolu gülümseme kalbimi sızlatıyor. Hafızamın geri geleceğinden emin değilim, ama umudumu asla kaybetmeyeceğim.

John bizimle geçirdiği günün tadını çıkarıyor gibi görünüyor, ama öğleden sonra ilerledikçe yorgun ve kafası karışık hale geliyor ve onu saat yedi civarında huzurevine geri götürüyoruz. O yerleşene kadar bir süre kalıyoruz. Braxton'ın onunla ilgilenip, onu olabildiğince rahat ettirmeye çalıştığını izlerken, babasının evde olmasını çok sevdiğini anlayabiliyorum. O harika bir evlat ve olağanüstü bir insan. Onları izlemek kalbimi ısıtıyor.

Braxton, Christine'in evinin önüne geldiğinde babamın arabası garaj yolunda duruyor. Bu, yüzüme anında bir gülümseme getiriyor. Braxton'a bakıyorum ve onun da gülümsediğini görüyorum. "İçeri girip merhaba demek ister misin?"

"Belki başka bir zaman."

"Tamam." Kemerimi çıkarırken hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum. Sanırım onunla geçirdiğim zamanın sona ermesinden dolayı hayal kırıklığına uğradım, benim ailemi görmek istememesinden değil.

O da emniyet kemerini çıkarır ve bana uzanır. "Bırakalım da birlikte vakit geçirsinler. Bu onlar için yeni bir şey... bizim için olduğu gibi. Kim bilir, belki geri taşınır bile."

"Umarım öyle olur."

Tekrar birlikte yaşamaya başlamamızdan bahsetmiyor, ama ima ettiğini hissediyorum. Kesinlikle içimde bu fikri eğlenceli bulan bir yan var. Ama onun da dediği gibi, bu bizim için yeni bir şey ve büyük kararlar vermek için henüz çok erken.

Beni hafifçe öptü, sonra geri çekildi. "Bütün gün bunu yapmak için can atıyordum," dedi ve beni tekrar öptü. Dakikalar geçti, belki daha da uzun, sonunda nefes almak için ayrıldık ve dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde hemen bir kayıp hissettim.

Öne doğru uzanarak torpido gözünü açar. "Sana bir mektup daha var," der ve mektubu bana uzatır. Yüzümde tekrar bir gülümseme belirir.

"Teşekkür ederim."

Arabadan inmeden önce ona son bir öpücük veriyorum ve o, ben güvenli bir şekilde içeri girene kadar garaj yolunda bekliyor.

Oturma odasının kapısında duruyorum ve annemle babamın yan yana oturup, ellerini birbirine kenetlemiş olarak televizyon izlediklerini görüyorum. Binlerce kez gördüğümü hissettiğim bir görüntü ve yine bunun gerçek bir anı olup olmadığını merak ediyorum.

"Gel, yanımıza otur, tatlım," diyor babam, yanındaki yeri işaret ederek. Braxton'ın arabada söylediği sözleri hatırlıyorum ve bir yanım onlara katılmak istese de, katılmamaya karar veriyorum.

"Yorgunum. Zor bir gün geçirdim. Sanırım yatacağım." "Tamam. İyi geceler tatlım," diyor annem.

"İyi geceler, tatlım."

"İyi geceler."

Braxton'ın mektubunu okumak için sabırsızlanarak merdivenleri koşarak çıkıp yatak odama gittim.

ON ALTI NUMARALI MEKTUP ...

Sevgili Jemma,

14 Aralık 2009. Pazartesi günüydü ve yirmi birinci yaş günümünden altı gün önceydi. Geceyi benim dairemde geçirmiştin ama derslerin olduğu için erken çıkmıştın. Ben ise öğlene kadar üniversitede olmam gerekiyordu.

Mutfağa girip buzdolabında bana bıraktığın notu gördüğümde gülümsedim. Bunu sık sık yapardın.

Günaydın, yakışıklı erkek arkadaşım,

Seni uyandırmadım çünkü çok huzurlu görünüyordun. Uzun bir süre yatakta uzanıp senin muhteşem yüzüne baktım, sonra nihayet yataktan kalktım. Kampüse vardığında bana mesaj at. Rach ve ben bu akşam yemek yapacağız, Lucas'ı da getir.

Seni seviyorum.

Görüşürüz,

Jem xx

O notu, bana bıraktığın diğer tüm notlarla birlikte hala saklıyorum. Onları atmaya kendimi ikna edemedim.

İlk dersimden önce halletmem gereken işler vardı, bu yüzden çıkmaya hazırlandım. Yatağımın başucundaki masadan cüzdanımı aldım, ama saatim orada değildi. Çekmeceleri, yatağın altını ve çevresini aradım ama bulamadım, paniğe kapıldım. Tüm daireyi alt üst ettim ama saatimi yine de bulamadım. Önceki gece yaptıklarımı tek tek hatırlamaya çalıştım, her zamanki yerine bıraktığıma emindim ama hiçbir şey bulamadım.

Lucas'ı uyandırdım, ama pek etkilenmedi. Bir kızla dışarı çıkmıştı ve sabahın erken saatlerine kadar eve dönmemişti.

"Saatimi gördün mü?" "Ne?"

"Saatim."

"Ekranı çatlak olan eski görünümlü şey mi?" diye mırıldandı.

"Evet. O saati çok seviyorum... Jem bana vermişti. Gördün mü?"

"Hayır," diye cevapladı, yanına dönüp yüzünü yastıkla kapattı.

Senin dairen için yedek anahtarı alıp oraya gittim, ama eli boş döndüğümde büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Beş yıldır ilk kez saatim bileğimde değildi ve onsuz kendimi tamamen kaybolmuş hissettim.

Kampüse varır varmaz, kayıp eşya bürosuna gitmeden önce dolabımı aradım. O gün sana hiç mesaj atmadım. İçim çok kötüydü ve saati kaybettiğimi sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Günler geçtikçe, onu bir daha göremeyeceğimden şüphe etmeye başladım. Birkaç kez bana her şeyin yolunda olup olmadığını ya da neden tuhaf davrandığımı sordun. Gülümsedim ve önemsizmiş gibi davrandım. Bunu senden sonsuza kadar saklayamayacağımı biliyordum. Hatta yenisini almayı bile düşündüm, ama ben senin bana verdiğin saati istiyordum, taklidi değil.

Doğum gününden önceki gece, Rachel arkadaşlarıyla dışarı çıktı, sen de dairenizde ikimiz için romantik bir akşam yemeği hazırladın. O gece, gerçeği itiraf etmeyi planladığım geceydi. En iyi şekilde nasıl söyleyeceğimi düşünürken bileğimi ovuşturdum, ama iyi bir yol bulamadım.

"Jem," dedim, masanın üzerinden elini tutarak. "Sana bir itirafta bulunmam gerek."

"İtiraf mı?" Konuşurken alnını kırıştırdın. "Ben... Ben şey..."

"Tanrım, Braxton, beni korkutuyorsun. Ne yaptın sen?"

Bunu söylemenin kolay bir yolu yoktu. "Saatimi kaybettim... senin bana verdiğin saati."

"Tanrıya şükür," dedin, rahat bir nefes alarak. "Bundan çok daha kötü bir şey söyleyeceksin sandım."

"Daha kötüsü olabileceğini sanmıyorum. O saati çok seviyorum."

Ayağa kalkarken kıkırdadın, bu da beni daha da karıştırdı. Bu konuda komik olan hiçbir şey yoktu. Bana o saati almak için çok çalışıp para biriktirmiştin.

Gözlerim, odana girip birkaç dakika sonra elinde küçük bir paketle çıktığın her hareketini takip etti.

"Bu, hediyenin sadece küçük bir kısmı. Gerisini görmek için yarına kadar beklemelisin."

Şaşkındım. Saati kaybetmiştim ve sen bana hediye mi veriyordun?

Kutuyu açar açmaz gerçek ortaya çıktı. Gözlerime inanamıyordum. Karışık duygularla dolmuştum: rahatlama, şaşkınlık ve öfke.

"Bu benim saatim!" Ekran değiştirilmişti ve parlak yeni bir kordon takılmıştı.

"Evet," dedin, yüzün aydınlanarak. "Sürpriz."

"Başından beri sende miydi?"

"Evet, sana sürpriz yapmak istedim."

Aklımda sadece geçen hafta yaşadığım stres vardı. "Kayıp olduğunu fark etmeyeceğimi mi sandın? Bana verdiğinden beri her gün takıyorum."

"Bana kızgın mısın?" Alt dudağını bükerek somurtmaya başladın.

"Evet... hayır." Burnumun köprüsünü sıkıştırarak iç geçirdim. "İyi bir şey yapmaya çalıştığını anlıyorum, ama bu saati ve temsil ettiği her şeyi seviyorum. Bu hafta tam bir kabustu. Kaybettiğimi düşünerek yıkılmışım."

"Özür dilerim." Aramızdaki mesafeyi kapattın ve beni kollarına sardın. "Beni affediyor musun?"

"Tabii ki." Sana kızgın kalmak imkansızdı. "Sadece geri aldığıma sevindim."

"Harika bir iş çıkarmışlar."

"Evet, öyle." Saat, bana verdiğin ilk günkü kadar parlak ve yeniydi.

"Arkasına bir mesaj yazdırdım."

Saatin arkasını çevirip yazıyı okuduğumda dudaklarım gülümsedi.

"Çok beğendim... teşekkür ederim." Bu saati zaten çok seviyordum, ama şimdi benim için daha da değerli hale geldi.

"Doğum günün kutlu olsun, Brax."

Onu bileğime takarken gülümsemeden duramadım. Bir parçam eksikmiş gibi hissediyordum, ama şimdi tekrar bütün hissediyordum.

"Yarın gece tamamen bana ait olduğunu unutma, doğum günün için seni dışarı çıkaracağım." Yirminci doğum günümü geçirmek için daha mükemmel bir yol düşünemiyordum

daha mükemmel bir yol düşünemiyordum, ama babamı da görebilmeyi isterdim. O gün onunla telefonda konuşmuştum, ama onu görmeyeli birkaç hafta olmuştu. Onu özliyordum. "Saat altıda beni alabilirsin."

"Anlaştık."

Saat 17:56'da dairenize vardım. Kapıyı çalmadan önce parlak saatime baktığım için bunu biliyorum. Önceki gece bile saatimle uyumuştum, onu geri aldığım için çok mutluydum.

Beni akşam yemeğine nereye götüreceğini bilmiyordum, ama en güzel kot pantolonumu ve bana aldığın güzel düğmeli gömleğimi giydim. Beni dışarı çıkaran sen olsan da, yine de sana çiçek getirdim — en sevdiğin türden, sarı güller ve mor süsenler.

"Girin, kapı açık," diye seslendin içeriden.

Kapıyı açtım ve tam bir karanlığa girdim. "Sürpriz!"

Ani yüksek ses beni irkitti, sonra ışıklar yandı ve neredeyse gözlerim kamaştı. İlk gördüğüm kişi babamdı. Yüzünde saçma sapan bir gülümseme vardı ve bu, kafasındaki saçma sapan parti şapkasıyla uyumluydu. Tüm oda flama ve balonlarla süslenmişti. Kahve masasının üzerinde bir yığın paketlenmiş hediye de vardı.

Gözlerim odanın içinde dolaşırken duygularım kabardı. Hayatımdaki tüm önemli insanlar oradaydı: sen, babam, Lucas, Rachel, ailen, hatta anne ve babam.

"Mutlu yıllar, Brax," dedin ve yanıma geldin. "Umarım bunu sorun etmezsin. Yirmi birinci yaş günün için özel bir şey yapmak istedim."

"İdare etmekten de öte," dedim ve eğilip dudaklarına öptüm. Daha önce hiç doğum günü partisi düzenlenmemişti ve bu benim için çok önemliydi.

Yaşadıklarımız unutulamayacak kadar güzeldi. Her

zaman senin olan,

Braxton

Mektubu yeniden katlarken yüzümde kocaman bir gülümseme var. Birinin ona doğum günü partisi düzenlemesi için yirmi bir yıl geçmesi gerektiğine inanamıyorum. Onun için bunu yaptığım için çok mutluyum.

Küçük saat kolyesini zarftan çıkarıyorum ve mektuba kazıttığım yazıyı da eklemiş olmasını dilediğimi fark ediyorum.

Hatıra bileziğimi alıp, charm'ların üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum. Neredeyse dolmuş, bu da beni biraz üzüyor. Braxton'ın söyleyecekleri bitince, mektuplar er ya da geç sona erecek. O zaman onları özleyeceğim, çünkü onlar benim hayatımın dayanağı oldular.

OTUZ BEŞ

Braxton

Evimizde kahvaltı yaparken onun saatime baktığını görüyorum. "Bu mektupta bahsettiğin saat mi?" diye soruyor sonunda.

"Evet, o saat," diye cevap veriyorum, yüzüm gülümsüyor. Bu saati seviyorum. "Onu takmadığım tek bir gün bile olmadı... sen onu çaldığın hafta hariç."

"Evet, özür dilerim," diyor, yüzünde küstah bir gülümsemeyle, ama hiç de üzgün olmadığını biliyorum. Sonra sessizleşiyor, koltuğunda hafifçe kıpırdanıyor. "Arkasına ne yazdırmıştım? Mektupta o kısmı hiç bahsetmemiştin ve çok merak ediyorum."

Sorusu beni gülümsetir. Soracağını umuyordum. "Görmek ister misin "

"Lütfen." Yüzündeki umut dolu bakış kalbimi sızlatıyor. bizim durumumuzdan nefret etsem de, onunla geçmişimizi yeniden yaşamak ve her şeyi ilk kez yeniden keşfederken verdiği tepkileri görmek paha biçilemez.

Bileğimden saati çıkarıp ona uzattım. Yazıyı okuduğunda inledi. *Sen benim kalbimin atışımsın.*

"Tanrım, bu çok klişe. Gerçekten bu saçmalığı ben mi yazdım?"

Yüzü kıpkırmızı olunca gülmemi zorlukla bastırıyorum. "Bence çok tatlı."

"Öyle düşünmüyorsun. Sadece nazik davranıyorsun. Benimle evlendiğine bile şaşıırıyorum

... Ben çok sıkıcı biriyim."

"Sıkıcı falan değilsin. Her sabah okuduğumda yüzüme bir gülümseme getiriyor." Saatini bana geri verirken gülümsüyorum ve bileğime takıyorum.

"Muhtemelen esprili bir gülümseme."

"Hiç de değil... Senin tikin olmak çok hoşuma gidiyor."

"Biri beni öldürsün," diyor, yüzünü elleriyle kapayarak. "Hey." Elimi uzatıp, ellerini güzel yüzünden çekiyorum. "Eğer teselli olacaksa sen de benim hayatımın bir parçasısın. Her zaman öyle oldun ve her zaman öyle olacaksın."

Kaşığını eline alırken gülümsemeye başladığını görüyorum.

"Babam dün gece yine bizde kaldı." Konuyu değiştirmek için bana bunu söylediğinden eminim. "Henüz taşınacağından söz edilmiyor, ama bence bu olasılık var."

"Umarım öyledir."

"Annem resmen evde uçuyor." Bir kaşık dolusu mısır gevreğini ağzına atarken kıkırdıyor. Ama benim dikkatimi çeken, Christine değil, *anne* demesi. "Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"Aşk insana bunu yapar."

Öğlen vakti, kağıdı katlayıp zarfa koyuyorum. Mektubun son kısmına yazdıklarım konusunda hâlâ kararsızım, ama içimden bir ses Jem'in bunu bilmek isteyeceğini söylüyor. İkimiz için de çok zor bir dönemdi, ama aynı zamanda ilişkimizde çok önemli bir an. Umarım bu anı, geçmişte olduğu gibi onu yıkmaz.

Küçük mücevher kutusu ve minik yüzük kolyesini ekledikten sonra, resmi mektubun yanına dikkatlice yerleştiriyorum.

ON YEDİNCİ MEKTUP ...

Sevgili Jemma,

6 Temmuz 2012. Cuma günüydü ve ikimiz de hafta sonu için eve gelmiştik. Sen anne babanın yanına girerken, ben de babamı görmek için evime giderken, sana veda öpücüğü verdim.

"Eve geldim baba!" diye seslendim, kapıdan içeri girerken.

Birkaç saniye sonra, babam merdivenlerden indi ve beni kucakladı. "Seni görmek ne güzel, oğlum. Bu hafta sonu gelmeni beklemiyordum."

"Jem ve ben size sürpriz yapalım dedik. Seni özledim." "Ben de seni özledim. Hadi, su ısıtıcısını çalıştırayım."

"Nasılsın?" diye sordum mutfak masasına otururken.

"İyiim. Çok iyiim. Okul nasıl gidiyor?"

"Harika. Mezuniyetime sadece birkaç ay kaldığına inanamıyorum."

"Nerede çalışmak istediğine karar verdin mi?"

"Evet. Birkaç iş başvurusunda bulundum bile."

Kararsızdım. Bir yanımda memleketimde çalışmak istiyordu, ama bu seni geride bırakmak anlamına geliyordu. Senin hala bir yıl daha okuman gerekiyordu.

"Harika. Başarılarından gurur duyuyorum. İş bulmakta zorlanacağını sanmıyorum."

"Dükkan nasıl gidiyor baba?" diye sordum, o da önüme bir fincan kahve koyduktan sonra oturdu.

Konuşmadan önce parmaklarını çenesinin üzerinde gezdirdi. "Aslında, seninle bunun hakkında konuşmak istiyordum. Belediye, bu bölgeyi R4 olarak yeniden imar etti."

"Oh, gerçekten mi? Yüksek yoğunluklu konut alanı."

"Birkaç müteahhit zaten benimle iletişime geçti."

"Peki ne düşünüyorsun? Satmakla ilgileniyor musun?" Şahsen, o dükkana yeterince emek verdiğini düşünüyordum, ama satmamaya karar verirse onu destekleyeceğimi biliyordum.

"İlk başta ilgilenmiyordum, ama düşündükçe fikrim değişti. Mario yan taraftaki tamirhanesini satmaya karar verdi bile, yolun karşısındaki garaj da birkaç gün önce Satılık tabelası astı. Ayrıca, Bunnings kasabaya açıldığından beri rekabetim çok arttı."

"Ne kadar para bekliyorsun? Sana bir teklif yaptılar mı?"

Cevap vermeden önce kahvemi yudumlamamı izledi. "Mesele de bu, bana bir buçuk milyon teklif ettiler."

O kadar sert bir nefes aldım ki kahve yanlış boruya kaçtı ve o kadar şiddetli öksürdüm ki masanın her yerine ve babamın üzerine sıçradı. "Dolar mı?" diye sordum, nefesimi nihayet toparlayınca.

Yüzündeki kahveyi silerek güldü. "Biliyorum. Bunu düşünmemek aptallık olur. Bu, hayatım boyunca kazanabileceğim paradan daha fazla." "Eğer yapmak istediğin şey buysa, seni sonuna kadar destekleyeceğimi biliyorsun. O kadar para hayat boyu yetecek kadar."

"İkimizi de rahat ettirebilir. Yarısını sana vermek istiyorum."

İnanamayıp gözlerimi genişlettim. "Hayır, baba. O senin paran, sen kazandın. Yakında iş hayatına atılacağım, kendi hayatımı kendim kurabilirim."

Cevap verirken gözlerinde o kararlı bakış vardı. Bu bakışı çok iyi tanıyordum. "Kararımı verdim, evlat. Sabah geliştiricileri arayacağım."

."

10 Eylül 2012. Babam inatçı bir adamdı. Ne kadar itiraz etsem de istediğini yapmaktan vazgeçmezdi. Ev ve iş yerinin kredisini ödedikten sonra, sekiz yüz bin dolar ile ayrıldı ve bunun yarısını bana verdi. Hâlâ içime sinmiyordu ama o ısrar etti.

Bunu senden sakladım, ama parayı bilmeni istemediğim için değil. Onunla büyük planlarım vardı ve sana sürpriz yapmak istedim.

Hafta sonu eve ziyarete gelmiştik ve o Pazartesi günü dersim yoktu, bu yüzden Pazar gecesi sen üniversiteye döndüğünde ben geride kaldım. Babama dükkandan son eşyalarını taşımada yardım edeceğimi söyledim. Bu bir yalandı. Bunu önceki gün bitirmiştik.

Bunun yerine, babamla ev aramaya çıktık. Daha doğrusu, sahil kenarında ev aramaya. Sahilde yaşamak senin hayalin ve ben bunu gerçekleştirmek için kararlıyım. Ya da en azından, denerken ölmeyi göze almıştım.

Emlakçı bize gösterdiği ilk birkaç sahil evi benim bütçemin çok üzerindeydi. Ben bir öğrenciydim ve depozitonun büyük bir kısmını biriktirmiş olsam da, sadece part-time bir işim vardı. Baban banka müdürü olsa da, finansman bulma şansımın olmadığını biliyordum.

Emlakçı ve babam, denize uzak bir ev bakmam için beni ikna etmeye çalıştılar, ama ben ısrarcıyım. Plajın beş dakika uzaklıkta olmasını ya da uzaktan görülebilmesini istemiyordum. Tam karşında olmasını istiyordum. Arka kapıdan çıkıp kumlara basabileceğin bir yer.

Günün sonunda hayal kırıklığına uğramıştım. Eşyalarımı toplamak için babamın evine döndüm. Sana yapacağım sürpriz beklemek zorunda kalacak gibi görünüyordu.

Sırt çantamı arabaya yükleyip babamın elini sıktığımda, cebimdeki telefon çaldı. Ekranda senin adını görmeyi bekliyordum, ama arayan emlakçıydı.

"Sanırım senin için sahil kenarında bir ev buldum. Ev küçük, daha çok kulübe gibi, ama konumu mükemmel ve fiyat aralığına uygun ... tam da aradığınız gibi."

"Ne zaman gelip bakabilirim?" diye heyecanla sordum.

"Mülk boş, yani isterseniz hemen gelebilirsiniz."

Adresi not alırken kalbim hızla atıyordu. Evin 19 numarada olduğunu söylediği anda, kalbimde bunun bir işaret olduğunu anladım... Bu evin bizim olması kaderimizde vardı.

Babamı arabaya bindirdim ve yola çıktık. Kulübe dediğinde yalan söylemiyordu. 40'lı yılların başında inşa edilmiş, tek yatak odalı bir fibro evdi. Acilen bakım ve onarıma ihtiyacı vardı, ama bir bakıma mükemmeldi. Yani, paramız olduğunda, onu yıkıp hayalimdeki evi inşa edebilecektik. Zaten planlarını çizmeye başlamıştım.

Görünüşe göre, orada yaşayan yaşlı adam kısa süre önce vefat etmiş ve iki oğlu evi bir an önce satmak istiyorlardı. İstenen fiyat, benim sahip olduğum dört yüz bin dolardan fazlaydı, ama babam, ayaklarımın üzerinde durana kadar kalan miktar için bana faizsiz kredi vermeyi kabul etti.

Kısa bir gemi seyahati planlaması dışında, parayı bankaya yatıracaktı. Sanırım onun kadar uzun süre maddi sıkıntılar çekmişseniz, servetinizi kolayca elinizden çıkarmazsınız.

Plaj, benim istediğimden daha uzaktaydı, ama manzara... nefes kesiciydi. Senin tepkini düşünmek bile kalbimi hızlandırıyordu. Sevineceğini biliyordum.

29 Kasım 2012. Ben mezun oldum ve senin için de üniversite yılı sona erdi. Yeni satın aldığım evi düşünerek geçici olarak eve taşındım ve tüm çabamı yerel bir iş bulmaya verdim.

Planlarımı sana anlattığımda ağladın, çünkü bu, tekrar ayrılacağımız anlamına geliyordu. "Kampüse daha yakın bir iş arayacağını sanıyordum, böylece her gün görüşebilecektik."

"Bu benim için kolay bir karar değildi, Jem, ama mantıklı. Bir işe yerleşip, bir yıl sonra sen mezun olduğunda ayrılmak istemiyorum. İkimizin de sonunda memleketimize yerleşmesini istiyorum. Çocuklarımızın da bizim gibi o bölgede büyümesini istiyorum."

"Çocuklarımız mı?"

Çocuklardan bahsettiğim anda gözyaşların durdu ve yüzün kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı.

Seni kollarıma aldım. "Evet, bizim çocuklarımız. Sen benim sonsuza kadar sevgilimsin Jem, elbette gelecekte çocuklarımız olacak."

Şimdilik bir felaketten kurtulmuş gibiydim, ama gerçek nedeni öğrendiğinde beni tamamen affedeceğini biliyordum.

Sabahı annenle birlikte güzellik salonunda geçirmiştin, bu da bana her şeyi ayarlamak için zaman verdi. Tabii ki, senin ailen ve benim babam da bu işin içindeydiler. Son birkaç hafta boyunca bana çok yardımcı oldular.

O öğleden sonra, sana sahilde yürüyüşe çıkmak ister misin diye sordum. Kıyı boyunca yürürken elini tuttum.

Yaklaştığımızda, "Sana göstermek istediğim bir şey var" dedim.

Seni kumların üzerinden kulübeye doğru götürdüm. Ailen ve babam orayı temizlememe yardım etmişti. İçini ve dışını yeni boyadık; dış cephe artık beyazdı ve pencere pervazlarının etrafı mavi renkteydi. Hayalindeki evden çok uzaktı, ama en azından renkleri ve konumu öyle değildi.

Babam, iç mekandaki ahşap zeminleri yeniden boyamadan önce zımparalamıştı. Hatta banyonun bir kısmını yeniden fayanslamıştı. Artık gidecek bir dükkânı olmadığı için, yapacak bir işi olduğu için minnettardı.

Ailen bize küçük bir kanep, bir televizyon, bir yatak odası takımı ve mutfığımız için yepyeni ev aletleri aldı. Annen birkaç hafta önce, evlerinde yatak odanı yeniden dekore etmek bahanesiyle seni alışverişe götürmüştü. Renkleri, halıyı, yeni çarşafı ve perdeleri seçmeni istemişti.

Arka kapıya vardığımızda "Ne yapıyorsun?" diye sordun. "Sana gösterecek bir şeyim var demiştim."

"Biliyorum, ama birinin evine öylece giremezsin."

"Anahtarım var," dedim, cebimden anahtarı çıkarıp önünüzde salladım. "Yani teknik olarak zorla girmiyorum." Kapıyı açarken yüzünüz sevimli bir şekilde buruştu. "Önce bayanlar."

Başını çevirip kimse bizi izliyor mu diye baktın ve yasadışı bir şey yaptığımızı düşündüğün için gülümsedin. Elini tutup seni kapıdan geçirdim.

Ev çok küçüktü, bu yüzden koridorda birkaç adım attık, sağdaki mutfığı ve soldaki çamaşır odasını geçtikten sonra küçük oturma odasına girdik. Yürüyüşe çıktığımızda annenin eve gelmesini ayarlamıştım, odanın stratejik noktalarına yerleştirdiğim otuz kadar mumu yakması için.

"Braxton," diye nefes nefese durdun. "Bunlar da ne?"

"Burası yeni evimiz. Senin için aldım, Jem. Fazla bir şey değil, ama söz veriyorum, param yettiğinde sana hayalindeki evi yapacağım."

Gözlerin fal taşı gibi açıldı, ağzın da açık kaldı, ama cevap veremedin, ben diz çöktüm. "Neredeyse on yedi yıl önce, bir melek hayatıma girdi... sen. Sonraki aylar ve yıllar boyunca, sen sadece hayatımın büyük bir parçası olmakla kalmadın... sen benim hayatım oldun... her gün uyanmak için sabırsızlanmamın sebebi. Seni seviyorum. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim. Kalbim, bedenim ve ruhum sana ait... Sen yanımda olmasan ben tam olamam. Sonsuza kadar benim kızım ol, Jem... Benimle evlenir misin?"

Hemen cevap vermedin ve yüzünden gözyaşları akmasına rağmen gülümsüyordun. Cevabını beklerken birkaç kez kendini çimdiklediğini gördüm.

"Ne yapıyorsun?"

"Rüya görmediğimden emin oluyorum."

Kıkırdadım. "Rüya görmüyorsun Jem. Bunların hepsi gerçek. Şimdi bana cevap verecek misin, yoksa beni bekletecek misin?"

Bana o kadar coşkuyla atladın ki, dengemi kaybettim ve yere düştüm. Üstüme çöktün ve yüzüme öpücükler yağdırmaya başladın. "Tabii ki seninle evleneceğim! Başka kimse yok... Asla başka kimse olmayacak."

İlk gecemizi birlikte evde geçirdik. Sana bir anahtar verdim ama hemen taşınman için baskı yapmadım.

"Burada mı yaşayacaksın?" diye sordun.

"Evet."

"O zaman ben de öyle. Nişanlımın olduğu yerde olmak istiyorum." Bunu söylediğinde kalbim kıpır kıpır oldu.

Ertesi sabah arka basamakta oturup kahvelerimizi içtik. "Hayatımın geri kalanında manzaramın bu olacağına inanamıyorum," dedin.

"Yeterli param olduğunda, arkaya büyük bir teras yaptıracağım. Her sabah burada oturup birlikte kahvaltı yapabiliriz."

"Kulağa harika geliyor," dedin, başını omzuma yaslayarak. "Bütün bunları benim için yaptığına inanamıyorum."

"Seni mutlu etmek için yapmayacağım hiçbir şey yok, Jem."

11 Ocak 2013. Bunu mektuba ekleyip eklememeyi çok düşündüm, ama bu, trajik olsa da, senin bilmek isteyeceğinden emin olduğum bir an.

Bu konu hakkında pek konuşmazdın, ama sana yaptığım hazine kutusunun kapağının içine yapıştırılmış bu mektuba eklediğim resmi buldum, bu yüzden sık sık baktığını biliyorum.

Önceki altı hafta mükemmel geçmişti. İç mekanı daha da güzelleştirdik ve bahçeyi düzenledik. Sen ön tarafa küçük bir bahçe ekledin. Evimiz büyük değildi, ama bizimdi ve onu çok seviyorduk.

Üniversite başlamadan önce bir ayın daha vardı ve ben de sonunda bir iş bulmuştum. Şehir dışındaki küçük bir mimarlık firmasında çalışacaktım ve işe bir hafta sonra başlayacaktım.

O sabah uyandığımda seni banyoda kusarken buldum. "Jem. İyi misin?"

"Urgh, kendimi çok kötü hissediyorum," diye cevapladın.

Bağışıklık sistemin güçlüydü ve nadiren hastalanırdın, bu yüzden hemen endişelendim. Ertesi sabah seni yine bu halde bulduğumda, seni duşa soktum ve giyindikten sonra hemen doktora götürdüm.

Doktor, muhtemelen bir virüs kapıldığını söyledi, ama emin olmak için kan aldı.

Eve döndüğümüzde, kendini çok daha iyi hissettiğini söyledin, ama yine de seni yatağa yatırdım.

Ertesi sabah seni yine kusarken buldum. Doktoru aradım ve kan tahlili sonuçlarının o sabah geç saatlerde çıkacağını, sonuçları alır almaz bizi arayacağını söyledi.

Öğlen vaktinden biraz önce telefon geldi. Sen doktorla konuşurken ben yatağın kenarında oturdum. Yüzündeki tüm renklerin kaybolduğunu görünce bunun sadece bir virüs olmadığını anladım.

"Ne dedi?" diye sordum, sen telefonu kapattığın anda.

Şaşkın gözlerin benimkilere baktı. "Hamile olduğumu söyledi."

Ne kadar süre orada oturup sana bakarak konuşamadığımı bilmiyorum, ama sonunda elimi uzattım ve seni kollarıma aldım. "Hamile misin?" Konuştuğumda sesimdeki şoku duyabiliyordum.

"Öyle görünüyor."

Yüzünü görebilmek için geri çekildim. "Bunun hakkında ne hissediyorsun?" "Şaşkın... Mutlu... Şaşkın."

Dudaklarında bir gülümseme belirlediğinde ben de gülümsedim. "Biz anne baba olacağız."

"Evet," diye fısıldadın ve gülümsemen genişledi. Bu çocuğu istiyorduk çünkü o bizim aşkımızın meyvesiydi.

Ertesi gün tekrar doktora gittik. Bize seçeneklerimizi sundu, ama biz bu bebeği istediğimizi söyledik, o da öğleden sonra ultrason randevusu ayarladı.

Neredeyse yedi haftalıktın. Bize bebeğin küçük bir fotoğrafını bile verdiler, o aşamada daha çok minik bir nokta gibiydi. Eve kadar o fotoğrafa bakarken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Ebeveyn olmaya alışırken, bu haberi bir süre aramızda saklamaya karar verdik. Ekstra paraya ihtiyacımız olacağı için hafta sonu çalışabileceğim bir iş aramaya başladım.

Beş gün sonra, gece yarısı beni uyandırdın. "Braxton, kendimi iyi hissetmiyorum. Karnımda şiddetli kramplar var."

Oturup yatağımın yanındaki lambayı yaktım. "Kramp ne demek? Bu normal mi?"

"Hayır. Sanırım hastaneye gitmem gerek."

Hemen yataktan atladım, bir tişört ve eşofman giydim, sonra yatağın senin tarafına geçtim. Seni kaldırmak için yorganı çektiğimde, kanlar içinde yattığını görünce donakaldım.

Seni kollarımın arasına aldım ve neredeyse koşarak arabaya gittim. Seni yolcu koltuğuna nazikçe yatırdığımda yüksek sesle inledin. "İyi olacaksın Jem," dedim. "Ben yanındayım."

Güçlü kalmaya çalıştım, ama içimden hiç de öyle değildim. Tek düşünebildiğim annemdi, hastaneye gittiği ve bir daha geri dönmediği. Bebeğimiz için korkuyordum, ama seni kaybedeceğimden de çok korkuyordum.

Acil servise vardığımızda, başka bir ultrason yaptılar ve sonra bize yıkıcı haberi verdiler: düşük yapmıştın. Bir saat sonra seni uzun koridordan ameliyathaneye götürdüler.

Son ana kadar kendimi tutmaya çalıştım, ama o kapıdan kaybolduğunuz anda tamamen yıkıldım.

Ertesi gün doktor seni taburcu etti. O sabah uyandığından beri tek kelime bile etmedin, eve giderken de öyle. Çok endişelendim, sanki bir parçan çocuğumuzla birlikte ölmüş gibiydi. Bir bakıma öyle de olmuştu.

*Seni arabadan eve taşıdığım da bile itiraz etmedin.
Sende hiç mücadele gücü kalmamıştı, bu da beni daha da endişelendirdi.*

Banyoya vardığımızda, kıyafetlerini çıkarmana yardım ettim, sonra duşu açtım. Ben kıyafetlerini çıkarıp yatağı yeniden yaparken seni orada bıraktım. Kanlı pijamalarını ve çarşafları doğrudan çamaşır makinesine attım.

Geri döndüğümde duştan çıkmıştın, ben de seni kurularayp geceliğini giydirdim. Yatağımızın örtüsünü çektim ve sen yatağa girdin. Hâlâ tek kelime etmemiştin ve ben sana ne diyeceğimi bilmiyordum.

*"Sana getirebileceğim bir şey var mı,
Jem?" "Hayır," diye fısıldadın.*

Yatağın kenarına oturdum. "İyi olduğundan emin misin?" Aptalca bir soruydu, elbette iyi değildin.

Sadece başını salladın ve gözlerinde yaşların biriktiğini görür görmez tişörtümü çıkardım, eşofmanımı çıkardım ve yanına uzandım.

Seni kollarıma aldım. "Hazır olduğunda tekrar deneyebiliriz."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, sen hıçkırmaya başladın. Zaten kırık olan kalbim biraz daha parçalandı.

Günün geri kalanında o pozisyonda kaldık. Ağladık, konuştuk ve biraz daha ağladık. Kaybımız ve çocuğumuz için gözyaşı döktük. Asla alamayacakları ilk nefesleri için. Asla yaşayamayacakları uzun ve dolu dolu hayatları için. Asla hissedemeyecekleri, onlara sunabileceğimiz sonsuz sevgimiz için.

*Sahip olduğumuz şey, unutulamayacak kadar
güzeldi. Her zaman senin olan,
Braxton*

OTUZ ALTI

Jemma

Yatağımın kenarında oturup elimdeki ultrason görüntüsüne bakarken gözyaşlarım yüzümden süzölüyor. Hatırlayamadığım bebeğimin resmi.

Göğsümde bir sıkışma var ve bu kayıp kalbimi parçalayan bir acı veriyor.

Telefonuma uzanıyorum. Braxton'ı aramak istiyorum ama iş yerinde olduğunu biliyorum ve onu rahatsız etmek istemiyorum. Şu anda hissettiklerimi anlayabilecek tek kişi o.

Merhaba, yazıyorum. Bana söylediğin için teşekkür etmek istedim.

Birkaç dakika geçtikten sonra cevap geliyor. *Bilmeni istediğim bir şey vardı. İyi misin?*

Hayır. Kalbim yeniden parçalanıyor gibi hissediyorum.

Birkaç saniye sonra telefonum çalınca irkildim. "Üzgünüm, Jem," dedi ilk olarak. "Mektubu sana vermek için gelene kadar beklemeliydim. Toplantıdayım ve çıkamıyorum."

"Önemli değil," diyorum, burnumu çekerek. "Beklemiyordum. Sadece teşekkür etmek istedim. Gerçekten, ben iyiyim."

"Yarım saat içinde işim biter. Bittiğinde hemen gelirim. O zaman konuşabiliriz."

"Gelmen gerekmez Braxton, ama teklifin için teşekkürler."

Telefonu kapattıktan sonra, yüzümdeki gözyaşlarını sildim ve hazine kutumun kapağını açıp ultrason resmini güvenli bir şekilde içine koydum. Mektubun bulunduğu küçük zarfı aldım ve içinde küçük bir nişan yüzüğü kolyesi buldum. Kalbim hala acıyor olsa da gülümsedim. Pakete bir kutu da eklemişti, onu da çıkardım.

Beyaz kadife kutunun kapağını açıp nişan yüzüğümü görünce keskin bir nefes alıyorum. Yepyeni gibi parlak görünüyor, bu da bana onu bana göndermeden önce temizletip temizletmediğini merak ettiriyor.

Yüzüğü parmağıma takıp elime hayranlıkla bakıyorum. Fazla büyük değil, ama çok güzel. *Son derece güzel*. Ondan gelseydi, bir tel parçası bile olsa seveceğimden eminim.

Yüzüğü şimdilik parmağımda bırakıp yatağıma uzanıyorum. Gözlerimi kapatıp zihnime hatırlamasını emrediyorum...

"Domatesleri almayı unuttun mu, bebeğim?" Uzakta bir kapının kapandığını duyunca sesleniyorum.

Tanımadığım küçük bir mutfakta durmuş, ocakta bir şeyi karıştırıyorum. Tencerenin içine bakıyorum... spagetti sosuna benziyor. Sağımdaki pencereden dışarı bakınca, mutfak lavabosunun üzerindeki pencere pervazında bir sıra deniz kabuğu görüyorum. Uzaklardaki okyanus manzarasına dalıp gülümsüyorum.

"Evet, domatesleri aldım." Güçlü bir çift el belime dolandığında irkiliyorum.

Omzumun üzerinden bakınca, Braxton'ın yakışıklı yüzünün bana gülümsediğini görüyorum. Beni bırakmadan önce dudaklarıma masum bir öpücük konduruyor. O market alışverişlerini tezgahın üzerine boşaltırken, ben sosu karıştırmaya devam ediyorum.

"Marul, salatalık, domates, kırmızı soğan ve bir avokado. Hepsi bu kadar mı?"

Bana doğru dönerken yüzünde tatlı bir gülümseme var. Gözlerim onun sevimli küçük gamzesine odaklanıyor. O gamzeyi seviyorum.

"Evet, hepsi bu."

Hâlâ elinde tuttuğu çantaya bakar. "Bunları da aldım."

Çantaya uzanıp, kenarları pembe süslemeli bir çift minik beyaz çorap çıkarır. Üzerlerinde yazılı olan yazıyı okuduğumda gözlerim doluyor: *Annemi seviyorum*.

"Braxton, çok güzeller," diyerek elinden alıyorum.

"Ve bunlar," diye ekliyor, başka bir çift daha çıkarıyor. Bunların kenarları mavi ve üzerinde "*Babamı seviyorum*" yazıyor.

İki çorabı da elimde tutarken burnumu çekiyorum. "Onları çok seviyorum. Hâlâ anne baba olacağımıza inanamıyorum."

"Sen en iyi anne olacaksın," diyor, gözleri parlayarak.

Yüzünü benimkine yaklaştırırken, bir elin saçlarımı nazikçe okşadığını hissediyorum. Gözlerimi açtığımda, artık küçük mutfakta, onun kollarında değilim. Ailemin evindeki odamda, yatağında yatıyorum ve Braxton, yatağın kenarında oturmuş bana bakıyor. Yüzünde tatlı bir gülümseme var ve yine onun gamzelerine doğru çekiliyorum.

"Özür dilerim. Seni uyandırmak istemedim." "Uyuyakaldığımı fark etmemişim."

"Güzel bir rüya görmüş olmalısın, çünkü sürekli gülümsüyordun." Oturuyorum ama cevap vermiyorum. "Uyumayı izlemeyi özlemişim, Jem."

Bakışları elime, nişan yüzüğüne kayıyor. "Sadece deniyordum. Çok güzel."

Yüzüğü çıkarmak için elimi uzattığımda, elini benimkinin üzerine koydu. "Lütfen çıkarma, Jem."

"Ben..."

"Lütfen. Sana baskı yapmaya çalışmıyorum ve merak etme, onu taktığın için yanlış bir fikre kapılmayacağım. Sadece onu parmağında görmek istiyorum. Tekrar karı koca olarak yaşayalım ya da yaşayalım, onu senin için aldım... o senin."

Gözlerini kaçırıp kucağına bakar ve yüzündeki üzüntü kalbimi acıtıyor. Elim kaldırıp yüzünün yanına götürüyorum. "Çıkarmayacağım," diye fısıldıyorum.

Braxton, ben kahvaltı yaparken gözlerini yüzümle parmağımdaki yüzük arasında gezdiriyor. Onu takmaya devam ettiğim için mutluyum, çünkü onun ne kadar mutlu olduğunu görebiliyorum. Bir yanımda onu çıkarmak istemiyordu, ama onun yanlış bir fikre kapılmasından korkuyorum. Ona karşı hislerim olduğunu, sürekli aklımda olduğunu inkar edemem. Birlikteyken çok mutlu oluyorum, ayrı olduğumuzda ise onu özlüyorum. Ama böyle bir şeye hazır olmak için daha önümde uzun bir yol var. Hislerim yeterli değil. Kazadan önceki gibi hissedebilmek istiyorum.

Dün gece evime geldiğinde çok tatlıydı. Nasıl hissettiğimi sordu ve üzgün olduğumu söylediğinde, yanına yaklaşmamı ve yanıma uzanmamı söyledi. Orada kaldık, ben onun kollarında, ve bu

ilk kez kaybımı yaşıdığım da beni böyle kucaklamış mıydı diye merak ettim.

Sonunda tekrar uykuya daldım, ama bu sefer rüya görmedim. Ona o bebek çoraplarını bana onun mu verdiğini sormak için can atıyordum, ama bu bilgiyi açıklamaya hazır değildim. Arada sırada gördüğüm dağınık rüyalar bunu haklı çıkarmak için yeterli değildi. Emin olana kadar kimsenin umutlarını yükseltmek istemiyordum.

Ona temizlikte yardım ettikten ve babasını ziyaret ettikten sonra, beni annemin evine bırakıyor. "Sana bir mektup daha var," diyor, araba yolunda otururken. "Bu seferki üzücü değil, söz veriyorum," diye ekliyor nazik bir gülümsemeyle.

Elini saçlarıma sokup yüzümü kendine doğru çekiyor. Dudakları dudaklarımla buluştuğunda dudaklarımı aralıyorum. Eski halimin onu neden bu kadar çok öpmek istediğini anlayabiliyorum. Artık resmen onun öpücüklerine bağımlıyım.

Biraz geri çekildi. "Umarım güzel bir gün geçirirsin. Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni."

"Ararım," diye fısıldıyorum.

İkimiz de kıpırdamıyoruz. Ondan ayrılmak gittikçe zorlaşıyor.

ON SEKİZİNCİ MEKTUP ...

Sevgili Jemma,

31 Aralık 2014, saat tam gece yarısını gösteriyordu. Arkandan gelip kollarımı beline doladım. "Mutlu Yıllar, Jem," dedim ve yanağına hafifçe bir öpücük kondurdum. Arka terasımızda durmuş, uzaktan havai fişekleri izliyorduk. Gökyüzündeki neon renklerin suda yansımaları çok seviyordum.

"Mutlu Yıllar, Brax," dedin, başını çevirip dudaklarını benimkilere değdirdin.

Neredeyse altı aydır hayalimizdeki evde yaşıyorduk. Evi çok seviyorduk, ama bir yanımız küçük kulübemizi özliyordu. Kulübe yıkıldığı gün gözyaşlarına boğulmuştun.

Yeni evimiz inşa edilirken beş ay boyunca annenle birlikte yaşamaya başladık. Bazen çok zordu, çünkü annen derin bir depresyonun içindeydi. Anne babası uzun zaman önce vefat etmiş, baban da evden ayrılmıştı. Onun bu hale geldiğini görmek inanılmaz derecede zordu.

"Bu yıl harika bir yıl olacak," dedin, kollarımda dönerek. "Düşünsene, on dokuz gün sonra Bayan Braxton Spencer olacağım."

"Bir daha söyle."

"Bayan Braxton Spencer."

"Kulağa hoş geliyor," dedim, saçlarını yüzünden nazıkçe geri çekerek. "Senin karım olmanı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Senin kocam olmanı sabırsızlıkla bekliyorum."

Sadece bir hafta daha çalışmamız gerekiyordu, sonra bir ay boyunca tatilde olacaktık. O zamanın her saniyesini seninle geçirmek için sabırsızlanıyordum.

Hayat güzeldi... Aslında mükemmeldi. Bazen fazla mükemmel olduğundan endişeleniyordum. Annem ölene kadar ailem mutluydu. Senin ailen de her şey dağılana kadar mutluydu.

Geleceğimiz parlak görünse de, içimde bir şey beni rahatsız ediyordu. Bu, ileride bizi nelerin beklediğine dair bir endişeydi. Şimdi bakınca çok ironik geliyor.

19 Ocak 2015. Lucas, kilisenin ön sırasına otururken elini bacağıma koydu. "Şunu keser misin?" diye şikayet etti. "Bu zıplama beni sinirlendiriyor."

Gergin değildim, heyecanlıyım. Birkaç dakika sonra sen gelecektin. Saatime baktım ve gülümsedim. Tam olarak iki dakika vardı. Bir gün önce geç kalmayacağına söz vermiştin ve sen sözünü asla tutmazdın.

Rahip sunak önüne geçtiğinde, Lucas ve bana ayağa kalkmamızı işaret etti. "İyi şanslar evlat," dedi babam yanından geçerken. Şansa ihtiyacım yoktu, zaten dünyadaki en şanslı adamdım, çünkü sen vardın.

Müzik çalmaya başladığında tüylerim diken diken oldu. Stan Walker ve Dami Im'in seslendirdiği "Endless Love". Bu şarkıyı radyoda duyduğunu ve seni ağlattığını söylemiştin. "Sanki bizim için yazılmış gibi" demiştin.

Rachel kapıda ilk görünen kişiydi. Kendi tasarladığı yeşil elmas rengi elbisesiyle çok güzel görünüyordu; senin gelinliğini de o tasarlamıştı. Henüz görmemiştin ama onu ne kadar sevdiğini bana anlatmıştın.

Seni görebilmek için hafifçe sola eğildim, ama tek görebildiğim beyaz bir ı ışık parlamasıydı.

Rachel yavaşça koridordan bana doğru yürürken ona gülümsedim. Sen tam olarak görüne kadar yolun dörtte birini kat etmişti. Gözlerim gözlerinle buluştuğu anda kalbim bir an durdu.

Yüzün peçeyle örtülü olmasına rağmen, gözlerinin de bana dikildiğini görebiliyordum. Koridorda yürürken yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Benim hissettiğim kadar mutlu görünüyordun.

Sen karşımda durana kadar gözlerim senden ayrılmadı.

"Bu kadının elini bugün kim evlendiriyor?" diye sordu rahip. "Ben," diye cevapladı baban.

Elini uzattı ve benimle tokalaştı, sonra babamın yanına oturdu. Annen, onun düğüne katılması konusunda oldukça telaşlanmıştı. Onu annemden olabildiğince uzak tutmamızda ısrar etti. Sen ayrılığın acısını hala yaşıyordun, ama onun yokluğunda evlenmen mümkün değildi, bu yüzden uzlaştık.

Elini tuttum ve seni hafifçe kendime doğru çektim. "Çok güzelsin," diye fısıldadım.

"Sen de öyle," diye cevap verdin.

Duvakını geri çekmene yardım ettim ve sonra parmaklarını parmaklarımla iç içe geçirdim. O anda seni çok öpmek istedim, ama beklemem gerektiğini biliyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, ikimiz de sözlerimizi ve yüzüklerimizi değiştirirken kendimizi tutabildik. "Seni seviyorum, Bay Spencer," diye fısıldadın, ben seni kollarıma alırken.

Resepsiyondaki dans pistinde, karı koca olarak ilk dansımızı yaptık. "Ben de seni seviyorum, Bayan Spencer," dedim ve dudaklarını dudaklarımla öptüm.

21 Ocak 2015. Hawaii'deki Tunnels Beach kıyılarındaki Kauai'ye vardığımız ve güzel okyanus villamıza sığındığımız gündü.

Balayımızı en iyi şekilde geçirdik, birlikte geçirdiğimiz her anın tadını çıkardık. Sahilde uzun yürüyüşler yaptık ve her gün kano ile villamıza getirilen enfes yemekleri yedik. Özel okyanus havuzumuzda yüzdük ve sabaha kadar seviştik. Dünyanın geri kalanından çok uzaktaydık ve ikimiz de bunun bitmesini istemiyorduk. Dönüşümüzden sonra bizi bekleyen korkunç olayları bilseydim, seni o adada sonsuza kadar tutardım.

İnsanlar evlendikten sonra hiçbir şeyin değişmediğini, bunun sadece bir kağıt parçası olduğunu söylerler. Ben buna katılmıyorum, çünkü benim için her şey kesinlikle farklıydı. Mümkünse, sana hiç olmadığı kadar yakın hissediyordum. Artık sadece benim bir uzantım değildin, benim bir parçamdın.

*Yaşadıklarımız unutulamayacak kadar güzeldi. Her zaman senin olan,
Braxton*

Zarfin içinde iki şey buluyorum: arkasında "Just Married" yazan küçük bir araba süsü ve benim alyansım. Onu nişan yüzüğümün yanına parmağıma takıyorum. Braxton bu mektupta üzücü bir şey olmadığını söylemişti, ama şu anda hissettiğim duyguyu en iyi şekilde tarif eden kelime "üzücü" olurdu.

OTUZ YEDİ

Jemma

Gün boyunca Braxton'ın numarasını defalarca aradım, ama her seferinde onu aramaya cesaret edemedim. Onu görmeyeli tam üç gün oldu ve o da benimle hiç iletişime geçmedi. Çarşamba gününden beri yağmur yağıyor, bu yüzden sahilde koşuya çıkamadım, yani onunla kahvaltı yapamadım da.

Ondan haber almadıkça endişeleniyorum. Onu çok özlüyorum. Onu o kadar özlüyorum ki, sanki ona aşık olmuşum gibi hissediyorum.

Ayağa kalkıp odamda bir ileri bir geri yürümeye başlıyorum. Yerimde duramıyorum. Masamın üzerinde duran dizüstü bilgisayarını açıyorum. Burada saat neredeyse 7, yani New York'ta saat 5. Rachel'in işe gitmeden önce yoga yapmak için erken kalktığını biliyorum, bu yüzden şansımı deniyorum ve onu Skype'tan arıyorum.

"Tanrım, Jem, burada saat sabah 5," diyor ekranında yüzü belirirken. Monitörün parlak ışığından gözlerini kısıyor ve saçları her tarafa dağılmış durumda. Gülmemi zor tutuyorum. Berbat bir halde görünüyor.

"Özür dilerim. Ben sadece... Bilmiyorum... Seninle konuşmam gerekiyordu." "Hey, ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Evet... hayır. Braxton'dan üç gündür haber almadım."

"Oh. İkiniz kavga mı ettiniz? Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyordu."

"Mesele de bu, her şey harikaydı... o harikaydı."

"Belki de sadece işle meşguldür. Sen de kendin söyledin, araları çok iyiydi."

"Belki. Onu her gün görüp sonra hiç görmemek... zor. Onu özlüyorum."

"Hâlâ sana mektup yazıyor mu?"

"Emin değilim. Üç gün önce bana verdiği mektupta düğün günümüz ve balayımızdan bahsediyordu... Bu kazadan hemen önceydi, belki de son mektubuydu."

"Anlıyorum." Kısa bir süre düşündü, sonra devam etti. "Belki hayal kırıklığına uğramıştır."

Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Bizden vazgeçiyor olabilir mi? "Olabilir," dedim, aniden moralim bozuldu.

"Onu ara, Jem. Kazadan beri seni geri kazanmak için çok uğraştı. Çok sabırlı davrandı ve sana ihtiyacın olan mesafeyi verdi. Ona bir şans ver, tüm bu çabalarından sonra en azından bunu hak ediyor."

"Haklısın," diyorum, halıya bakarak. O hep peşinde koştı, artık benim de biraz peşinde koşmamın zamanı geldi. "Onu arayacağım. Teşekkürler, Rach. Seni uyandırdıysam özür dilerim... uyumaya devam et."

"Tabii, şimdi tamamen uyanığım."

"Özür dilerim."

"Önemli değil. Öğle arasında seni geri arayabilirim... Orada saat kaç olacak? Ah, doğru ya, sabah 2."

"Sakin yapma," diyorum, kıkırdayarak.

"En azından seni güldürdüm, güzel kız."

"Teşekkür ederim."

"On gün sonra görüşürüz."

"Sabırsızlanıyorum."

Sonunda eve dönmeye karar verdi. İşinden ayrılacağını bildirdi ve dairesini toplamaya başladı. Onun geri dönmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Braxton'ın yardımıyla, onunla Lucas arasındaki sorunu çözmeye çalışacağım.

Vedalaştıktan sonra, oturumu kapatıp telefonumu aldım. Bu sefer arama düğmesine basmakta tereddüt etmedim.

"Jem. Her şey yolunda mı?" diye soruyor, aramamı cevaplar cevaplamaz.

"Merhaba. Her şey yolunda. Birkaç gündür seninle konuşmadım... Aslında üç gündür... Sadece, şey, nasıl olduğunu görmek istedim."

"Ben iyiyim. Sen nasılsın?" Bana göre, ses tonu sözleriyle uyuşmuyor.

"Ben iyiyim."

"Sevindim."

Kibar davranmasına rağmen, uzak görünüyor. Ya da belki de bu sadece benim paranoyamdır. "Ee, ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum. Her zamanki gibi."

"Peki ya bu gece? Planın var mı?" Cevabını beklerken sinirli bir şekilde tırnaklarımı ısırıyorum.

"Aslında var."

"Oh. Tamam."

"Lucas'la dışarı çıkacağım. Uzun zamandır erkekler gecesi yapmamıştık."

"Harika. Hak ettin." Gerçekten öyle düşünüyorum, ama yine de gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "Peki, iyi geceler."

"İyi geceler. Sana da."

Onu ne kadar özlediğimi söylemek istiyorum, ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. "Hoşça kal."

"Hoşça kal, Jem." Konuşurken sesinin hafifçe titrediğini duyuyorum. Neden bu veda bu kadar kesin geldi?

Midem bulanarak aşağı indim. Panikledim, onu kaybetmek istemiyordum.

Annemle babam akşam yemeğine çıktılar. Beni de davet ettiler ama ben hayır dedim. Yalnız kalmaya ihtiyaçları var; telafi edecek çok şeyleri var. Babam her akşam yemeğe geliyor ama sadece hafta sonları kalıyor. Her an geri taşınacağını duyuracaklarını bekliyorum. Birbirlerine ne kadar aşık oldukları belli ve onları tekrar birlikte görmek beni çok mutlu ediyor.

Mutfağa girip doğruca buzdolabına yöneliyorum. Aç bile değilim, ama yine de içini karıştırıyorum. Sonunda bir kahve yapıp televizyonun önündeki kanepeye oturuyorum. Komadan ilk uyandığımda hissettiğim o korkunç yalnızlık hissi, içime yerleşiyor. Bu hissi hiç sevmiyorum.

Saat on civarında dışarıda bir arabanın durduğunu ve ardından bir kapının kapandığını duyuyorum. Kim olduğunu görmek için pencereye doğru yürüyorum. Umarım Braxton'dır, ama bu saatte habersiz gelmeyeceğini düşünüyorum. Muhtemelen akşam yemeğinden dönen annemle babamdır.

Perdeyi kenara çekip geceye doğru bakıyorum. Karanlık bir silüet ön bahçeden kaldırıma doğru koşuyor ve orada park etmiş bir arabanın yolcu tarafına atlıyor. Birkaç saniye sonra araba uzaklaşıyor, gecenin karanlığında kayboluyor ve aniden tedirgin oluyorum, çünkü arabayı tanımıyorum.

Ön kapının kilitli olup olmadığını kontrol etmek için koridora çıktım ve o sırada yerde bir zarf fark ettim. Biri onu kapının altından sokmuştu.

Onu alıp ters çevirdiğimde Braxton'ın el yazısını görüyorum. Kapıyı çalmaması ve selam vermemesi, moralimi hiç de düzeltmiyor.

Televizyonu kapatıp, fincanımı lavaboda yıkadıktan sonra odama çıkıyorum.

ON DOKUZUNCU MEKTUP ...

Sevgili Jemma,

Burada oturup bir zamanlar olduğumuz her şeyi ve bugün olduğumuz her şeyi düşünürken, bunun sadece on dokuzuncu mektup değil, aynı zamanda son mektup olduğunu fark ettim.

Bu sayıyla bitmesi çok tuhaf. On dokuz sayısının bizim için özel bir anlamı olduğu inkar edilemez.

Tanıştığımız gün on dokuzuncu gündü. Hayatımı sonsuza dek değiştirecek bir gündü.

İlk resmi randevumuza çıktığımız gün de on dokuzuncu gündü.

İlişkimizi bir sonraki aşamaya taşıdığımız gün, bedenlerimiz ve kalplerimiz birleştiği gün on dokuzuncu gündü.

Evimiz, sana evlenme teklif ettiğim ve son nefesimi verene kadar seni seveceğime söz verdiğim yer, kader mi yoksa tesadüf mü bilmiyorum ama on dokuz numara. Bunun kader olduğuna inanmak istiyorum.

Tanıştığımız günden tam on dokuz yıl sonra bana evlenme teklif ettiğin ve beni dünyanın en mutlu erkeği yaptığın gün de on dokuzuncu gündü.

Bu yüzden on dokuz gün sonra sana üzerinde on dokuz rakamı yazılı bu kolyeyi verdim. On dokuzun, bizim her şeyimizi simgeleyen rakam olduğunu düşünmüştüm. Birlikte yaşadığımız her önemli dönüm noktası. Bizi bir araya getiren, aynı zamanda sonsuza kadar birbirimize bağlayan rakam. Ama yanlışmışım.

Bu sayı, seni benden koparan, dünyamı ve değer verdiğim her şeyi paramparça eden sayı da olacaktı. Sen benim hayatımdın ve sen yanımda olmadan nefes alamazdım.

Eğer on dokuz yıl benim için yeterliyse, o zaman kabul ederim. Seninle tanışmak hayatımı birçok yönden zenginleştirdi ve seninle geçirdiğim her saniyeyi sonsuza kadar

benim olan her saniyeyi sonsuza kadar değer vereceğim.

En çılgın rüyalarımdaya bile, artık senin sonsuza kadar erkek arkadaşın olmayacağım günün geleceğini düşünmemiştim.

Braxton

Elimdeki kolyeye ve üzerinde asılı duran, elmaslarla süslenmiş güzel 19 rakamlı kolye ucu bakıyorum. Gözlerimden akan gözyaşlarını durdurabilir miyim, emin değilim, denesem bile.

Kalbim binlerce küçük parçaya bölünmüş gibi hissediyorum. Artık benim sonsuza kadar erkek arkadaşım olmadığını, bunun bizim sonumuz olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum.

Komadan ilk uyandığımda hissettiğim tüm öfke yeniden yüzeye çıkıyor. Hayatın adaletsizliği, gözeneklerimden sızana kadar her santimimi tüketiyor.

Eski hayatımı geri istiyorum. Her güzel saniyeyi hatırlamak istiyorum... ama her şeyden çok, onu hissetmek istiyorum. Bir zamanlar ona duyduğum o her şeyi tüketen aşkı hissetmek istiyorum. Hepsini istiyorum, ama sahip olamıyorum. Hayat çok acımasız ve şu anda ondan nefret ediyorum. O kadar çok nefret ediyorum ki çılgılık atmak istiyorum. Ama bunun yerine yüzümü yastığıma gömüyorum ve ağlıyorum. Kendim için ağlıyorum. Braxton için ağlıyorum. Ama her şeyden çok, bizim için ağlıyorum — acımasızca elimizden alınan şey için. Asıl adaletsizlik bu. Yorgunluk beni tüketene kadar ağlıyorum. Uyuyana kadar gözyaşlarım durmuyor...

Aniden tanıdık gelen, ama daha önce hiç görmediğim bir yere itiliyorum. Büyük bir banyodayım. Gök mavisi duvarlar ve parlak beyaz fayanslarla çevriliyim. Önümde uzun, beyaz bir lavabo dolabı var. Gözlerim, çift lavabonun ortasında duran güzel beyaz kabuğa odaklanıyor.

Nerede olduğumu bilmiyorum, ama önümdeki makyaj çantasını karıştırırken panik oluyorum. Aradığımı bulamıyorum. Lavabonun altındaki çekmeceyi açıyorum ve pembe bir fırçayı kenara çekiyorum. "İşte buradasın," diye fısıldıyorum ve altında saklanan dudak parlaticısını alıyorum.

Gözlerim önümdeki uzun dikdörtgen aynaya geri dönüyor. Aynanın çevresinde gömme ışıklar var ve yansımamı aydınlatıyor. Makyajımın son rötuşlarını yaparken acele ediyorum.

O anda aynada başka birini görüyorum. Braxton. Kapı çerçevesine yaslanmış beni izliyor. Üstü çıplak ve kalçalarına kadar inen gri bir eşofman giyiyor. Gözlerim onun çıplak göğsünü ve her bir kasının belirgin hatlarını tararken nabzımın hızlandığını hissediyorum. Belinin hemen üstündeki mükemmel V şeklinden

karın kaslarına ve güçlü göğsüne kadar. Heykel gibi bir Yunan tanrısı gibi güzel bir vücudu vardı.

Ancak o zaman gözlerim tekrar ona döner ve yüzündeki hayranlık dolu bakış kalbimi çarpıştırır. O anda ona duyduğum saf aşk, varlığımın her zerresini kaplar. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Neredeyse nefesim kesiliyor.

"Ne zamandır orada duruyorsun?" diye soruyorum, ağzım bir gülümsemeye dönüşürken.

"Sadece güzel karımı hayranlıkla seyrediyorum."

Kapı çerçevesinden ayrılır ve bana doğru yürür. Kollarını belime doladığında, beni kendine doğru çeker. Dudakları boynumda izler bırakırken, ağzımdan yumuşak bir inilti çıkar. Kafamı yana eğerek, ona daha iyi erişim sağlarım.

"Zaten geç kaldım," diye fısıldarım.

"Keşke gitmek zorunda olmasan." Cildimde hissettiğim sıcak nefesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Ben de."

"Önümüzdeki sekiz saat sonsuzluk gibi geçecek."

Katılıyorum. "Biliyorum."

Dili kulağımın arkasındaki hassas noktaya kayar ve omurgamdan aşağı titreme geçer. Bunu bilerek yaptı. "Bu gece için plan yapma, çünkü seni yemeğe çıkaracağım."

"Beni dışarı mı çıkaracaksın? Nereye?"

"The Sea Shanty." Kulak mememi ağzına alırken inliyor. "Özel gün ne?"

"Yıldönümümüz."

Gözlerim açılır ve aynada onun gözleriyle karşılaşır. "Neyimizin?" Aklım hızla çalışmaya başlar. *Ne yıldönümü?*

Beni kollarında bana dönük hale getirir ve cebinden küçük siyah bir kutu çıkarır. "Bunu sana bu gece verecektim, ama şimdi almanı istiyorum. On dokuzuncu yıldönümümüz kutlu olsun, sevgilim."

Kutuyu aldığında ellerim hafifçe titrer. O anda bugün evleneli on dokuz gün olduğunu fark ederim ve yüzümde kocaman bir gülümseme belirir. On dokuz sayısı bizim için her zaman özel bir anlam ifade etmiştir.

Kapağı açtığımda gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doldu. İçinde beyaz altın bir kolye ve bir elmaslarla süslenmiş on dokuz rakamlı

kolye ucu.

"Oh Braxton, çok güzel. Bayıldım... Seni seviyorum."

Elini kulaklarımın arkasına koyarak gülümsedi. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum, Jem."

"Ben de."

Boğazımda bir yumru oluşur ve gözyaşlarımı zorlukla tutuyorum. Elimle gözlerimi serinletirim; makyajımı yeniden yapmak için vaktim yok.

Elimden kutuyu alan Braxton, kolyeyi çıkarır. "Arkanı dön ve saçını kaldır." Dedğini yaparım, uzun kahverengi saçlarımı başımın üstünde toplarım, böylece kolyeyi takabilir. "Mükemmel," der ve boynumun dibine yumuşak bir öpücük kondurur.

Parmaklarım, aynada hayranlıkla baktığım kolyenin üzerinde kayıyor. "Teşekkür ederim... Onu çok değer vereceğim."

Kollarını tekrar belime dolayarak çenesini omzuma dayadı ve gözleri aynada benimkilerle buluştu. "Biliyor musun, düşünüyordum da..."

"Bu tehlikeli olabilir."

Beni yanımdan dürttüğünde gülüyorum.

"Hap almayı bırakmanı istiyorum."

Ona dönerek yüzüne bakarken kalbimin hızlandığını hissediyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Bir kez daha denemenin zamanı geldi, Jem. İçinde büyüyen bebeğimizi görmek istiyorum."

Gözlerimi açıp birden dikleşiyorum. *Hatırlıyorum.* Yorganı geri çekip yataktan atlıyorum ve karanlıkta telefonumu aramak için koşturuyorum. Başım dönüyor. Braxton'ı aramam lazım. O sabah gerçekten böyle mi oldu, yoksa sadece bir rüya mıydı, bilmem lazım.

Sonunda telefonumu bulduğumda, onu açtım ve ekranın parlaklığı gözlerimi acıttı. Saatin 1.19 olduğunu gördüm. Yine on dokuz rakamı vardı. Onun numarasını bulduğumda nefesim kesildi. Bu saatte onu aramamalıyım, ama cevaplara ihtiyacım vardı. Öğrenmeden uykuya dalamazdım.

"Merhaba, ben Braxton, şu anda aramanı cevaplayamıyorum, ama adını ve numaranı bırakırsan, mümkün olan en kısa sürede sana geri döneceğim..." Kalbim sıkışıyor.

Işığı açıp odamda bir ileri bir geri yürümeye başlıyorum ve sonra siktir et, oraya gidiyorum diye karar veriyorum.

Pijamalarımı çıkarmaya bile zahmet etmiyorum, sadece bir kot pantolon giyip gardıroptan bir ceket çıkarıyorum. Merdivenlerden aşağı koşarken taksiyi arıyorum ve karanlığa çıkıyorum. Yirmi beş dakika sonra, şoför Braxton'ın sokağına giriyor. "On dokuz numara," diyorum ona, yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Arabası onun evinin önünde durduğunda ceplerimi kontrol ettim. "Kahretsin!"

"19 dolar 5 sent, ama 19 dolar olsun," diyor. Tabii ki 19 dolar. Bu sadece gülümsememi daha da genişletiyor. Bu bir işaret, biliyorum.

"Paramı evde unuttum, bir saniye izin verir misin? Kocam faturayı halledecek." *Kocam*, bu kelimeler beni etkilemedi değil.

Ön kapıya vardığımda ev karanlıktı ve aniden kendimi sorgulamaya başladım. Gece yarısıydı. Yine de elimi kaldırıp kapıyı çaldım. İçeriden Bella-Rose'un havlamasını duydum ve birkaç dakika sonra verandanın ışığı yandı.

İlk gördüğüm şey, Braxton'ın kapıyı açtığında yüzündeki şaşkınlık. "Jemma." Gözlerim vücudunda geziyor, üstü çıplak ve kalçalarına kadar inen gri bir eşofman giymiş. Rüyamdaki kadar güzel görünüyor. "Jemma... her şey yolunda mı?"

Gözlerim tekrar onun yüzüne çevrilir. "Taksi şoförüne ödeme yapmak için paraya ihtiyacım var." Omzumun üzerinden işaret ederim. "Sana geri ödeyebilirim, cüzdanımı getirmeyi unutmuşum."

"Tabii, bir saniye, cüzdanımı alayım." Geri adım atıp kapıyı daha fazla açar. "İçeri gel, dışarısoğuk." Bir dakika sonra, tişört giymiş olarak merdivenlerden aşağı koşarak gelir. "Burada bekle. Hemen dönerim."

Braxton geri döndüğünde ön kapıyı kapatır ve önümde durur, ellerini ceplerine sokar.

Onu görmek çok güzel.

"Merhaba."

"Merhaba," diye cevaplar gülümseyerek. "Seni özledim."

"Öyle mi?"

"Çok." İtirafım yüzünü aydınlatır.

"Ben de seni özledim Jem, ama saat sabahın ikisine çeyrek var. Eminim bu kadar yolu bana bunu söylemek için gelmedin."

"Gelmedim." Bakışlarım kısa bir süre yere kayıyor. "Sabahları hazırlanmak için kullandığım banyoyu görmek istiyorum."

"Banyomuzu mu?" Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Sadece bakabilir miyim?" Nedenini ona söylemek istemiyorum, belki de rüyamdakinden tamamen farklıdır.

"Tabii."

Dönüp yüzen merdivene doğru yürüyor. "Bu, bana kolyeyi verdiğin sabah hazırlanmış olduğum banyo mu?"

"Evet."

Onu takip ederek, sanırım yatak odamız olan odaya girerken gözlerim her yeri tarıyor. Uzak duvara yaslanmış bir kral boy yatak var. Yorganın bir tarafı geriye atılmış ve Braxton'ın birkaç dakika önce yattığı yerin yastıkta bıraktığı izi görebiliyorum.

"Bu bizim banyomuz," diyor ve eliyle içeri girmem için işaret ederken, kendisi kapıda kalıyor.

Odaya girer girmez nefesim kesildi. "Duvarların rengini hatırlıyorum... ve bu makyaj masasını," diyerek ona doğru koştum. Ayna ve gömme ışıklar rüyamdakilerle tamamen aynıydı. "Bu deniz kabuğunu hatırlıyorum," diye fısıldayarak onu elime aldım. Onu yerine koyduğumda, çekmeceyi açtım ve üstünde duran pembe fırçayı gördüm.

Ona dönerek, "Bana o kolyeyi verdiğin sabah, kapıda durmuş makyajımı yapmamı izliyordun. Gömleksizdin ve şu anda giydiğin gibi gri bir eşofman giyyordun. Bu arada, çok seksi görünüyordun." Yüzündeki gülümseme, bana doğru birkaç adım atarken daha da genişliyor. "Bana, bir aile kurabilmemiz için işimi bırakmamı istediğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet, öyle dedin."

"Braxton, hatırlıyorum," diyorum ve kollarına atlıyorum. "Hatırlıyorum." Beni kollarına alıp döndürdüğünde, mutluluk gözyaşları yüzümden akıyor.

Sonunda beni yere indirdiğinde, ellerini yüzüme koyarak beni bırakıyor. "Jem," diye fısıldıyor.

"Seni ne kadar sevdiğimi bile hatırladım. O duygu... coşku vericiydi." Elimi kalbimin üzerine koydum. "Beni tüketti."

"Seni çok seviyorum, Jem," diyor, gözlerinden tek bir damla yaş süzülürken.

"Ben de seni seviyorum."

Dudakları dudaklarıma çarptı ve kollarım beline dolanırken vücudum içgüdüsel olarak onun vücuduna eridi. Öpücüğü derinleştirdiğinde dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıktı.

O geri çekilip gülümsediğinde, ben de gülümsüyorum. "Hala başka bir bebek daha istiyor musun?"

"Kesinlikle," diye tereddüt etmeden cevap veriyor. "Eğer sen de istiyorsan?" "Seninle bir bebeğimiz olsun isterim, Braxton."

"Peki, hazır olduğunda deneyebiliriz."

"Bu gece kalabilir miyim? Yatağımızda...
seninle birlikte?" "Buna hazır olduğuna emin
misin?"

"Evet." Cevabım neredeyse çaresizce çıkıyor. "Eskiden sahip olduğumuz her şeyi ve daha fazlasını istiyorum. Birisi onun ne kadar olağanüstü bir sevgili olduğunu övündüğünden beri bunu çok düşündüm. Onun doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenmem gerek."

Başını geriye atıp güldü, sonra beni kollarının arasına alıp yatak odasına taşıdı. "Doğruyu söylüyordu. Aslında, eminim ki gerçeği hafifletiyordu."

Cevabına kıkırdayarak güldüm, ama öpüşmesi gibi sevişebiliyorsa, buna hiç şüphem yok.

Beni yatağın yanına nazikçe indirir. "Bunu
ben karar vereyim," derim.

"Muhtemelen şimdi onun oyununu bozacaksın."

"Gerçekten mi? Sence kendini övüyor olabilir mi?"

"Hayatta olmaz," diye cevaplayarak beni güldürdü. "Sadece biraz paslanmış, uzun zamandır bunu yapmadı."

"Özür dilerim," diyorum, elimi yüzünün yanından aşağı doğru kaydırarak. "Seni incittiğim için özür dilerim... Seni ne kadar sevdiğimi hatırlayamadığım için özür dilerim."

"Önemli değil, Jem. Zor zamanlarda bile, bana geri döneceğin umudunu hiç kaybetmedim."

"Benden... bizden vazgeçmediğin için teşekkür ederim."

"Bu asla olmayacaktı. Biz birbirimiz için yaratılmıştık."

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi, sonra ceketimin fermuarını açmaya uzandı. Fermuarı açarken vücudum bir an gerildi. "Işığı kapatabilir miyiz?"

Benden uzaklaşıp yüzümü inceledi. "Neden?"

"Yaralarım," dedim, başımı eğerek.

Parmağını çenemin altına koyar, yüzümü kendininkine yaklaştırır. "Yaraların senin bir parçan, Jem, ve senin hakkında sevmediğim hiçbir şey yok."

Yüzümün yanındaki saçları geriye doğru taradıktan sonra şakaklarımın yanındaki yara izine şefkatle bir öpücük kondurdu. Başımı geriye eğdim ve ağzı çene hattımdan boynuma doğru yumuşak bir şekilde ilerlerken inledim.

Omzumdan kumaşı nazikçe iterek, kolumdan aşağı uzanan yara izine bir öpücük daha kondurur. O yara izi, cerrahın kırık kemiklerime vida takmak için kestiği yerdir.

"Sen mükemmelsin," diye fısıldıyor, dudakları tekrar benim dudaklarıma dokunurken.

Ve bir anda tüm güvensizliğim yok oluyor, çünkü onun her kelimesinde samimi olduğunu biliyorum. Bana olan sevgisi koşulsuz... *Bunu hissediyorum.*

EPILOG

Braxton

DÖRT YIL SONRA...

O, son kova kumu göğsüme döküp, ona öğrettiğim gibi sıkıca bastırırken, **ben** hareketsiz yatıyorum. Boynumdan aşağısı toprağa gömülü. Ayakta durup yaptığı işi hayranlıkla izlerken yüzü ıslıl ıslıl. Onun güzel mavi gözlerinde yansıyan mutluluğa bakıp kendimi gülümserken buluyorum. Onlar annemin gözleri ve her baktığımda, onun bir parçası hala benimleymiş gibi hissediyorum. Güzel kızım bile onun adını taşıyor... *Grace*. Grace Isabella Spencer.

Onun doğduğu an, hayatımın en mutlu anlarından biriydi. Karımın kollarında duran değerli kızıma bakarken hissettiğim duyguları kelimelerle ifade edemem. İlk çocuğumuzu kaybettikten ve sonra Jemma'yı da neredeyse kaybettikten sonra, o an neredeyse gerçek dışı gibiydi.

"Tıpkına benziyor," diye fısıldadı Jemma. "Bir kız ismi seçmiştik, biliyorum, ama ona annenin adını değil de Grace adını versek ... annenin adını versek?"

Gözlerimden yaşları silerek, tamamen yıkılmamaya çalıştığımı hatırlıyorum. "Çok isterim."

"Babam gömüldü," diyor Grace, beni gerçeğe geri döndürüyor.

Tatlı yüzündeki gülümseme, yapışan kumu temizlemek için tombul ellerini ovuştururken daha da büyüdü.

"Harika bir iş çıkardın prenses."

Başımı hafifçe çevirip, kabuklarla dolu kovasına doğru emekleyerek giden onu izliyorum. Her hafta sonu birlikte sahilde yürüyüşe çıkıp kabuk topluyoruz. Bu bizim ritüelimiz haline geldi. Bazı sabahlar uyandığımda, o pembe kovasını elinde tutmuş, yatağımın yanında duruyor.

Bana gizlice yaklaşıyormuş gibi yaparken kıkırdıyor. Hızla başımı geri çevirip, ne yapacağını bilmiyormuş gibi gökyüzüne bakıyorum. Bunu bana her seferinde yapıyor. Jem'in bir kez yaptığını görmüş ve ben kurtulup annesini kuma devirince sevinçle çığlık atmıştı.

"Hey, ne yapıyorsun?" diye soruyorum, o da iki koni şeklindeki kabuğu göğsüme yerleştiriyor. Tabanını kuma gömüyor, böylece sivri uçları yukarı bakıyor.

"Baba memeleri." Elini ağzına kapatarak gülmesini bastırıyor. "Hayır! Baba memeleri olmaz."

"Evet, göğüsler," diyor ve geri çekilmeye başlıyor. Ne olacağını zaten biliyor.

"Roarrrr!" diye bağıyorum ve kumdan çıkıyorum.

Küçük pembe kovanı alıp eve doğru koşarken çığlık atıyor. Henüz üç yaşında, bacakları çok kısa. Onu yakalamam sadece birkaç adım sürüyor. Onu kucağıma aldığımda yine çığlık atıyor.

Yüzümü boynunun kıvrımına gömüp yumuşak tenine öpücükler kondurduğumda vücudu kıvrılır. "Hayır, babacığım," diye bağıır gülerek.

Arka terasa vardığımızda, onu yere indirmeden önce ayaklarından kumu silkelerken hala gülüyoruz. "Anne, deniz kabuklarım var," diye bağıarak sürgülü kapıya doğru koşuyor. O kızı çok seviyorum. İki kızımı da seviyorum.

Kendi kumumu da silkeledikten sonra eve giriyorum. Jem'i mutfak masasında babamla birlikte, ona yaptığı anı defterini incelerken buluyorum. Bunu her gün yapıyor. Bu albüm, babamın hayatının fotoğraflarıyla dolu. Babamın anne babası, annem, ben, Jemma ve Grace. Hatta dükkanın ve Samson'ın fotoğrafları bile var. Her gün onunla oturup, kendi başına asla hatırlayamayacağı hayatının hikayelerini ona anlatıyor.

Artık hafızası neredeyse tamamen gitmiş durumda. Artık iyi günler yok, ama yine de mutlu görünüyor ve ben bundan fazlasını isteyemem. Artık bizimle yaşıyor. Jem, benimle burada geçirdiği o geceden sonra hiç gitmedi. O günden beri, her anlamda yeniden bir aradayız. Bir ay sonra babamı eve getirdik. Jem işe dönmeye hazır değildi ve babamın bizimle, burada olmasını istiyordu.

İşleri kolaylaştırmak için günde üç kez bir hemşire tuttum, ama o yine de tüm vaktini ona ayırıyordu. Grace'e hamile kaldığında

tam zamanlı bir hemşire tuttuk. Babam alt kattaki misafir odasında kalıyor ve ben de ofisimi onun bakıcısı için yatak odasına çevirdim.

Karımın babamla olan bağı çok güçlü. Hafızası tam olarak geri gelmedi, bu yüzden onu anlıyor.

Kapının eşiğinde durup Grace'in babamın kucağına tırmanmasını izliyorum. Oturmayı en sevdiği yer orası. Birlikte televizyon izliyorlar ve bazen ona kitap okuyor. Aslında, sayfaları çevirip resimlerin isimlerini söylüyor. Çoğu zaman onun kim olduğunu bilmiyor olsa da, onu ne kadar sevdiğini görmek çok açık. O odaya her girdiğinde yüzü aydınlanıyor.

"Günaydın, baba." Eğilip kafasına bir öpücük konduruyorum. Gözlerinde şaşkınlık ile bana bakıyor, ama yine de gülümsüyor. O her zaman gülümser.

"Bu benim, baba," diyor Grace, masadaki albümdeki resme işaret ederek.

"Öyle," diye cevaplar, ona gülümseyerek.

Masayı dolaşıp Jemma'nın yanına giderim. Bella-Rose ayaklarının dibinde yatıyor. "Günaydın, bebeğim."

Eğilip dudaklarımla dudaklarına dokunuyorum, elimle nazikçe hamile karnını okşuyorum. Hamilelik ona yakışıyor, bebeğimizin onun içinde büyümesini izlemek çok hoşuma gidiyor. İki hafta önce, oğlumuzu beklediğini öğrendik. Onun doğumu, ailemizi mükemmel bir şekilde tamamlayacak.

"Günaydın yakışıklı," diye cevaplar, beni baştan aşağı süzer.

"Hızlıca bir duş alıp kalan kumu yıkayacağım, sonra kahvaltıyı hazırlamana yardım ederim."

"Tamam," diyor, bana gülümseyerek. Bana baktığında gözlerinde her zaman olan o ışıltı geri dönmüş.

"Selam dostum," diyorum, Lucas ön kapıdan içeri girerken omzuna hafifçe vurarak.

"Benim küçük minik nerede?" Bunun onun ilk sorusu olacağını bilmeliydim.

"Oh, sana da merhaba," diyorum alaycı bir şekilde ve o gülüyor. "Babam ve Jemma'nın ailesiyle birlikte arka terasta." O o yöne doğru gidiyor, ben de dikkatimi karısına çeviriyorum. "Merhaba Rach." Öne eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Jem mutfakta."

"Tamam. Nasılsın Brax?"

"Harika."

"Mutlu

görünüyorsun."

"Öyleyim."

Grace doğduktan sonra Rachel'ın kariyeri kadın modasından uzaklaşarak kendi çocuk giyim koleksiyonunu tasarlamaya başladı. Koleksiyonları büyük başarı elde etti ve şu anda Avustralya'daki tüm büyük mağazalarda satılıyor. Mutlu ve New York'taki hayalindeki işini bırakmış olmaktan pişman görünmüyor.

Jem ve ben, Rachel Avustralya'ya ilk taşındığında onu Lucas ile bir araya getirmek için elimizden gelen her şeyi denedik. Ama ikisi de o kadar inatçıydı ki, tüm girişimlerimiz başarısız oldu. Sonunda çaresiz kaldık.

Bir öğleden sonra ikisini de evimize davet ettik ve üst kattaki boş odalardan birine kilitledik. Konuşana kadar onları dışarı çıkarmayacağımızı söyledik. İşe yaradı. Ertesi sabaha kadar odadan çıkmadılar ve o günden beri birlikteler.

Jemma ve Rachel mutfakta yemek hazırlarken bebekler hakkında konuşuyorlar, bu yüzden karımın yanağına hafif bir öpücük kondurduktan sonra terasa çıkıyorum.

Lucas'ın Grace'i çoktan sahiplendiğini görüyorum. El ele tutuşmuş suya doğru yürüyorlar, Bella-Rose de hemen arkalarından koşarak geliyor. O harika bir baba olacak. Geçen hafta bana Rachel'la kendi ailelerini kurmaya çalıştıklarını söylemişti.

"Şarap kadehlerinizi doldurayım," diyorum Jemma'nın ailesine. Stephen, Jem benimle yaşamaya başladıktan birkaç gün sonra Christine'in yanına geri taşındı.

Jemma hala pazar günleri kızartma yapıyor, ama artık sadece biz değil, tüm ailemiz bir araya geliyor. Dünya eksenini sonunda hizalandı. Jem ve ben, sonsuza kadar mutlu yaşayan tek çift değildik. Lucas ve Rachel, Christine ve Stephen... ve bir bakıma, babam bile. Bakım evinden çıktı ve onu seven insanlarla çevrili.

Jemma hala ona verdiğim hatıra bileziğini takıyor ve mektupları sık sık okuyor. Benim de bir mektubum var. Hawaii'deki Kauai'ye uçup evlilik yeminlerimizi yenilediğimizde bana verdi. O zaman Grace'e üç aylık hamileydi. Rachel ve Lucas da bizimle birlikte geldi.

Kaza sabahı, Noel tatilinde onu oraya geri götüreceğime söz verdim ve ona verdiğim sözü hiç bozmadım.

Jem, yeminlerinin bir parçası olarak mektubu okudu. O zaman boğazım düğümlendi, bugün de hala öyle.

Sevgili Braxton,

19 Ocak 1996, hayatımda alabileceğim en büyük hediye aldığım gündü... seni.

19 Ocak 2015'te, tanışmamızın tam on dokuzuncu yıldönümünde, bir olduk. On dokuz gün sonra bir kaza geçirdim ve neredeyse her şeyi kaybedecektim.

Komadan uyandığımda içim boşalmış gibi hissettim ve şimdi bunun nedenini biliyorum: seni, aşkımızı ve paylaştığımız her şeyi hatırlamıyordum. O kader gününe kadar sen benim kalbim ve soluduğum havaydın. Sen olmadan hayatımın bir anlamı yoktu. Kendimi tamamen kaybolmuş hissettim.

Benim savaşıma isteğim ve gücüm olmadığında bizim için savaştın. Ben seni sevmesem bile beni sevmeye devam ettin. Benden ya da bizden asla vazgeçmedin ve bunun için sana sonsuza kadar minnettar olacağım. Bir kez daha, benim sonsuza kadar sevgilim olduğunu ve her zaman öyle kalacağını kanıtladın. Sensiz bir hayat düşünemiyorum, çünkü sen benim hayatımsın.

Gönderdiğin on dokuz mektup benim can simidim oldu. Bize ait geçmişin parçalarını bana geri vererek, bir zamanlar paylaştığımız her şeyi hatırlamama yardımcı oldular. Hayatıma anlam, bir amaç ve gelecek vaadi kattılar. Seninle birlikte bir gelecek. Hayatta ve aşkta ikinci bir şans. Bir zamanlar sahip olduğumuz şeyi, şu anda sahip olduğumuz şeyi ve seni sonsuza kadar değer vereceğim... her zaman.

*Sahip olduklarımız asla
unutulmayacak. Sonsuza kadar senin
kızın,
Jemma*

Bu, on dokuz rakamına olan inancımı yeniledi. Bu bizim rakamımızdı, bunu inkar edemezdim. Grace bile 19 Haziran'da gece yarısından birkaç dakika sonra doğmuştu. Bu kaderin bir oyunuydu.

Jemma'nın kazasından sonraki haftalar ve aylarda, en iyi arkadaşım, ruh ikizim olmadan yaşamaya devam etmek için mücadele etmekle kalmadım, bir zamanlar paylaştığımız o büyüü yeniden canlandırmak için de dişimi tırnağıma takarak savaşmak zorunda kaldım. Onun beni bir kez sevmesini sağlamakla şanslıydım ve ikinci kez bana aşık olmasını sağlamakla inanılmaz derecede şanslıydım.

Bu sefer işler farklı, ama çok sevgi, azim ve anlayışla daha iyi bir ilişki kurmayı başardık... daha güçlü bir ilişki.

Biz. Artık hayatın ne kadar kırılgan olabileceğini biliyoruz. Bu yüzden her saniyeyi, her dakikayı, her saati ve her günü yaşıyoruz.

Fırsatınız varken tüm kalbinizle sevin, çünkü hayat belirsizliklerle boşa harcamak için çok değerli.

Bu bizim ikinci aşk şansımızdı. Sonsuza dek mutlu yaşayacağımız hayatımız. On dokuz harf, onun bizim kaderimizde olduğumuzu anlaması için yeterliydi.

Jodi Perry, Avustralya'nın Sidney kentinde doğdu ve tüm hayatı boyunca orada yaşadı. J. L. Perry adıyla yazdığı son dört romanı, e-kitaplarda en çok satan kitaplar listesinde birinci sıraya yükseldi. Jodi, kitaplarını tanıtmak ve çok sayıda hayranıyla buluşmak için her yıl İngiltere ve ABD'ye seyahat ediyor.

Nineteen Letters, Jodi Perry adıyla yayınlanan ilk romanıdır.

Jodi sizden haber almak ister

[@JodiLPerryAuthor](https://www.facebook.com/JodiLPerryAuthor)

[@JLPerryAuthor](https://twitter.com/JLPerryAuthor)

[#NineteenLetters](https://twitter.com/NineteenLetters)

Books with Heart, kalbini çalan yazarlar ve kitaplar hakkında sohbet edebileceğin bir çevrimiçi platformdur. ve aynı şeyi yapacak yeni kitaplar bulabileceğiniz bir çevrimiçi platformdur.

Sohbete katılın:

/BookswlthHeartANZ • ı/ @BookswlthHeart
bookswithheart.com.au

Discover new books for RE E every irth

Search: Books with Heart

Wror: Kalp örneklemele kitaplar

get the whole story at

Hachette Australia, yazarlarımız, yaklaşan etkinlikler ve yeni çıkan kitaplar hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, web sitemizi veya sosyal medya kanallarımızı ziyaret edebilirsiniz:

hachette.com.au

[HachetteAustralia](https://www.hachette.com.au)

 [HachetteAus](https://twitter.com/HachetteAus)

 [HachetteAus](https://www.instagram.com/HachetteAus)

 [HachetteAus](https://www.snapchat.com/add/HachetteAus)

Telif hakkı

2017 yılında Avustralya ve Yeni Zelanda'da
Hachette Australia tarafından yayınlanmıştır
(Hachette Australia Pty Limited'in bir imtiyazı)
Level 17, 207 Kent Street, Sydney NSW 2000
www.hachette.com.au

Telif hakkı © Jodi Perry 2017

Bu kitabın telif hakkı saklıdır. *1968 Telif Hakkı Yasası* kapsamında izin verilen özel çalışma, araştırma, eleştiri veya inceleme amaçlı adil kullanımlar dışında, önceden yazılı izin alınmadan kitabın hiçbir bölümü herhangi bir yöntemle saklanamaz veya çoğaltılamaz. Sorularınız için yayıncıya başvurunuz.

Bu kitabın CIP katalog kaydı Avustralya Ulusal Kütüphanesi'nden temin edilebilir.

978 0 7336 3589 2

978 0 7336 3588 5 (e-kitap baskısı)

Kapak tasarımı: Nada Backovic

Kapak fotoğrafı Shutterstock'un izniyle kullanılmıştır.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM